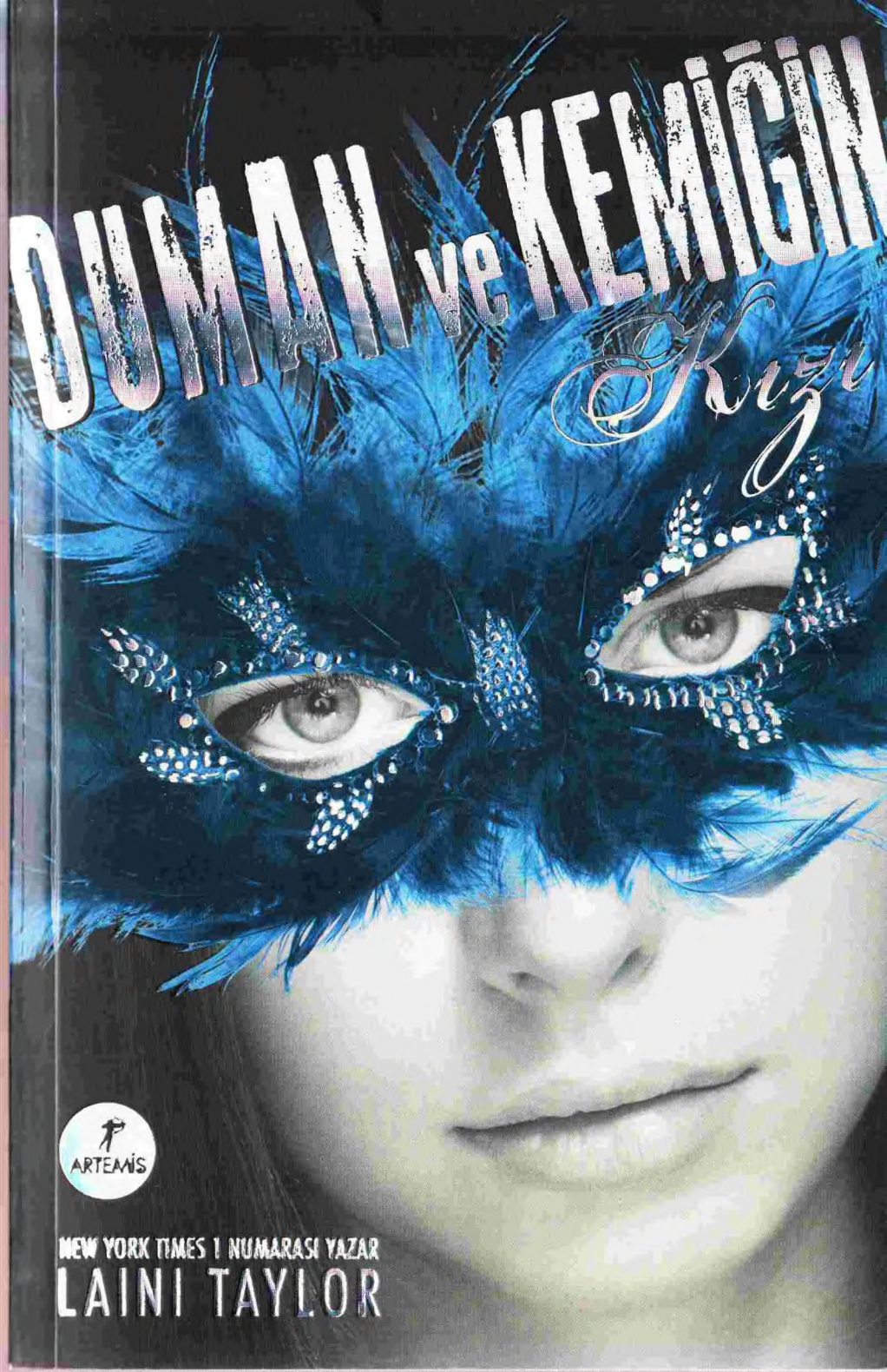
DUMAN ve KEMİĞİN Kızı



ARTEMİS

NEW YORK TIMES 1 NUMARASI YAZAR

LAINI TAYLOR

DUMAN ve KEMİĞİN Kızı

Laini Taylor

İngilizceden Çeviren: Uğur MEHTER

ARTEMİS

ABG/172
AB/380
AÇ/224
A/55

DUMAN ve KEMİĞİN KIZI

Laini Taylor

Orijinal Adı: *Daughter of Smoke and Bone*
Genel Yayın Yönetmeni: Ilgın Sönmez
İngilizceden Çeviren: Uğur Mehter
Türkçe Düzenleme: Alkım Özalp
Yaratıcı Yönetim: photoRepublic
Grafik: Asmin Ayşe Gündoğdu - Murat Yıldırım

1. Basım: Mart 2013
ISBN: 978 - 605 - 142 - 223 - 7
Sertifika No: 10905

Laini Taylor © 2011

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Onk Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

DUMAN ve KEMİĞİN Kızı

Laini Taylor

Jane'e...
Olasılıklarla dolu yepyeni bir dünya için.

Bir varmış bir yokmuş,
bir Melek'le şeytan birbirlerine aşık olmuş.



Ve hikayenin sonu hiç iyi bitmemiş.

1

Korkusuz

Karla kaplı Arnavut kaldırımlı sokaktan yürüyerek okuluna giden Karou'nun içinde, o günle ilgili hiçbir kötü his yoktu. Her zamanki pazartesilerden farklı değildi –sadece masum bir pazartesiydi. Ocak ayındaki bir pazartesi olmasından bahsetmekse tamamen gereksizdi. Soğuktu, karanlıktı -güneş saat sekiz olmadan doğmuyor, akşamsa erkenden batıyordu- yine de güzeldi. Sabahın erken saatlerinde düşen karlar Prag'ı bir hayalet gibi sarıyor, şehri tıpkı ince bir levha üzerine çekilen gümüş ve bulanık bir fotoğrafa dönüştürüyordu.

Nehir kenarındaki işlek caddeden tramvaylar ve otobüsler kükreyerek geçiyor, insanlara yirmi birinci yüzyılda olduklarını hatırlatıyordu. Fakat daha tenha sokaklarda kışa özgü sessiz huzur, insanı bambaşka zamanlara götürüyordu. Kar, gri ve hayaletimsi bir ışık, caddedeki adım sesleri ve sıcak kahveden yükselen tüyümsü duman... Bütün bunların arasında yapayalnız Karou, dünya işlerine dalmıştı: Okul, yapması gereken başka işler... Kalbi sızladığında her zamanki gibi yanağını acı-

tırcasına ısırdı, sonra sızıyı bir kenara iterek kararlı bir şekilde yapılması gerekenlere odaklandı.

Bir elinde kahve termosunu tutarken, diğeriyle kabanının önünü sımsıkı kapattı. Omzundan bir ressam çantası sarkıyordu ve kar taneleri, serbest bıraktığı uzun -gece mavisi- saçlarının üzerinde bir dantel işliyordu.

Başka bir gün daha...

Sonra birden...

Bir hırıltı, telaşlı adımlar, arkadan bir erkeğin geniş göğsüne çekiliş, aniden çekiliveren atkısı... ve Karou boynunda dişleri -*dişleri!*- hissetti.

Kemirme.

Saldırgan onu *kemiriyordu.*

Tepesi atan Karou, kahvesini dökmeden, silkinerek adamdan kurtulmaya çalıştı, yine de termosundan bir miktar kahvenin çamurlu karın üzerine sıçramasına engel olamadı.

"Lanet olsun Kaz, bırak beni," diye azarladı, eski erkek arkadaşıyla yüzleşmek için dönerken. Sokak lambası, gencin harika yüzünü daha da yumuşak gösteriyordu. *Aptal güzel,* diye geçirdi içinden genci iteklerken. *Aptal güzel.*

"Ben olduğumu nereden anladın?" diye sordu Kazimir.

"Senden başka kim olabilir ki? Üstelik hiçbir zaman işe yaramıyor."

Kazimir, hayatını insanları korkutarak kazanıyordu ama Karou'yu yerinden azıcık bile sıçratamamak gururuna dokunuyordu. "Seni korkutmak imkansız," diye şikayet ederken, karşı konulmaz olduğunu düşünerek dudaklarını büktü. Bir süre önce olsa, Karou onun bu hallerine dayanamazdı. Hemen parmaklarının üzerinde yükselir, o bükülmüş dudakları uzun uzun yalar, sonra dişlerinin arasına alıp güneş altındaki

bal gibi, genç adamın öpücüğünde erimeden önce bir parça kemirirdi.

O günler çok geride kalmıştı.

"Belki sen o kadar korkunç değilsindir," diyerek yoluna devam etti.

Kaz, Karou'nun arkasından yetişip elleri ceplerinde olduğu halde hızlı adımlarla yanında yürüdü. "Ama ben *zaten* korkuncum. Hırıltıyı duymadın mı? Normal olan herkes kalp krizi geçirirdi. Bir tek sen korkmuyorsun. Sanki damarlarında kan yerine buzlu su akıyor."

Karou onu duymazdan geldiğinde ekledi. "Josef'le birlikte yeni bir tur düzenliyoruz. Eski Şehir *vampir* turu. Turistler bu işe bayılacak."

Kesin bayılırlar, diye düşündü Karou. Kaz'ın Prag'ın birbirine dolanan karanlık sokaklarında düzenlediği *hayalet* turlarına iyi para veriyorlardı. Sözüm ona katillerin yaşadığı yerlerde durduklarında, hayaletler kuytulardan karşılarına çıkıveriyor, oradaki herkesin çığlıklar atmasına neden oluyordu. Birkaç kez Karou da hayalet rolünü üstlenmiş, turistlerin çığlıkları karşısında kendini tutamayıp kahkahalar atana kadar kanlı bir başı havaya kaldırıp inlemişti. Çok eğlenceliydi.

Kaz eğlenceliydi. Ama artık değildi. Donuk bir sesle, "İyi şanslar," diyen Karou gözlerini tam karşıya dikti.

"Seni kullanabiliriz," dedi Kaz.

"Olmaz."

"Seksi dişi vampiri oynayabilirsin..."

"Olmaz."

"Erkekleri ayartırsın..."

"Olmaz."

"Pelerinini giyebilirsin..."

Karou kaskatı kesildi.

Kaz, yumuşak bir sesle kızın gönlünü almak istercesine devam etti. "Hala içinde bir parça istek var, öyle değil mi bebeğim? Bembeyaz teninin üzerindeki kapkara ipekle, hayatımda gördüğüm en güzel şey—"

"Kapa çeneni," diye tısladı Karou, Malta Meydanı'mn tam ortasında aniden durarak. *Tanrım*, diye geçirdi içinden. Nasıl, yakışıklı görünen bu sokak oyuncusuna gönlünü kaptıracak kadar aptallaşmıştı? Nasıl da kostümlere bürünüp ona böylesi hatıralar verebilmişti? Kesinlikle çok aptalcaydı.

Yalnızlığa mahkum bir aptallık.

Kaz, onun kirpiklerine takılan bir kar tanesini almak için elini kaldırdı. Karou hemen itiraz etti, "Bana dokunursan bu kahveyi suratına yersin."

Genç elini indirdi. "Bum bum, benim ateşli Karoum. Benimle kavga etmekten ne zaman vazgeçeceksin? Sana üzgün olduğumu söyledim."

"Üzül o zaman. Ama başka bir yerde üzül." Çek dilinde konuşuyorlardı ve Karou'nun sonradan öğrendiği aksan, Kaz'ın yerel aksanıyla yarışacak kadar iyiydi.

Genç adam, Karou tarafından sürekli reddedilen özürleri karşısında sinirlenerek bir iç çekti. Bu tavırlar onun kitabında yazmıyordu. "Haydi ama," dedi tatlı tatlı. Sesi aynı zamanda hem sert hem yumuşaktı, tıpkı çakılla ipek karışımı bir caz şarkıcısının sesi gibi. "Biz birbirimize yazılmışız, sen ve ben."

Yazılmışız mı? Karou, kaderi birine 'yazılmışsa' bunun Kaz olmamasını büyük bir içtenlikle diliyordu. Gence, Kazimir'in her zaman bir büyü gibi işe yarayan, onu yanma çekercesine gülümseyen güzel yüzüne baktı. Bir zamanlar Kazimir'in yanında olmak dünyanın en harika şeyiydi. Orada renkler

daha parlak, duygular daha derindi. Gerçi daha sonra Karou, Kazimir'in yanında olmadığı her seferinde, başka kızların, yerini *ayıla bayıla* doldurduğunu da keşfetmişti.

"Sen git, Svetla'yı dişi vampir yap," dedi. "Bacaklarının arası gayet dişi."

Kaz acıyla baktı. "Ben Svetla'yı istemiyorum. Ben seni istiyorum."

"Maalesef. Ben bir seçenek değilim."

"Öyle söyleme," dedi Kaz, kızın elini tutmak için uzanırken.

Karou geri kaçtı, araya mesafe koyma çabasına rağmen yüreğindeki sızıdan kurtulamıyordu. *Değmez*, dedi içinden. *Hem de hiç değmez.* "Bu yaptığına taciz denir, biliyorsun değil mi?"

"Seni taciz falan etmiyorum. Sadece buradan geçiyordum."

"Doğru," dedi Karou. Okula birkaç adımlık yolu kalmıştı. Bohemya Sanat Lisesi, Nazi işgali sırasında iki genç Çek milliyetçisinin bir Gestapo komutanının boğazını kestiği ve kanıyla duvara özgürlük yazdığı, pembe renkli, barok bir saraydı. Tabii bu cesur isyan kısa sürmüş, gençler olaydan sonra yakalanarak bahçe girişindeki demir kazıklara oturtulmuştu. Şimdi de öğrenciler, aynı demir kazıkların etrafına toplanmış sigaralarını tüttürürken arkadaşlarını bekliyordu. Oysa Kaz öğrenci değildi -yirmisindeki genç Karou'dan birkaç yaş büyüktü- ve Karou onun öğleden önce yataktan çıktığına hiç tanık olmamıştı. "Sen niye erken kalktın?"

"Yeni bir işim var," dedi Kaz. "Erken başlıyor."

"Ne? Vampir turlarını *sabahları* mı yapıyorsun?"

"O iş başka, bu iş başka. Bu iş, bir tür... *örtüleri kaldırarak gizemleri ortaya çıkarmak* gibi bir şey." Kaz sırıtıyordu. Gözle-

rinde şeytani pırıltılar dolaşıyordu. Karou'nun bu yeni işin ne olduğunu sormasını bekliyordu.

Karou sormayacaktı. Mükemmel bir ilgisizlikle, "Eh, sana iyi eğlenceler," dedikten sonra yürümeye başladı.

Kaz, kızın arkasından seslendi. "Ne olduğunu öğrenmek istemiyor musun?" Hala sırıtıyordu. Karou, onun sırıttığını görmese de sesinden anlayabiliyordu.

"Bana ne," diye omzunun üzerinden seslendi, sonra okulun kapısından içeri girdi.

❋ ❋ ❋

Aslında sorması gerekirdi.

2

Örtülerin Altındaki Gizemler

Pazartesi, çarşamba ve cuma günleri, Karou'nun ilk dersi canlı figür çizimiydi. Stüdyoya girdiğinde arkadaşı Zuzana'nın gelmiş olduğunu gördü. Kız, şövalesini modelin durduğu platformun önüne açmıştı bile. Karou omzunu silkerek çantasıyla birlikte kabanım çıkardı, atkısını çözdü, sonra konuştu. "Peşime düşen biri tarafından taciz edildim."

Zuzana bir kaşını kaldırdı. Kız, kaş kaldırmanın efendisiydi ve Karou onun bu hallerini çok kıskanıyordu. Kendi kaşları, birbirinden bağımsız hareket etmiyordu, ki bu da kuşku ve hayalkırıklığı ifadeleri konusunda büyük bir engel oluşturuyordu.

Zuzana her iki ifadeyi de mükemmel bir şekilde verebiliyordu ama bu seferki daha hafif bir kaş hareketiydi, daha çok, soğukkanlı bir merakı temsil ediyordu. "Sakın o ahmağın seni yine korkutmaya çalıştığını söyleme."

"Şimdi de vampirlere takmış. Boynumu ısırdı."

"Aktörler," diye söylendi Zuzana. "Bak sana söyleyeyim, o eziği eğitmen gerekiyor. Gidip başkalarını korkutsun."

"Keşke elektrikli bir değneğim olsa." Karou, aslında eğitim için elektrikli bir değneğe ihtiyacı olmadığından bahsetmedi. Elektriksiz de kendini pekala koruyabilecek yetenekteydi. Sıradışı bir eğitim görmüştü.

"Eh, bir tane al işte. Cidden. Yaramaz davranışlar cezalandırılmalı. Artı, çok eğlenceli olur. Sence de olmaz mı? Hep birilerini elektrikli değnekle dürtmek istemişimdir. *Zzzzt!*" Zuzana, elektriğe kapılmış gibi titremeye başladı.

Karou başını iki yana salladı. "Hayır benim şiddet düşkünü küçüğüm, bence hiç de eğlenceli olmaz. Sen çok kötüsün."

"Kötü falan değilim. Kötü olan Kaz. Sanırım sana hatırlatmam gerekmiyordur." Karou'ya sert bir bakış fırlattı. "Sakın onu affetmeyi aklından geçirdiğini söyleme."

"*Hayır,*" diye itiraz etti Karou. "Ama gel de bunu ona anlat." Kaz, sevimliliğine kapılan hiçbir kızı oynaşmaktan mahrum etmek istemiyordu. Oysa beraber oldukları aylar boyunca Karou'nun dumanlı gözlerle baygın bir şekilde ona bakması, ona her şeyini vermesi, Kaz'ın popülerliğini artırmaktan başka bir işe yaramamıştı. Şimdi de tatlı sözlerle kandırmaya çalışması gururundandı. Büyük olasılıkla istediği herkesi elde edebileceğini, beraber olacağı kızı ancak kendisinin seçeceğini kanıtlamaya çalışıyordu.

Belki Zuzana haklıydı. Belki Karou, onu elektrikli değnekle *eğitmeliydi.*

"Çizim defteri," diye emretti Zuzana elini neşter isteyen cerrah edasıyla uzatarak.

Karou'nun en iyi arkadaşı, boyuna posuna bakmadan patronluk taslayan bir kızdı. Platform topuklu çizmelerine rağmen, boyu bir buçuk metreyi zor geçiyordu. Oysa Karou bir altmış yedilik boyu, uzun boynu ve narin bacaklarıyla bale-

rinler gibi uzun görünüyordu. Bir balerin değildi tabii ama öyle bir havası vardı, moda deyimle gayet fit bir vücuda sahipti. Hem balerinlerin parlak mavi saçları ve kollarında takımyıldızlarından oluşan dövmeleri olmazdı. Karou'da her ikisi de vardı.

Gözle görünür yerindeki tek dövmesi, çizim defterini çantasından çıkarıp uzatırken açılan bileklerindeki bilezik gibi bir dövmeydi –iki bileğinde iki kelime vardı: *Gerçek* ve *hikaye*.

Zuzana defteri alırken, öğrenci arkadaşları Pavel ve Dina, kızın omzunun üzerinden çizimlere bakmak için uzandı. Karou'nun çizim defteri okulda bir efsaneye dönüşmüştü ve elden ele dolaşan defterdeki yeni çizimler her gün hayranlıkla incelenirdi. Bu defter -hayatı boyunca çiziktirdiği doksan ikinci defter- lastik bantlarla sarılıydı ve Zuzana bunları koparırcasına çıkardığı anda defter açılıverdi. Defterin her bir sayfası tutkal ve boyayla öylesine şişmişti ki cildi her an dağılabilirdi. Defter bir yelpaze gibi açılırken Karou'nun özgün karakterleri sayfalar üzerinde harika ve fazlasıyla tuhaf çizgileriyle dalgalandı.

Belden aşağısı yılan, belden yukarısında ise Kama Sutra oymalarını hatırlatan yuvarlak göğüsleri, çıplak İssa'nın pelerin başlığının altından görünen Melek gibi bir yüzü ve kobra gibi sivri dişleri olan bir figür vardı.

Zürafa boyunlu ve kambur Twiga'nın kıstığı gözünde, bir kuyumcunun büyüteç gözlüğü eksik olmazdı.

Papağan gibi gagasına rağmen insan gözlerine sahip Yasri'nin kıvırcık kızıl saçlarını eşarp bile tutamıyordu. Yanında her zaman bir kap meyve ve bir şarap sürahisi taşıyordu.

Ve tabii bir de Brimstone vardı -çizim defterlerinin asıl yıldızı oydu. Açılan sayfada, harika koçboynuzlarının kıvrım-

larına tünemiş Kishmish'le resmedilmişti. Karou'nun çizim defterlerindeki fantastik hikayelerde, Brimstone dilek işiyle uğraşırdı. Kız ona bazen Dilek Taciri derdi, bazen de sadece 'huysuz' demekle yetinirdi.

Daha küçücük bir kız olduğu günlerden beri bu yaratıkları çiziyordu ve arkadaşları onlar hakkında konuşurken karakterler gerçekten yaşıyormuş gibi bahsediyordu. "Bu haftasonu Brimstone ne işler karıştırdı?" diye sordu Zuzana.

"Her zamanki şeyler," dedi Karou. "Katillerden diş satın aldı. Dün de korkunç bir fırsatçı olan bir Somaliliden Nil timsahı dişi aldı. Ama aptal herif dişleri Brimstone'dan çalmaya kalktı ve yakasını saran yılan onu neredeyse boğuyordu. Hayatta kaldığı için şanslıydı."

Zuzana, hikayenin çizimlerini son sayfalarda buldu: Yılan, boğazını bir ilmek gibi sıkarken Somalilinin gözlerinin neredeyse sadece akı görünüyordu. Daha önce Karou'nun açıklamış olduğu üzere, insanlar Brimstone'un dükkanına girmeden önce boğazlarına İssa'nın yılanlarından birini takmak zorundaydı. Bir işler karıştırmaya çalıştıklarında kontrol altına alınmaları daha kolay oluyordu. Ya her zaman ölümcül olmayan bir boğma hareketi ya da gerektiğinde ölümcül olabilen bir ısırık, hilekarlık yapanlara haddini bildiriyordu.

"Ay çok manyaksın. Bunları nasıl uydurabiliyorsun?" diye sordu Zuzana kıskanç bir hayretle.

"Uydurduğumu da nereden çıkarıyorsun? Hep söylüyorum, bunlar gerçek."

"Hı hı. Ve saçların da kafa derinden bu renk çıkıyor."

"Ne? Kesinlikle öyle," dedi Karou uzun mavi saçlarından bir perçemi parmaklarının arasından geçirerek.

"Kesin."

Karou omuz silkip saçlarını başının arkasında karmakarışık topladı. Tutturmak için ensesindeki saçların arasına bir fırça sapladı. Aslında gerçekten saçları doğal olarak maviydi, hem de boya tüpünden çıkan koyu lacivert tonundaydı. Fakat başkalarına bunu söylerken, sanki dalga geçiyormuş gibi çarpık çarpık sırıtırdı. Yıllar içinde öyle tembel tembel sırıtmasının yeterli olacağını keşfetmişti ve insanların inanma ihtimali olmadığı için rahatça doğruyu söyleyebiliyordu. Üstelik söylediği yalanların hesabını tutmaktan daha kolaydı, o yüzden bu sırıtış ve çılgın hayalgücü, Karou'nun bir parçası haline geldi.

Aslında çılgın olan onun hayalgücü değildi. Hayatı daha da çılgındı –mavi saçlar, Brimstone ve diğer her şey.

Zuzana çizim defterini Pavel'e uzattı. Ardından devasa boyutlardaki kendi çizim defterinin sayfalarını çevirip boş bir sayfa aradı. "Bakalım bugün kim poz verecek?"

"Muhtemelen Wiktor," dedi Karou. "Ne zamandır gelmiyordu."

"Biliyorum. Umarım ölmüştür."

"Zuzana!"

"Ne var? Adam sekiz milyon yaşında falan. O iğrenç iskelet torbası yerine, anatomik bir iskeleti de çizebiliriz."

Kadın ve erkeklerden oluşan her vücut tipinde ve yaşta bir düzine model, dönüşümlü olarak modellik yapmaya geliyordu. Aralarında, şişkoluğuyla bir figürden çok koca bir manzarayı andıran dev anası Madam Svobodnik'ten, ince beli ve orman perisi gibi zarif yüzüyle erkek öğrencilerin favorisi Eliska'ya kadar çok çeşitli tipler vardı. Moruk Wiktor, Zuzana'nın hiç sevmediği bir modeldi. Onun resmini çizdikten sonra geceleri kabus gördüğünü söylüyordu.

"Sargıları olmayan bir mumyaya benziyor." Titredi. "Sorarım sana: Yaşlı bir adamın çıplaklığına bakarak güne başlanır mı?"

"Vampir saldırısına uğramaktan daha iyi," dedi Karou.

Aslında Wiktor'un modelliği kızı rahatsız etmiyordu. Her şeyden önce, adamcağız miyop olduğu için öğrencilerle göz teması kuramıyordu ki bu kesinlikle bir artıydı. Yıllardır çıplak modellerin resmini yapsa da hala bu işi yaparken kendisini rahatsız hissediyordu. Özellikle de çizim yaparken incelemek için genç modellerin penislerine bakarken -yani bakmak zorundaydı, çizimde o bölgeyi boş bırakamazdın- modelin de ona baktığını fark ettiğinde. Bu türden göz temasları yaşandığında yanakları yanmaya başlardı ve hemen şövalesinin arkasına sinerdi.

Oysa nefsini körelterek başladığı sabah, bu türden utandırıcı durumları önemsiz kılacak daha büyük şaşkınlıklara gebeydi.

Zuzana boğulurcasına ağzının içinde, "Karou, aman Tanrım!" diye çığlık attığında, Karou kalemtıraşıyla kaleminin ucunu sivriltiyordu.

Ve daha başını kaldırmadan Zuzana'nın neden böylesine histerik bir hal aldığını biliyordu.

Örtüleri kaldırıp gizemleri ortaya çıkarmak, demişti. Aman, ne kadar da zekice. Gözlerini kaleminden kaldırıp baktığında, Kaz'ın Profesör Fiala'nın yanında durduğunu gördü. Ayakları çıplaktı ve üzerinde bir bornoz vardı. Daha birkaç dakika önce rüzgarın dağıttığı ve kar taneleriyle ışıldayan omuz hizasındaki altın rengi saçlarını, başının arkasında atkuyruğu yapıp toplamıştı. Yüzü, Slav Melekleri ve yumuşak bir cazibenin mükemmel bir karışımıydı: Çıkık elmacıkkemikleri, gerçek-

ten kadife olup olmadıklarını anlamak için parmakuçlarıyla dokunmak isteyeceğiniz dudaklar. Ki gerçekten de kadife gibiydiler, Karou biliyordu. *Aptal dudaklar.*

Sınıfta bir uğultu başladı. *Yeni bir model, aman Tanrım, muhteşem...*

Mırıltılardan biri, diğerlerinin arasından sıyrıldı: "Bu Karou'nun erkek arkadaşı değil mi?"

Eski, diye haykırmak istiyordu Karou. *Eski, son kullanım tarihi geçmiş eski sevgili.*

"Sanırım öyle. Şuna *baksana*."

Karou'nun yüzü, kırılmaz bir sakinliği yansıttığını umduğu maskesiyle buz kesmişti. *Sakın kızarma*, diye kendine emretti. *Sakın kızarayım deme.* Kaz, yanağında seğiren bir gülümseme ve tembelce eğleniyormuş gibi görünen gözleriyle doğrudan Karou'ya bakıyordu. Ve gözlerinin buluştuğundan emin olduğunda, hadsizce göz kırpmaktan geri kalmadı.

Karou'nun etrafındakiler kıkırdamaya başladı.

"Ah, şeytanın piçi..." diye soluğunu tuttu Zuzana.

Kaz, model platformuna çıktı. Bornozunu çözerken gözlerini Karou'ya dikmişti. Sonra bir omuz silkişiyle bornozu üzerinden attı. Ve Karou'nun eski erkek arkadaşı şu anda, bir kalp kırıklığı kadar güzel ve *David* heykeli kadar çıplak haliyle bütün sınıfın önünde duruyordu. Ve göğsünde, tam kalbinin üzerinde yeni bir dövme vardı.

Elyazısı gibi kıvrımlı ve süslü bir *K* harfi.

Kıkırtılar çoğaldı. Öğrenciler, Karou'ya mı yoksa Kazimir'e mi bakacaklarını kestiremiyor, bir ona, bir ötekine bakıyor, heyecanla o dramatik anın gerçekleşmesini bekliyordu. "Sessizlik!" diye bağırdı dehşet içindeki Profesör Fiala, kahkahalar kesilene kadar ellerini çırparak. İşte o sırada Karou'nun

yanakları epeyce kızardı. Bir türlü engel olamıyordu. Önce gerdanının ısındığını hissetti, sonra sıcaklık boynuna, oradan da yüzüne sıçradı. Kaz hala gözlerini Karou'nun üzerinden ayırmamıştı ve kızın utanmaya başladığını gördükçe gamzesi daha da çukurlaşıyordu.

"Dakikalık pozlar lütfen Kazimir," dedi Fiala.

Kaz, ilk pozuna büründü. Bu, dakikalık pozların amacı doğrultusunda dinamik bir duruştu –bükülmüş gövde, gergin kaslar, bir hareketi taklit eden gerilmiş kol ve bacaklar. Bu çalakalem çizimler, hareketler ve belirsiz çizgilerden ibaretti, dahası Kaz bu fırsatı hava atmak için sonuna kadar kullanıyordu. Karou, fazla kalem cızırtısı duyamıyordu. Sınıftaki bütün kızlar aptal aptal, tıpkı kendisi gibi öylece bakakalmış olabilir miydi?

Başını omuzlarının arasına gömüp sivri uçlu bir kalem aldı -kalemi farklı şekilde kullanmaktan büyük memnuniyet duyabilirdi- ve çizmeye başladı. Hızlı, akıcı çizgilerdi ve hepsi tek bir sayfanın üzerindeydi. Çizimler üst üste geldiğinde bir dansı andırıyordu.

Kaz muhteşem görünüyordu. Vücudunun nasıl bir etki yarattığını bilecek kadar ayna karşısında zaman geçirmişti. En büyük enstrümanı vücuduydu, bunu daha önce söylemişti. Sesle birlikte vücut, bir aktörün en önemli aracıydı. Eh, Kaz sonuçta berbat bir aktördü -zaten bu yüzden hayalet turları düzenleyip arada bir düşük bütçeli *Faust* oyununda sahne alıyordu- ama model olarak iyiydi. Karou bunu iyi biliyordu çünkü daha önce defalarca onu çizmişti.

Karou, Kaz'ın vücudunu örtülerden sıyrılmış olarak ilk gördüğünde Michelangelo'yu hatırlamıştı. Zayıf ve çelimsiz modelleri tercih eden Rönesans sanatçılarının aksine Miche-

langelo, güç üzerine gitmiş, geniş omuzlu taş ocağı işçilerini resmetmiş ve bir şekilde hayvani bir şehvetle zarafeti eserlerinde buluşturabilmişti. Kaz da öyleydi: Hayvani bir şehvetle zarafetin bir karışımıydı.

Ve sahtekardı. Kendini beğenmişin tekiydi. Üstelik doğruyu söylemek gerekirse biraz aptaldı.

"Karou!" İngiliz Helen sert bir şekilde fısıldıyor, Karou'nun dikkatini çekmeye çalışıyordu. "Bu o mu?"

Karou kızı tanımıyordu. Her şey yolundaymış gibi resim çizmeye devam etti. Sınıfta yaşanan diğer günlerden farklı değildi. Model, gamzesi terbiyesizce çukurlaşırken gözlerini ondan ayırmıyorsa ne olmuştu yani? Elinden geldiğince Kaz'ı görmezden gelmeye çalıştı.

Ders zili çaldığında Kaz sakince bornozunu yerden kaldırıp giyindi. Karou, onun serbestçe atölyede dolaşabileceğinin farkına varmayacağını umuyordu. *Neredeysen orada kal*, diye diledi içinden. Ama Kaz olduğu yerde kalmadı. Aylak adımlarla doğrudan yanma geldi.

"Selam ahmak," dedi Zuzana. "Pek de alçak gönüllüyüz ha?"

Kaz onu duymazdan gelip Karou'ya döndü. "Yeni dövmemi sevdin mi?"

Öğrenciler ayaklanmış geriniyordu ama dışarı çıkıp sigara içmek ya da tuvalete gitmek yerine, kulak misafirliği mesafesinde oyalanıyordu.

"Çok," dedi Karou sesini alçak tutarak. "*Kazimir*'in *K*'si, öyle değil mi?"

"Komik kız. Neyin K'si olduğunu çok iyi biliyorsun."

"Eh," diyerek ilham bekliyormuş gibi poz yaptı Karou. "Gerçekten sevdiğin tek bir kişi var ve onun da adı *K* harfiyle

başlıyor. Ama dövmeyi kalbinin üzerine yaptıracağına başka bir yerine de yaptırabilirmişsin." Kalemini alıp kağıdın üzerindeki son çizimlerden birinde, Kaz'ın heykel gibi düzgün bir şekilde şekillendirilmiş sağ kalçasına *K* harfi çizdi.

Zuzana kahkaha attığında Kaz'ın çenesi kasıldı. Kendini beğenen herkes gibi o da dalga geçilmekten hiç hoşlanmazdı. "Dövmesi olan bir tek ben değilim, öyle değil mi Karou?" dedi. Zuzana'ya baktı. "Sana göstermedi mi?"

Zuzana, kuşkucu gözlerini kalkık bir kaş hareketiyle Karou'ya dikti.

"Hangisinden bahsettiğini bilmiyorum," diye yalan söyledi Karou sakince. "Bir sürü dövmem var." Kanıtlamak için ne bileklerindeki *gerçek-hikaye* dövmelerini ne ayak bileğini saran yılanı ne de gizli yerlerindeki dövme sanatı şaheserlerini göstermeye kalktı. Bunun yerine ellerini kaldırıp yüzünün önünde avuçlarını açtı. Her iki avcunun tam ortasında yer alan koyu çivit mavisi göz dövmelerini gösterdi. Şu anda iki eli de nazardan koruyan kadim sembollere, yani Fatma'nın Eli'ne benziyordu. Avuç dövmeleri fazla kalıcı olmuyordu, renkleri hemen atıyordu ama Karou'nunkiler hiç bozulmamıştı. Kendini hatırladığından beri bu gözler avuçlarındaydı, hatta bu dövmelerle doğmuş bile olabilirdi.

"Onlardan bahsetmiyorum," dedi Kaz. "Kalbinin üzerindeki *Kazimir* dövmesini söylüyorum."

"Öyle bir dövmem yok." Karou, şaşırmış gibi görünüp gömleğinin üstten birkaç düğmesini çözdü. Sütyeni görünene kadar açtığında, gerçekten de göğsünün üzerinde hiçbir iz yoktu. Cildi süt gibi beyaz görünüyordu.

Kaz gözlerini kırpıştırdı. "Ne? Nasıl yani?"

"Benimle gel." Zuzana, Karou'nun elini kaptığı gibi kızı uzaklaştırmaya başladı. Şövalelerin arasından dolaşırken, bütün gözler ışıldayan bir merakla Karou'nun üzerindeydi.

"Karou, ondan ayrıldın mı?" diye fısıldadı Helen İngilizce. Ama Zuzana sabırsız bir edayla elini havaya kaldırınca, kız çaresizce susmak zorunda kaldı. Ardından Zuzana, Karou'yu çekiştirerek atölyeden çıkarıp kızlar tuvaletine götürdü. İçeri girdiklerinde hala kalkık kaşıyla, "Bu da neydi böyle?" diye sordu.

"Ne neydi?"

"*Ne mi?* Resmen herife göğsünü gösterdin."

"Ay, lütfen. Öyle bir şey yapmadım."

"Her neyse işte. Kalbinin üzerindeki dövme meselesi de ne oluyor?"

"Az önce gösterdim ya. Öyle bir dövme yok." Bir zamanlar tam da göğsünün üzerinde bir şeyler *olduğundan* bahsetmeye gerek görmüyordu. Hayatında hiç yapmadığı kadar aptal ayağına yatmayı tercih ediyordu. Hem, dövmeden nasıl kurtulduğunu açıklamak, akıllıca bir seçenek değildi.

"Eh, iyi o zaman. O salağın adını vücuduna yazdırmak, ihtiyacın olan en son şey. Herife inanabiliyor musun? Bir kedi oyuncağı gibi orasını burasını gözünün önünde sallayınca, ardından koşturacağını mı sanıyor?"

"Tabii ki öyle sanıyor," dedi Karou. "Romantizmden anladığı bu kadar işte."

"Fiala'ya seni taciz ettiğini söylersen hemen kıçına tekmeyi basar."

Bu, Karou'nun da aklına gelmişti ama başını iki yana salladı. Kaz'ı sınıftan ve hayatından atmak için çok daha iyi bir yol bulabileceğinden emindi. Çoğu insanın sahip olmadığı şeylere sahipti. Bir şeyler bulurdu nasıl olsa.

"Gerçi model olarak hiç fena değil." Zuzana aynanın karşısına geçip alnına düşen kapkara saçlarını arkaya attı. "Hakkını yememek lazım."

"Evet. Dev bir serseri olması ne kötü."

"Dev gibi aptal bir hiç," diye onayladı Zuzana.

"Yürüyen, konuşan bir çatlak."

"Çatlak." Zuzana güldü. "Bak bunu sevdim."

Karou'nun aklına bir şey geldiğinde, yüzüne belli belirsiz hınzırca bir sırıtış yerleşti.

"Ne?" diye sordu Zuzana, kızın bu halini görünce.

"Yok bir şey. Atölyeye dönsek iyi olur."

"Emin misin? Derse girmek zorunda değilsin."

Karou başını salladı. "Sorun değil."

Kaz, şimdiye kadar küçük oyununun keyfini çıkarmıştı. Sıra Karou'ya gelmişti. Atölyeye girerken, boynundaki rengarenk, sıra sıra Afrika boncuklarından yapılmış kolyesine dokundu. En azından Afrika boncuklarına benziyorlardı. Oysa bundan çok daha fazlasıydılar. Yani öyle çok fazla yetenekleri yoktu ama Karou'nun aklındaki plan için yeterliydi.

3

Çaylak

Bir sonraki ders boyunca Profesör Fiala, Kaz'dan uzanma pozu vermesini istedi. Bu yüzden genç adam, tam olarak müstehcen olmasa da hafifçe kırdığı dizleri ve kocaman yatak odası gülümsemesiyle kesinlikle davetkar bir edayla divanın üzerine yayıldı. Bu kez sınıfta kıkırdayan yoktu ama Karou atölyeyi saran ateşli havayı hissedebiliyordu. Kızlar -ve erkek öğrencilerden en az biri- her an bir yelpaze kapıp yellenmeye başlayabilirdi. Şahsen Karou hiç etkilenmemişti. Kaz bu kez yarı kapalı gözlerinin arasından tembelce baktığında, Karou hiç çekinmeden gözlerini ona dikti.

Çizmeye başladı ve bir çizimle başlayan ilişkilerinin aynı şekilde bitmesinin gayet uygun olacağını düşünerek, elinden gelenin en iyisini yaptı.

Karou, onu Bıyık Bar'da ilk gördüğünde iki masa ötede oturuyordu. Külhanbeyleri gibi bıyığını kıvırmıştı ki şimdi de bıyık uzatıyormuş gibi görünüyordu, hem zaten barın adı Bıyık'tı bir kez. Herkesin bıyığı vardı –Karou da otomattan aldığı bir Fu Manchu bıyığı takmıştı. Hani şu dudakların iki

yanından çeneye doğru inen bıyıklardan. O gece bıyığı çizim defterine -doksan numaralı çizim defterine- yapıştırmıştı. Ve bıyığın kalınlığı, Kaz'la hikayesinin başladığı sayfayı bulmasını kolaylaştırmıştı.

Kaz arkadaşlarıyla bira içiyordu ve Karou gözlerini ondan alamıyordu. Çok fena kapılmıştı. Brimstone ve gizli hayatındaki diğer yaratıklar da dahil, hayatı boyunca hep çizmişti ama hikayeler ve anlattığı insanlar hep yaşadığı dünyadandı. Avcılar ve sokak müzisyenleri, göbeklerine kadar inen sakallarıyla Ortodoks rahipleri, ara sıra hikayelere giren yakışıklı genç çocuk...

Genellikle kendini bu kadar kaptırmazdı, günlük hayattan seçtiği tipler bunun farkına bile varmazdı ama bu kez yakışıklı oğlan, kızın bakışlarını yakalamıştı ve Karou daha ne olduğunu anlayamadan sahte bıyığının altından sırıtarak ona doğru gelmişti. Çizimleri görünce nasıl da gururlanmıştı! Hemen arkadaşlarına göstermiş, Karou'nun elinden tutup masalarına davet etmiş, hatta masaya oturduklarında bile elini bırakmadan parmaklarını onunkilere dolamıştı. Böyle başlamıştı: Karou, Kazimir'in yakışıklılığına hayrandı. Kazimir de bu hayranlığın tadını çıkarıyordu. Sonrasında da aynen devam etmişti zaten.

Tabii Kazimir de Karou'nun ne kadar güzel olduğunu durmadan söylerdi. Güzel olmasaydı, yanma gelip onunla konuşmazdı bile. Kaz'ın *iç güzelliği* arayan bir erkek olmadığı açıktı. Karou her şeyden önce çok sevimliydi. İpek gibi teni, uzun bacakları, uzun lacivert saçları, sessiz film yıldızlarına ait olabilecek gözleriyle bir şiir gibi yürüyor, bir sfenks gibi gülümsüyordu. Güzelliğinin yanı sıra, yüzü hayat doluydu, gözleri çakmak çakmaktı. Bir kuş gibi başını havaya dikiyor-

du. Sırları ve gizemleri olduğuna dair ipuçları veren sımsıkı dudakları, etrafına bakarken dans ediyormuş gibi görünen kapkara gözleri vardı.

Karou *gerçekten* de gizemliydi. Ailesi ortalıkta değildi, kendisi hakkında hiç konuşmazdı ve soruları savuşturmakta üstüne yoktu –arkadaşlarının onunla ilgili bildiği tek şey, kızın bir bütün olarak Zeus'un kafasından zıplamış olabileceğiydi. Ceplerinde hep tuhaf şeyler taşırdı: Antika bronz paralar, dişler, başparmağı tırnağından daha büyük olmayan yeşim taşından minik kaplanlar... Sokakta rastladığı Afrikalı işportacıyla güneş gözlükleri için pazarlık yaparken duyan biri olsa, kızın akıcı bir şekilde Yoruba dili konuşabildiği ortaya çıkardı. Bir keresinde Kaz onu soyarken, çizmesinin içine gizlediği bıçağı bulmuştu. Karou'yu korkutmak mümkün değildi ve tabii bir de karnındaki tuhaf yara izleri vardı: Kurşun izine benzeyen üç parlak leke.

"Kimsin sen?" diye sorardı Kaz ara sıra hayranlıkla.

Karou içtenlikle, "Gerçekten bilmiyorum," diye yanıtlardı.

Gerçekten de bilmiyordu.

Hızla çizim yapıyor, bakışları çizimle model arasında gidip gelirken, Kaz'ın gözleriyle karşılaştığında utanıp başını çevirmiyordu. Dahası onun yüzünü görmek istiyordu.

Yüzündeki ifadenin değiştiği anı kaçırmayı hiç istemezdi.

Kaz'ın pozunu kağıda geçirdikten sonra sol elini kaldırdı -sağ eliyle hala çizmeye devam ediyordu- ve kolyesine dokundu. Boncuklardan birini başparmağıyla işaretparmağının arasına aldı.

Ve bir dilekte bulundu.

Küçük bir dilekti. Sonuçta bu boncuklar dilekçik sayılırdı. Yani bol sıfırlı para gibi dilekler belli değerlere sahipti ve di-

lekçikler daha çok bozuk para dileği gibiydi. Hatta bozuk paradan da etkisizlerdi. Çünkü bozuk paraların aksine, dilekler biriktirilemezdi. Bozuk paraları birleştirip banknotla değiştirebilirdiniz ama dilekçikler hep dilekçikti ve tıpkı kolyenin boncukları gibi biraraya gelseler bile, daha büyük bir dileğin yerini tutamazlardı. Özetle bu boncuklar minik ve neredeyse ipe sapa gelmez dileklerde işe yarıyordu.

Mesela *kaşıntı* ile alakalı dileklerde...

Karou, Kaz'ın kaşınmasını dilediğinde, parmaklarının arasındaki boncuk tanesi yok oldu. Bir anda ortadan kaybolmuştu. Daha önce birisinin kaşınmasını dilememişti, o yüzden sonuçtan emin olmak adına, kaşımaktan utanmayacağı bir noktaya yoğunlaşmıştı: Yani dirseğine... Biraz sonra Kaz, pozunu değiştirmeye gerek görmeden dirseğini yastığa sürtmeye başlamıştı. Karou, dudaklarındaki gülümsemeyle çizmeye devam etti.

Birkaç saniye sonra parmaklarının arasına başka bir boncuk tanesi aldı ve bu kez Kaz'ın burnunun kaşınmasını diledi. O boncuk da bir anda yok oldu. Kolye çaktırmadan kısalıyordu. Kaz yüzünü buruşturdu. Bir süre kımıldamadan direndi ama sonra pes edip tekrar pozuna geri dönmeden önce, elinin tersiyle burnunu hızla ovaladı. Yüzündeki davetkar yatak odası ifadesi silinmişti ve Karou bunun farkındaydı. Ağzı kulaklarında, sırıtmamak için dudağını ısırmak zorunda kaldı.

Ah Kazimir, diye geçiyordu içinden, *bugün buraya gelmeyecektin. Keşke uyuyakalsaydın.*

Hain planının bir sonraki aşamasında Karou tekrar dilek tuttu ve bu kez kaşıntı tuttuğunda Kaz'ın gözlerinin içine baktı. Genç adam ani bir afallamayla kaşlarını çattı. Karou

ise çenesini hafifçe havaya dikip soran gözlerle baktı: *Bir şey mi vardı canım?*

Bu seferki kaşıntı, herkesin gözünün önünde kaşınabilecek bir yerde değildi. Kaz'ın rengi soldu. Kalçaları kıpırdadı. Kendini zor tutuyordu.

Karou onu bir süre rahat bırakıp resmini çizmeye devam etti. Kaz'ın rahatlamaya başladığını anladığı anda... tekrar saldırdı ve genç adamın yüzü kaskatı kesildiğinde kahkahasını bastırdı.

Parmaklarının arasında bir boncuk daha kaybolmuştu.

Sonra başka bir tane daha.

Bu, diye geçirdi içinden Karou, *sadece bugün için değil. Bana yaşattığın her şey için.* Hala göğsünü sıkıştıran ve her seferinde tazelenen, beklenmedik anlarda ortaya çıkan o küçük sızı için. Gülücükler eşliğinde söylenen yalanlar ve gördükten sonra aklından silemediği o anlar için. Böylesine saf olmaktan dolayı duyduğu utanç için.

Ferah bir an yarattıktan sonra, bütün sıkıntısıyla birlikte gelen yalnızlık için –tıpkı sırılsıklam ve berbat bir mayoyu tekrar giymek gibi.

Ve bu, diye düşündü Karou, artık gülümsemiyordu, *bir daha onarılamayacak değerler için.*

Bekareti için.

İlk seferinde, üstünde siyah bir pelerin olduğu halde, çıplakken kendini bir yetişkin gibi hissetmişti –tıpkı Kaz ve Josef'in takıldığı, Svetla'yla Frantiska gibi. Harika Slav isimlerine sahip, havalarından geçilmeyen Çek kızları gibi. O kızları şaşırtmak ya da güldürmek mümkün değilmiş gibi görünüyordu. Gerçekten onlar gibi mi olmak istemişti? Onları taklit etmiş ve hiçbir şeyi umursamayan bir kız -bir *kadın*- rolüne

bürünmüştü. Bekaretini çocukluğunun hapishanesi olarak görmüştü ve şimdi bakire değildi.

Böylesine üzüleceği hiç aklına gelmezdi, üstelik ilk başlarda üzülmemişti. Olayın kendisi ne hayalkırıklığıydı ne de büyülüydü, olduğu gibiydi, yeni bir yakınlık türüydü. Paylaşılan bir sırdı.

Ya da öyle olduğunu düşünmüştü.

"Farklı görünüyorsun Karou," demişti Kaz'ın arkadaşı Josef bir sonraki karşılaşmalarında. "Sanki... ışıldıyorsun!"

Kaz arkadaşını susturmak için omzuna bir yumruk indirmiş, o kendini beğenmiş haliyle utangaç görünmüştü ve Karou o anda onun Josef'e her şeyi anlattığını fark etmişti. Hatta kızlara bile anlatmıştı. Kızlar, bildiklerini göstermek istercesine, kıpkırmızı dudaklarını bükmüştü. Svetla -daha sonra Kaz'la birlikte yakaladığı kız- hiç istifini bozmadan, siyah pelerinin moda olduğunu söylemişti ve Kaz'ın rengi atıp başını çevirdiğinde tek bir şey belli olmuştu. Kaz, kızlara söyleyerek yanlış bir iş yaptığının farkındaydı.

Karou, Zuzana'ya bile anlatmamıştı çünkü yaşananlar Kaz'la aralarındaki bir sırdı. Daha sonra ise sırf utandığı için arkadaşına bir şey söylememişti. Hiç kimseye söylememişti, Brimstone dışında kimse bilmiyordu. O da her zamanki gibi anlaşılmaz bir şekilde *her şeyi biliyordu*, en azından tahminleri doğru çıkıyordu ve bu fırsatı Karou'ya sıkı bir ders vermek için kullanmaktan geri kalmamıştı.

İlginç bir dersti.

Dilek Taciri'nin sesi öylesine derinden geliyordu ki neredeyse bir sesin gölgesi gibiydi: En düşük duyma seviyelerinde dolaşan karanlık bir titreşim gibi. "Kuralları fazla bilmem," demişti. "Ama sana bir tanesini söyleyeyim. Çok basit. Gerek-

siz hiçbir şeyi içine sokma. Ne zehir ne kimyasal, ne duman ne alkol, ne keskin objeler ne de dövme ya da ilaçtan farklı amaçlarla kullanılan iğneler ve... gereksiz penisler."

"*Gereksiz penis mi?*" diye onun sözünü tekrarlamıştı Karou. İçinin sıkıntısına rağmen adamın sözü komik gelmişti. "Gereksiz penis diye bir şey olur mu hiç?"

"Gerekli olanı, geldiğinde anlarsın," demişti Brimstone. "Kendini heba etme çocuk. Aşkı bekle."

"Aşk." Karou'nun neşesi uçuvermişti. Yaşadığının aşk *olduğunu* sanıyordu.

"Gelecek ve geldiğinde anlayacaksın," diye söz vermişti Brimstone. Karou da adama inanmak istiyordu. Sonuçta adam yüzlerce yıldır yaşıyordu, öyle değil mi? Karou daha önce Brimstone ve aşkı hiçbir arada düşünmemişti. Tek bir bakış bile, bir aşk adamı olmadığını anlamaya yeterdi –ama yaşadığı asırlar boyunca edindiği tecrübeyle onun haklı olmasını dilemişti.

Çünkü Karou'nun, dünyadaki her şey bir yana, istediği tek bir şey vardı: *Aşk*. Ama aşkı Kaz'da bulamayacağı çok açıktı.

Resim üzerinde sertçe hareket ettirdiği için kaleminin ucu kırıldı ve aynı anda içindeki öfke, taramalı tüfek hızında bir kaşıntı saldırısına dönüştü. Boynundaki kolye boğazını sıkmaya başlamıştı ama bu saldırı karşısında Kaz yere yuvarlandı. Karou kolyesini bırakıp onu izledi. Kaz bornozunu eline alınış, çoktan kapıya ulaşmıştı. Kapıyı açtığı gibi dışarı fırladığında, kaçma ve aşağılık perişanlığıyla ilgilenebileceği kuytu bir yer bulma telaşından dolayı hala çıplaktı.

Kapı hızla kapandı. Bütün sınıf, gözlerini kırpıştırarak artık boşalan divana bakıyordu. Profesorka Fiala'nın, gözlüklerinin üzerinden kapıya baktığını görünce Karou kendinden utandı.

Belki biraz fazla ileri gitmişti.

"Bu ahmağın nesi var böyle?" diye sordu Zuzana.

"Hiç fikrim yok," dedi Karou çizimine bakarken. Kağıdın üzerindeki Kaz, bütün vahşiliği ve zarafetiyle aşığını bekliyormuş gibi görünüyordu. Aslında güzel bir resim olabilirdi ama Karou işi mahvetmişti. Çizgileri kararmış, bütün inceliğini kaybetmiş, sonunda sadece tek bir şeyi *-gereksiz penisi-* ortada bırakan kaotik bir karalamaya dönüşmüştü. Brimstone'un kendisi hakkında ne düşüneceğini merak ediyordu. Akılsızca harcadığı dilekler için sürekli Karou'yu azarlardı –mesela Svetla'nın kaşlarını, gece uyurken tırtıla dönüşmüş gibi kalınlaştıran ve cımbızla ne kadar alırsa alsın anında yeniden büyüten son dileği gibi akılsızca şeyler.

"Bunun daha azını yapan kadınlar kazıklara bağlanıp yakıldı Karou," demişti Brimstone.

Şanslıyım, diye düşünmüştü Karou, *Orta Çağ'da yaşamıyorum.*

4

Zehir Mutfağı

Günün geri kalanında okulda kayda değer bir şey olmadı. İki ders üst üste kimya ve renk laboratuvarından sonra, ileri düzey çizim dersi, ardından öğle yemeği geldi. Sonra Zuzana kuklacılık, Karou ise resim dersine gitmek üzere ayrıldı. Dolayısıyla üç saatlik atölye dersleri bittikten sonra, karanlık bir kış akşamında okuldan çıktılar.

"Zehir?" diye üsteledi Zuzana kapıdan dışarı adımını atarken.

"Sorman gereksiz!" dedi Karou. "Karnım kazınıyor."

Buz gibi rüzgardan korunmak için başlarını eğip nehre doğru yöneldiler.

Prag sokakları, yirmi birinci yüzyılın neredeyse hiç dokunamadığı fantastik bir dünyaydı –hatta yirminci ve on dokuzuncu yüzyıllar da şehrin sokaklarına uzanamamıştı. Burası, simyacıların ve hayalcilerin şehriydi. Orta Çağ'dan kalan Arnavut kaldırımları bir zamanlar golemlerin, mistiklerin, işgalci kuvvetlerin geçtiği yollardı. Yüksek binalar, başak sarısı, kan kırmızısı ve yumurta kabuğu beyazı renklerinde ışıldıyor,

asker yeşili çatıların altında rokoko kartonpiyerleri göz dolduruyordu. Barok kubbeler antik bakırın yumuşak yeşiline bürünmüştü ve gotik kuleler düşmüş Melekleri kazığa oturtmak üzere hazır bekliyordu. Rüzgar, labirenti andıran bir dere gibi şehri dolaşan Arnavut kaldırımlı sokaklarda, büyünün, devrimin ve kemanların hatırasını beraberinde sürüklüyordu. Sokak serserileri Mozart peruklarıyla köşelerde oda müziği yapıyor, Marionette kuklalar pencerelerde asılı duruyor ve bütün şehri, kadife perdenin arkasına çömelmiş, görünmeyen bir kuklacının gösterisine dönüştürüyordu.

Şehre tepeden bakan bir noktada, diken gibi sivri siluetiyle kale yükseliyordu. Kale, geceleri projektörlerle aydınlanıyor, ürkütücü ışıklarla yıkanıyordu. Ve bu gece, gökyüzü karla yüklü bulutlarla kaplı olduğundan, sokak lambalarının ışıklarını sisli bir hale sarıyordu.

Zehir Mutfağı, Şeytan Deresi'nin aşağısında şans eseri karşınıza çıkan bir yerdi. Nerede olduğunu bilmeniz ve çevresi duvarlarla örülmüş bir mezarlığa giren işaretsiz bir taş kemerin altından eğilerek geçmeniz gerekiyordu. Ancak o zaman, pencere pervazları ışıklandırılmış kafeyi görebiliyordunuz.

Ne yazık ki artık turistlerin burayı bulması için şansa ihtiyaçları yoktu. *Lonely Planet* kılavuzunun son baskısında, Zehir Mutfağı bütün dünyaya şöyle duyurulmuştu...

> Kilise, yaklaşık üç asır önce yanan bir Orta Çağ manastırına ek olarak inşa edilmiş ama keşişlerin yaşadığı bölüm hala ayakta ve dünya üzerinde rastlayabileceğiniz en tuhaf kafeye dönüştürülmüş durumda. Sahibinin 1. Dünya Savaşı'ndan kalma gaz maskesi koleksiyonu, kafeyi dolduran klasik heykelleri süslüyor.

Rivayete göre, Orta Çağ'da aşçı delirmiş, manastırdaki herkesi zehirlediği gulaş suyuyla öldürmüştü. Kafenin ismi buradan geliyor ve tabii ki spesiyal yemekleri gulaş. Kadife bir sofaya oturun ve ayaklarınızı bir tabutun üzerine yerleştirin. Barın arkasında duran kafatasları, zehirlenerek ölen keşişlerin olabilir de olmayabilir de...

Ve böylece, sırt çantalarıyla sömestr tatiline çıkanlar başlarını kemerden içeri uzatıyor, Prag'a dair kartpostallara not düşebilecekleri korkunç bir şey aranıyordu.

Oysa bu akşam etraf sakindi. Köşedeki bir çift, gaz maskesi takmış çocuklarının fotoğrafını çekiyordu. Birkaç adam kamburlarını çıkarıp bara dayanmıştı ama çoğu masa -kadife kaplı alçak bankların etrafını sardığı tabutlar- boştu. İnsan boyunda tanrılar ve kolları ya da kanatları kopmuş orman perilerini tasvir eden Roma heykelleri her yerdeydi. Kafenin tam ortasındaysa aslı Capitoline Hill'de duran Marcus Aurelius heykelinin devasa bir kopyası vardı.

"Aman Tanrım, Salgın boş," dedi Karou heykele doğru ilerlerken. Her ikisinde de gaz maskesi olan dev imparator ve atı, Karou'ya hep mahşerin dört atlısından biri olan Salgın'ı hatırlatıyordu. Heykel, sanki öne uzattığı eliyle veba saçıyordu. Kızların en sevdiği masa, gölgelerin arasındaydı. Böylece hem fazla göze batmıyor hem de -atın bacaklarının arasından- barı gözleyebiliyor, ilginç birileri geldiğinde hemen farkına varabiliyorlardı.

Ressam çantalarını omuzlarından indirip kabanlarını Marcus Aurelius'un uzattığı taştan parmaklarına astılar. Tek gözlü mekan sahibi, barın arkasından el sallayınca kızlar da onu selamladı.

Liseye başladıkları yıl on beş yaşına basmışlardı ve o günden bu yana buraya geliyorlardı. Karou, o zaman Prag'a yeni gelmişti ve kimseyi tanımıyordu. Çek dilini henüz öğrenmişti (çalışarak değil, *dileyerek*... Karou tam bir dil koleksiyoncusuydu ve Brimstone her doğumgününde seve seve yeni bir dil hediye ederdi), o yüzden yeni tadılan bir baharat gibi, ağzında hala tuhaf bir tat bırakıyordu.

Prag'a gelmeden önce İngiltere'deki bir yatılı okulda okuyordu. Her ne kadar kusursuz bir Britanya aksanıyla konuşabilse de çocukken geliştirdiği Amerikan aksanıyla konuşmayı tercih etmiş, böylece sınıf arkadaşları onun Amerikalı olduğunu düşünmüştü. Aslında herhangi bir milliyeti yoktu. Hayatına dair bütün belgeler ve konuştuğu aksanların hepsi sahteydi. Sadece ilk öğrendiği dil buna dahil değildi. Ve o dil, insanlara ait değildi.

Zuzana Çek'ti, şehrin güney Bohemya'sında küçük bir mücevher kutusu olarak anılan Český Krumlov'daki köklü bir kukla ustaları soyundan geliyordu. Ağabeyi orduya katılarak bütün aileyi şok etmişti ama kuklalar Zuzana'nın damarlarındaki kan gibiydi ve aile geleneğini o sürdürüyordu. Karou gibi okulun ilk günlerinde o da kimseyi tanımıyordu ve kader onları daha ilk yarı yılda, yerel bir manastırın duvarında kır manzarası yaratmaları için eşleştirmişti. Bunu, akşamları merdivenlerin tepesine tüneyerek geçirdikleri bir hafta takip etmişti. İşleri bittikten sonra da Zehir Mutfağı'na gitmeyi adet edinmişlerdi.

İşte arkadaşlıklarının kökleri o zaman atılmıştı ve kır manzarası bittiğinde, kafenin sahibi tuvalet kapılarına iskelet resimleri yapma işini onlara vermişti. Çalışmaları karşılığında bir ay boyunca bedava yemek yemişler, ayakları alıştığı için de

iki yıl sonrasında bile burada yemek yemeyi alışkanlık haline getirmişlerdi.

Gulaşlarını yerken Kaz'ın modelliğini, kimya öğretmeninin burnundaki kılları -ki Zuzana o kılların örülebilecek kadar uzun olduğunda ısrar ediyordu- ve sömestr projeleriyle ilgili fikirlerini konuştular. Daha sonra sohbetleri, Prag Marionette Tiyatrosu orkestrasının yeni ve yakışıklı kemancısına odaklandı.

"Kız arkadaşı var," diye iç çekti Zuzana.

"Ne? Nereden biliyorsun?"

"Aralarda sürekli mesajlaşıyor."

"Bundan yola çıkarak mı böyle bir kanıya varıyorsun? Çok saçma. Belki gizlice kötü adamlarla savaşıyordur ve düşmanlarına kafa karıştırarak kudurtan bilmece gibi mesajlar gönderiyordur," dedi Karou.

"Tabii ya, kesin öyledir. *Sağol.*"

"Yani bir kız arkadaştan başka bir açıklaması olabileceğini söylüyorum. Hem sen ne zamandan beri utangaç bir kız oldun? Git çocukla konuş!"

"Ve ne diyeyim? *Güzel keman çalıyorsun yakışıklı?*"

"Kesinlikle."

Zuzana kıkırdadı. Haftasonlarında tiyatro kuklacılarından birinin asistanı olarak çalışıyordu ve Noel'den birkaç hafta önce yeni kemancıya abayı yakmıştı. Her zaman çekingen davranmasa da henüz genç adamla konuşmamıştı bile. "Muhtemelen benim hala bir çocuk olduğumu düşünüyordur," dedi. "Çocuk boyutlarında olmanın nasıl bir şey olduğunu bilemezsin."

"Marionette boyutunda," dedi Karou hiç düşünmeden. Zuzana'nın minyon yapısının mükemmel olduğunu düşünü-

yor, onu ormanda bulup cebinde taşımak isteyebileceği bir periye benzetiyordu. Gerçi Zuzana söz konusu olduğunda, perinin kuduz olma ve ısırma ihtimali yüksekti.

"Evet, olağanüstü kukla insan Zuzana. Dans etmesini seyredin." Zuzana aksi aksi kollarını kaldırıp kukla bir balerin taklidi yaptı.

Karou'nun aklına bir şey geldi. "Hey! Projende bunu işlemelisin. Devasa bir kuklacı yap, sen de Marionette ol. Düşünsene... Gösteriyi yöneten kuklacı değil sen olacaksın, yani bir şekilde ters bir kukla gösterisi... Bunu daha önce birileri yapmış olabilir mi? İplerin ucunda dans eden kukla sensin. Ama aslında senin hareketlerin kuklacının ellerini hareket ettiriyor falan..."

Zuzana ağzına bir parça ekmek atmaya hazırlanıyordu ki birden durdu. Karou, arkadaşının hülyalı bakışlarından, olayı gözünde canlandırdığını görebiliyordu. Sonra, "Gerçekten çok büyük bir kukla olur," dedi.

"Küçük Balerin Marionette makyajını ben yaparım."

"Bu fikri bana vermek istediğinden emin misin? Sonuçta sen buldun."

"Aman, benden ancak dev bir Marionette olur. Dilediğin gibi kullan."

"Eh, teşekkürler. Kendi projen için fikir buldun mu?"

Karou bulmamıştı. Geçen sömestrde kostüm dersi alırken bir kayış takımıyla üzerine giyebileceği ve gözle görünmeyen bir makara sistemiyle hareket ettirebildiği Melek kanatları yapmıştı. Tamamen açıldıklarında, neredeyse dört metrelik genişlikleriyle muhteşem görünüyorlardı. Brimstone'a göstermek için kanatları takmıştı ama bir türlü onu görememişti. İssa onu dükkanın girişinde durdurmuş -nazik İssa!- ve res-

men *tıslamıştı*. Açılan kobra kanatlarını, Karou hayatı boyunca en fazla bir iki kez görmüştü. "Tüm iğrençliklerin en iğrenci bir *Melek*! Çıkar o kanatları! Ah, tatlı kız, seni böyle görmeye dayanamıyorum." Çok tuhaf bir karşılama olmuştu. Kanatlar şimdi Karou'nun küçük dairesinde, yatağının başındaki duvarı kaplıyordu.

Şimdiki sömestr, bir dizi tablo için bir tema bulması gerekiyordu ama henüz onu heyecanlandıran bir fikir aklına gelmemişti. Kafasındaki fikirleri tartarken, kapı zilinin çınladığını duydu. Birkaç adam içeri girdiğinde arkalarından fırlayan gölge, Karou'nun gözünden kaçmadı. Gölge bir karga şeklindeydi, kuş büyüklüğündeydi ama bu dünyadan olmadığı kesindi.

Kishmish gelmişti.

Sırtını dikleştirip çaktırmadan arkadaşına baktı. Zuzana karalama defterine kukla eskizleri çiziyordu ve Karou özür dileyerek kalkarken başını bile kaldırmadı. Karou tuvalete gittiğinde, Gölge, dikkat çekmeden kızı takip etti.

Brimstone'un ulağı, gövdesi ve gagasıyla tam bir kargaydı ama zarı andıran yarasa kanatları vardı. Ve dilini çıkarıp titrettiğinde çatallı olduğu görülebiliyordu. Bir Hieronymus Bosch tablosundan kaçmış gibi görünüyordu ve pençesinde bir not kağıdı taşıyordu. Karou notu aldığında, Gölge'nin minik bıçaklara benzeyen pençeleriyle kağıdı neredeyse paramparça ettiğini gördü.

Kağıdı açıp iki saniyede yazılı notu okudu. Sadece şunlar yazıyordu:

Acil işler bekliyor. Gel.

"Asla lütfen demiyor," diye fikrini belirtti Kishmish'e bakarak.

Yaratık başını kargalar gibi yana eğip soran gözlerle baktı *–Geliyor musun?*

"Geliyorum, geliyorum," dedi Karou. "Hiç gelmediğim oldu mu?"

Bir dakika sonra Zuzana'ya, "Gitmem gerek," diyordu.

"Ne?" Zuzana başını çizim defterinden kaldırdı. "Ama tatlı?" Tatlılar gelmiş, tabutun üzerinde duruyordu: İki tabak elmalı kek ve çay.

"Kahretsin," dedi Karou. "Yiyemem. Bir iş çıktı."

"Sen ve şu işlerin. Birden yapman gereken bu iş de neymiş böyle?" Tabut masanın üzerinde duran cep telefonuna göz attı, Karou'yu arayan olmadığından emindi.

"Aman, işler işte," dedi Karou. Zuzana daha fazla ayrıntı alamayacağını önceki tecrübelerinden bildiği için arkadaşının üstüne gitmedi.

Karou'nun yapması gereken işler vardı. Bazen sadece birkaç saatte görevini yerine getirirdi. Bazen de günlerce ortadan kaybolur, yorgun ve perişan bir halde geri dönerdi. Geri döndüğünde bazen rengi solmuş ya da bronzlaşmış olurdu ve arada sırada topallar, bir yerlerinde bir ısırık izi göze çarpardı. Hatta bir keresinde, sonradan malarya hastalığı olduğu anlaşılan korkunç bir ateşle geri dönmüştü.

O zaman Zuzana ısrarla, "Tropik bir hastalığa nereden yakalanmış olabilirsin?" diye sorduğunda Karou, "Ay, bilmiyorum. Tramvayda yakalanmışımdır belki. Geçen gün yaşlı bir kadın, suratımın ortasına hapşırmıştı," diye cevap vermişti.

"Malarya hastalığı hiç de öyle bulaşmaz."

"Biliyorum. Ama kadının hapşırığı feciydi. Bir daha tramvaya binmemek için bir mobilet almayı düşünüyorum."

Ve tartışmaları böylece sona ermişti. Karou ile arkadaş olmak, onun hakkında aslında hiçbir şey bilememeyi kabullenmek anlamına gelirdi. Şimdi de Zuzana iç çekerek "İyi. İkisini de ben yerim. Alacağım kiloların bütün sorumlusu sensin," diyordu.

Karou, Zehir Mutfağı'ndan çıkarken, kargaya benzer bir gölge, kapı açılır açılmaz dışarı fırladı.

5

Başka Bir Yer

Kishmish göğe fırlayıp birkaç kanat çırpışıyla gözden kayboldu. Karou, onun gibi uçabilmek isterdi. Uçma yeteneği kazanmak için ne büyüklükte bir dilek gerekirdi acaba?

Muhtemelen asla erişemeyeceği, en güçlülerden biri gerekirdi.

Brimstone, minik dilekler konusunda cimri değildi. Ahşaptan oyulmuş kupalarından, Karou'ya kolyesini dilediğince yenileme izni veriyordu ve yaptığı ufak tefek işler karşılığında da ücretini bronz şinglerle ödüyordu. Şing, farklı bir dilek birimiydi ve dilekçiklerden biraz daha fazlasını yapıyordu -örneğin Svetla'nın tırtıl kaşları, Karou'nun dövmesini silmesi ve mavi saçları gibi- ama Karou, bugüne kadar gerçek büyüyle gerçekleşecek herhangi bir dileğe elini bile uzatamamıştı. Dahası, hak edene kadar yanına bile yaklaşamayacaktı ve insanların dilek dilemeyi nasıl hak ettiklerini çok iyi biliyordu. Genellikle: Avlanarak, mezar soyarak ve cinayet işleyerek.

Ah, bir yolu daha vardı: Pense ve sıkı bir yemin de içeren bir tür kendini sakatlama.

Masal kitaplarındaki gibi değildi. Kocakarı kılığına girip yol kavşaklarına çöreklenen ve ekmeklerini paylaşan gezginleri ödüllendirmek için bekleyen cadılar yoktu. Lambalardan cinler çıkmıyor, konuşan balıklar hayatları için pazarlık yapmıyordu. Bütün dünyada, insanların dilek dileyebileceği tek bir yer vardı: Brimstone'un dükkanı. Ve orada sadece tek bir ödeme şekli geçerliydi. Altın değildi, bilmeceler, nezaket ya da herhangi bir peri masalı saçmalığı falan değildi. Hayır, ruhlar da bu dükkanda ödeme yerine geçmiyordu. Gerçek, hepsinden çok daha deliceydi.

Ödeme, dişlerle yapılırdı.

Karou, Karl Köprüsü'nü geçti ve kuzeydeki Yahudi Mahallesi'ne giden tramvaya bindi. Yahudi Mahallesi, pastalar kadar güzel görünen, birbiri ardına sıralanan Art Nouveau apartmanların arasında sıkışmış, Orta Çağ'dan kalma bir gettoydu. Karou'nun bu apartmanlardan birinin arkasındaki servis girişine gitmesi gerekiyordu. Sade metal kapının herhangi bir özelliği yoktu ama sakladığı bir sır vardı. Kapıyı dışarıdan açtığınızda rutubetli bir çamaşırhaneye giriyordunuz. Oysa Karou kapıyı açmadı. Parmaklarıyla tıklatıp bekledi. Çünkü kapı *içeriden* açıldığında, başka bir yere açılma potansiyeli taşıyordu.

Kapı ardına kadar açıldığında İssa göründü. Antik tapınaklardaki yılan tanrıçalara ve tıpkı Karou'nun defterindeki çizimlere benziyordu. Yılan saçları, küçük holün gölgelerine saklanmıştı. "Selam canım."

"Selam," diye yanıtladı onu Karou, kadının yanağına sevgi dolu bir öpücük kondururken. "Kishmish gelebildi mi?"

"Geldi," dedi İssa. "Omzuma konduğunda, pençeleri buzdan saçaklar gibiydi. Haydi, gir içeri. Şehrin çok soğuk."

Kadın, eşik koruyucusuydu, o yüzden Karou'yu içeriye çekiştirdikten sonra kapıyı arkasından kapattığında, küçük bir dolaptan daha geniş olmayan bir holde ikisi baş başa kaldı. İçerideki kapı açılmadan önce, dış kapının tamamen mühürlenmesi gerekiyordu, tıpkı kuşların kaçmasını önlemek için kullanılan tel kapılar gibi. Yalnız burada söz konusu olan kuşlar değildi.

"Günün nasıldı tatlı kız?" İssa'nın her yerinde en az yarım düzine yılan vardı –koluna dolanan bir yılan, saçlarının arasında dolanan birkaç yılan ve dansözlerin bellerine doladıkları zincir gibi belinin etrafında tur atan ince bir yılan... İçeri girmek isteyen herkes, iç kapının mührü açılmadan önce boynuna bir yılan dolanmasına izin vermek zorundaydı –Karou hariç. Dükkana boynunda yılan olmadan girebilen tek insan oydu. Ona güveniliyordu. Her şeyden önce, zaten burada büyümüştü.

"Öylesine bir gündü," diye iç çekti Karou. "Kaz'ın yaptıklarına inanamazsın. Resim dersimde model olarak karşıma çıktı."

İssa elbette Kaz'la tanışmamıştı ama gencin onu tanıdığı kadar tanıyordu: Karou'nun çizim defterlerinden. Tek bir fark vardı: Kaz, onun muhteşem göğüsleriyle Karou'nun hayalgücünden doğan erotik bir figür olduğunu düşünürken, İssa ise gencin gerçek olduğunu biliyordu.

İssa, Twiga ve Yasri, tıpkı günlük yaşamındaki arkadaşları gibi Karou'nun çizim defterlerinin gedikli takipçisiydi ama bunun tamamen farklı bir nedeni vardı. Onlar sıradan şeyleri görmeyi seviyordu: Şemsiyelerin altında birbirine sığınmış turistler, balkonlardaki tavuklar, parkta oynayan çocuklar. Ve İssa'nın, çıplaklığa karşı özel bir hayranlığı vardı. Ona göre

insan formu -yani başka türlerle birleşmiş olanlar değil, bildik insan formu- kaçırılmış bir fırsattı. Sürekli Karou'yu uzun uzun süzer ve sanki birine yeni bir saç kesimi ya da ruj rengi öneriyormuş gibi, "Bence boynuz sana çok yakışırdı tatlı kız," ya da, "Senden harika bir yılan olurdu," diye fikrini belirtirdi.

Şu anda da İssa'nın gözleri vahşice pırıldıyordu. "Yani okuluna mı geldi? Bak şu rezil kemirgen-köftesine! Onu çizdin mi? Göster." Kızsa da kızmasa da Kaz'ı çıplak görme fırsatını asla kaçırmazdı.

Karou defterini çıkarıp sayfaları karıştırdı.

"En güzel yerini karalamışsın," dedi İssa suçlarcasına.

"İnan bana, o kadar da güzel değil."

Dükkan kapısı onları içeri almak üzere açılırken, İssa eliyle ağzını örtüp kıkırdadı. Karou eşikten adımını attı. Her zamanki gibi, bunu yaparken çok hafif midesi bulandı.

Artık Prag'da değildi.

Brimstone'un dükkanında yaşasa da tam olarak oranın nerede olduğunu anlayabilmiş değildi. Tek bildiği, dünyanın her yerindeki kapılardan girip buraya vardığıydı. Çocukken Brimstone'a sürekli 'burasının' tam olarak nerede olduğunu sorar, karşılığında tek bir kaba cevap alırdı: "Başka bir yer."

Brimstone soru sorulmasından pek hoşlanmazdı.

Her neredeyse, dükkan penceresizdi ve duvarları kaplayan raflarıyla bir diş perisinin dişlerini biriktirdiği depoya benziyordu –ve diş perileri, bütün türlerle karanlık işler çevirirmiş gibi görünüyordu. Yılan dişleri, köpek dişleri, oluk açılmış fildişleri, egzotik orman kemirgenlerinden alınmış aşırı büyük turuncu renkli kesici dişler... Hepsi kavanozlara ve ecza kutularına konmuş, kancalara asılı iplere dizilmiş ve sallayınca çıngırak gibi ses çıkaran yüzlerce kavanoza kapatılmıştı.

Tavan, yeraltı türbeleri gibi kubbe şeklindeydi ve gölgelerde ufak tefek şeyler koşuşturup duruyordu, minik pençeleri taş zeminde tıkırdıyordu. Kishmish gibi bunlar da farklı yaratıkların özelliklerini taşıyordu: Akrep-fareler, kertenkeleyengeçler, böcek-sıçanlar. Su giderlerinin olduğu ıslak yerlerde başları kurbağa şeklinde olan salyangozlar dolaşıyordu. Yukarıdaysa sinekkuşu ve güve karışımı yaratıklar lambaların etrafında uçuyor, bakır zincirlerle asılı lambaların gıcırdayarak sallanmasına neden oluyordu.

Köşedeki Twiga, işinin üzerine eğilmişti. Biçimsiz uzun boynu, dişleri temizleyip üzerlerine altından bir şerit çekerek bağırsaktan yapılmış kirişlere dizerken, bir at nalını andıracak şekilde bükülmüştü. Kuytudaki mutfaktan bir tangırtı geldi ki burası da Yasri'nin çalışma alanıydı.

Ve sol tarafta, devasa boyutlardaki meşe çalışma masasının arkasında oturan da Brimstone'un ta kendisiydi. Kishmish her zamanki gibi efendisinin sağ boynuzuna tünemişti. Çalışma masasının üzeri, diş tepsileri ve küçük mücevher sandıklarıyla doluydu. Brimstone bunları bir kolye gibi dizerken başını kaldırıp bakmadı. "Karou," dedi. "Notta, *Acil işler bekliyor. Gel*, diye yazdığımı hatırlıyorum."

"Ben de acilen geldim işte."

"Notu göndereli..." Brimstone cep saatine göz attı. "Kırk dakika oldu."

"Şehrin diğer ucundaydım. Daha hızlı seyahat etmemi istiyorsan bana bir çift kanat ver, ben de Kishmish'le yarışarak geleyim. Ya da bana bir *gavriel* ver, ben de uçarak gelmeyi dileyeyim."

Gavriel ikinci en güçlü dilekti ve uçma gücü vermeye yeterdi. Brimstone, yaptığı işten başını kaldırmadan cevap verdi.

"Şehrinde, uçan bir kız gözden kaçmazdı sanırım."

"Sorun değil," dedi Karou. "Bana *iki* gavriel ver, ben de görünmeden uçmayı dileyeyim."

Brimstone sonunda başını kaldırdı. Gözleri, tıpkı timsahlarınki gibi, ortasında dikey bir göz bebeği olan yeşilimsi altın sarısı renkteydi ve hiç de eğleniyormuş gibi görünmüyordu. Karou çok iyi biliyordu. Brimstone ona asla bir gavriel vermezdi. Karou gavriel isterken içinde hiçbir umut yoktu ama Brimstone'un şikayeti hiç de adil değildi. Haber verir vermez koşarak gelmemiş miydi?

"Gavriel konusunda sana güvenebilirim, öyle değil mi?" diye sordu Brimstone.

"Tabii ki güvenebilirsin. Bu da nasıl bir soru böyle?"

Karou, bugüne kadar gerçekleştirdiği tüm dilekleri adamın aklından geçirdiğini hissedebiliyordu.

Mavi saç: Havai.

Sivilceleri silmek: Boşuna.

Yataktan çıkmamak için ışığın kapanmasını dilemek: Tembellik.

Sonunda, "Kolyen iyice kısalmış görünüyor. Yoğun bir gün müydü?" diye sordu.

Karou, kolyesini kapatmak için hemen elini boynuna götürdü. Geç kalmıştı. "Her şeyin farkına varmak zorunda mısın?" Yaşlı Şeytan'ın, dilekçikleri tam olarak ne için kullandığını bir şekilde bildiğine ve aklındaki anlamsız dilekler listesine eklediğine kuşku yoktu:

Eski erkek arkadaşın gizli yerlerini kaşındırmak: Kindarlık.

"Bu türden küçük işler sana hiç yakışmıyor Karou."

"Hak etmişti," diye yanıtladı Karou daha önce hissettiği utancı unutarak. Zuzana'nın da dediği gibi, kötü davranışlar

cezalandırılmalıydı. Konuşmaya devam etti. "Hem senden dilek satın alanlara ne için kullanacaklarını hiç sormuyorsun ve eminim ki insanları *kaşındırmaktan* çok daha fazlasını yapıyorlardır."

"Senin onlardan daha iyi biri olmanı isterim," dedi Brimstone basitçe.

"Yani iyi biri *olmadığımı* mı söylüyorsun?"

Dükkana gelen diş tüccarlarından birkaçı hariç, hepsi insanlığın yüz karasıydı. Brimstone'un, uzun yıllar iş yaptığı küçük ve seçkin bir çevresi vardı ve bu insanlar Karou'nun midesini kaldırıyordu -örneğin çeşitli kereler onu okula yazdırmak için büyükannesi kılığına giren emekli elmas tüccarı gibi. Çoğu, pis kokan, tırnaklarının dipleri kurumuş kanla kararmış tiplerdi. Öldürüyor, sakat bırakıyorlardı. Ölülerin dişlerini çekmek için ceplerinden pense eksik olmazdı- hatta bazen canlıların bile dişlerini sökerlerdi. Karou onlardan iğreniyordu. Ve kesinlikle onlardan çok daha iyi biriydi.

"İyi biri olduğunu, dilekleri iyi bir şeyler için kullanarak kanıtla," dedi Brimstone.

Karou, öfkeden köpürmek üzereydi. "Sen kim oluyorsun da *iyilikten* bahsediyorsun?" Adamın devasa pençeleri andıran ellerinde tuttuğu kolyeyi başıyla işaret etti. Timsah dişleri –muhtemelen Somalili getirmişti. Aynı zamanda kurt dişleri, at dişleri ve kantaşı boncukları. "Senin yüzünden, bugün dünyada kaç hayvanın öldüğünü merak ediyorum. İnsanlardan bahsetmiyorum bile."

İssa'nın şaşkınlıkla nefesini tuttuğunu duyduğunda, artık susması gerektiğini biliyordu ama yine de ağzından çıkanlara engel olamadı. "Hayır, gerçekten. Katillerle iş yapıyorsun ve

arkalarında bıraktıkları cesetleri görmek zorunda bile değilsin. Buraya şakacı bir cüce gibi çöreklenmiş..."

"Karou," dedi Brimstone.

"Onları gördüm. Kanlı ağızlarıyla üst üste yığılmış ölü yaratıkları gördüm. Ağızları kan içinde kalan o *kızları* gördüm ve hayatım boyunca unutmayacağım. Bütün bunlar niye? Bu dişlerle ne yapıyorsun? Söylesen belki anlayabilirim. Bir *sebebi* olmalı..."

"*Karou*," dedi yine Brimstone. "Kapa çeneni," dememişti. Demesine de gerek yoktu. Sesinden, ne demeye getirdiği açıkça anlaşılıyordu, dahası, birden ayağa kalkmıştı.

Karou çenesini kapattı.

Bazen, belki çoğu zaman, Brimstone'u *görmeyi* unutuyordu. Adam o kadar tanıdıktı ki Karou onu artık bir canavar olarak değil, bilinmeyen bir sebepten dolayı, bebekliğinden beri onu şefkatle yetiştiren yaratık olarak biliyordu. Yine de ara sıra tek bir bakışı ya da ses tonuyla Karou'nun dilinin tutulmasına neden olabiliyordu. O ses tonu, tıpkı bir tıslama gibi kızın bilincinin merkezine sızıyor, gözlerinin açılıp korkunç bir gerçek olarak onu olduğu gibi görmesini sağlıyordu.

Brimstone bir canavardı.

O, İssa, Twiga ve Yasri, dükkandan çıkacak olsaydı, insanlar onlara böyle derdi: Canavarlar. Hatta belki iblisler ya da şeytanlar. Onlar kendilerine *Kimera* diyordu.

Brimstone'un kolları ve devasa genişlikteki gövdesi, insani olan tek yanıydı, gerçi bunları saran sert eti de normal ciltten çok daha kalındı. Kare şeklindeki göğsü çok eski yara izleri taşıyordu. Dahası, omuzlarıyla sırtında daha fazla iz vardı: Bu izler, birbirinin içinden geçen beyaz kabartılardan oluşan bir ağ oluşturuyordu. Belinden aşağısı tamamen *başka* bir şeydi. Bal-

dırları aslanlarınki gibi rengi atmış altın kürkle kaplıydı. Fakat pofuduk aslan patileri yerine, yırtıcı kuşların ya da kertenkelelerinki -ya da Karou'nun fikren daha çok hoşlandığı ejderhalarınki- gibi, uçlara doğru sivrilen pençe gibi ayakları vardı.

Ve tabii başı... bir koçunkini andırıyordu. Tüyleri yoktu ama vücudunun geri kalanı gibi kahverengi tonunda, kalın ve sert pullarla kaplıydı. Büyükbaş hayvanlarınkine benzeyen düz burnunun etrafında pullar azalıyordu ve sürüngenlerin gözlerinin biraz yukarısında sararmış koç boynuzları, yüzünün iki yanında kıvrılarak yükseliyordu.

Boynunda taşıdığı zincire bağlı, koyu altın çerçeveli kuyumcu gözlüğü tek takısıydı. Tabii bir de takıdan sayılırsa boynuna taktığı ışıltısız bir şey daha vardı: Boğazının ortasında duran eski bir lades kemiği. Karou, Brimstone'un bunu neden taktığını bilmiyordu. Tek bildiği, o şeye dokunması yasaktı ve bu durum parmaklarının kaşınmasına neden oluyordu. Küçük bir bebek olduğu günlerde Brimstone'un dizlerinde sallanırken, ani ve küçük hamlelerle lades kemiğini kapmaya çalışırdı. Ama Brimstone, her zaman ondan önce davranırdı. Karou, bugüne kadar parmağının ucuyla bile kemiğe dokunamamıştı.

Şimdi artık büyüdüğü için daha terbiyeli davranıyordu ama yine de ara sıra o şeye dokunmak için ellerinin kaşındığını hissedebiliyordu. Gerçi şu anda bunu düşünecek durumda değildi. Brimstone'un aniden ayağa fırlamasından ürkmüştü ve isyanı sönmeye yüz tutmuştu. Geriye doğru bir adım atarken kısık sesle, "Eee, şey, şu acil iş neymiş? Nereye gitmemi istiyorsun?" diye sordu.

Brimstone kıza renkli banknotlarla dolu bir çanta attı. Bir sürü *Euro*.

"Paris," dedi. "İyi eğlenceler."

6

Nesil Oburu Melek

Eğlence mi?

"Ah, evet," diye söylendi Karou kendi kendine, gecenin ilerleyen saatlerinde yüz elli kilo ağırlığındaki fildişini Paris Metrosu'nun merdivenlerinde sürüklerken. "Bu gerçekten çok eğlenceli."

Brimstone'un dükkanından ayrıldıktan sonra İssa onu girdiği kapıdan çıkarmıştı ama sokağa adımını attığında artık Prag'da değildi. Paris'teydi.

Geçidi ne kadar çok kullanmış olursa olsun, gerginliği hiç geçmiyordu. Geçit düzinelerce şehre açılıyordu ve Karou şimdiye kadar hepsine gitmiş, bazen iş yapmış, bazen de sadece zevkine dolaşmıştı. Brimstone, savaş olmadığı sürece onun istediği yere gidip resim yapmasına izin veriyordu ve Karou'nun canı mango çektiğinde, kendisine de biraz getirmesi şartıyla Hindistan'a açılan kapıyı kullandırıyordu. Hatta biraz mızıldanarak, dairesini döşemek için egzotik pazarlardan ve Paris'in bitpazarlarından alışveriş yapması kolay bile olmuştu.

Nereye giderse gitsin, kapı arkasından kapandığında dükkanla bağı kopuyordu. Nasıl bir sihir söz konusuysa, kapının öteki tarafında -yani *başka bir yerde*- kalıyordu ve bir kez çıktıktan sonra aynı yere geri dönülemiyordu. Kimse dükkana girmeyi hayal bile edemezdi. Dünyaya ait kapıyı kırsalar bile, umdukları yere varmayı kimse başaramazdı.

Karou bile Brimstone'un vereceği giriş iznine bağlıydı. Bazen, ne kadar yumruklarsa yumruklasın Brimstone kapıyı açmazdı. Yine de bugüne kadar, hiçbir şekilde, kızın yapacağı işin uzağına düşecek bir kapı açmamıştı ve Karou bunun asla gerçekleşmemesini diliyordu.

Bu seferki görevi, Paris'in kenar mahallelerinden birindeki depoda düzenlenen karaborsa açık artırmaydı. Karou defalarca benzer açık artırmalara katılmıştı ve hepsi birbirinin aynıydı. Sadece nakit para çalışırdı ve genellikle kültürlü gibi görünmeye çalışan sürülmüş diktatörler ya da mafya babaları gibi karanlık tipler katılırdı. Açık artırmaya çıkarılan mallar, çalıntı müze parçalarından oluşan karman çorman bir salataydı, bir Chagall tablosu, başı koparılmış bir azizin kurumuş küçük dili, yaşlı Afrika fillerinin dişleri...

Evet. Yaşlı bir Afrika filinin bir çift dişi.

Karou, bunları gördüğünde iç geçirmişti. Brimstone ne alması gerektiğini söylememişti, sadece gördüğü anda anlayacağını belirtmişti ve Karou da gerçekten anlamıştı. Ah, bir de toplu taşıma araçlarında bunlar yüzünden insanlarla tartışmak zorunda kalmasaydı ya!

Diğer teklif verenlerin aksine, Karou'nun kapıda bekleyen uzun siyah bir arabası ya da ağır eşyaları taşıtabileceği bir çift hayvani koruması yoktu. Sadece dilekçiklerden oluşan bir dizi kolyesi ve tılsımı vardı. Onlar da taksi şoförünü,

iki metrelik fildişlerini arabanın arkasına bağlanmasına razı etmek için yeterli değildi. O yüzden Karou, içinden söylene söylene fildişlerini sokaklar boyunca en yakın metro istasyonuna sürüklemek, merdivenlerden aşağı taşımak ve turnikelerden geçirmek zorunda kalmıştı. Dişler bir kumaşa sarılmış, üzerleri bantla sarılmıştı. Sokak çalgıcılarından biri kemanını indirerek, "Hey tatlım, ne taşıyorsun öyle?" diye sorduğunda, Karou, "Çok fazla soru soran çalgıcılar," diye cevap vermiş, yükünü sürüklemeye devam etmişti.

Daha beteri de gerçekleşebilirdi ve sıklıkla öyle olurdu. Brimstone, kızı dişlerin peşinden Tanrı'nın unuttuğu yerlere gönderirdi. St. Petersburg'taki olayda vurulup iyileşmeye başladığında Karou ona ısrarlı bir şekilde, "Hayatım gerçekten senin gözünde bu kadar mı değersiz?" diye sormuştu.

Soru daha ağzından çıkar çıkmaz da pişman olmuştu. Hayatı adamın gözünde gerçekten de bu kadar *değersizse*, Karou onun bunu söylemesini istemiyordu.

Brimstone hataları olan biriydi ama İssa, Twiga, Yasri ve tabii ki Brimstone, kızın sahip olduğu tek aileydi. Gözden çıkarılabilir köle bir kızdan başka bir şey değilse bunu bilmek istemezdi.

Brimstone'un cevabı, korkularını ne onaylamış ne de yalanlamıştı. "Hayatın mı? Yani *bedeninden* mi bahsediyorsun? Bedenin bir kılıftan başka bir şey değil Karou. Ruhun başka bir mesele ve bildiğim kadarıyla ruhunu tehdit eden herhangi bir tehlike yok."

"Bir *kılıf* mı?" Bedeninin bir kılıf olduğu düşüncesinden hoşlanmıyordu –bazıları bu benzetmeye açık olabilirdi, bedenlerini açıp kesilmiş kuponları ayıklar gibi içlerinden bir şeyleri ayıklayabilirdi ama Karou bu fikri sevmiyordu.

"Senin de öyle hissettiğini sanıyordum," demişti Brimstone. "Özellikle de bedenine çiziktirdiklerine bakınca."

Brimstone'un dövmeleri onaylamaması komikti. Çünkü Karou'nun avuçlarında yer alan ilk dövmeleri o yaptırmıştı. Yani Karou emin olamasa da en basit bir soru sorduğunda bile doğru dürüst bir cevap alamadığı için, bundan şüpheleniyordu.

"Aman neyse," demişti Karou acı dolu bir iç çekiş eşliğinde. Gerçekten *acısı* vardı. Vurulmak insanın *canını* yakıyordu, bunda şaşıracak bir şey yoktu. Tabii kendisini hazırlıksız bir şekilde tehlikenin göbeğine gönderdiği için Brimstone'la tartışamazdı. Sonuçta, daha küçük yaşlardan beri savunma sanatlarında eğitim görmüştü. Arkadaşlarına bundan hiç bahsetmemişti -bunun nedeni, sadece küçücük yaşlarda dövüş eğitmeninden böbürlenmemeyi öğrenmiş olması değildi- çünkü kuğu gibi süzülen, dik duruşlu zarafetinin ölümcül yeteneklerle kol kola olduğunu öğrenseler, muhtemelen çok şaşırırlardı. Ölümcül olsun ya da olmasın Karou'nun en büyük şanssızlığı, karatenin silahlar karşısında hiçbir işe yaramadığını keşfetmiş olmasıydı.

Acı merheminin de yardımıyla çabucak iyileşmişti. Belki büyünün de biraz yardımı olduğundan şüphe ediyordu ama gençliğinden kaynaklanan korkusuzluğu, o olaydan sonra biraz sarsılmıştı ve artık her göreve daha büyük bir korkuyla çıkıyordu.

Tren geldiğinde, yüküyle güreşircesine kapılardan içeri girdi. Ne taşıdığını ya da Afrika'nın bir yerlerinde, muhtemelen geçmişte sona eren o muhteşem hayatı aklına getirmemeye çalışıyordu. Taşıdığı dişler çok büyüktü ve Karou artık fillerin dişlerinin böylesine büyümediğini biliyordu –kaçak avcılık

yapanlar da bunun farkındaydı. En büyük filleri öldürerek, fillerin gen havuzunu altüst etmişlerdi. Bu, mide bulandırıcı bir durumdu ve Karou Paris'e gelmiş, kanlı bir ticaretin parçası olarak insanın tüylerini ürperten Paris metrosunda, nesli tehlikeye girmiş bir türe ait kaçak bir eşyayı çekiştiriyordu.

Aklındaki düşünceyi beyninin en karanlık köşelerine gönderdi ve pencereden, trenin karanlık boyunca hızla geçtiği tünelleri izledi. Böyle düşüncelerin kafasını meşgul etmesine izin veremezdi. Öyle yaparsa, hayatının ne kadar kanlı ve iğrenç olduğunu hissedebiliyordu.

Geçen sömestr kanatlarını yaptığında, kendisine "Nesil Oburu Melek" adını yakıştırmıştı ve duruma çok da uygun düşüyordu. Kanatları, Brimstone'dan "ödünç aldığı" gerçek tüylerle yapmıştı –yüzlerce kanat vardı ve yıllar boyunca tacirler tarafından getirilmişti. Küçükken, kuşların tüyleri için öldürüldüğünü, türlerin soylarına kastedildiğini henüz öğrenmediği günlerde, tüylerle oynamayı severdi.

Şeytanın ininde yere oturmuş tüylerle oynadığı günlerde masum ve küçük bir kızdı. Artık masum değildi ama bu konuda ne yapabileceğini de kestiremiyordu. Onun hayatıydı bu: Büyü, utanç, sırlar, dişler ve yüreğinin tam ortasında kesinlikle bir şeyleri kaybettiği duygusunu perçinleyen boşluk.

Karou, *tam* olmadığı duygusuna takılıp kalmıştı. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ama eksiklik duygusunu, hayatı boyunca bir şeyleri unuttuğunda yaşadığına benzer bir hisle yaşamıştı. Bir keresinde, küçük bir kız olduğu günlerde bu duygusunu İssa'ya anlatmaya çalışmıştı. "Sanki mutfakta duruyorsun ve oraya bir şey için girmişsin. Ama neden mutfağa geldiğini bir türlü hatırlayamıyorsun."

"Sen de böyle mi hissediyorsun?" diye sormuştu İssa kaşlarını çatarak.

"Her zaman."

İssa sadece daha fazla sokulup kızın saçlarını okşamıştı -o zaman Karou'nun saçları doğal ve neredeyse siyah renkliydi- ve hiç de ikna edici olmayan bir tonla şöyle söylemişti: "Eminim önemli bir şey değildir sevgilim. Dert etmemeye çalış."

Yani.

Öyle olsun. Fildişlerini metro merdivenlerinden yukarı taşımak, onları basamaklardan aşağı sürüklemekten daha zordu. Karou merdivenlerin tepesine çıktığında, kışlık kabanının altında terlemiş, daralan nefesiyle kıpkırmızı kesilmişti. Geçit, birkaç sokak ötedeki sinagogun küçük deposunun kapısıydı ve sonunda oraya ulaştığında, iki hahamın tam kapının önünde koyu bir sohbete daldığını gördü.

"Harika," diye söylendi. Yanlarından geçip demir kapıya dayandığında görüş alanından kıl payıyla çıkmıştı. Sonrasında adamların şaşkın ifadelerle bir vandallık olayını tartışmaları boyunca bekledi. Sonunda hahamlar gitti ve Karou, dişleri yine çekiştirerek önüne geldiği küçük kapıyı tıkladı. Her zamanki gibi, dünyanın karanlık arka sokaklarından birinde geçidin açılmasını beklerken, kendini karaya oturmuş gibi hissetti. Bazen İssa'nın kapıyı açması dakikalar sürerdi ve her seferinde Karou'nun aklına kapının *açılmama* olasılığı gelirdi. Her zaman, dışarıda bırakılma korkusu içini burkardı. Korkusu sadece bu geceyle ilgili değildi. Ne kadar güçsüz olduğunun daha fazla farkına varırdı. Bir gün gelip de kapı açılmazsa dünyada yapayalnız kalırdı.

Dakikalar geçerken temkinli bir şekilde kapı pervazına dayanan Karou'nun dikkatini bir şey çekti. Doğruldu. Kapının

üstünde büyük ve siyah bir el izi vardı. Aslında izin ahşabı yakmış gibi görünmesi dışında hiçbir tuhaf yanı yoktu. Kapıdaki *dağlanmış* gibi görünen iz, mükemmel bir elin şeklini oluşturuyordu. Hahamlar da bu izi konuşuyor olmalıydı. Parmakuçlarıyla yokladığında, izin gerçekten de bir ısı gücüyle kapının ahşabına dağlandığını anladı. Üzerine koyduğunda, izin içindeki eli cüce eli gibi kalıyordu ve avcu incecik bir külle kaplanmıştı. Şaşkınlıkla parmaklarını ovalayarak tozları silkeledi

O izi ne yapmış olabilirdi? Ustalıkla el şeklinde işlenmiş bir damga mıydı? Bazen Brimstone'un çalıştığı tüccarların bir dahaki sefere geçidi bulabilmek adına kapıları işaretledikleri olurdu ama onlar, en fazla ya bir fırçayla boya sürer ya da bıçaklarıyla X işareti oyardı. Böylesi bir işaret, onlar için fazlasıyla karmaşık olurdu.

Kapı gıcırdayarak açılırken Karou dalgınlığından kurtuldu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu İssa.

Karou fildişlerini zar zor hole soktu, sığdırabilmek için belli bir açıyla yerleştirdi. "Tabii." Sırtını duvara dayadı. "Elimde olsa her gece Paris'in sokaklarında fildişlerini sürükleyerek taşıyabilirim, bu işi çok sevdim."

7

Kara El İzleri

Günler geçtikçe dünyanın her yerinde birçok kara el izi ortaya çıktı. Her biri ahşap ya da metal olmasına bakılmaksızın resmen dağlanmıştı. Nairobi, Delhi, St. Petersburg ve bir sürü şehir. Kahire'de bir nargileci, kapısına işlenen izin üzerine boya çekmişti fakat sadece birkaç saat sonra el izinin yine bütün karalığıyla ortaya çıktığına tanık olmuştu.

Yaşananların orada burada birtakım tanıkları ortaya çıkıyordu ama kimse onların görmüş oldukları şeye inanmıyordu.

"Çıplak eliyle," diye anlatıyordu New York'taki bir çocuk, annesine pencereden dışarıyı işaret ederek. "Elini öylece oraya koydu, sonra ışıklar ve dumanlar çıktı."

Annesi iç çekip tekrar yatağına dönmüştü. Ne yazık ki oğlan çocuğu uydurukçuluğuyla ünlüydü, oysa bu kez yalan söylemiyordu. Uzun boylu bir adamın elini kapıya dayadığını ve dağlayarak iz bıraktığını görmüştü. "Gölgesi yanlıştı," demişti çocuk, annesi yanından ayrılırken. "Duruşuna uymuyordu."

Bangkok'taki sarhoş bir turist de benzer bir sahneye tanık olmuştu, gerçi bu kez izi kapıya dağlayan inanılmaz güzellikteki bir kadındı ve adam büyülenmişçesine peşine düştüğünde -yine adamın ifadesine göre- kadın *uçup gitmişti.*

"Kanatları yoktu," demişti arkadaşlarına, "Ama gölgesinin vardı."

Yaşlı bir adam çatısında güvercinleriyle ilgilenirken aşağıda yabancı birini gördüğünde, "Adamın gözleri ateş gibiydi," diyordu. "Uçup gittiğinde arkasından kıvılcımlar yağıyordu."

Kuala Lumpur, İstanbul, San Francisco ve Paris'in karanlık sokaklarında ya da kenar mahallelerinde de aynı şey yaşanıyordu. Gölgeleri uyumsuz güzel kadın ve erkekler geliyor, gökyüzüne doğru havalanıp gözden kaybolmadan önce elleriyle kapıları dağlayarak izlerini bırakıyor, görünmeyen kanatlarıyla uçarken de arkalarında kıvılcımlardan oluşan bir dalga oluşturuyorlardı. Orada burada düşen tüyleri bulunabiliyordu ama beyaz ateşten bir kora benziyor, dokunulduğu anda küle dönüşüyorlardı. Delhi'de hayır işleriyle uğraşan bir rahibe, gökyüzünden bir yağmur damlası gibi süzülen tüye avcunu uzatmıştı. Ama tüy, yağmur damlasının aksine elini yakmış, ardından kadının derisine dağlanmış tüy şekli bırakmıştı.

"Melek," diye fısıldadı acının tadını çıkararak.

Tam olarak yanıldığı söylenemezdi.

8

Gavrieller

Karou dükkana döndüğünde, Brimstone'un yalnız olmadığını gördü. Karşısında oturan tüccar, Amerikalı iğrenç bir avcıydı. Bir et parçasını andıran yüzünü, Karou'nun hayatı boyunca gördüğü en büyük ve pasaklı sakal süslüyordu.

İssa'ya dönüp yüzünü ekşitti.

"Biliyorum," diye ona katıldığını belirtti İssa, sürüngen kaslarıyla eşikten ona doğru gelirken. "Ona Avigeth'i verdim. Her an deri atabilir."

Karou güldü. Avigeth, Avcı'nın şişko boynuna dolanan mercan yılanıydı. Adamın boynunda tezat oluşturacak kadar güzel görünüyordu. Deri değiştirme aşamasında olduğu için renkleri solmuş olsa bile, üzerindeki siyah, sarı ve kırmızı şeritler, narin Çin minelerini andırıyordu. Ama güzelliğinin yanı sıra Avigeth son derece ölümcüldü, özellikle atmak üzere olduğu derisi nedeniyle, bedenindeki kaşıntılar ve huysuzluğu yüzünden şimdi çok daha tehlikeliydi. Adamın devasa sakalına girip çıkıyor, Avcı'ya, yaşamak istiyorsa uslu durması gerektiğini hatırlatıyordu.

"Kuzey Amerika'daki hayvanların hatırına," diye fısıldadı Karou, "Avigeth'in onu ısırmasını sağlayamaz mısın?"

"Sağlayabilirim tabii ama Brimstone bundan hiç mutlu olmaz. Bildiğin gibi Bain, en değer verdiği tüccarlarından biridir."

Karou iç çekti. "Biliyorum." Daha doğmadan önce bile Bain, Brimstone için ayı dişleri -boz ayı, dağ ayısı, kutup ayısı- vaşak, tilki, dağ aslanı, kurt ve hatta bazen köpek dişleri getirirdi. Burada her zaman kabul gören yırtıcılar konusunda uzmanlaşmıştı. Oysa Karou'nun defalarca Brimstone'a da söylediği üzere, bu yırtıcıların dünya için de büyük değeri vardı. Bir dizi diş, kaç harika hayvana mal oluyordu?

Brimstone kasasından iki büyük altın madalyon çıkarırken Karou memnuniyetsizlikle onu seyretti. Madalyonların her ikisi de birer tabak büyüklüğündeydi ve Brimstone'un zevkine göre işlenmişlerdi. Gavrieller. Uçmasına ve görünmez olmasına yetecek dilekler. Brimstone madalyonları masanın üzerinden avcıya doğru itti. Bain, gavrielleri alıp cebine soktuktan sonra ayağa kalkarken, Karou kaşlarını çattı. Adam, Avigeth'i rahatsız etmemek için çok yavaş hareket ediyordu. Ruhsuz gözlerinin ucuyla baktığında, Karou onun pis pis gülümsediğinden emindi ama sonra adam yılışık bir şekilde göz kırptı.

Karou dişlerini sıkıp bir şey söylemezken, İssa da Bain'le birlikte çıktı. Kaz da bu sabah modellik yaparken kendisine göz kırpmıştı. Daha üzerinden bir gün bile geçmemiş miydi yani? *Ne bitmez bir günmüş*, diye düşündü.

Kapı kapandığında Brimstone, yanına gelmesi için Karou'ya işaret etti. Kız, kumaşla sarılı fildişlerini adama doğru kaldırıp yükünü dükkanın orta yerine fırlattı.

"Dikkatli ol," diye havladı Brimstone. "Bunların değeri hakkında hiç fikrin var mı?"

"Parasını ben ödediğim için tabii ki biliyorum."

"O, insanların dünyasındaki değer. Salaklar, incik boncuk yapmak için güzelim dişleri oyup delik deşik edeceklerdi."

"Peki sen ne yapacaksın?" diye sordu Karou. Sanki Brimstone kendini unutup sonunda her şeyin merkezindeki gizemi ortaya çıkaracakmış gibi boşuna bir beklentiyle sesini yükseltmemeye çalışıyordu: Bütün bu dişlerle ne yapıyordu?

Brimstone, *iyi denemeydi,* dercesine bezgin bir bakış fırlatmakla yetindi.

"Ne? Konuyu sen açtın. Ve hayır, bu fildişlerinin insanların dünyasından farklı bir yerde ne gibi bir değere sahip olduğunu bilmiyorum. Hiçbir fikrim yok."

"Paha biçilmez." Adam, elindeki ucu kıvrık bıçakla paketi saran bantları kesmeye başladı.

"O zaman iyi ki üzerimde hala biraz dilekçik varmış," dedi Karou az önce Bain'in oturduğu koltuğa kendini atarak. "Yoksa paha biçilmez fildişlerini başka birine kaptıracaktın."

"Ne?"

"Bana yeterli para vermedin. Açık artırmadaki bücür savaş suçlusu, sürekli fiyatı artırıyordu. Şey, aslında savaş suçlusu olduğundan pek emin değilim. Ama insanda *savaş suçlusuymuş* gibi bir izlenim bırakıyordu. Ve bu dişleri almak için ne kadar azimli olduğunu görebiliyordum. O yüzden... belki bunu yapmamam gerekirdi çünkü benim... Nasıl diyordun? Küçük şeylerle uğraşmamı hiç onaylamazsın. Öyle değil mi?" Tatlı tatlı gülümseyip kolyesinde kalan boncukları parmaklarının ucunda salladı. Kolye artık daha çok bir bileziğe benziyordu.

Açık artırma zora girince yeni kaşındırma numarasını devreye sokmuş, adamın ağza alınmayacak yerlerine durmaksızın kaşıntı dalgaları göndermişti. Ve sonunda adam oradan kaçmak zorunda kalmıştı. Gerçi Brimstone bunu da mutlaka biliyordu. O hep bilirdi. *Bir kerecik de olsa teşekkür ettiğini duyabilsem çok hoş olurdu*, diye geçirdi aklından Karou. Oysa Brimstone, bunun yerine masanın üzerine bir bozuk para çarpardı.

Cimri bir şing.

"Bu kadar mı? Sakallı iki gavriel alırken, Paris'in sokaklarında bu şeyleri taşımamın karşılığı tek bir şing mi?"

Brimstone kızı duymazdan gelip fildişlerini sarıldığı kumaştan kurtardı. Twiga da dişleri incelemek için gelmişti, aralarında kendi dilleriyle bir şeyler mırıldandılar. Karou bu dili dilekle değil, beşikten beri duyarak, doğal yollardan öğrenmişti. Sert bir dildi: Sert ünsüzler boldu ve boğazdan yükselen hırıltılardan ibaretti. Karşılaştırma yapmak gerektiğinde, Almanca, hatta İbranice bile kulağa daha hoş gelirdi.

Onlar dişin şekli hakkında konuşurken Karou dilekçik kupalarına yanaşıp neredeyse hiçbir işe yaramayan boncukları kolyesine dizmeye başladı. Kolyeyi bileğine birkaç kez dolayıp bilezik olarak kullanmaya karar vermişti. Twiga, temizliğe girişmek üzere fildişlerini kendi köşesine çekiştirirken, Karou eve gitme zamanının gelip gelmediğini tartıyordu.

Ev. O kelime, zihninde her zaman tırnak işaretleriyle beliriyordu. Evini yaşanabilir, sıcak bir yer haline getirmek için elinden geleni ardına koymamış, daireyi sanat eserleri, kitaplar, süslü lambalar ve vaşak kürkü kadar yumuşak tüyleri olan bir İran halısıyla süslemişti. Tabii bir de bütün bir duvarı kaplayan Melek kanatları vardı. Yine de bütün bunların

evdeki boşluk hissine bir faydası olmuyordu. İçerinin boğucu havası, kendi nefesi dışında hiçbir şekilde dalgalanmıyordu. Yalnızken, evin ıssızlığında, *kayıp hissi* olarak düşündüğü şey, her geçen an şişiyor, büyüyordu. Kaz'la birlikteyken bile evdeki boşluk hissi kıyıda bekliyordu. Hiçbir şey, evin ıssızlığına, tenhalığına, o kayıp hissine fayda etmiyordu.

O yüzden dükkanın arka tarafındaki devasa kitaplıkların arkasına sıkıştırılmış küçük divanı düşünüp gönülsüzce geceyi burada geçirmeyi aklından geçirdi. Daha önce o küçük divanda yatardı. Tıpkı eskisi gibi mırıltılı konuşmalar, İssa'nın sürünürken çıkardığı yumuşak sesler ve ne olduğu belli olmayan minik yaratıkların gölgelerde dolaşırken çıkardıkları tıkırtılar eşliğinde uykuya dalabilirdi.

"Tatlı kız." Yasri, bir çay tepsisiyle mutfaktan koşarak çıktı. Çaydanlığın yanında bir tabak, içi krema dolu boynuz şeklinde çörekler vardı. Bu çörekler Yasri'nin özel tarifiydi. "Acıkmış olmalısın," dedi kadın, papağan gibi sesiyle. Sonra yan gözle Brimstone'u kolaçan edip ekledi. "Senin gibi hala büyümekte olan bir kızın, acil notlarıyla oradan oraya savrulması hiç sağlıklı değil."

"İşte o benim, oradan oraya savrulan kız," dedi Karou. Bir çörek alıp koltuğuna yayıldı.

Brimstone kıza bir göz attıktan sonra Yasri'ye, "Ve büyümekte olan bir kızın çörekten başka bir şey yememesi çok sağlıklı, öyle mi?" dedi.

"Daha önce haber verseydiniz ona güzel bir yemek hazırlardım, yüce canavar hazretleri," dedi Yasri. Karou'ya döndü. "Çok zayıfsın hayatım. Sana hiç yakışmıyor."

"Mmm," diye ona katıldığını belirtti İssa bir taraftan Karou'nun saçlarını okşarken. "Bir leopar olmalıydı, sen de

öyle düşünmüyor musun? Gösterişli, tembel, tüyleri güneşte ısınmış ve fazla zayıf değil. Krema dolu kaseyi yalayan, iyi beslenmiş bir leopar-kız."

Karou gülüp çöreğini ısırdı. Yasri hepsi için, sevdikleri şekilde çay doldurdu. Brimstone çayını dört şekerli severdi. Bunca yıldan sonra Karou hala Dilek Taciri'nin tatlıya düşkün olmasının komik olduğunu düşünüyordu. Adamın hiç bitmeyen kolyelere diş dizme işine eğilişini seyretti.

Brimstone tepsiden bir diş seçtiğinde Karou, "Oryx leucoryx," dedi.

Adam etkilenmiş gibi görünmüyordu. "Antiloplar çocuk oyuncağıdır."

"İyi ya, o zaman zor bir tanesini söyle."

Brimstone ona bir köpek balığı dişi verdiğinde Karou, çocukluğunda onunla oturup saatlerce dişleri öğrendiği zamanları hatırlardı. "Mako," dedi.

"Uzun yüzgeç mi, kısa yüzgeç mi?"

"Ah, şey." Karou başparmağıyla işaretparmağı arasında tuttuğu dişe bakarak sustu. Brimstone onu küçüklüğünden beri eğitiyordu ve dişlerin hem kökenini hem de bağlantısını belli belirsiz titreşimlerden okuyabiliyordu. Sonunda kararını verdi. "Kısa."

Brimstone homurdandı. Homurdanması, takdir etmeye en yakın şeydi.

"Mako köpek balığı fetüslerinin, rahimde birbirlerini yediğini biliyor muydun?" diye sordu Karou.

O sırada Avigeth'i okşayan İssa, iğrenir gibi Brimstone'a baktı.

"Bu doğru. Sadece yamyam fetüsler dünyaya gelebiliyor. İnsanların da öyle olduklarını gözünde canlandırabiliyor mu-

sun?" Ayağını kaldırıp çalışma masasının üzerine koydu fakat Brimstone korkunç bir bakış fırlattığında hemen indirdi.

Sıcak dükkan kızı mayıştırıyordu. Şu anda küçük bölmedeki dar divan ve Yasri'nin onun için yaptığı, yıllardır sarılmaktan iyice yumuşacık olmuş battaniyesi gözünde tütüyordu. "Brimstone?" dedi tereddütle. "Sence..."

O sırada şiddetli bir gümbürtü duyuldu.

"Eyvahlar olsun," dedi Yasri gagasını heyecanla takırdatıp çay fincanlarını toplarken.

Dükkanın diğer kapısı yumruklanıyordu.

Twiga'nın çalıştığı bölmenin arkasında, dükkandaki ışıkların ulaşamadığı karanlık bir köşede ikinci bir kapı vardı. Karou o kapının açıldığını hiç görmemişti. Arkasında ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Kapı yine yumruklandığında kavanozlardaki dişler titreşti. Brimstone ayağa kalktı ve Karou ne yapması gerektiğini biliyordu -kalkıp bir an önce gitmesi gerekiyordu- ama bunun yerine koltuğunda iyice kaykıldı. "Kalmak istiyorum," dedi. "Çıtımı çıkarmam. Divanıma giderim. Bakmam..."

"Karou," dedi Brimstone. "Kuralları biliyorsun."

"Kurallardan nefret ediyorum."

Adam, itaat etmemesi durumunda yardım etmek üzere kıza doğru bir adım attı ama Karou hemen ayağa fırlayıp teslim olurcasına ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, tamam." Kapı hala yumruklanırken kabanını giydi ve İssa onu küçük hole iteklemeden önce Yasri'nin tepsisinden biraz çörek aldı. Kapı arkalarından kapandığında bütün sesler kesildi.

İssa'ya diğer kapıya gelenin kim olduğunu sormaya zahmet etmedi –İssa, Brimstone'un sırlarına asla ihanet etmezdi. Yine de sesine bir parça acındırma tonu katarak, "Brimstone'a eski

divanımda uyuyup uyuyamayacağımı sormak üzereydim," dedi.

İssa yanağından öpmek için eğildi, "Ah tatlı kız, ne hoş olurdu! Küçükken yaptığımız gibi, istersen bir süre burada bekleyebiliriz."

Ya, evet. Karou, henüz dünyanın sokaklarına tek başına salıverilecek yaşta olmadığında, İssa onu bu küçük holde tutardı. O küçücük alanda bazen saatlerce beklerken, İssa şarkı söyleyerek ya da resim çizerek -aslında resim çizmeye de İssa sayesinde başlamıştı- kızı eğlendirmeye çalışırdı. Bazen de başına yılanlardan bir taç yapardı. Karou, kapının öteki tarafında Brimstone'un nelerle yüzleştiğini asla öğrenemezdi.

"Tekrar içeri girebilirsin," diye devam etti İssa. "Sonra."

"Sorun değil," diye iç çekti Karou. "Ben gideyim."

İssa kızın kolunu sıktı, "Tatlı rüyalar tatlı kız." Karou omuzlarını büzerek soğuğa çıktı. Yürürken Prag'ın saat kuleleri, geceyarısının geldiğini duyuruyordu. Neyse ki sonunda uzun ve maceralı bir pazartesi günü daha sona ermişti.

9

Şeytan Geçidi

Akiva, Riyad'daki bir binanın çatısının kıyısında durup aşağıdaki sokakta görünen bir kapıya baktı. Kapı, diğerlerinden farklı görünmüyordu. Ama Akiva, o kapının farklı olduğunu biliyordu. Kapıdan yayılan büyülü haleyi, gözünün arkasındaki bir ağrı gibi hissedebiliyordu.

Kapı, insanların dünyasındaki şeytan geçitlerinden biriydi.

Sadece gölgesinde beliren büyük kanatlarını açıp yavaşça aşağı süzülerek kıvılcımlar arasında yere kondu. Bir sokak temizleyicisi onu görüp dizlerinin üzerine düştü ama Akiva onu görmezden gelip kapının karşısında yumruklarını sıkarak durdu. Kılıcını çekip içeri dalarak ortalığı kana bulayabilir ve Brimstone'un dükkanında olup bitenleri göz açıp kapayana kadar sona erdirebilirdi. Ama kapılardaki büyünün ne kadar kurnazca yapıldığını biliyordu ve böyle bir girişimin hiçbir faydası olmayacağının farkındaydı. O yüzden oraya yapmak üzere geldiği şeyi yaptı.

Elini uzatıp avcunu kapıya dayadı. Yumuşak bir ışık ve yanık kokusu yayıldıktan sonra elini geri çektiğinde, kapının

üzerinde ahşaba dağlanmış el izi duruyordu. Şimdilik bu kadardı.

Dönüp uzaklaşırken, yanından geçtiği insanlar gerileyip duvarlara yapıştı.

Kimse onu olduğu gibi görmüyordu. Ateşten kanatları görünmez bir şekilde parlıyordu ve aslında insan kılığına bürünmesi gerekiyordu. Ama kılık değiştirmede henüz o kadar başarılı değildi. İnsanların gördüğü şekliyle, uzun boylu, güzel -gerçek hayatta nadiren rastlanabilecek, nefes kesecek derecede güzel- bir adam, bir yırtıcının zarafetiyle aralarından geçiyordu. Adamı görenler, tanrıların bahçelerindeki heykeller gibi kıpırtısız kalıyor, onun güzelliğinden başka hiçbir şey düşünemiyordu. Elleri başka bir merak konusuydu. Ellerinin her ikisi de beyaz yanık izleri ve kapkara dövmelerle -parmakuçlarına kadar basit bir şekilde tekrar eden siyah dövme mürekkebinden çizgilerle- kaplıydı.

Siyah saçları neredeyse diplerinden kesilmişti ve alnının iki yanı hafifçe açılmıştı. Altın renkli teni, yüz çıkıntılarında -elmacıkkemikleri, kaşlarının üstü, burun köprüsü- koyu bir bronz rengine dönüşüyor, hayatı boyunca güneşli diyarlarda yaşadığı izlenimini veriyordu.

Güzel olduğu kadar haşindi. Onun gülümseyebileceğini düşünmek bile çok zordu –ki Akiva yıllardır gülümsememişti ve bundan sonra bir daha gülümseyebileceğini kendisi bile hayal edemiyordu.

Ama bütün bunlar uçucu izlenimlerdi. İnsanların asıl gözlerini alamadıkları, Akiva'nın gözleriydi.

Adamın gözleri bir kaplanınki gibi kehribar rengindeydi ve sürme çekilmiş gibi göz çeperleri simsiyahtı –altın renkli gözlerinin birer kıvılcım gibi görünmesinin diğer nedeni de

sık ve gür kirpikleriydi. Saf ve parlak gözleri, göreni serseme çeviriyordu. Acı çektirecek kadar güzeldi ama bir şeyler *eksikti*. İnsanların ironiye kaçmadan iyilik olarak tanımladıkları *insanlıktı* belki eksik olan. Bir köşeyi dönerken, karşı karşıya geldiği yaşlı bir kadının, Akiva'nın bakışları karşısında nefesi tutuldu.

Adamın gözlerinde canlı bir ateş vardı. Kadıncağız, onun kendisini ateşe verebileceğinden neredeyse emindi.

Yaşlı kadın tökezlediğinde Akiva ona yardım etmek üzere elini uzattı. Daha sonra yanından geçip giderken kadın ondan yayılan ısıyı ve görünmez kanatların kendisini yalayıp geçtiğini hissedebilmişti. Adam kıvılcımlar saçarak uzaklaşırken, kadın panikten felç olmuş bir halde nefes nefese, Akiva'nın uzaklaşan siluetini seyretti. Gölge kanatların açıldığını da görebiliyordu, sonra bir ısı dalgası kadının eşarbını dalgalandırdığında adam bir anda gözden kayboldu.

Akiva gökte uçarken havadaki ince buz kristallerini neredeyse hiç hissetmiyordu. Görünmezlik kalkanını kaldırdığında, beyaz kanatları gökyüzünün karanlığını süpüren birer çarşaf gibi görünüyordu. Başka bir şehirdeki, büyüyle korunan bir şeytan geçidini bulmak üzere hızla uçtu. Sonra bir başkasını, ardından bir diğerini bulacak, eninde sonunda hepsine el izini bırakmış olacaktı.

Dünyanın diğer bir köşesinde Hazael ve Liraz da aynı şeyi yapıyordu. Bütün kapıların işaretlenmesi, sonun başlangıcı anlamına geliyordu.

Ve son, ateşle başlayacaktı.

10

Oradan Oraya Savrulan Kız

Genelde Karou ikili hayatını dengede tutmayı başarırdı. Bir hayatında Prag'da sanat okuluna giden on yedi yaşında genç bir kızdı. Öteki hayatındaysa aile olarak bildiği, bu dünyadan olmayan yaratıkların ayak işlerini gören biriydi. Çoğunlukla iki hayatı için, hafta içinde yeterince zaman ayırabiliyordu. Üstelik her hafta gizli görev çıkmıyordu.

Ama bu hafta öyle olmayacaktı.

Kishmish pencere pervazına konup camı gagasıyla tıklattığında günlerden henüz salıydı ve Karou sınıftaydı. Getirdiği not bir öncekinden de kısaydı ve üzerinde sadece "gel" yazıyordu. Karou da hemen yola koyuldu. Gerçi Brimstone'un onu nereye göndermeyi planladığını bilseydi, belki hiç yola çıkmazdı.

Saygon'daki hayvan pazarı, dünya üzerinde en sevmediği yerdi. Kafeslere tıkılmış kedi yavruları, Alman çoban köpekleri, yarasalar, Malaya ayıları ve langur maymunları, evcil hayvan olarak değil, *yemek* olarak satılıyordu. Kasaplardan birinin kocakarı annesi, yakılan cesetlerin sevimsiz kül vazo-

sunda birkaç diş biriktirmişti ve Karou birkaç ayda bir uğrayıp bu dişleri almakla görevliydi. Alışverişi tamamlamak için de midesini altüst eden pirinç şarabından ekşi içkiyi içmek zorundaydı.

Çarşamba günü: Kuzey Kanada. Alaskalı iki avcının topladığı korkunç kurt dişleri.

Perşembe: San Francisco. Talihsiz bir araştırmada genç ve sarışın bir sürüngen hayvanlar uzmanı tarafından kullanılan zavallı çıngıraklı yılanlarının dişlerinden oluşan bir koleksiyon.

"Dükkana kendin de gidebilirsin. Bunu biliyorsun değil mi?" dedi Karou, kadına can sıkıntısıyla. Ertesi günkü projesi kendi portresini çizmekti ve birkaç saatini resimde rötuşlar yapmaya harcayabilmeyi diliyordu.

Diş tacirlerinin dükkana gelmemesinin birçok nedeni vardı. Bazıları uslu durmadıkları için bu ayrıcalıklı haklarını kaybetmişti. Diğerleri henüz onay almamıştı ve çoğu, boyunlarına yılan dolanması fikrinden fazlasıyla korkuyordu. Aslında sürüngen uzmanı genç hanımda bu bir sorun olmamalıydı çünkü kadın bile isteye günlerini yılanlarla birlikte geçiriyordu.

Cevap ürpertili bir silkinişle geldi. "Bir kez geldim. O yılan-kadının beni öldüreceğini sandım."

Karou nefesini tutarak gülümsedi. "Ah." Anlıyordu. İssa sürüngen katillerinin düşmanıydı ve damarı tuttuğunda gelenleri yılanlarla yarı-boğduğu bilinmeyen bir şey değildi. "Eh, tamam." Yepyeni para destesinden yirmilikleri saymaya başladı. "Ama biliyorsun, dükkana gelirsen Brimstone ödemeni paradan çok daha değerli dileklerle yapar." İşin acı tarafı, dükkan dışında ona güvenmediği için Karou'ya ödeme yapması için bile dilek teslim etmiyordu.

"Belki bir dahaki sefere."

"Tercih senin." Karou omuz silktikten sonra hafifçe el salladı, sonra geçide döndü. İçinden geçerken kapının üzerine kara bir el izi bırakılmış olduğunu aklının bir köşesine yazdı. Bu konuyu Brimstone'a açacaktı ama adam şu anda bir tüccarla oturuyordu ve Karou'nun da yapması gereken ödevleri vardı, o yüzden kendi işine baktı.

Gecenin büyük bölümünü kendi portresi üzerine çalışarak geçirdiğinden, cuma günü kendini son derece yorgun hissediyor, Brimstone'un yeni bir görev çıkarmamasını diliyordu. Genellikle haftada iki defadan çok görev vermezdi ve bu hafta zaten dört görevi birden üst üste yerine getirmişti. Sabah dersinde, üzerinde sadece pelüş bir atkı olduğu halde poz veren Wiktor'u çizerlerken, Zuzana manzara karşısında büyük mücadele veriyordu. Karou'nun bir gözüyse sürekli penceredeydi. Atölyedeki ders boyunca Kishmish'in camda belirmesinden korktu ama kuş gelmedi. Karou okuldan sonra Zuzana'yı beklerken, çiseleyen yağmurdan korunmak için bir çıkıntının altına sığınmıştı.

"Şuraya bakın," dedi arkadaşı gelince, "Bu bir Karou. İyi bakın millet. Bu ele geçirilmesi kolay olmayan yaratık, artık nadiren görülebiliyor."

Kızın sesindeki soğukluk Karou'nun dikkatinden kaçmadı. "Zehir?" diye önerdi umutla. Geçirdiği haftadan sonra kafeye gidip kanepeye yayılmak, dedikodu yapıp kahkaha atmak, eskiz yapmak, çay içmek, kaybettiği normalliği telafi etmek istiyordu.

Zuzana bir kaşını kaldırarak ona baktı. "Nasıl yani, *işin* yok mu?"

"Şükürler olsun ki yok. Haydi gidelim, dondum."

"Bilemiyorum Karou. Belki *benim* de bugün yapmam gereken birtakım gizli işlerim vardır."

Karou yanağını kemirirken söyleyebileceği bir şeyler düşündü. Brimstone'un sır saklamasından nefret ederdi ve aynı şeyi Zuzana'ya yapmaktan da bir o kadar nefret ediyordu. Gizli saklı işler ve yalanlar üzerine kurulan bir arkadaşlık mı olurdu? Daha küçücükken, arkadaş edinmenin neredeyse imkansız olduğunu anlamıştı. Yalan söyleme ihtiyacı eninde sonunda yoluna çıkıyordu. O zamanlar henüz dükkanda yaşadığı için bu çok daha beter bir durumdu –oyun oynamaya çağırabileceği tek bir arkadaşı bile yoktu! Her sabah Manhattan'daki geçitten okula gitmek üzere çıkar, sonra karate ve aikido derslerine gider, her günün akşamında geri dönerdi.

Geçit, East Village'daki terk edilmiş bir binanın tahtalar çakılmış kapısıydı ve beşinci sınıfa giderken Belinda adındaki bir arkadaşı Karou'yu binaya girerken görmüş, kızın evsiz olduğu sonucuna varmıştı. Söylentiler yayılmış, veliler ve öğretmenler devreye girmiş, sonunda sahte büyükannesi Esther'i de getiremeyince Karou daha ne olup bittiğini anlayamadan devlet koruması altına alınmıştı. Daha ilk gece kaçıp bir daha yakalanamadığı bir grup evine yerleştirilmişti. Ondan sonrası: Hong Kong'da yeni bir okul ve kimselerin görmemesine gösterilen ekstra çabayla yeni bir geçitti. Böylesi de daha fazla yalan ve sır, dolayısıyla gerçek arkadaş edinme açısından sıfır olasılık anlamına geliyordu.

Şimdi artık sosyal hizmet görevlilerinin dikkatini çekecek yaşı çoktan geçmişti ama arkadaşlar söz konusu olduğunda, hala cambazlık yapmak zorunda kalıyordu. Zuzana bugüne kadar edindiği en yakın dostuydu ve onu kaybetmek istemiyordu.

Karou sıkıntıyla iç çekti. "Bu hafta için kusura bakma. Çok yoğundu. İş yeri..."

"İş yeri mi? Sen ne zamandan beri çalışıyorsun?"

"Çalışıyorum. Nasıl yaşıyorum sanıyordun? Yağmur suyu ve gündüz düşleriyle mi?"

Zuzana'yı güldürmeyi ummuştu ama arkadaşı sadece gözlerini kısıp baktı. "Nasıl yaşadığını nereden bilebilirim Karou? Ne zamandır arkadaşız ve bugüne kadar ne bir işten ne bir aileden ne de başka bir şeyden bahsettin."

Karou, "ne bir aileden ne de başka bir şeyden" kısmını duymazdan gelip yanıtladı, "Şey, tam olarak bir *iş* sayılmaz. Birisinin ayak işlerine bakıyorum. Alınması gereken şeyler, buluşulması gereken insanlar."

"Nasıl yani? Uyuşturucu satıcısı falan gibi mi?"

"Haydi ama Zuz, bunu düşünmüş olamazsın. Adam... koleksiyoncu gibi bir şey."

"Ya? Ne koleksiyonu yapıyormuş?"

"Şudur budur işte. Kim takar?"

"Ben takarım. İlgimi çekti. Kulağa çok *delice* geliyor Karou. Delice bir işe bulaşmadın değil mi?"

Ah tabii ki hayır, diye geçirdi aklından Karou. *Delilikle hiç ilgisi yok*. Derin bir nefes aldıktan sonra konuştu, "Bu konuda gerçekten konuşamam. Adamın ne koleksiyonu yaptığı benim değil, onun bileceği iş."

"İyi. Sen bilirsin." Zuzana, platform topuklarının üzerinde dönüp yağmurda yürümeye başladı.

"Bekle!" diye seslendi Karou, arkadaşının arkasından. Onunla bunu konuşmak *istiyordu*. Zuzana'ya her şeyi anlatmak, geçirdiği salakça hafta hakkında söylenmek istiyordu – fildişleri, kabus gibi hayvan pazarı, Brimstone'un ona sadece

aptal şinglerle ödeme yapması ve arka kapının çılgıncasına yumruklanması... Çizim defterine bunları aktarabilirdi ama yeterli olmazdı. *Konuşmak* istiyordu.

Ama bu söz konusu bile olamazdı. "Lütfen, Zehir'e gidebilir miyiz?" diye sorduğunda sesi kısık ve yorgundu. Zuzana arkasına baktığında, Karou'nun yüzünde o ifadeyi gördü: Kimsenin bakmadığını düşündüğü anlardaki ifade. Hüzün, kaybolmuşluk ve daha da kötüsü, bunların hayatının değişmez bir parçası olduğu hissi –sanki yüzünün asıl ifadesi bunlarmış ve diğer tüm zamanlarda örtmek için maskeler takıyormuş gibi.

Zuzana pes etti. "Peki. Tamam. Ben de bir gulaş için canımı vermeye hazırım. Anladın mı? Can vermek. Ha ha."

Zehirli gulaş, aralarındaki en eski esprilerden biriydi ve Karou işte o zaman her şeyin yoluna girdiğini anladı. En azından şimdilik. Peki bir dahaki sefere krizi nasıl atlatacaktı?

Şemsiyeleri olmadığından birbirlerine sokulup ahmakıslatan yağmurun altında hızlı adımlarla ilerlediler.

"Bir şeyi bilmen gerekiyor," dedi Zuzana. "Ahmak, son zamanlarda Zehir'in etrafında çok dolanıyor. Sanırım seni görmek için pusuya yatıyor."

Karou homurdandı. "Harika." Kaz sürekli arıyor, mesaj atıyordu ve Karou onu görmezden gelmeye devam ediyordu.

"İstersen başka bir yere..."

"Hayır. O kemirgen-köftesinin Zehir'i ele geçirmesine izin vermeyeceğim. Zehir bizimdir."

"*Kemirgen-köftesi* mi?" diye Karou'nun sözüne takıldı Zuzana.

İssa'nın en sevdiği hakaret sözüydü bu ve yılan-kadının beslenme alışkanlıkları göz önüne alındığında, bağlamına

oturuyordu. İssa'nın ana beslenme kaynağı küçük ve kürklü yaratıklardı. Karou yanıtladı, "Evet. Kemirgen köftesi. Ekmek kırıntıları, fare etiyle kıyma makinesinden geçirilir, üzerine ketçap..."

"Iyk. Tamam kesebilirsin."

"Tabii fare yerine hamster de kullanılabilir sanırım," dedi Karou. "Ya da kobay faresi. Peru'da kobay farelerini minik şişlere geçirip ızgara yapıyorlar, bunu biliyor muydun?"

"Kes şunu," dedi Zuzana.

"Mmm, kobay faresi kebabı..."

"Artık kes, yoksa kusacağım. Lütfen."

Karou sustu ama bunun nedeni Zuzana'nın ricası değildi. Gözucuyla tanıdık bir kanat çırpışı görmüştü. *Hayır, hayır, hayır*, diye düşündü. Başını çevirmedi. *Bu gece Kishmish istemiyorum.*

Kızın ani suskunluğunu fark eden Zuzana, "Sen iyi misin?" diye sordu.

Karou'nun görüş alanında kalan sokak lambasının etrafında, kanat çırpışları yine belirdi. Dikkat çekmeyecek kadar mesafeliydi ama bunun Kishmish olduğuna hiç kuşku yoktu.

Kahretsin.

"İyiyim," diye yanıtlayan Karou, Zehir Mutfağı'na doğru azimli adımlarla ilerledi. Ne yapacaktı yani? Aniden alnına vurup bir işi olduğunu hatırladığını mı söyleyecekti? Zuzana'yla yaşadıklarından sonra? Zuzana, tüylü gövdesinde son derece tuhaf kaçan yarasa kanatlarıyla Brimstone'un küçük ulağını görebilseydi acaba ne derdi? Arkadaşını birazcık bile tanıyorsa, kız muhtemelen onun küçük bir kuklasını yapardı.

"Kukla projesi nasıl gidiyor?" diye sordu Karou normal davranmaya çalışarak.

Zuzana'nın yüzü aydınlandı, sonra anlatmaya başladı. Karou yarım yamalak dinliyordu ama bütün güvenini altüst eden gerginliğiyle Zuzana'nın anlattıklarına tam olarak kafasını veremiyordu. Gitmezse Brimstone ne yapardı? Ne *yapabilirdi* ki? Çıkıp gelir miydi?

Kishmish'in peşlerinden geldiğinin farkındaydı ve Zehir Mutfağı'na giden mezarlığa girmek üzere kemerden geçerken başını eğdiğinde, kuşa kaçamak bir bakış attı: *Seni gördüm. Ve gelmeyeceğim.* Kuş, başını şaşkın bir şekilde havaya diktiğinde, Karou onu olduğu yerde bırakıp kafeden içeri girdi.

Kafe kalabalıktı ama neyse ki Kaz ortalarda görünmüyordu. Yerel işçilerden, sırt çantalı turistlerden, göçmen sanatçı tiplerden ve öğrencilerden oluşan müşteriler tabutların etrafına doluşmuş, sigara tüttürüyordu. Mekan öylesine duman altı olmuştu ki Roma heykelleri, yüzlerindeki gaz maskeleriyle sislerin içinden fırlayan korkunç yaratıklara benziyordu.

"Lanet olsun," dedi Karou en sevdikleri masada bitli turistlerden oluşan bir üçlü grubun oturduğunu görünce. "Salgın kapılmış."

"Her yer kapılmış," dedi Zuzana. "Aptal *Lonely Planet* kitabı işte. Keşke zamanda geriye gidebilsem de o kahrolasıca seyahat yazarı burayı bulamasın diye sokağın başında tartaklayabilsem."

"Şiddet dolusun. Bugünlerde herkesi tartaklamak istiyorsun."

"Öyle," diye kabul etti Zuzana. "Yemin ederim, her geçen gün nefret ettiğim insanların sayısı artıyor. *Herkes* sinirime dokunuyor. Bu yaşta böyleysem, yaşlandığımda nasıl biri olacağımı düşünmek bile istemiyorum!"

"Dışarıda oynayan çocuklara balkonundan pompalıyla ateş açan yaşlı ve kötü kalpli bir kocakarı olacaksın."

"Yok ya. Pompalı hafif kalır. Benim aklımda daha çok arbalet var. Bazuka da olur."

"Çok vahşisin."

Zuzana bir saray reveransıyla dizlerini büktü, sonra canı sıkılmış gibi yine kafeye baktı. "Sıkıcı. Başka bir yere gitmek ister misin?"

Karou başını iki yana salladı. Saçları sırılsıklam olmuştu, tekrar dışarı çıkmak istemiyordu. Tek istediği, en sevdiği kafedeki en sevdiği masada oturmaktı. Ceketinin cebindeki parmakları, hafta boyunca yaptığı işlerden kazandığı şinglerle oynuyordu. "Sanırım şu tipler kalkmak üzere." Salgın heykelinin altında oturan bitli turistlere doğru başını salladı.

"Hiç sanmıyorum," dedi Zuzana. "Bira bardakları hala dolu."

"Hayır, bence çıkıyorlar." Şinglerden biri Karou'nun parmaklarının arasında kayboldu. Bir saniye sonra turistler ayağa kalktı. "Sana söylemiştim."

Kafasının içinde Brimstone'un sesi yankılandı:

Kafe masalarından yabancıları kaldırmak: Bencilce.

Kızlar devasa at heykelinin arkasına geçip masanın yanına geldiklerinde, Zuzana'nın tek tepkisi, "Tuhaf," oldu. Genç turistler uzaklaşırken arkalarından şaşkın şaşkın baktı. "Şeker görünüyorlardı," dedi.

"Ya? Geri çağırmamı ister misin?"

"Sanki yapabilirmişsin gibi." Fırça gibi sakalları ve ütüsüz gömlekleriyle bir noktadan sonra birbirlerinin tıpkısı görünen bitli turistlerle ilgili bir kuralları vardı. "Ben sadece ne

kadar şeker olduklarını söyledim. Üstelik yollarını kaybetmiş gibi görünüyorlardı. Minik yavru köpekler gibi."

Karou'nun vicdanı sızladı. Brimstone'a karşı gelip dileklerini masum turistleri yağmurun altına göndermek gibi kötü şeylere harcayarak ne yapıyordu böyle? Kanepeye çöktü. Başı ağrıyordu, saçları yapış yapıştı, yorgundu ve Dilek Taciri'ni kafasından atamıyordu. Acaba ne diyecekti?

Zuzana'yla gulaşlarını yedikleri süre boyunca gözünü kapıdan ayırmadı.

"Birini mi bekliyorsun?" diye sordu Zuzana.

"Ah. Sadece... sadece Kaz gelir diye korkuyorum."

"Eh, gelirse güreşerek onu bu tabuta tıkıp çivi çakarız."

"Kulağa hoş geliyor."

Sipariş ettikleri çay, antika gümüş servislerde geldi. Şekerlik ve krema kabının üzerlerine *arsenik* ve *striknin* kelimeleri işlenmişti.

"Eee," dedi Karou, "yarın tiyatroda kemancıyı göreceksin. Stratejin nedir?"

"Stratejim falan yok," dedi Zuzana. "Bunu pas geçip onun erkek arkadaşım olduğu kısma atlayacağım. Tabii benim varlığımın farkında olduğu kısımdan bahsetmeye bile gerek yok."

"Haydi ama... bu kısmı gerçekten atlayamazsın."

"Tabii ki atlarım."

"Onunla *buluşmayı* pas geçeceksin ha? Midedeki kelebekler, gümbür gümbür atan kalp, yüzün mahcup bir şekilde kızarması? Birbirinizin manyetik alanlarınıza girdiğiniz kısım, hani görünmez enerji bağlarıyla birbirinize çekildiğiniz..."

"*Görünmez enerji bağları* mı?" diye tekrar etti Zuzana. "Sen de mi sürekli kristal takı takan ve insanların auralarını okuyan Yeni Çağ çılgınlarından birine dönüşüyorsun yoksa?"

"Ne söylemeye çalıştığımı çok iyi biliyorsun. İlk buluşma, el ele tutuşma, ilk öpücük, bütün o için için yanmalar, özlemler falan ne olacak?"

"Ah Karou, seni zavallı küçük romantik."

"Pek sayılmam. Sözümü bitirmeme izin verseydin, serserilerin kaçınılmaz olarak maskeleri düşmeden önce, her şeyin ışıldadığı ve kıvılcımlar saçtığı başlangıç kısmının en iyi kısım olduğunu söyleyecektim."

Zuzana sırıttı. "Hepsi de serseri olamaz ya?"

"Bilmiyorum. Belki değillerdir. Belki sadece hoş olanlar serseridir."

"Ama benimki çok *hoş*. Tanrım, umarım bir serseri değildir. Sence hem boşta hem de bekar olması ihtimali var mıdır? Yani, çok ciddiyim. Sence ihtimal nedir?"

"Zayıf."

"Biliyorum." Zuzana teatral bir şekilde arkasına yaslanıp ipleri boşalmış bir kukla gibi yığıldı.

"Pavel senden hoşlanıyor, biliyorsun," dedi Karou. "Boşta olduğu kesin."

"Eh, evet, Pavel tatlı biri ama midemde kelebeklerin uçuşmasına neden olmuyor."

"Midedeki kelebekler." Karou iç geçirdi. "Biliyorum. Ne düşünüyorum biliyor musun? Kelebekler hep midende, hepimizin midesinde, her zaman..."

"Bakteriler gibi mi?"

"Hayır, bakteri gibi değil, kelebek gibi ve bazı insanların kelebekleri diğer insanlarınkilerle kimyasal seviyede tepkimeye giriyor, tıpkı feromonlar gibi. Böylece iki insan yan yana geldiğinde kelebekler dans etmeye çalışıyor. Buna engel olamıyorlar çünkü bu kimyasal bir tepkime."

"Kimyasal. Bu *hiç* romantik değil."

"Biliyorum. Aptal kelebekler." Bu fikirden hoşlanan Karou, çizim defterini açıp çizmeye başladı: Çizgi bağırsaklar ve kelebeklerle dolu bir mide. Latince isimleri *Papilio mideus* olurdu herhalde.

Zuzana sordu. "Peki, bütün bunlar kimyasalsa ve sana söyleyecek laf bırakmıyorsa, senin ahmak hala midendeki kelebeklerin dans etmesine neden oluyor mu?"

Karou başını kaldırıp baktı. "Tanrı aşkına, tabii ki hayır. Bence kelebeklerimi daha çok *kusturuyor*."

Zuzana tam da o sırada bir yudum çay almıştı ve gülmemek için bir süre eliyle ağzını kapattı. Sonra iki büklüm olup çayını yutana kadar kıkırdadı. "Ay, çok iğrenç. Miden kelebek kusmuğuyla dolu!"

Karou da gülüp çizmeye devam etti. "Aslında, sanırım midem ölü kelebeklerle dolu. Kaz hepsini öldürdü."

Kağıda, *Papilio mideus,* yazdı: *Soğuğa ve ihanete dayanamayan narin yaratıklar.*

"N'olmuş," dedi Zuzana. "Ona aşık olmak için zaten muhtemelen fazlasıyla aptal kelebeklerdi. Yeni kelebeklerin hiç olmazsa biraz daha akıllı olur. Yepyeni, akıllı mı akıllı kelebekler."

Karou, upuzun bir uçurtma ipi gibi uzayıp giden geyik muhabbeti konusunda bu kadar istekli olduğu için Zuzana'yı çok seviyordu. "Doğru." Çay fincanını şerefe kaldırdı. "Öncekiler kadar aptal olmayan yeni kelebek neslinin şerefine." Hatta şu anda bile minik kozalarında büyümeye başlamışlardı. Ya da belki kelebek falan yoktu. Yakın bir zamanda midesindeki o büyülü gıdıklanmayı hissetmeyi gözünde canlandırması çok zordu. *En iyisi bu konuyu kafaya fazla takmamak,*

diye düşündü. Buna ihtiyacı yoktu. Eh. İhtiyacı olmasını *istemiyordu.* Aşk için yanıp tutuşmak, kendini bileklerinin etrafında dolanıp sürekli miyavlayan bir kedi gibi hissetmesine neden oluyordu: *Tüylerimi okşa, benimle ilgilen, bana bak, beni sev.*

Yüksek bir duvarın üzerinden, buz gibi gözlerle, esrarlı bir şekilde aşağıyı seyreden bir kedi olmak daha iyiydi. Sevilmekten kaçınan kediye kimsenin ihtiyacı olmazdı. Niye öyle bir kedi olamıyordu?

Sayfanın bir köşesine havalı ve soğuk bir kedi çizip kenarına, *o kedi ol, diye* yazdı.

Karou, kendi başınalığı ve yalnızlığıyla barışık, tamamen kendini düşünen kızlar gibi olmayı çok isterdi. Ama öyle değildi. Yalnızdı ve içindeki kayıp duygusunun her geçen gün büyüyüp kendini *iptal* etmesinden korkuyordu. Yanında sırtını dayayabileceği birinin olması için yanıp tutuşuyordu. Ense kökünde hafifçe dolaşan parmakuçları ve karanlıkta onunkine karışan başka bir ses... Yağmurda şemsiyesiyle onu eve götürmek için bekleyecek, geldiğini gördüğünde yüzünde güneşler açarak gülümseyecek biri. Balkonda onunla dans edecek, verdiği sözleri tutacak, kızın sırlarını bilecek ve sadece kolları, fısıltıları, güveniyle her yerde küçük bir dünya yaratacak biri.

Kapı açıldı. Aynaya bakıp dilinin ucuna gelen küfrü bastırdı. İçeri giren turistlerin arkasından o kanatlı gölge geri gelmişti. Karou ayağa kalkıp tuvalete gitti ve Kishmish'in getirdiği notu aldı.

Kağıtta yine tek bir kelime yazıyordu. Ama bu kez, *lütfen,* yazılmıştı.

11

Lütfen

Lütfen mi? Brimstone asla lütfen demezdi. Şehrin sokaklarında koşar adım ilerleyen Karou'nun canı çok sıkkındı. Kağıtta, *şimdi ya da asla,* gibi tehditkar bir şey yazmış olsaydı canı bu kadar sıkılmazdı.

Kızı içeri alan İssa, Karou'nun hiç görmediği kadar sessizdi.

"Ne oldu İssa? Başım belada mı?"

"Şşş. Sadece içeri gir ve bugün fazla üstüne gitmemeye çalış."

"Üstüne gitmek mi?" Karou gözlerini kırpıştırdı. Biri üstüne gidilmesi tehlikesiyle karşı karşıyaysa, bunun kendisinden başka birinin olması aklına bile gelmezdi.

"Bazen ona çok sert davranıyorsun. Zaten durum yeterince sert değilmiş gibi."

"Zaten durum yeterince sert değilmiş gibi mi?"

"Hayatı. İşi. İşi onun hayatı. Hiçbir keyifli yanı yok, duru durağı yok ve bazen sen de durumu olduğundan daha zor bir hale getirebiliyorsun."

"Ben mi?" Karou öylece kalakaldı. "Bir tartışmanın üzerine falan mı geldim İssa? Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok..."

"Şşş dedim. Senden sadece biraz nazik olmaya çalışmanı rica ediyorum, tıpkı küçükken yaptığın gibi. Ah, o zamanlar hepimizin neşesiydin Karou. Böyle bir hayatın senin için de hiç kolay olmadığını biliyorum ama unutma, aklından hiç çıkarma ki dertleri olan tek insan sen değilsin."

İç kapının mührü açıldığında Karou eşikten içeri girdi. Kafası karışıktı, kendini savunmaya hazırlanmıştı ama Brimstone'u gördüğü anda her şeyi unuttu.

Adam bütün ağırlığıyla masaya yaslanmış, kocaman başını bir eline dayamış, diğer eliyle de boynunda taşıdığı lades kemiğini kavramıştı. Kishmish endişeyle efendisinin bir boynuzundan ötekine zıplıyor, kaygıyla cikcikliyordu. Karou bir anda donakaldı. "Sen... sen iyi misin?" Sormak bile yeterince tuhaftı. Karou o anda, hayatı boyunca sormamak için kendini tuttuğu bir soru varken, Brimstone'a onu hiç sormadığını kavradı. Sormak için bir nedeni de olmamıştı –Brimstone duygularını neredeyse hiç belli etmezdi, hele zayıflık ya da endişe, onun kitabında yazmazdı.

Adam başını kaldırdı, lades kemiğini bıraktı ve sadece, "Geldin," dedi. Şaşırmış görünüyordu ve Karou, suçluluk hissi eşliğinde rahatladı.

Neler olup bittiğini öğrenmek için yanıp tutuşuyordu, o yüzden, "Vay canına, lütfen kelimesi *gerçekten* de sihirliymiş," diye söze başladı.

"Seni kaybetmiş olabileceğimizi sandım."

"Kaybetmek mi? Beni mi? Yani benim öldüğümü falan mı sandın?"

"Hayır Karou. Özgürlüğünü seçtiğini sandım."

"Özg..." Sesi alçalarak kesildi. Özgürlüğünü seçmek mi? "Bu da ne anlama geliyor?"

"Her zaman, günün birinde hayat yolunun ayağının altından kayıp seni bizden uzaklaştırabileceğini düşündüm. Öyle olabilir, hatta olmalı da. Ama bugün gitmediğin için mutluyum."

Karou bakakaldı. "Sen ciddi misin? Bir işi geri çeviriyorum ve sen benim sonsuza kadar gittiğimi mi düşünüyorsun? Tanrım. Sen beni ne sandın? Öylece kaçıp gidebileceğimi nasıl düşünebilirsin?"

"Senin gitmene izin vermek, bir kelebeğe pencere açmak gibi bir şey Karou. Kelebeğin geri dönme ihtimali neredeyse yoktur."

"Ben kahrolası bir kelebek değilim."

"Hayır. Sen bir insansın. Senin yerin insanların dünyası. Artık çocuk sayılmazsın..."

"Eee... ne olmuş yani? Bana artık ihtiyacın kalmadı mı?"

"Tam tersine. Sana her zamankinden daha fazla ihtiyacım var. Dediğim gibi, bizi bugün bırakmaya karar vermemene sevindim."

Bütün bunlar Karou için çok yeniydi. Kimera ailesinden ayrılacağı günün gelebileceği, dilerse özgür kalabileceği... öyle bir şey *dilemiyordu*. Eh, arada sırada o aptal saptal ayak işlerini yapmamayı dileyebilirdi ama böylesi, onun dışarı çıkmak için kanatlarını çırpıp cama çarpan bir kelebek olduğu anlamına gelmezdi. Ne diyeceğini bile bilmiyordu.

Brimstone, masanın üzerinden bir cüzdanı kıza doğru itti.

Görev. Buraya neden geldiğini bile unutmuştu. Öfkeyle cüzdanı kapıp içine baktı. Dirhemler. Demek Fas'a gidiyor-

du. Kaşlarını kaldırdı. "İzîl?" diye sorduğunda Brimstone başıyla onayladı.

"Ama daha zamanı gelmemişti." Karou, Marakeşli mezar soyguncusuyla her ayın son pazar günü buluşurdu ve bugün hem cumaydı hem de buluşmaya daha bir hafta vardı.

"Zamanı *geldi*," dedi Brimstone. Başıyla, arkasındaki rafta duran büyük ecza kavanozunu işaret etti. Karou bu kavanozu çok iyi tanıyordu, genellikle içi insan dişiyle dolu olurdu. Şimdiyse neredeyse boşalmıştı.

"Ah." Gözleri raftaki diğer kavanozlara kaydığında, çoğunun aynı şekilde boşalmış olduğunu gördü. Diş stokunun bu kadar düşük olduğu bir zamanı hiç hatırlamıyordu. "Vay canına. Gerçekten de dişsiz kalmışsın. Bir şeyler mi oluyor?"

Gereksiz bir soruydu. Dişlerin ne işe yaradığını bile bilmezken, Brimstone'un *daha fazla* dişi nereye veya neye kullandığını anlayabilecekmiş gibi...

"İzîl'le konuş bakalım," dedi Brimstone. "Bir çaresi olsaydı, insan dişi için seni bir yere göndermezdim."

"Evet, ben de." Karou, korkunç bir şekilde kötü giden St. Petersburg macerasını hatırlarken, parmakuçlarıyla göbeğindeki kurşun yarasından geriye kalan izleri hafifçe okşadı. Dünyadaki en bol malzeme olmasına rağmen insan dişi bulma işi... ilginç olabiliyordu.

Karou, yük ambarında, ağızları kan içinde, bir sonraki kaderlerini bekleyen kızların görüntüsünü asla unutamıyordu.

Belki kaçmayı başarmışlardı. Karou onları düşünürken, tıpkı kabus gördükten sonra tekrar uyuyabilmesi için İssa'nın öğrettiği gibi mutlu bir son uydururdu. Bu hatıraya ancak o kızlar için insan kaçakçılarından kaçabilecekleri bir zaman yaratmış olabileceği fikriyle katlanabiliyordu. Belki gerçekten

de onlara yardımı dokunmuştu. En azından elinden geleni yapmıştı.

Vurulmak hepsinden de tuhaftı. Hiç paniklememiş, gizlediği bıçağını kılıfından çektiği gibi kullanmıştı.

Tekrar tekrar. Arka arkaya kullanmıştı.

Yıllardır dövüş eğitimi alıyordu ama daha önce, hayatta kalmak adına kendini savunmak zorunda kalmamıştı. Tek bildiği, hiç düşünmesine gerek kalmadan yapması gerekenlerin kanına işlemiş olduğuydu.

"Jemaa el-Fna'yı dene," dedi Brimstone. "Kishmish, İzîl'i orada görmüş ama bu saatler önceydi, yani seni ilk çağırdığım zaman... şanslıysan hala orada olabilir." Maymun dişleriyle dolu tepsisinin üzerine eğildi. Karou belli ki çekilebilirdi. Eski Brimstone geri gelmişti ve Karou bir şekilde buna seviniyordu. "Lütfen," diyen ve onunla bir kelebekmiş gibi konuşan bu yeni yaratık, bir parça endişe vericiydi.

"Onu bulurum," dedi Karou. "Ve ceplerimi insan dişleriyle doldurup kısa zamanda geri dönerim. Bahse girerim, bu cümleyi dünya üzerinde başka hiç kimse daha önce kurmamıştır."

Dilek Taciri cevap vermedi. Karou küçük hole çıkmadan önce duraksadı. "Brimstone," dedi arkasına bakarak, "Bilmeni istediğim bir şey var, seni asla öylece... bırakıp gitmem."

Adam, sürüngen gözlerini kaldırıp baktığında, yorgunluktan bulanıklaşmış gibi görünüyordu. "Ne yapacağını asla bilemezsin," dedi, sonra eli tekrar boynundaki lades kemiğine gitti. "Senden bilmeni bekleyemem."

Karou, İssa kapıyı kapattıktan sonra Fas'a ayak bastığında bile, adamın son halini gözünden silemiyordu. Bir şeyler gerçekten ters gidiyor olmalıydı ve bu çok rahatsız edici bir durumdu.

12

Tamamen Farklı Bir Şey

Akiva, kızın çıktığını gördü. Geçit açılıp dişlerinin ucunu sızlatan mayhoş bir büyü dalgası yaydığında o da kapıya yaklaşıyordu, sadece birkaç adım kalmıştı. Kapıdan inanılmaz şekilde lacivert saçları olan bir kız çıktı. Kız onu görmedi, yanından geçip giderken düşüncelere dalmış gibi görünüyordu.

Bir şey demeden kızın uzaklaşmasını seyretti. Sonunda, ileride kıvrılan sokağın ucunda kız ve dalgalanan mavi saçları gözden yitmeye başladı. Akiva silkinip kapıya döndü ve elini dayadı. Dağlarken çıkardığı tıslama sesiyle birlikte elinden dumanlar çıktı. İşte bu kadardı: Görevi dahilindeki son kapıyı da işaretlemişti. Dünyanın başka birer ucundaki Hazael ve Liraz da yakında işlerini bitirip Semerkant'a geri dönecekti.

Akiva eve dönmeden önce arkadaşlarıyla buluşacağı son yolculuk için göğe yükselmeye hazırlandı, bir göz kırpışı kadar zaman geçti. Sonra bir saniye daha geçip gitti. Hala ayakları yerde, kızın gittiği yöne bakıyordu.

Ne yaptığının farkına varamadan kızın peşine düşmüştü.

İlerideki bir lambanın ışığında lacivert saçları tekrar gördüğünde, böyle bir kızın Kimeraların arasına nasıl karışmış olabileceğini merak ediyordu. Gördüğü kadarıyla Brimstone'un diğer tacirleri, mezbahadan çıkmış gibi kokan, ölü bakışlı, yabani tiplerdi. Ama ya bu kız? Güzelliğiyle etrafına canlı bir ışık saçıyordu fakat Akiva'nın ilgisini çeken bu değildi. Kendi türünden olanların hepsi çok güzeldi ve güzellik kavramı kendi aralarında anlamsızlaşıyordu. Peki, görevini bitirmeye bu kadar yaklaşmışken neden uçup gitmesi gerekirken kızın peşine takılma ihtiyacı hissetmişti? Böyle bir soruyu biri sorsa cevabını veremezdi. Sanki belli belirsiz bir fısıltı adamı çağırıyordu.

Marakeş sokakları tıpkı bir labirenti andırıyordu. Bir çekmece dolusu yılan gibi yaklaşık üç bin çıkmaz sokak birbirine dolanmıştı ama kız yolu çok iyi biliyormuş gibi görünüyordu. Karou bir tezgahtaki dokumaya dokunmak için bir kez durduğunda, Akiva da adımlarını yavaşlatıp kızı daha iyi görebileceği bir noktaya kaymıştı.

Beyaz tenli güzel yüzünde, savunmasız bir hüzün -bir tür *kaybolmuşluk*- okunabiliyordu fakat satıcı kızla konuştuğu anda yüzündeki gülümseme bir yıldız gibi parlamıştı. Kız rahatlıkla cevap verdiğinde adam kahkaha attı ve mırlamanın eşiğindeki ahenkli, genizden Arapçasıyla adamla şakalaşmaya başladılar.

Akiva, bir şahin gibi gözlerini kızın üzerinden ayırmıyordu. Daha birkaç gün öncesine kadar insan ırkı onun için bir efsaneden ibaretti ve şimdi onların dünyasındaydı. Tıpkı bir kitabın -hem de renkler ve kokularla, pislik ve kaosla dolu canlı bir kitabın- sayfalarına dalmak gibi bir şeydi bu ve lacivert saçlı kız, diğerlerinden çok daha farklı bir ışık saçarak

masallardaki periler gibi karşısına çıkıvermişti. Sanki tutulmuş bir nefes gibi etrafındaki havayı kendine çekiyordu. Sanki burası *onun* masalı için yaratılmıştı.

Kimdi bu kız?

Akiva bilmiyordu ama içinden bir ses, bir şarkı mırıldanırcasına, kim olursa olsun, onun Brimstone'un sokak serserilerinden biri olmadığını söylüyordu. Kızın tamamen farklı bir şey olduğundan emindi.

Gözlerini bir an olsun ayırmadan, dolambaçlı sokaklar boyunca kızı takip etti.

13

Mezar Soyguncusu

Karou, ellerini cebine sokmuş, Brimstone'la ilgili endişelerinden kurtulmaya çalışarak yürüyordu. Şu "özgürlüğünü seçme" meselesi –o da neydi öyle? Yaklaşan bir yalnızlığın ürperticiliğiyle tüyleri diken diken oluyordu. Sanki iyiliksever birileri tarafından sahiplenilmiş bir hayvanmış da yakında vahşi doğaya salıverilecekmiş gibi hissediyordu kendini.

Vahşi doğaya salınmak falan istemiyordu. Tek istediği *sevilmekti*. Bir yere ve bir aileye ait olmak istiyordu.

Birisi, "Kara sevda için büyülü tılsımlar var küçük hanım," diye seslendiğinde, başını iki yana sallarken gülümsemeden edemedi. *Kara sevda için tılsımlar*, diye düşündü. Gerçekten bunun bir çaresi var mıydı? Muhtemelen. Çığırtkanlığın ve boş gevezeliğin yanı sıra burada gerçek büyüye de rastlanabiliyordu. Sürekli beyaz giyen ve ölülere mektup yazan (hatta mektupları onlara ileten) bir alim tanıyordu. Bir de hayatlarının bir yılı karşılığında yazarlara fikir satan bir masalcı vardı. Adama bir an için bile olsa inanmadan sözleşmeyi imzalarken kahkahalar atan turistleri görmüştü

ama Karou inanıyordu. Daha tuhaf şeyler de görmemiş miydi zaten?

Yoluna devam ederken, şehir, kızın aklını dağıtmaya yardımcı oldu. Böyle bir yerde kederli olmak zordu. Birbirinin içine giren ve *derb* denilen dar sokaklardaki dünya, halılardan ibaretmiş gibi görünüyordu. Bir başka sokakta, bu kez yeni boyanmış ipekler, gelip geçenlerin başlarına kırmızı ve mavi damlalar damlatıyordu. Konuşulan diller, havayı egzotik kuşlar gibi dolduruyordu: Arapça, Fransızca, birtakım kabile dilleri. Kadınlar pencerelerden çocuklarını uyumaya çağırıyor, fesli yaşlı adamlar kapı eşiklerine oturmuş, sigara tüttürüyordu.

Kahkahaların çınlaması, tarçın ve eşek kokuları, renkler... her yer rengarenkti.

Karou, şehrin merkezi sayılan Jemaa el-Fna Meydanı'na doğru yürüdü. Burası insanların kaynaştığı, çılgın bir yerdi: Yılan oynatıcılar, dansözler, çıplak ayakları toza bulanmış küçük oğlanlar, kapkaççılar, bahtsız turistler ve portakal suyundan kızartılmış koyun başına kadar her şeyin satıldığı yemek tezgahları. Bazı görev yerlerinde Karou'nun geçide zamanında yetişemediği oluyordu ama Marakeş'teyken oyalanmayı, etrafta dolanmayı, nane çayı içmeyi, resim çizmeyi, pazarda sivri uçlu terlik ve gümüş bilezik aramayı seviyordu.

Gerçi bu gece oyalanamazdı. Brimstone'un dişler konusunda sıkıntılı olduğu çok açıktı. Aklına yine boş kavanozlar geldiğinde, zihni öfkeli bir meraka kapıldı. Bütün bunlar ne içindi? *Ne?* Merak etmekten vazgeçmeye çalıştı. Her şey bir yana, gidip mezar soyguncusunu bulması gerekiyordu ve İzîl'in sağlam ayakkabı olduğu pek söylenemezdi.

Brimstone'un başlıca kurallarından biri 'merak etmemekti' ve İzîl bu kurala itaat etmemişti. Karou ona acıyordu çünkü adamı anlıyordu. Merak onun da içini bir ateş gibi yakıyordu ve tüm söndürme çabaları, ateşin daha da harlanmasından başka bir işe yaramıyordu. Brimstone kızın sorularını duymazdan geldikçe, Karou daha fazla bilmek istiyordu. Ve halihazırda *bir sürü* soru biriktirmişti.

Dişler mesela: Ne için gerekiyorlardı ki?

Peki diğer kapı? O kapı nereye açılıyordu?

Kimeralar tam olarak neydi ve nereden gelmişlerdi? Başkaları da var mıydı?

Ya kendisi? Ailesi kimdi ve Brimstone'un eline nasıl düşmüştü? 'Rumpelstiltskin'* masalındaki, bir borç karşılığında talep edilen ilk doğan çocuk gibi bir peri masalı klişesi miydi? Ya da belki annesi, boynuna dolanan yılan tarafından boğazlanan bir tacirdi ve ciyaklayan bebeğini dükkanda bırakmıştı. Karou'nun aklına yüzlerce senaryo geliyordu ama gerçek, henüz gizemini koruyordu.

Yaşaması gereken başka bir hayat var mıydı acaba? Bazen öyle bir hayat olduğundan kesinlikle emin olurdu –dokunma mesafesinde onunla dalga geçen hayalet bir hayat... Resim yaparken ya da yolda yürürken bir anda bir şey hissederdi, bir keresinde de Kaz'la sarılmış, dans ederken aynı şeyi hissetmişti. Sanki elleri, bacakları, hatta bütün vücudu, başka bir şey yapması gerekiyormuş gibi bir hisle dolmuştu. Başka bir şey. Başka bir şey. *Başka* bir şey...

Ama ne? Meydana geldiğinde kalabalığın içine daldı. Motosikletlerden ve cambazlardan kaçarak ilerlerken, mistik

* Bir Grimm masalı. Bir cüce samandan altın yapmayı öğretmek karşılığında yoksul bir adamın kızından doğan ilk çocuğunu talep eder. Ç.N.

Gnava müziğinin ritmine kapılmış gibiydi. Izgara etlerden çıkan dumanlar, yanan evler gibi etrafı buram buram sise boğuyor, genç bir çocuk, "Haşhaş" diye fısıldıyor, kostümlü oyuncular, "Foto! Foto!" diye çığırıyordu. Biraz ileride, kınacılarla sokak dişçilerinin arasında İzîl'in kambur sırtını seçti.

Adamı ayda bir görmek, çöküşün geri sayımını seyretmek gibiydi. Karou henüz küçük bir çocukken, İzîl bir doktor ve alimdi –yumuşacık kahverengi gözleri olan ve ipek gibi bıyığı sürekli düzgün görünen dik duruşlu ve nazik bir adam. Dükkana kendi gelir, karşısına oturup Brimstone'la iş yapardı ve diğer tacirlerin aksine, ziyaretlerinin sosyal bir buluşma gibi görünmesini sağlardı. İssa'yla kırıştırıp ona küçük hediyeler getirirdi –sebze tohumlarından yapılmış yılanlar, yeşim taşından damla şeklinde küpeler, bademler. Karou için bez bebekler ve gümüşten minik çay takımları getirirdi ve Brimstone'u bile unutmaz, ayrılmadan önce masaya çikolata ya da bir kavanoz bal bırakırdı.

Ama bütün bunlar korkunç bir seçim yapmasından, belinin bükülüp aklını kaçırmasından önceydi. Artık dükkana giremiyordu, o yüzden Karou buraya gelip onunla buluşuyordu.

Adamı görmek şimdi de şefkatli bir acıma duygusunun canlanmasına neden oluyordu. Neredeyse iki büklümdü, zeytin ağacından eğri büğrü bastonu olmasa her an yere yapışabilirmiş gibi görünüyordu. Gözleri mor halkaların içine gömülmüştü ve kendine ait olmayan, büzülmüş yüzüne fazlasıyla büyük gelen dişleri vardı. Bir zamanlar gururla taşıdığı bıyığı, artık birbirine dolanmış seyrek kıllardan başka bir şey değildi. Gelip geçenler bile adamı görünce acıyordu ama daha birkaç yıl öncesinde nasıl göründüğünü bildiğinden, adamın hali içini acıtıyordu.

Karou'yu görünce adamın gözlerinin içi güldü. "Bakın, kim gelmiş! Dilek Taciri'nin güzel kızı, dişlerin tatlı elçisi. Yaşlı bir adama çay ısmarlamaya mı geldin?"

"Selam İzîl. Çay harika olur," dedi Karou, sonra genellikle buluştukları kafeye kadar adamla birlikte yürüdü.

"Canım kızım, bir ay bu kadar çabuk geçip gitti mi? Buluşacağımızı unutmuşum."

"Yok, unutmadın. Ben erken geldim."

"Ah, neyse, seni görmek her zaman güzel ama yaşlı şeytan için korkarım elimde fazla bir şey yok."

"Ama biraz var mı?"

"Biraz."

Diğer tüccarların aksine İzîl ne avlanır ne de cinayet işlerdi, bugüne kadar bir karıncayı bile incitmemişti. Çatışmaların yaşandığı bölgede doktorluk yaparken, dişlerinin nereye kaybolduğunu kimsenin sormayacağı savaş ölülerine kolayca ulaşabiliyordu. Şimdi kaçırdığı aklıyla birlikte işini de kaybetmişti, o yüzden mezar kazarak geçiniyordu.

Adam birden parlayarak bağırdı. "Sus bakayım! Uslu durursan bakarız."

Karou, onun kendisiyle konuşmadığını biliyordu, nazikçe duymamış gibi yaptı.

Kafeye geldiler. İzîl kendini bir sandalyeye bıraktı. Sandalye, sanki bu içi boşalmış adamdan daha büyük bir ağırlığın altında eziliyormuş gibi kaykılıp gıcırdadı. "Eee," diye sordu adam sandalyeye yerleşirken, "Eski dostlar nasıl? İssa nasıl?"

"İssa iyi."

"Onun yüzünü özlüyorum. Hiç yeni çizimi var mı?"

Karou, defterini çantasından çıkarıp son çizimlerini adama gösterdi.

"Güzel." İzîl, parmağının ucuyla İssa'nın yanağını okşadı. "Çok güzel. Hem model hem de çizim. Çok yeteneklisin canım." Somalili kaçakçının olduğu bölümü görünce kıkırdadı, "Aptallar. Brimstone insanlarla uğraşırken nelere katlanmak zorunda kalıyor."

Karou kaşlarını kaldırarak baktı. "Haydi ama! Mesele insan olmaları değil. Asıl sorun, aşağılık insanlar olmaları."

"Doğru, haklısın. Her ırktan kötü tohumlar çıkıyor sanırım. Haksız mıyım canavarım?" Son sözlerini omzuna doğru bakarak söylemişti ve bu kez havada cevap niyetine sanki yumuşak bir dalgalanma oldu.

Karou merakına yenik düştü. İzîl'in yerdeki çinilerin üzerine düşen gevrek gölgesine baktı. Gölgeye bakmak doğru değilmiş gibi geliyordu, sanki İzîl'in durumu, tıpkı şaşı bir göz ya da bir doğum lekesi gibi görmezden gelinmeliydi. Adamın gölgesi, doğrudan ona baktığınızda, göremediğiniz şeyleri ortaya çıkarıyordu.

Gölgeler her zaman gerçeği söylerdi ve şu anda İzîl'in sırtına yapışmış, gözle görülemeyen bir yaratık vardı. Kollarını adamın boynuna sıkıca dolamış, iri kıyım, fıçı gibi göğsü olan bir yaratık... Kızı ele geçiren merak işte buydu: O şey, İzîl bir eşekmiş gibi, adamın sırtından inmiyordu. Karou bunun nasıl olduğunu anlayamıyordu. Tek bildiği, İzîl'in bir bilgi için dilekte bulunduğu ve karşılığında böyle bir cevaba kavuştuğuydu. Brimstone, Karou'yu her zaman, ters tepebilecek güçlü dilekler konusunda uyarırdı ve İzîl bunun en canlı kanıtıydı.

Karou, Razgut adındaki bu görünmez yaratığın, adamın bilmek için büyük iştah duyduğu sırlara sahip olduğunu düşünüyordu. O sırlar her neyse, bedeli pahalı olmuştu.

Razgut konuşuyordu. Karou sadece belli belirsiz bir fısıltı ve dolgun dudakların yumuşak şapırtılarına benzer bir ses duyabiliyordu.

"Hayır," dedi İzîl. "Ona öyle bir şey *sormayacağım*. Hayır diyeceğini biliyorum."

Adam, sadece gölgesi görülebilen şeyle tartışırken, Karou yüzünü ekşiterek seyretti. Sonunda mezar soyguncusu, "Tamam, tamam, kes sesini! Soracağım," dedi. Sonra Karou'ya dönüp özür dilercesine ekledi, "Sadece tadına bakmak istiyor. Birazcık."

"Tadına mı?" Karou gözlerini kırpıştırdı. Çayları henüz gelmemişti. "Neyin tadı?"

"Senin tadına Dilek Kızı. Sadece bir kez yalayacak. Isırmayacağına söz verdi."

Karou'nun midesi kalktı. "Ah, *olmaz*."

"Sana söylemiştim," diye söylendi İzîl. "Şimdi, *lütfen* sesini keser misin?"

Cevap olarak, alçak sesli bir tıslama duyuldu.

Beyaz bir *celaba* giymiş garson gelip demliği iyice yukarıda tutarak, büyük bir nişancı ustalığıyla, yıkanmaktan çizilmiş cam bardaklara nane çaylarını doldurdu. Mezar soyguncusunun çökük yanaklarına bir göz atan Karou çörek siparişi verdi, sonra soru sormadan önce adamın çayını içip çöreğini yemesini bekledi.

"Eee, elinde ne var?"

İzîl elini cebine daldırıp bir avuç dolusu diş çıkardı ve masanın üzerine bıraktı.

❋ ❋ ❋

Yakınlardaki bir eşiğin gölgesinden onları seyreden Akiva sırtını doğrulttu. Birden etrafındaki bütün sesler kesilmişti, tek görebildiği o dişler ve tıpkı tanıdığı yaşlı bir büyücü canavarın yaptığı gibi dişleri toparlayan kızdı.

Dişler. Masanın üzerindeyken ne kadar da zararsız görünüyorlardı –ölülerin ağızlarından çekilmiş küçük, pis şeyler. Ve ait oldukları bu dünyada kalsalar, bu kadarla kalacaklardı. Oysa Brimstone'un eline geçtiklerinde, küçük pis şeyler olmaktan çıkıp daha fazlası oluyorlardı.

O iğrenç ticareti ve şeytanın karanlık büyülerini sone erdirmek, Akiva'nın göreviydi.

Kızın yetenekli elleriyle dişleri alıp incelemesini seyretti. Sanki hayatı boyunca bu işi yapmıştı. Akiva'nın hissettiği iğrenti, daha çok bir hayalkırıklığı gibiydi. Başta bu tür işler için fazlasıyla temiz bir kızmış gibi gelmişti ama belli ki hiç de masum biri değildi. Yine de kızın sıradan bir tüccar olmadığı tahmininde haklıydı. Orada oturmuş Brimstone'un işini yapan kız, bundan çok daha fazlasıydı. Ama nasıl?

❋ ❋ ❋

"Tanrım, İzîl," dedi Karou. "Bunlar iğrenç. Mezardan çıkardığın gibi cebinde mi taşıyorsun?"

"Toplu mezar. Gizli bir yerdeydi, Razgut kokusunu aldı. Ölüleri her zaman bulur."

"Aman ne yetenek!" Tadına bakmak için fırsat kollayan Razgut'un kötü niyetli gözlerini üzerinde hisseden Karou ürperdi. Bütün dikkatini dişlere verdi. Köklerinde hala kurumuş et parçaları vardı ve içinden çıkarıldıkları toprakla kaplıydılar. Pisliğe bulanmış olmalarına rağmen kaliteli dişler olmadıkları

belliydi. Ama bunlar, sert besinler çiğneyen, nargile içen ve hayatları boyunca hiç diş macunuyla tanışmamış insanların dişleriydi.

Avcuyla dişleri masadan toplayıp çayının içine attı, tekrar çıkarmadan önce bardağını birkaç kez çalkaladı. Nane yapraklarıyla dans eden dişler, şimdi bir parça daha temiz görünüyordu. Karou dişleri teker teker bardaktan çıkardı. Kesici dişler, azı dişleri, köpek dişleri, kimi yetişkinlere, kimi çocuklara aitmiş gibi görünen dişler. "İzîl. Brimstone'un çocuk dişi almadığını biliyorsun."

"Hiçbir şey bilmiyorsun kızım," diye azarladı adam.

"Pardon?"

"Bazen alıyor. Bir kez. Bir kez çocuk dişi istemişti."

Karou, ona inanmıyordu. Brimstone kesinlikle olgunlaşmamış diş almazdı. Ne hayvan ne de insan dişi. Ama tartışarak bir yere varamayacağını biliyordu. "Eh," diyerek küçük dişleri bir kenara ayırdı ve toplu mezardaki küçük cesetleri düşünmemeye çalıştı, "Bu kez öyle bir şey istemedi, o yüzden bunları es geçiyorum."

Karou yetişkin dişlerini teker teker eline alarak, titreşimlerinin anlattığı hikayeyi dinledi, sonra hepsini iki gruba ayırdı.

İzîl gergin bir şekilde kızı izlerken, gözleri bir yığından diğerine gidip geliyordu. "Çok fazla çiğnemişler, öyle değil mi? Açgözlü çingeneler! Öldükten sonra bile geviş getirmeye devam etmişler. Hiç terbiyeleri yok. Sofra adabından haberleri bile yok."

Çoğu diş körelmişti, çürüyerek formunu kaybetmişti ve Brimstone'un hiçbir işine yaramazdı. Karou dişleri ayırma işini bitirdiğinde, yığınlardan biri diğerinden daha büyük-

tü. Ama İzîl, hangi yığının ne anlama geldiğini bilmiyordu. Umutla, parmağını daha büyük olan yığına doğrulttu.

Karou başını iki yana sallayıp Brimstone'un verdiği cüzdandan iki dirhem çıkardı. Bu işe yaramaz dişler için cömert bir ödeme olacaktı ama İzîl hala daha fazlasını bekliyordu.

"Ellerinle toprağı kaz dur," diye homurdandı. "Peki ne için? Üzerinde ölü bir kralın resmi olan bir parça kağıt için mi? Ölüler sürekli beni gözlüyor." Sesi alçaldı. "Artık yapamıyorum Karou. İflahım kesildi. Artık bir küreği bile tutamıyorum. Köpekler gibi sert toprağın üzerinde eşiniyorum. İşim bitti."

Karou'nun yine içi acıdı. "Eminim geçinmenin başka yolları da vardır..."

"Yok. Sadece ölülerden geriye kalanlar. *Artık gururuyla yaşayamayanlar, gururlarıyla ölmeli.* Bunu Nietzsche söylemiş, bilirsin. Akıllı adam. Kocaman bir bıyığı vardı." Bakımsızlıktan seyrelmiş kendi bıyığına dokunup gülümsemeye çalıştı.

"İzîl, ölmek istediğini söylüyor olamazsın."

"Keşke özgür olmanın bir yolu olsaydı..."

"Yok mu?" diye sordu Karou samimi bir şekilde. "Yapabileceğin *bir şey* olmalı."

Bıyığıyla oynayan adamın parmakları seğirdi. "Düşünmek hoşuma gitmiyor ama... bana yardım edebilirsen bir yolu var. Tanıdıklarım arasında en cesur ve en iyisi sensin. Of!" Eli kulağına uçtuğunda, Karou adamın parmaklarına bulanan kanı görebiliyordu. Oturduğu yerde geriye kaçtı. Razgut, adamı ısırmış olmalıydı. "Canım isterse sorarım seni canavar!" diye bağırdı mezar soyguncusu. "Evet, sen bir canavarsın! Bir zamanlar ne olduğun umrumda bile değil. Şu anda canavardan başka bir şey değilsin!"

Bir cebelleşme başladı, sanki yaşlı adam kendiyle güreşiyordu. Garson telaşla yanlarına koştururken Karou, görünen ve görünmeyen kolların birbirleriyle savaşı karşısında sandalyesini geriye kaydırdı.

"Kes şunu. Kes!" İzîl, delirmiş gibi bağırıyordu. Dengesini sağlayıp bastonunu kaldırdı ve omzunun üzerinde tüneyen şeye sertçe vurdu. Kendini cezalandırırcasına tekrar tekrar omzuna vurdu, sonra bir çığlık atıp dizlerinin üzerine düştü. Baston takırdayarak yerde yuvarlanırken iki elini birden boynuna götürdü. Celabasının yakasına yine kan bulanmıştı –yaratık onu yine ısırmış olmalıydı. Adamın yüzündeki perişan ifade Karou'nun acıma sınırlarının ötesindeydi. Hiç düşünmeden adamın yanına çömelip elinden tutarak ayağa kalkmasına yardım etti.

Büyük hataydı.

Önce boynunda kaygan bir dokunuş hissetti. Bütün vücudu kasılıp kaldı. Bir *dildi* bu. Razgut, az önce tadına bakmıştı. Karou, mezar soyguncusunu dizlerinin üzerinde bırakma pahasına geri kaçarken, iğrenç şapırdamaları duyabiliyordu.

Artık yeterdi. Karou dişlerle birlikte çizim defterini topladı.

"Bekle lütfen," diye hıçkırdı İzîl. "Karou. Lütfen."

Adamın yalvarışı öylesine umutsuzdu ki Karou duraksadı. İzîl ceplerini karıştırarak bir şey çıkardı. Bir pense. Paslı görünüyordu ama Karou lekelerin pas olmadığını çok iyi biliyordu. Bu, adamın yaptığı işte kullandığı aletti ve cesetlerin ağızlarında kalanlarla kaplıydı. "Lütfen canım," dedi. "Artık başka kimse kalmadı."

Karou adamın ne söylemeye çalıştığını hemen anladı ve şok içinde geriye adım attı. "Hayır İzîl! Tanrım. Cevabım *hayır*."

"Bir bruxis beni kurtarabilir! Ben kendimi kurtaramam. Kendiminkini zaten kullandım. Aptalca dileğimi geri almak için başka bir bruxise ihtiyacım var. Onun üstümden kalkmasını dileyebilirsin. Lütfen. *Lütfen!*"

Bir bruxis.

Bunlar gavriel dileklerinden biraz daha güçlüydü ve ticari bedeli gayet açıktı: Bunlardan birine sahip olmanın karşılığı, dilekte bulunacak kişinin kendi dişleriydi. Bütün dişler kişinin kendi elleriyle çekilmiş olmalıydı.

Dişlerini teker teker çekme düşüncesi, Karou'nun başının dönmesine neden oldu. "Saçmalama," diye fısıldadı, adamın böyle bir soruya cesaret edebilmiş olması karşısında afallayarak. Ama öte yandan İzîl zaten deliydi ve şu anda gerçekten de öyle görünüyordu.

Karou geriledi.

"Bunu senden istemezdim, istemeyeceğimi biliyorsun ama tek yol bu!"

Karou başını eğip hızla yürümeye başladı. Arkasından bir çığlık yükselmeseydi, ardına bakmadan yürümeye devam etme konusunda kararlıydı. Çığlık, Jemaa el-Fna Meydanı'nın kalabalığından yükseldi ve diğer gürültüleri bastırdı. Keskin ve tiz çığlığın deli bir yanı vardı, Karou hayatı boyunca böylesine kulakları tırmalayan bir ses duymamıştı.

Ve ses kesinlikle İzîl'den gelmemişti.

Bu dünyadan olamayacak uluma, dalgalanarak her geçen saniye biraz daha şiddetlenerek yükseldi ve sonunda bir konuşmaya, sert ünsüzlerden yoksun bir fısıltıya dönüştü. Sesler kelimelere dönüşmeye çalışıyordu ama bu dil, yirmiden fazla dil bilen Karou için bile fazlasıyla yabancıydı. Etrafındaki insanların bakışlarını o tarafa çevirdiğinde yüzlerinde beliren

telaşın, sesin kaynağını anladıkları anda dehşete dönüştüğünü görünce Karou da döndü.

Ve o şeyi gördü.

İzîl'in sırtındaki şey, artık görünmez değildi.

14

Ruhun Ölümcül Kusu

Yaratığın konuştuğu dil Karou'ya yabancı gelse de Akiva'nın aşina olduğu bir dildi.

"Seraf, seni görebiliyorum!" diye çınladı ses. "Seni tanıyorum! Kardeşim, Kardeşim, cezamı ödedim. Her şeyi yaparım! Tövbeler ettim, bu kadar ceza çektiğim yeter..."

Akiva, yaşlı adamın sırtında beliren şeye boş ve anlamayan gözlerle baktı.

Yaratık çırılçıplaktı, kocaman göbeğine rağmen sıskacık kollarını adamın boynuna dolamıştı. İşe yaramaz bacakları gevşekçe sallanıyordu ve mor kafası kanla şişirilmiş bir balon gibi gergindi. İğrençti. Meleklerin dilini konuşması daha da korkunç bir tiksintiye neden oluyordu.

Karşısındaki manzaranın yanlışlığı karşısında Akiva yerinden kımıldamadan bakakaldı. Sonra kendi dilini duymanın hayreti, söylenen sözleri anlayınca büyük bir şoka dönüştü.

"Kanatlarımı parçaladılar kardeşim!" Yaratık doğrudan Akiva'ya bakıyordu. Bir kolunu yaşlı adamın boynundan çekip yalvarırcasına elini uzattı. "Bacaklarım öylesine eğri büğ-

rü ki dünyanın böcekleri gibi yerlerde sürünmem gerekecek! Dışlanmamın üzerinden binlerce yıl geçti, binlerce yıl işkence çektim ama şimdi sen geldin. Beni eve götürmeye geldin!"

Ev?

Hayır. Bu imkansızdı.

Yaratığı gören insanlar korkuyla büzüşüp uzaklaşıyordu. Bazıları dönüyor, yaratığın gözlerini diktiği Akiva'nın yönüne bakıyordu. Fark edildiğini anlayan Akiva, yakıcı bakışlarıyla kalabalığı taradı. Kimi dualarla yakararak sırtüstü yere kapaklandı. Sonra Akiva, gözlerini yaklaşık yirmi metre ötesinde duran Mavi Saçlı Kız'a dikti. Kız bütün o kargaşanın içinde sakinliğiyle ışık saçıyordu.

Üstelik o da gözlerini Akiva'ya dikmişti.

❋ ❋ ❋

Güneşte yanmış yüzde sürme çekilmiş gözler. Havada bir iz bırakıyormuşçasına kıvılcımlar çakan, baktığı yeri alevlendiren ateş renginde gözler. Karou ürperdi –küçük bir sarsılmaydı ama bir anda adrenalin dalgası bütün damarlarına yayılarak küçük bir şoka dönüştü. Eli kolu boşalırken, sanki birden bir savaşa ya da kovalamacaya uyanmış gibi güçlü ve vahşi bir hisse kapıldı. Tamamen kimyasal bir tepkimeydi.

Bu kim? Zihni bir taraftan yarışırcasına bedeninin coşkusuna yetişmeye çalışıyordu.

Ve: *Bu ne?*

Çünkü kargaşanın ortasında kılını bile kıpırdatmadan duran adamın insan olmadığı çok açıktı. Avuçları zonklamaya başlayan Karou ellerini sıktı. Kanı, vahşi bir tempo tuttурmuş, damarlarında akıyordu.

Düşman. Düşman. Düşman. Düşündüğü şey, kalbinin atışına eşlik edercesine zonkluyordu: Ateş gözlü yabancı bir düşmandı. Yüzü -ah, o güzelim yüzüyle mükemmeldi, *masalsıydı-* kesinlikle buz gibi soğuktu. Karou, kaçma isteğiyle adama sırtını dönme korkusu arasında kalmıştı.

Aklını toplayarak bir karar vermesine yardım eden İzîl oldu.

"*Malak!*" diye bağırdı adama parmağını doğrultarak. "*Malak!*"

Melek.

Melek mi?

"Seni tanıyorum, ruhun ölümcül kuşu! Senin ne olduğunu biliyorum!" İzîl, Karou'ya dönerek telaşla konuştu. "Karou, Dilek Kızı, hemen Brimstone'a gitmelisin. Ona serafların burada olduğunu söyle. Geri geldiler. Onu uyarmalısın! Koş çocuğum. Koş!"

Ve Karou koştu.

Jemaa el-Fna Meydanı kaçmaya çalışanlar tarafından işgal edilmiş gibiydi. Omuz atarak insan kalabalığını yaran Karou, birini kenara itti, bir devenin üstünden örtüsünü çekti ve çöreklenmiş bir kobranın üzerinden atladı. Yılan, dişleri söküldüğü için zararsız olsa bile ona saldırdı.

Omzunun üzerinden arkasına temkinli bir şekilde göz attığında, takip edildiğine dair hiçbir işaret göremedi *-adam* ortalıkta görünmüyordu- ama yine de Karou bir şekilde hissediyordu.

Bütün sinir uçları karıncalanıyordu. Bedeni panikle canlanmıştı. Avlanıyordu, avın ta kendisiydi ve mezar soyguncusunu ziyaret ederken ihtiyacı olmayacağını düşünerek, bıçağını bile yanma almamıştı.

Koştu, meydandan çıkıp minik dereler gibi Jemaa el-Fna'yı besleyen sokaklardan birine daldı. Dar sokaklardaki kalabalık hafiften dağılmıştı ve ışıklar da sönmeye yüz tutmuştu. Koşarken karanlık gölgelere sığınıyor, neredeyse duyulamayacak ayak sesleriyle uçarcasına kaçıyordu. Birilerine çarpmamak için köşelerden dönerken, geniş bir açıyla yön değiştiriyordu. Tekrar tekrar arkasına bakıyor, kimseyi göremiyordu.

Melek. Bu kelime, zihninden bir türlü çıkmıyordu.

Geçide iyice yaklaşmıştı –bir köşeyi daha dönecek, çıkmaz sokak boyunca koşacak, sonunda oraya varacaktı. Tabii oraya kadar dayanabilirse...

Yukarıdan hışırtılar duyuldu. Kanatların tok sesi ve sıcaklık dalgası...

Başının üzerinde büyük bir gölge, ayın önüne geçti. Devasa boyutlarda, imkansız gibi görünen kanatlarıyla bir şey üzerine çullanmak üzereydi. Sıcak basmıştı. Kanat sesleriyle birlikte sıcak bir hava dalgası, bir kılıç gibi havayı yarıyordu. Bir kılıç. Karou bir kenara sıçradı. İşlemeli ahşap kapıya, etrafa kıymıklar saçacak derecede sert çarptığında, omzunda çeliğin ısırığını hissetti. Kapıdaki çıtalardan sivri uçlu birini çekip yüzünü saldırganına döndü.

Adam kılıcının ucunu yere dayamış, biraz ötede duruyordu.

Ah, diye geçirdi içinden Karou ona bakarken.

Ah.

Gerçekten de bir Melek.

Bütün heybetiyle karşısında duruyordu. Uzun kılıcının metali, akkordan kanatları gibi bembeyaz ışıldıyordu. Geniş kanatları sokağın iki yanındaki duvarları yalıyor, her bir tüyü rüzgarda kalmış mum alevi gibi titreşiyordu.

Hele gözleri...

Bakışları kıvılcımlar saçıyor, aralarında kalan havayı yakıyordu. Karou hayatı boyunca böylesine güzel bir şey görmemişti. Aklına ilk gelen şey, duruma her ne kadar aykırı olsa da daha sonra onun resmini yapabilmek için her şeyini ezberlemesi gerektiğiydi. İçinde gittikçe koyulaşan arzuya karşı koyamıyordu.

İkinci düşündüğüyse, daha sonra diye bir şey olamayacağı çünkü Melek'in kendisini öldürmek üzere olduğuydu.

Adam öyle hızlı hareket etti ki kanatları havayı ışığa boğarak bulandırdı ve Karou kenara sıçramış olsa bile, ateşli gözlerin üzerinden bir an olsun ayrılmadığını görebiliyordu. Kılıç bir kez daha havayı yardığında bu kez koluna geldi ama Karou kıvrak bir hamleyle ölümcül darbeyi atlattı. Hızlı olmayı öğrenmişti. Aralarındaki mesafeyi sürekli koruyordu. Adam yaklaşmaya çalıştıkça, Karou bir su gibi dans edercesine kaçıyordu. Gözleri tekrar buluştuğunda Karou insani olamayacak kadar şok edici güzellikteki gözlerde merhametten eser olmadığını açık bir şekilde görebiliyordu.

Adam tekrar saldırdı. Karou ne kadar hızlı olursa olsun, kılıçtan yeterince uzaklaşamıyordu. Boğazını hedef alan bir sonraki hamle, kürek kemiğini yaladı. Acı yoktu -eğer ölmezse acı daha sonra gelecekti- sadece vücuduna bir sıcaklık yayılıyordu ve Karou bu sıcaklığın kan olduğunu biliyordu. Bir sonraki atağı elindeki sivri çıtayla savuşturmaya çalıştı. Zavallı çıtanın yarısı kıymıklar saçarak tam ortasından çatladığı için Karou şimdi elinde komik bir bıçak büyüklüğünde, çürümüş bir tahta tutuyordu. Yine de Melek tekrar üzerine atıldığında Karou da eğilip ona saldırdı ve ahşaptan kazığın adamın etine daldığını hissetti.

Karou daha önce de birilerini bıçaklamıştı ve etin iğrenç bir sesle yarılmasından nefret ederdi. Geçici silahını sapladığı yerde bırakıp geri çekildi. Adamın yüzünde ne acı ne de bir şaşkınlık okunuyordu. Üzerine doğru gelirken Karou, adamın yüzündeki ifadenin bir cesedinki kadar ifadesiz olduğunu düşündü. Ya da ölü bir ruhun yaşayan bir yüzü kadar...

Son derece korkutucuydu.

Karou şimdi köşeye sıkışmıştı ve her ikisi de onun kaçamayacağını biliyordu. Sokağın diğer ucundan hayret ve korku nidalarını hayal meyal duyabiliyordu fakat bütün dikkatini Melek'e vermişti. *Melek* de ne anlama geliyordu? İzîl ne demişti? *Seraflar geri geldi.*

O kelimeyi daha önce de duymuştu: Seraflar, en azından Hıristiyan öğretilerine göre, yüksek rütbeli Meleklerdi. Brimstone onları aşağılık yaratıklar olarak görürdü çünkü hiçbir dine inanmazdı. "Zaman içinde insanların içine bir şeyler doğar," demişti bir keresinde. "Bunlar, üstüne yeni şeyler eklemeleri için yeterlidir. Masallar yer yer gerçeklerle yamalanmıştır ve her şey yamalı masallardan oluşan bir kilimden başka bir şey değil."

"Peki gerçek ne?" diye sormuştu Karou.

"Öldürebiliyorsan ya da karşındaki seni öldürebiliyorsa, gerçektir."

O tanıma göre, karşısındaki Melek yeterince gerçekti.

Adam kılıcını kaldırırken Karou onu seyretti ve bir an için parmaklarının üzerindeki siyah çizgili dövmeler dikkatini çekti –bu desen hiç yabancı gelmiyordu ama tam adını koyacakken aşinalık uçup gidiverdi. Sonra katiline gözlerini dikip uyuşmuş bir şekilde, *neden,* diye düşündü. Hayatının son anma gelmiş olduğuna inanamıyordu. Boynunu yana doğru

uzatıp umutsuzca adamın yüz hatlarında ruha dair bir ipucu arandı ve sonra aradığını buldu.

Melek duraksadı. Sadece bir göz kırpışı süresinde, yüzüne taktığı maske silindi ama Karou, onun sert ve saçma bir şekilde mükemmel görünen yüz hatlarını yumuşatan telaşlı bir merhamet duygusunu seçebildi. Melek'in çenesi gevşedi, dudakları aralandı ve bir anlık kafa karışıklığıyla kaşı havaya kalktı.

O sırada Karou, avuçlarında, Melek'i ilk gördüğü andan beri ellerini yumruk gibi sıkmasına neden olan zonklamayı fark etti. Yumruklarının içinde hapsolmuş enerji hala güm güm atıyordu ve Karou bunun nedeninin avcundaki dövmeleri olduğundan emindi. İçgüdüsel bir hareketle avuçlarını Melek'e karşı açmasının nedeni, savrulan kılıçtan korunma içgüdüsü değil, sebebini bilmese de hayatı boyunca avuçlarında taşıdığı dövmelerin gücüne başvurmaktı.

Ve gerçekten de bir şey oldu.

Sanki bir patlama oldu –önce hava tek bir noktaya emilip çekildi, sonra tekrar genleşti. Sessizdi, ışık falan patlamamıştı. Sonuçta çenesi hayretle düşenlerin görebileceği hiçbir şey yoktu. Kızın biri avuçlarını Melek'e tutuyordu –ama Karou patlamayı hissediyordu. Üstelik Melek de hissetmişti. Karou'nun avuçlarından patlayan güçlü darbeyle, yaklaşık on metre arkasındaki taş duvara uçmadan hemen önce, Melek'in gözleri, bir şeyi kavramaktan dolayı kocaman büyümüştü. Adam bükülen kanatlarıyla yere kapaklanırken, kılıcı elinden uçup gitti. Karou zorlanarak ayağa kalktı.

Melek hareket etmiyordu.

Karou dönüp koşmaya başladı. Her yeri bir sessizlik bürümüştü. Hatta aynı sessizlik, kızın peşine düşmüştü. Bir tünelde koşuyormuş gibi, yankılanan boğuk nefes alışverişinden

başka bir şey duyamıyordu. Hızını kesmeden, hafifçe kıvrılan sokağı takip etti. Bütün inatçılığıyla sokağın ortasında duran eşeğe çarpmamak için topuklarının üzerinde yana kaydı. Geçidi görebiliyordu, bir dizi sıradan kapının arasındaydı ama artık farklı görünüyordu. Ahşabın üzerine dağlanmış, simsiyah ve kocaman bir el izi vardı.

Karou kapıya atılıp sanki daha önce geçit önünde hiç bekletilmemiş gibi delicesine yumruklamaya başladı. "İssa!" diye bağırdı. "Beni içeri al!"

Korkunç uzunlukta bir dakika geçtiğinde Karou omzunun üzerinden arkasına baktı, o sırada kapı ardına kadar açıldı.

Tam içeri atılıyordu ki bir anda boğulurcasına inledi. Ne İssa ne de küçük hol vardı. Kapıyı açan kişi, süpürgesini eline almış Faslı bir kadından başka biri değildi. Hayır, olamaz. Kadın gözlerini kısıp azarlamak üzere ağzını açtı ama Karou onu umursamadı. Kadını içeri itip kapıyı dışarıdan kapattı. Yine çılgın gibi yumruklamaya başladı. "İssa!"

Kapının arkasında kalan kadının bağırdığını ve içeriden açmaya çalıştığını duyabiliyordu. Karou bir küfür savurup kapıyı kapalı tuttu. Kapı açıkken, geçidin büyüsü çalışmazdı. Arapçasıyla kadına bağırdı. "Kapıdan uzak dur!"

Tekrar omzunun üzerinden baktı. Sokağın ilerisinde elini kolunu sallayıp bağıran insanların dalgalanmasını görebiliyordu. Eşek kargaşadan etkilenmemiş gibi olduğu yerde duruyordu. Melek yoktu. Onu öldürmüş müydü? Hayır. Her ne olduysa, Karou onun ölmediğini biliyordu. Eninde sonunda gelecekti.

Kapıyı tekrar yumrukladı. "İssa, Brimstone, lütfen!"

Kapının ardından, öfkeli bir Arapçadan başka bir şey duyulmadı. Karou ayağından da güç alarak kapıyı kapalı tutar-

ken yumruklamaya devam etti. "İssa! Beni öldürecek! İssa! Bırak da gireyim!"

Neden bu kadar uzun sürmüştü? Saniyeler, kolyesindeki dilekçikler gibi ardı ardına yok olup gidiyordu. Ayağını dayadığı kapı sarsılıyor, arkadan biri bütün gücüyle açmaya çalışıyordu -yoksa İssa mıydı?- ama sonra birden sırtında bir sıcaklık dalgası hissetti. Hiç duraksamadan döndü, sırtını kapıya dayadı ve dövmelerini göstermek istercesine ellerini havaya kaldırdı. Yalnız bu kez patlama falan olmadı. Medusa'nın yılanları gibi saçlarının elektriklenip kabarmasına neden olan küçük bir elektrik akımından farklı değildi.

Melek başını eğmiş, ateş saçan gözleriyle kaşlarının altından bakarak, hala kızın üzerine doğru geliyordu. Rahat hareket ettiği söylenemezdi, sanki kuvvetli bir rüzgara karşı yürüyordu. Karou'nun Melek'i duvara fırlatan dövmeleri, şimdi onu bir şekilde engelliyor ama durmasını sağlamıyordu. Melek iki yanında yumruklarını sıkmıştı ve yırtıcı yüz ifadesi, daha çok, çektiği acıya katlanabilmek içindi.

Birkaç adım önünde durup Karou'ya baktı. Gözleri artık ruhsuz bir ceset gibi değildi. Bakışları kızın yüzünde, boynunda tuttuğu dövmelere, sonra yine yüzüne kayıyordu. Sanki bir şeylere aklı ermiyormuş gibi gidip geliyordu.

"Kimsin *sen*?" diye sordu. Karou anında, onun yumuşak bir aksanla, Kimera dilinde konuştuğunu anladı.

Karou *kimdi*? "Öldürmeye çalışmadan önce sorsan olmaz mıydı?"

Sırtını dayadığı kapıda yeni bir basınç hissetti. İssa gelmediyse işi bitmişti.

Melek bir adım daha yaklaştığında, Karou kapı açılsın diye kenara kaçtı.

"Karou!" İssa'nın keskin sesi duyuldu.

Karou döndüğü gibi eşikten geçti ve kapıyı ardından sımsıkı kapattı.

❋ ❋ ❋

Akiva kızın ardından atılıp kapıyı açtı ama karşısına eli süpürgeli kadından başkası çıkmadı. Kadın önce bağırıp çağırıyordu, Melek'i görünce yüzü kireç kesti, sonra süpürgesini ayaklarının dibine düşürdü.

Kız gitmişti.

Akiva bir süre öylece orada durdu ve az önce yaşadığı çılgınlığı çözmeye çalıştı. Kafasında binlerce tilki dönüyordu. Kız, Brimstone'u uyaracaktı. Kızı durdurması gerekirdi, onu kolayca öldürebilirdi. Oysa kılıcını indirirken merhametli davranmış, kızın rahat hareketlerle karşısındaki dansına izin vermişti. Neden?

Açıklaması basitti. Akiva kızı seyretmek istemişti.

Aptal.

Peki ne görmüştü? Ya da ne gördüğünü sanmıştı? Geçmişten fırlayan ve bir daha asla ortaya çıkmayacak birkaç hatıra –çok uzun zaman önce ona merhameti öğreten kızın hayaleti, sırf kendi kaderi için bütün o öğrettiklerini geri mi almıştı yani? Akiva içindeki tüm merhamet kırıntılarının öldüğünü sanıyordu ama sonuçta kızı öldürememişti. Sonra bir de hiç beklenmedik bir şey ortaya çıkmıştı: Kızın hamsa dövmeleri.

Şeytanın gözüyle işaretlenmiş bir insan! *Neden?*

Bunun yalnızca tek bir cevabı olabilirdi ve basit olduğu kadar rahatsız edici bir cevaptı.

Kız, aslında insan değildi.

15

Öteki Kapı

Karou küçük holde dizlerinin üzerine düştü. Nefesini düzeltmeye çalışırken, İssa'nın yere çöreklenmiş yılan bedenine yaslandı.

"Karou!" İssa, kızı ayağa kaldırdığında ikisi de kanla sırılsıklam oldu. "Ne oldu? Bunu sana kim yaptı?"

"Onu görmedin mi?" Karou'nun başı dönüyordu.

"Kimi?"

"Melek'i..."

İssa'nın tepkisi görülmeye değerdi. Tıslayıp saldırmaya hazırlanan bir yılan gibi geriledi, "*Melek mi?*" Saçındaki, belindeki ve omuzlarındaki yılanların hepsi sürekli kıvranıyor, kadınla birlikte tıslıyordu. O ani ve şiddetli hareketle sarsıldığında Karou acıyla bağırdı.

"Ah canım, benim tatlı kızım. Bağışla." İssa yumuşayarak Karou'yu çocuk gibi kucağında salladı. "*Melek* derken ne kastediyorsun? Yani herhalde..."

Karou başını kaldırıp gözlerini kırpıştırarak İssa'ya baktı. Gölgeler koyulaşıyordu. "Neden beni öldürmek istedi?"

"Canım, canım," diye somurttu İssa. Yaralarını görmek için Karou'nun kılıçla parçalanmış kabanına uzaktan baktı. Kızın hala ağır bir kanaması vardı ve küçük holün ışığı, görebilmesi için yeteri kadar aydınlık değildi. "Ne kadar çok kan!"

Karou, etrafındaki duvarların yavaş yavaş dönmeye başladığını hissetti. İç kapının mührünün açılmasını bekliyordu. Ama kapı bir türlü açılmadı. "İçeri giremez miyiz?" Bayılmak üzereydi. "Brimstone'u istiyorum." St. Petersburg'tan kan içinde döndüğünde adamın onu nasıl karşılayıp kollarıyla sardığını hatırlıyordu. Kendisini iyileştireceğinden emin olduğu için Karou anında kendini güvende hissetmişti. Ve öyle de olmuştu, yine öyle olacaktı...

İssa, Karou'nun kana bulanmış atkısını yumak haline getirip yarasının üzerine tuttu. "Şu anda burada değil tatlı kız."

"Nereye gitti?"

"Şu anda... rahatsız edilmemesi gerekiyor."

Karou inledi. Brimstone'u istiyordu. Ona ihtiyacı vardı. "Onu rahatsız et," dedikten sonra yine bayılır gibi oldu.

Düşüyordu.

İssa'nın sesi uzaklaşıyordu.

Sonra boşluk.

Kötü kurgulu bir film seyrediyor gibiydi: İssa'yla Yasri'nin endişeli gözleri. Yumuşak eller, soğuk su. Rüyalar: İzîl ve sırtındaki şey, o şeyin ezik bir meyveyi andıran kahverengimor yüzü ve delici gözleriyle karşısında durup onu seyreden Melek.

İssa fısıltıyla konuştu. "Bu ne anlama geliyor? İnsanların dünyasına mı geldiler?"

Yasri. "Geri dönmek için bir yol bulmuş olmalılar. Sözüm ona yüce zekaları düşünülürse uzun bile sürdü."

Bu konuşmalar rüya değildi. Karou, uzun bir yüzmenin ardından kıyıya varıyormuş gibi -büyük çaba göstermek zorunda kalsa da- kendine geliyordu. Hiç kımıldamadan dinlemeye devam etti. Dükkanın arka tarafındaki çocukluk divanında yatıyordu. Bunu bilmek için gözlerini açmasına gerek yoktu. Yaraları sızlıyordu ve havada ağır bir merhemin kokusu vardı. İki Kimera, kitaplığın diğer ucunda durmuş, fısıldayarak konuşuyordu.

"Ama neden Karou'ya saldırdı?" diye tısladı İssa.

"Sence şey olabilir mi? Yok canım. Onun hakkında bir şey bilmeleri mümkün değil," dedi Yasri.

"Tabii ki bilemezler. Saçmalama."

"Yo, yo, elbette bilemezler." Yasri iç çekti. "Ah, keşke Brimstone geri gelse. Gidip onu alsak mı?"

"Rahatsız edilmemesi gerektiğini biliyorsun. Ama geri dönmesi yakındır."

"Evet."

Endişe dolu bir suskunluğun ardından İssa devam etti. "Çok kızacak."

"Evet," diye onayladı Yasri korkudan titreyen bir sesle. "Ah, evet."

Karou, iki Kimera'nın ona baktığını hissedince mümkün olduğunca baygın görünmeye çalıştı. Çok zor değildi. Hiç hali yoktu ve ağrı yavaş yavaş, bütün göğsüne, kollarına, hatta kürek kemiklerine yayılıyordu. Kurşun yaralarına eşlik edecek yeni kılıç yaraları vardı. Susamıştı, tek bir mırıltısıyla Yasri'nin koşa koşa su getireceğinden emindi ama sesini çıkarmadı. Düşünecek çok şeyi vardı.

"Onun hakkında bir şey bilmeleri mümkün değil," demişti Yasri.

Neyi bileceklerdi?

Bu gizlilik, insanı deli ediyordu. Doğrularak "Ben kimim?" diye haykırmak istiyordu ama öyle bir şey yapmadı. Uyku numarasına devam etti çünkü onu rahatsız eden başka bir şey daha vardı.

Brimstone dükkanda değildi.

Brimstone *hep* dükkanda olurdu. Daha önce Brimstone dükkanda olmadığında Karou eşikten içeri adımını bile atamazdı ve bunun tek istisnası, muhtemelen ölmek üzere oluşuydu.

Bu bir fırsattı.

Karou, Yasri'yle İssa'nın uzaklaştığını duyunca, kirpiklerinin arasından bakıp gittiklerinden emin oldu. Ayağa kalkmak üzere vücudunu oynattığında, divanın gıcırdayıp onu ele vereceğini biliyordu, o yüzden bileğindeki dilekçiklere uzandı.

Neredeyse boşa harcanmış başka bir dilek daha: *Divanın gıcırdamasını önlemek.*

Kalkıp dengesini sağladı. Başı hala dönüyordu, yaraları ateş gibiydi, yine de ses çıkarmamaya dikkat etti. Yasri'yle İssa çizmelerini, kabanım ve kazağını çıkarmıştı, o yüzden şu anda üzerinde sadece kot pantolonu, bandajları ve kana bulanmış dantelli atleti vardı. Çıplak ayakla birkaç dolabın etrafından dolaşıp deve ve zürafa dişlerinden oluşan uzun kolyelerin altından geçti, sonra durup dinledi ve dükkana doğru baktı.

Brimstone'un çalışma masasında hiç ışık yoktu, Twiga'nmki de karanlıktı. Sinekkuşu güvelerinin, etrafında pervane gibi dönebileceği fenerler yanmıyordu. İssa'yla Yasri mutfaktaydı, şimdilik görüş alanının dışındaydılar. Bütün dükkan kasvete büründüğünden, diğer kapı hafif bir aralıktan sızan ışık nedeniyle iyice göze çarpıyordu.

Karou hayatı boyunca bu kapıyı aralık görmemişti.

Kalbi deli gibi çarparken kapıya yaklaştı. Tokmağı tutup bir an için bekledikten sonra yavaşça kapıyı açtı ve içeri baktı.

16

Düşmüş

Akiva, İzîl'i korkuyla meydandaki bir çöp yığınının ardına sinmiş olarak buldu. Yaratık hala sırtına yapışık duruyordu. Düşmanlık besleyen insanlar etraflarını sarmak üzereydi fakat Akiva gökten kıvılcımlar saçarak yere konduğunda, hepsi çil yavruları gibi çığlıklar atarak oraya buraya dağıldı.

Yaratık, Akiva'ya elini uzattı. "Kardeşim," diye mırıldandı şarkı söyler gibi. "Benim için geri döneceğini biliyordum."

Akiva'nın çenesi kasıldı. Kendini zorlayarak o şeye baktı. Yaratığın şişmiş yüzünde, çok uzun zaman önceki güzelliğinin hatları belli belirsiz seçilebiliyordu: Badem gibi gözler, düzgün ve köprülü bir burun, böylesine çarpılmış bir yüzde tuhaf duran dolgun ve şehvetli dudaklar. Ama yaratığın gerçek doğasına dair en önemli işaret sırtındaydı. Parçalanmış kanatlarından geriye kalanlar, dikenler gibi omzundan fışkırıyordu.

İnanılması güç olsa da bu şey bir Melekti. Ve sadece, düşmüşlerden biri olabilirdi.

Akiva, bu konuyu bir efsane olarak duymuştu ve kanıtıyla yüz yüze gelene kadar da hiçbir zaman gerçek olup olamayaca-

ğını merak etmemişti. Başka bir çağda, ihanetleri ve düşmanlarla işbirliği yapmaları nedeniyle, sonsuza kadar insanların dünyasına sürgüne gönderilen Melekler vardı. İşte onlardan biri karşısındaydı ve gerçekten de bir zamanlar olduğu şeyden çok uzağa düşmüştü. Zaman belini bükmüş, iyice çökmüş, eti bütün omurgalarını iyice ortaya çıkarmıştı. Bacakları işe yaramaz bir şekilde yere sarkıyordu –gerçi bu, zamanın değil, şiddetli işkencelerin sonucuydu. Bir daha asla yürüyemesin diye, bacak kemikleri un ufak edilmişti. Kanatlarının alınmış olması yeterince kötü bir ceza değilmiş gibi -ki kanatlar kesilmemiş, *parçalanmıştı*- bacakları mahvedilmiş, yabancı bir dünyada sürünmeye bırakılmıştı.

Binlerce yıl böyle yaşamış olmalıydı ve şu anda Akiva'yı görmekten büyük mutluluk duyuyormuş gibi görünüyordu.

İzîl o kadar mutlu değildi. Sırtındaki hiç kimsenin istemediği yükün korkusuyla bir kenara büzüşmüştü. Üstelik az önce etrafını saran kalabalıktan çok, Akiva'dan korkuyordu. Razgut anlaşılması zor, histerik bir mırıltı eşliğinde, "Kardeşim, kardeşim," dediğinde, yaşlı adam titreyerek silkindi ve gerilemeye çalıştı. Ama gidebileceği bir yer yoktu.

Tepesine dikilen Akiva'nın artık gözle görülebilen kanatları, ortalığı güneş gibi aydınlatıyordu.

Razgut, özlemle Akiva'ya doğru uzandı. "Cezam bitti, sen de beni geri götürmek için geldin. Bu doğru, öyle değil mi kardeşim? Beni eve götüreceksin, yine hep birlikte olacağız, böylece artık yürüyebileceğim. Böylece yine uçabileceğim..."

"Bunun seninle hiç ilgisi yok," dedi Akiva

"Ne... ne istiyorsun?" İzîl, Razgut'tan öğrendiği serafim diliyle boğulurcasına konuştu.

"Kız," dedi Akiva. "Bana kızı anlatmanı istiyorum."

17

Ayrı Dünyalar

Diğer kapının öteki ucunda Karou, kapkara taşlardan bir koridorun uzandığını gördü. Gözlerini kıstığında, koridorun yaklaşık üç metrelik kısımdan sonra, kıvrılarak görüş alanından çıktığını seçebiliyordu. Dönemecin hemen dibinde bir pencere vardı ve Karou'nun durduğu yerden, tuhaf açılı, parmaklıkları olan, dar bir oyuğa benziyordu. Pencereden içeri bembeyaz bir ışık koridora doluyor, yerde dikdörtgen parlamalara neden oluyordu. *Ayışığı*, diye düşündü Karou ve içeri sızıp pencereden dışarı baksa nasıl bir manzarayla karşılaşacağını merak etti. Burası neresiydi? Dükkanın ön kapısı gibi, bu da farklı şehirlere mi açılıyordu, yoksa tamamen farklı bir yer miydi? Brimstone'un *Başka Bir Yer* dediği ve Karou'nun derinliğini kestiremediği yer burası mıydı? Birkaç adım atsa öğrenebilirdi. Ama buna cesaret edebilir miydi?

Kulaklarını dört açtı. Sesler vardı ama çok uzaktan geliyor, gecenin sessizliğinde yankılanıyordu. Koridorun kendisi sessizdi.

O yüzden içeri girmeye cesaret etti. Adımını attı. Çıplak ayaklarının parmakuçlarında hızlı hızlı sessizce ilerleyip pencereye vardı. Kalın demir parmaklıkların arasından dışarı baktı. Ne göreceğini merak ediyordu.

Heyecandan gerilen yüz kasları, birden büyük bir şaşkınlıkla gevşediğinde, çenesi neredeyse yere çarpıyordu. Halini fark eder etmez hemen çenesini topladı fakat dişlerinin sert takırdaması sessizlikte patlayınca yüzünü ekşitti. Öne eğilip karşısında ve altında uzanan manzaraya baktı.

Gördüğü her neyse, Karou tek bir şeyden adı gibi emindi: Burası onun dünyası değildi.

Gökte iki ay vardı. Göze çarpan ilk şey buydu. İki ay. İkisi de dolunay değildi. Bir tanesi parlak bir yarım disk gibi gökte asılı duruyordu, diğeri ise soluk bir ışıkla, hilal şeklinde, bir dağın üstünden doğuyordu. Manzaraya bakılırsa büyük bir kaledeydi. Devasa boyutlardaki savunma duvarları, altıgenler halinde burçları oluşturuyordu. Burçların tam ortasındaki büyükçe bir şehrin üzerinde sivri kuleler yükseliyor, Karou'nun durduğu yükseklikten, gözlem noktalarındaki nöbetçilerin siluetleri seçilebiliyordu. İki ay birden olmasa, eski bir Avrupa kale kenti olduğu düşünülebilirdi.

Bir de tabii şu demir parmaklıklar meselesi vardı.

Şehir inanılmaz bir şekilde demir parmaklıklarla sarılmıştı. Karou daha önce böyle bir şey görmemişti. Parmaklıklar, bir duvarın dibinden diğerine uzanarak havada bir kemer oluşturuyor, yüksek kulelerin bile üzerinden geçen, böcek karası, çirkin bir hapishaneyi andırıyordu. Kısa süreli bir bakış bile kaçış noktası olmadığını ortaya koyuyordu. Parmaklıklar birbirine o kadar yakın dizilmişti ki aralarından kimse geçemezdi. Gözün aldığı her yerde sokaklar ve meydanlar tamamen

bir kafesin içindeymiş gibi görünüyordu ve ayışığı her şeyin üzerine kırık gölgeler düşürüyordu.

Neydi bu? Parmaklıklar, bir şeylerin *içeri* girmesini engellemek amacıyla mı yapılmıştı, yoksa *dışarı* çıkmasını önlemek için mi?

Sonra Karou gökten kanatlı bir figürün süzüldüğünü gördü ve cevabı bulduğunu düşünerek irkildi. Bir Melek, bir seraf –bunu düşünür düşünmez, kalbi deli gibi atmaya, yaraları zonklamaya başladı. Ama değildi. Figür şehrin üzerinden uçup gözden kaybolmadan önce, Karou onun bir hayvan bedenine sahip olduğunu açık bir şekilde görebildi –bir tür kanatlı geyiğe benziyordu. Bir Kimera mı? Her zaman daha fazla Kimera olması gerektiğini düşünmüştü. Oysa hayatı boyunca sadece dördünü görebilmişti ve onlar da asla başka Kimeralar olduğunu söyleme zahmetine katlanmamıştı.

Şimdi bütün şehrin, Kimeraların kaldığı yer olabileceğini kavramıştı. Burçlarının arkasında Kimeraların yaşadığı iki aylı bambaşka bir dünyanın varlığını düşünerek sarsıldı. Bütün evren sarsılıyormuş gibi titreyip etrafını sararken, ayakta durabilmek için demir parmaklıklara tutunmak zorunda kaldı.

Başka bir dünya daha vardı.

Başka bir dünya.

Kapıyla ilgili hayal ettiği tüm teorilere rağmen, böylesi asla aklına gelmemişti: Kendi dağları, kıtaları, ayları olan başka bir dünya. Kan kaybından dolayı zaten başı dönüyordu. Böylesi bir keşifte bulunmanın heyecanı da eklenince, Karou penceredeki parmaklıklara daha sıkı tutundu.

İşte o sırada sesleri duydu. Çok yakından geliyorlardı. Ve fazlasıyla tanıdıktı. Dişler hakkında tartışmak için aykırı kafalarıyla iyice yakınlaşıp fısıldaşan bu sesleri hayatı boyunca

dinlemişti. Brimstone ve Twiga, neredeyse köşeyi dönmek üzereydi.

"Ondine, Thiago'yu getirdi," diyordu Twiga.

"Aptal," dedi Brimstone bir nefeste. "Böyle bir zamanda orduların onsuz olma lüksüne sahip olabileceğini mi sanıyor? Ona kaç kez söyledim: Bir general en önde savaşmalıdır!"

Twiga, "Senden dolayı korku tanımıyor," dediğinde, Brimstone homurdanmakla yetindi. Homurdanması, kulağa son derece tehlikeli geliyordu.

Karou paniklemek üzereydi. Gözlerini hızla geldiği kapıya çevirdi. Zamanında ulaşabileceğini hiç sanmıyordu. Onun yerine, pencere oyuğuna iyice sinerek kımıldamadan durdu.

Diğerleri, dokunma mesafesinde kızın yanından geçti. Karou, dükkana girdikten sonra kapıyı kapatmalarından korkuyordu. O tuhaf yere hapsolmak hiç hoşuna gitmeyecekti. Böyle olmaması için kendini gözyaşları dökerek yalvarmaya hazırlamıştı ama ikili, kapının da yanından geçti. Karou'nun paniği hafifledi. Onun yerine başka bir şey alevlendi: Öfke.

Güvenilmez biriymiş, hatta varlığının en yalın ayrıntıları son derece tehlikeliymiş gibi yıllar boyunca saklanan şeylerin yarattığı öfkeydi bu. Öfkesiyle cesaret buluyor, daha fazlasını öğrenmek istiyordu –en azından buradayken yapabildiği kadarıyla. Bir daha böyle bir fırsat ele geçiremeyebilirdi. O yüzden Brimstone ve Twiga bir merdiven sahanlığına döndüğünde peşlerine takıldı.

Tirbuşon kadar dar ve sık bir kule merdivenini iniyorlardı. Dönerek inen basamaklar, Karou'nun başının dönmesine neden oldu: İn, dön, in, dön... Sonsuza kadar inen merdivenlerin mahşer yerinde sıkışıp kalmıştı sanki. İnerken bir süre küçük pencere deliklerine rastladı fakat sonra onlar

da kayboldu. Hava gittikçe soğuyordu, hiçbir yerden esmiyordu ve Karou yerin altına indiklerinden şüpheleniyordu. Brimstone'la Twiga'yı bölük pörçük duyabiliyor, konuştuklarına hiçbir anlam veremiyordu.

"Yakında daha fazla tütsüye ihtiyacımız olacak." Twiga konuşmuştu.

"Yakında her şeyin daha fazlasına ihtiyacımız olacak. Çok uzun zamandır böylesine bir saldırı gerçekleşmemişti," diyordu Brimstone.

"Sence gözlerini şehre mi diktiler?"

"Ne zaman dikmediler ki?"

"Onları ne kadar süre uzak tutabiliriz?" diye sordu Twiga titrek bir sesle.

"Bilmiyorum," dedi Brimstone.

Ve Karou artık daha fazla dönmeye dayanamayacağını düşünürken en dibe ulaştılar. Burada işler ilginçleşiyordu.

Hem de çok *fena* ilginçleşiyordu.

Merdivenler, sesi yansıtan devasa büyüklükte bir salona açılıyordu. Brimstone ve Twiga'nın yollarına devam ettiklerinden emin olmak için Karou biraz geride kalmıştı. Ama merdivenlerin dar alanında onları duyabilirken, şimdi böylesi büyük bir salonda bütün sesler sanki yutuluyordu. Sessiz adımlarla peşlerinden gitti.

Katedral gibi bir yerdeydi –eğer öyleyse, dünyanın kendisi bile binlerce yıldır su ağlayan taşlarıyla bir katedralin varlığını ancak hayal edebilirdi. Neredeyse mükemmel bir gotik kemerin yükseldiği bu yer, devasa boyutlardaki doğal bir mağarayı andırıyordu. Dünyanın kendisi kadar eski olan dikitler, canavar şeklindeki sütunlara dönüştürülmüştü. Şamdanlar öylesine yüksek asılmıştı ki tavanın yıldızlı bir gece gibi gö-

rünmesine neden oluyorlardı. Sütunların arasından dumanlar tütüyor, havayı bitki ve sülfür karışımı bir kokuyla boğuyorlardı. Oyulmuş duvarlarda görünmeyen havalandırma delikleri olmalıydı çünkü arada bir serin bir yel bütün salonu dolaşıyordu.

Bütün bunların arasında Brimstone ve Twiga, katedralin kilise bölümüne ilerliyordu. Kilisede dua etmek ya da tapınmak için sıralar yoktu ama masalar vardı. Antik çağdan kalan yatay mezar taşları gibi masalar o kadar büyüktü ki ancak filler tarafından çekilerek getirilmiş olabilirlerdi. Aslında bu masaların üzerine bir fil rahatlıkla uzanabilirdi ve aslına bakılırsa masalardan birinde *gerçekten* de bir fil vardı.

Fil, masanın üzerine uzanmıştı.

Ya da... hayır. Bu bir fil değildi. Pençe gibi ayakları ve kocaman bir boz ayının kafasıyla, daha çok, başka bir şeye -bir kabusa- benziyordu. Kimera.

Ve ölmüştü.

Her masada ölü bir Kimera yatıyordu ve en az bir düzine masa doluydu. Hatta düzinelerce masa doluydu. Karou'nun gözleri bir masadan ötekine gidiyordu. Masalarda yatan cesetlerin hiçbiri birbirine benzemiyordu. Çoğu, gerek başıyla gerek gövdesiyle insana benziyordu ama hepsi değil. Şurada aslan gibi yelesi olan bir maymun vardı. Orada ancak ejderha olarak tanımlanabilecek, iguanaya benzer devasa bir şey vardı. Başka bir yerde, çıplak vücudunun üzerinde bir jaguarın başını taşıyan bir kadın bulunuyordu.

Brimstone ve Twiga, dokunup inceleyerek masaların arasından geçti. En sonunda bir adamın başında durdular.

Adam çıplaktı. Karou ve Zuzana onunla karşılaşmış olsaydı, meraklı kıkırdamalar eşliğinde ona 'fiziksel numune' adını

takardı. Geniş omuzları, düzgün kalçaları, dümdüz karnıyla, tıpkı Karou'nun çizdiği kaslı modeller gibi görünüyordu. Güçlü göğsü bembeyaz tüylerle kaplıydı. İpek gibi bembeyaz uzun saçları da masaya yayılmıştı.

Etrafını yoğun bir tütsü dumanı sarmıştı. Adamın başının üzerindeki bir kancaya asılı duran gümüş süslü bir lambadan, sürekli duman tütüyordu. *Bir buhurdan*, diye düşündü Karou, *tıpkı Katolik ayinlerinde kullanılanlar gibi.* Brimstone bir elini ölü adamın göğsüne yerleştirerek Karou'nun çözemediği bir tavırla bir süre oyalandı. Sevgi mi gösteriyordu? Üzülüyor muydu? Twiga'yla birlikte yola devam edip en uçtaki duvarın gölgeleri arasında kaybolduklarında, Karou saklandığı yerden sessizce çıkıp masanın yanına gitti.

Daha yakından bakınca, adamın beyaz saçları, genç ve kırışıksız yüzüne çok ters düşüyordu. Her ne kadar ölümün ifadesizliği yüzüne yerleşmiş olsa da gerçek olamayacak kadar yakışıklıydı.

İnsan olduğu da pek söylenemezdi ama buradaki birçok Kimera'dan daha fazla insana benziyordu. Bacaklarının kaslı yapısı baldırlarından aşağıya doğru beyaz bir kurdun buduna dönüşüyor, siyah pençelerle son buluyordu. Ve görebildiği kadarıyla elleri de melezdi: Adamın geniş ve tüylü elleri patiyi andırıyordu ve insani parmaklarının uçları pençeye dönüşüyordu. Sanki öyle yerleştirilmiş gibi avuçları açık yattığı için Karou adamın etine işlenmiş işaretleri görebildi.

Avuçlarının ortasında, tıpkı Karou'nunkiler gibi göz dövmesi vardı.

Karou bir adım geriledi.

Önemliydi bu. Hayati önemi vardı. Bir şeylerin anahtarıydı ama ne anlama geliyor olabilirdi? Üzerinde aslan yeleli

yaratığın yattığı bir sonraki masaya döndü. Onun elleri maymunlarınki gibi siyahtı. Ama Karou, bu ellerde de nazardan koruyan göz dövmelerini görebiliyordu.

Masaları teker teker dolaşmaya başladı. Filin bile mamutları andıran ayaklarının altında aynı dövmeler vardı. Bütün bu ölü yaratıklarda nazar dövmesi vardı, tıpkı kendininkiler gibi. Kalbi göğsünü parçalarcasına güm güm atarken, beyni sanki çekiçle dövülüyordu. Neler oluyordu burada? Düzinelerce Kimera, hepsi ölü, hepsi çıplak -görebildiği kadarıyla hiçbiri yaralı değildi- ve yeraltı katedraline benzeyen bu yerde hepsi buz gibi mezar taşlarının üzerine yatırılmış. Kendi ellerindeki dövmeler, bu yaratıklarla arasında bir bağ olduğunu açıkça ortaya koyuyordu ama Karou, bunun ne olduğunu hayal bile edemiyordu.

Tekrar ilk masaya dönüp beyaz saçlı adamın yanında durdu. Buhurdandan süzülen kokulu dumanın farkındaydı ve bir an için, dükkana geri döndüğünde saçlarına sinen kokunun kendisini ele vereceğinden korktu. Dükkan. Tirbuşona benzeyen, o bitmek bilmeden dönen merdivenlerden çıkmak zorunda olduğu aklına gelince, yere uzanıp büzüşmek istedi. Yaraları zonkluyordu. Yasri'nin sürdüğü merhem, bandajlardan sızıyordu. *Canı yanıyordu.*

Ama... burası. Cesetler. Kafası bu kadar karışmışken, gizemi çözemeyecek kadar küçük olduğunu hissetti. Beyaz saçlı adamın eli tam önündeydi. Karou dövmeden gözünü alamıyordu. Dövmeleri karşılaştırmak için adamın elinin yanma kendininkini koydu. Fakat adamın gövdesinin gölgesi görmesini engellediği için eli hafifçe ışığa kaldırdı.

Dövmeler kesinlikle aynıydı. Beyni bunu kavradığında, sinsi bir uyarı yavaşça zihnini işgal ediyordu.

Adamın eli, cesedin eli... sıcaktı.

El ölü değildi.

Adam ölü değildi.

Bir kamçı şaklaması süresinde, adam doğrulup dizlerinin üzerinde Karou'ya doğru döndü. Eliyle bir anda Karou'nun boğazına sarıldı ve kızın ayaklarını yerden keserek taş masanın üzerine çarptı. Karou'nun başı taşın üzerindeydi. Görüşü bulanıyordu. Karou tekrar kendine geldiğinde, adam buz gibi soluk gözleri ve gerdiği dudaklarının arasından görünen sivri dişleriyle kızın üzerine abanmıştı. Kız nefes alamıyordu. Adamın eli hala boğazındaydı. Karou tırnakladı, kıvranarak kurtulmaya çalıştı, sonunda dizlerini karnına çekmeyi başarıp adamı tekmeledi.

Boğazındaki el gevşeyince Karou nefes nefese kaldı, bir taraftan da çığlık atmaya çalışıyordu ama ağır ve çıplak adam, hayvan gibi ağırlığıyla yine kızın üzerine binmişti. Karou bütün gücüyle adama direndi, öyle bir çırpındı ki sonunda ikisi birden taş masanın üzerinden yere devrildi. Birbirlerine girmişlerdi. Karou adamın çıplak kollarından bir türlü kurtulamıyordu. Hala üzerindeydi, bacaklarının üzerine oturmuştu ve gözlerine yerleşmiş bir tür delilik haliyle Karou'ya bakıyordu. Dudakları bir hırlamayla kapandığında yine bir insana benzemişti. Neredeyse yine bir insandı, çok güzeldi ama öte yandan hala dehşet saçıyordu ve... kafası karışıktı.

Karou'yu bileklerinden kavradı, zorlayarak avuçlarını açtı, sonra sert bir şekilde kızın yüzüne baktı. Delici gözleriyle öyle bir inceliyordu ki çıplak olan kendisiymiş gibi Karou bir an utandı.

Adam kükrercesine, "Kimsin sen?" diye sorduğunda, Karou da aşırı derecede sarsıldı.

Cevap veremiyordu. Kalbi deli gibi atıyordu. Yaraları yanıyordu. Ve her zamanki gibi Karou'nun verebileceği bir cevap yoktu.

"*Kimsin sen?*" Adam kızı bileklerinden tutarak havaya kaldırdı ve masanın üzerine çarptıktan sonra tekrar üzerine bindi. Hareketleri bir hayvanınki gibi çevikti. Dişleriyle kızın boğazını paramparça edebilirdi ve Karou'nun tek düşünebildiği, diğer kapının eşiğinden sonra giriştiği bu maceranın nasıl sona ereceğiydi: Bir kan gölü içinde ölecekti.

Sonunda nefes alabildi.

Ve çığlık attı.

18

Canavarlarla Savaşlar

"Kız mı?" İzîl gözlerini kısıp Akiva'ya baktı. "Sen... Karou'yu mu kastediyorsun?"

Karou? Akiva bu kelimeyi biliyordu. Düşman dilinde *umut* anlamına geliyordu. Demek sadece nazar dövmeleri yoktu, aynı zamanda bir Kimera ismi taşıyordu. "Kim o?" diye üsteledi.

Dehşete düştüğü açıkça görünen yaşlı adam biraz doğruldu. "Neden bilmek istiyorsun Melek?"

"Soruları ben sorarım," dedi Akiva. "Ve cevaplamanı tavsiye ederim." Yoluna devam edip diğerleriyle buluşmak için sabırsızlanıyordu fakat kafasını meşgul eden gizemi çözmeden ayrılırsa kendinden nefret edecekti. Kızın kim olduğunu hemen şimdi öğrenemezse, bunu bir daha hiç başaramazdı.

Yardımcı olmaya hevesli Razgut bildiklerini anlatmaya başladı. "Nektar ve tuz tadı var. Nektar, tuz ve elma. Polen, yıldız ve menteşe. Masallar gibi bir tadı var. Geceyarısında kuğu. Bir tilkinin dilinin ucundaki krema. Tıpkı *umut* gibi tadı var."

Kızın *tadı* hakkındaki bu tariflerden rahatsız olan Akiva'nın yüzü taş kesti. Razgut'un saçma sapan kekelemelerle sessizliğe bürünmesini bekledikten sonra boğazında titreşen gür bir fısıltıyla sordu, "Tadının neye benzediğini sormadım. Kızın *kim* olduğunu bilmek istiyorum."

İzîl, savsaklarcasına ellerini sallarken omuz silkti. "Öylesine bir kız işte. Resim yapar. Bana hep iyi davranır. Başka ne söyleyebilirim ki?"

Kaçamak konuşuyordu. Akiva, yaşlı adamın kızı korumaya çalıştığını fark etti. Hem asil hem de komik bir çabaydı bu. Oyun oynamaya zamanı olmadığından, daha zorlu bir yol denemeye karar verdi. İzîl'i yakasından tutup havalandığında, Razgut'un kemikleri erimiş bacakları, serseri bir şekilde sağa sola savruluyordu. Sanki ne İzîl'in ne de Razgut'un ağırlığı vardı. Tek bir kanat çırpışıyla ışıldayan Marakeş şehri, altlarında kalmıştı. İzîl gözlerini sımsıkı yummuş çığlıklar atıyordu ama Razgut'un yüzündeki inkar edilemez göklere ait olma özlemi Akiva'nın yüreğini sızlatıyordu –aslında canını daha çok yakan, Karou'nun sapladığı tahta parçasıydı. Akiva şaşırıyordu. Yıllar içinde duygularını dondurmayı öğrenmişti. Öyle uzun bir zamandır duygusuzdu ki içindeki merhamet ve acıma duygularının kaybolduğuna inanıyordu, oysa bu akşam her iki sızıyı da içinde hissetmişti.

Avının üzerine inen bir kuş gibi ağır ağır daireler çizerek aşağı süzüldüğünde, diğer ikisini şehrin en küçük minaresinin damına koydu. İkisi de tutunmak için çırpınıyordu ama başarılı olamıyor, kaygan çatıda aşağı kayıyor, elleri ve ayaklarını çılgıncasına sallayarak bir yerde durmaya çalışıyorlardı. Kenardan iki yüz metre aşağıdaki caminin üzerine düşmelerinin önündeki tek engel, süs korkuluktu.

İzîl'in yüzü kireç kesmişti, nefes almakta zorlanıyordu. Razgut yaşlı adamın sırtında ağırlığını öteki tarafa verdiğinde, ikisi birden biraz daha aşağı kaydı. İzîl derhal kımıldamaması ve bir şeye tutunması için panik içinde emirler yağdırmaya başladı.

Akiva üstlerinde duruyordu. Arkasında, Atlas Dağları'nın girintili çıkıntılı siluetinin üzerinden doğan ay görülebiliyordu. Kanatlarını oluşturan ateşten tüyler serin rüzgarda titreşiyor ve Akiva'nın gözleri birer kehribar gibi ışıldıyordu. "Şimdi. Yaşamak istiyorsanız, bilmek istediklerimi anlatmaya başlayın. Kız kim?"

İzîl korku dolu gözlerle minareden aşağı bakarken telaşla cevapladı. "Seni ilgilendiren hiçbir yanı yok, kızcağız masum..."

"Masum mu? Ellerinde hamsalar var, şeytanın büyücüsü için diş kuryeliği yapıyor. Bana hiç de masum görünmedi."

"Bilmiyorsun. O çok *masum*. Kızcağız, adamın ayak işlerini yapıyor, o kadar."

Gerçekten bu kadarcık mıydı? Bir tür hizmetçi miydi? Ama bu hamsaları açıklamıyordu. "Neden o?"

"Karou, Diş Taciri'nin evlatlığı. Bebekliğinden beri kızı o yetiştiriyor."

Akiva bunun üzerine bir süre düşündü. "Kız nereden geldi?" Yüzünü İzîl'inkine yaklaştırmak için eğildi.

"Bilmiyorum. Bilmiyorum! Bir gün öylece oradaydı. Brimstone'un kolları arasında, sonrasında da hep oradaydı ve hiçbir açıklama yapılmadı. Brimstone'un bana sırlarını anlatacağını mı sanıyordun? Öyle olsa, belki bir eşek yerine insan olurdum!" Başıyla Razgut'u işaret edip deliler gibi kahkahalara boğuldu. "*Ne dilediğine dikkat et,* demişti Brimstone. Ama

ben dinlemedim. Şimdi şu halime bak!" Kahkahalar atarken, kırışık gözlerinin kenarından yaşlar fışkırıyordu.

Akiva kaskatı kesildi. Kambur adamın söylediğine inanıyordu ve bu canını sıkmıştı. Brimstone insan dalkavuklarına, özellikle de bu serseriye neden bir şey anlatsındı ki? Ama İzîl bilmiyorsa, Akiva kızın kim olduğunu nereden öğrenebilirdi? Yaşlı adam elindeki tek ipucuydu, öte yandan şimdiye kadar fazlasıyla oyalanmıştı.

"Onu nerede bulabileceğimi söyle," dedi. "Sana dostça davranıyordu. Nerede yaşadığını biliyorsundur."

Yaşlı adamın gözlerini keder kapladı. "Bunu sana söyleyemem. Ama... ama... şey, sana başka şeyler anlatabilirim. Gizli şeyler! Senin türünle ilgili şeyler. Razgut sağolsun, Melekler hakkında, Kimeralardan çok daha fazlasını biliyorum."

Hala Melek'i oyalıyor, Karou'yu koruyabilmeyi umuyordu. Akiva, "Bana kendi türümle ilgili bir şey söyleyebileceğini mi sanıyorsun?"

"Razgut'un anlattıkları..."

"Düşmüş olanın anlattıkları! Neden göklerden sürüldüğünü de anlattı mı?"

"Ah, neden olduğunu *biliyorum*," dedi İzîl. "Asıl merak ettiğim, *senin* bilip bilmediğin."

"Tarihimi biliyorum."

İzîl güldü. Bir yanağını sımsıkı minarenin damına yapıştırmıştı ve gülerken ciğerleri ıslık çalıyordu. "Tıpkı tozlu kitaplar gibi, tarihten efsaneler doğar. Belki birilerine yüzlerce asır önce orada asıl kimin olduğunu sorsan iyi edersin. Hatta Razgut'a sorabilirsin."

Akiva buz gibi gözlerle titreyen Razgut'a baktı. Yaratık durmaksızın fısıltılarla yakarıp duruyordu. "Beni eve götür,

lütfen kardeşim, beni eve götür. Cezamı çektim, yeterince işkence çektim, beni eve götür..."

Akiva umursamadı. "Ona bir şey sormama gerek yok."

"Ah, öyle mi? Anlıyorum. Adamın biri bir keresinde, *Bu hayatta ihtiyaç duyduğun tek şey cehalet ve kendine güven, arkasından başarının gelmesi kesindir,* demişti. Hani bilirsin işte, şu Mark Twain. Harbi bir bıyığı vardı. Tıpkı akıllı adamlarda sıklıkla olduğu gibi."

Akiva yaşlı adamın hareketlendiğini fark etti. Adam kendini aşağı düşmekten koruyan alçak taş korkuluktan başını kaldırıp aşağıya bakıyordu. Sanki deliliği geçmişti, hatta belki başından beri rol yapıyordu. İçinde kalan bütün cesaret kırıntılarını toplamaya çalışıyordu ki şu şartlar altında bundan etkilenmemek mümkün değildi. Aynı zamanda Akiva'yı oyalıyordu.

"Rahat ol yaşlı adam," dedi Akiva. "Buraya insanları öldürmeye gelmedim."

"*Neden* geldin? Kimeralar bile buraya geçmez. Bu dünya canavarlara göre bir yer değil..."

"Canavar mı? İyi ya. Ben bir canavar değilim."

"Öyle mi? Razgut da bir canavar olmadığını düşünüyor. Öyle değil mi canavarım?"

Neredeyse sevgiyle sormuştu. Razgut tatlı tatlı mırıldandı, "Canavar değil. Bir Melek, dumansız ateşten varlık, evet, başka bir zamanda, başka bir dünyada yaratıldı." Aç gözlerle Akiva'ya bakıyordu. "Ben de senin gibiyim kardeşim. Ben de tıpkı senin gibiyim."

Akiva bu karşılaştırmadan hiç hoşlanmadı. Keskin bir tonda, "Ben senin gibi falan değilim kötürüm," dediğinde Razgut irkildi.

İzîl elini uzatıp boynuna dolanan bir sarmaşığı andıran kolu okşadı. "Boşver, boşver," dedi sesinde boş bir şefkat çınlarken. "O anlayamaz. Canavarlar, kendilerini canavar olarak görmez. Bilirsiniz ya, ejderha köye daldığı gibi genç kızları lüpletirken, köylüler, *Canavar!* diye haykırdığında hiç üstüne alınmayıp arkasında canavar aramış."

"Canavarların kim olduğunu biliyorum." Akiva'nın kaplan gibi gözlerini gölgeler bürüdü. Hem de nasıl biliyordu. Kimeralar, yaşamın anlamını *savaşa* indirgemişti. Binlerce farklı hayvan şeklinde gelmişlerdi ve geldikleri gibi kıyıma uğrasalar da sürekli daha fazlası geliyordu.

İzîl cevap verdi. "Bir zamanlar bir adam, *Canavarlarla savaşmamak sizi de canavar yapar ve okyanusun dibine bakarsanız dip de size bakar,* demişti. Bilirsiniz işte, Nietzsche. Sıradışı bir bıyığı vardı."

"Bana sadece..." diye başladı söze Akiva ama İzîl onu susturdu.

"Hiç kendine canavarların mı savaşı, yoksa savaşın mı canavarları yaratıp yaratmadığını sordun mu? Çok şey gördüm Melek. Küçük oğlanların kendi ailelerini öldürdükleri gerilla orduları var. Böylesi bir davranış, ruhun yırtılmasına neden olur, içimizdeki canavarın büyümesine yarayacak boşluğu genişletir. Orduların canavarlara ihtiyacı yok mudur? Korkunç işleri yaptırabilecekleri evcil canavarlar! En kötüsü de, yırtılan bir ruhu kurtarmak neredeyse imkansız oluşudur. Neredeyse." Akiva'ya ters ters baktı. "Ama bu yapılabilir, yeter ki... yeter ki *kendi* ruhuna bakmaya karar ver."

Akiva öfkeyle kızardı. Kanatlarından yağan kıvılcımlar, Marakeş çatılarında dolaşan rüzgarla havaya dağılıyordu.

"Neden öyle bir şey yapacakmışım ki? Geldiğim yerde ruh, ölülerin dişleri kadar değersizdir yaşlı adam."

"Sanırım bir zamanlar ruhu olduğunu hatırlayan biri bunu söylüyor."

Akiva hatırlıyordu. Hatıraları bıçaklardan ibaretti ve bıçakların kendi üzerine doğrultulmuş olmasından hiç hoşlanmamıştı. "Sen benimkini bırak da kendi ruhun için endişelen."

"Benim ruhum temiz. Hiç kimseyi öldürmedim. Ama sen, ah sen. Şu ellerine bak."

Akiva oltaya gelmedi ama refleks olarak parmaklarını kıvırıp ellerini yumruk haline getirdi. Parmaklarına işlenmiş çizgiler gerilmişti: Bu çizgilerin her biri, katlettiği düşman anlamına geliyordu ve Akiva'nın iki elinde yüzlerce çizgi vardı.

"Kaç kişi?" diye sordu İzîl. "Hiç saydın mı, yoksa sayısını mı unuttun?"

Akiva'nın meydandaki kömür yığınları arasından çekip aldığı titrek deli adam tamamen gitmişti. İzîl şu anda sırtına yapışmış Razgut'a rağmen mümkün olduğunca doğrulmuştu. Yaratık, gergin bir şekilde bir insan eşeğine, bir kendisini kurtarmaya geldiğini umduğu Melek'e bakıyordu.

Aslında Akiva ellerindeki çizgilerin sayısını tam olarak biliyordu. "Sana ne demeli?" diye tersledi İzîl'i. "Yıllar boyunca kaç diş çektin? Sayısını *tuttuğunu* hiç sanmıyorum."

"Diş mi? Ah, ama ben sadece ölülerin dişlerini alırım!"

"Ve Brimstone'a satarsın. Bu seni ne yapıyor biliyor musun? Bir işbirlikçi!"

"İşbirlikçi mi? Burada sadece dişten bahsediyoruz. Brimstone onlarla kolyeler yapıyor, kendi gözlerimle gördüm. Sadece iplere diş diziyor!"

"Kolye yaptığını mı sanıyorsun? Aptal. Savaşımızın ta göbeğindeydin ama göremeyecek kadar aptalsın. Savaşmanın beni bir canavara dönüştürüp dönüştürmediğini mi soruyorsun? Peki şeytanlarla iş yapmak seni ne yapıyor?"

İzîl ağzı açık bakakaldı, sonra aniden kavramış gibi telaşla konuştu, "Sen biliyorsun. Onun dişlerle ne yaptığını biliyorsun."

Akiva acı acı iç çekti, "Evet, biliyorum."

"Söylesene..."

"Kapa çeneni!" diye emretti Akiva sabrının sonuna geldiğini hissederken. "Kızı nerede bulabileceğimi söyle. Hayatının benim için hiçbir değeri yok. Anlıyor musun?" Sesindeki acımasızlığı duyduğunda kendini sanki zavallı ucubelerin üzerine çöken bir canavar gibi hissetti. Madrigal şu halini görse ne düşünürdü? Ama göremezdi, öyle değil mi? O başka bir meseleydi.

Madrigal ölmüştü.

Yaşlı adam haklıydı. Akiva bir *canavardı* ama öyleyse, bunun nedeni düşmandı. Sadece hayatı boyunca savaşmış olmasından değildi –Akiva'nın kişiliğini oluşturan bu olmamıştı. Adamı öyle yapan, ağza alınamayacak derecede kötü bir şeydi, asla unutamayacak, affedemeyecekti ve tam da bu yüzden, intikam duygusuyla bir krallığı alaşağı etmeye yemin etmişti. Tısladı. "Seni *konuşturamayacağımı* mı sanıyorsun?"

İzîl bir gülümsemeyle yanıtladı, "Hayır Melek. Konuşturabileceğini hiç sanmıyorum." Sonra sırtında Razgul ile birlikte kayarak kendini minareden aşağı attı. Biraz sonra, iki yüz metre aşağıda, kırık kiremitlerin üzerinde yatıyordu.

19

Kim Değil, Ne?

Sonsuz gibi görünen katedral, Karou'nun çığlığını büyütüp devasa tonozların arasında parçalara bölerken, yankılar bir senfoniye dönüşüyordu. Sonra birden sesler kesildi. Kimera elinin tersiyle ağzına çarptığında Karou'nun çığlığı son buldu. Kız, taşın üzerinde savrulurken, beraberinde buhurdanı da devirdi. Adam ardından fırladığında Karou, onun dişleriyle boğazını parçalayacağını düşünüyordu. Yüzü yüzüne öyle yakındı ki... ama sonra... adam sanki ensesinden tutulan yavru köpek gibi çekilip uzaklaştırıldı.

Brimstone gelmişti.

Karou onu gördüğüne hiç bu kadar sevinmemişti. "Brimstone..." diye yutkundu, sonra sustu. Rahatlama duygusu sönüverdi. Adamın timsah göz bebekleri, incecik siyah çentiklere dönüşmüştü. Kızdığında hep böyle olurdu ama Karou onu daha önce kızgın görmüş olsa da bu seferki daha büyük bir öfkenin işaretiydi.

Brimstone, Karou'yu burada bulmanın şokuyla savaşırken, zaman bir süreliğine dondu.

Geçen süre, Karou'ya iki kalp atışı arasındaki sonsuzluk gibi geliyordu.

"Karou?" diye hırladı Brimstone korkunç bir memnuniyetsizlikle dudakları gerilirken. Gözlerine inanamıyormuş gibiydi. Hızlı nefesleri dişlerinin arasında tıslarken sıktığı pençelerini, Karou'yu yerden kaldırmak üzere uzattı.

Arkasındaki beyaz saçlı kurt Kimera ısrarla, "Kim *o*?" diye soruyordu.

Brimstone kükredi. "*Hiç kimse.*"

Karou belki de kaçmasının daha iyi olacağını düşünüyordu.

Geç kalmıştı.

Brimstone bir hamlede Karou'yu Melek'in yaraladığı kolundan, tam da kan sızan sargının üzerinden kavradı. Karou gözkapaklarının ardında şimşekler çaktığını hissederken acıyla nefesini tuttu. Adam diğer kolunu da kavrayıp onu havaya kaldırdığında ikisi artık yüz yüzeydi. Karou yerde basacak bir yer bulmak için ayaklarını sallayıp duruyordu ama boşluktan başka bir şey yoktu. Brimstone'un pençeleri neredeyse etine geçtiğinden, gövdesini oynatamıyordu bile. Sadece, hayatı boyunca hiç bu kadar yabancı, bu kadar *hayvani* baktığını görmediği gözlere bakabiliyordu.

"Onu bana ver," dedi diğer adam.

Brimstone cevap verdi, "Dinlenmen lazım Thiago. Uyumalısın. Ben onun icabına bakarım."

"İcabına bakmak mı? Nasıl?" diye üsteledi Thiago.

"Bir daha başımıza bela olmayacak."

Karou, gözucuyla Twiga'nın tanıdık şeklini seçti. Uzun, eğri boynu, omuzlarının üzerine yatmıştı. Karou bakmak için döndü ama onun bakışları Brimstone'unkinden de beterdi

çünkü Twiga hem şaşkın hem de korkmuş gibi görünüyordu. Sanki görmek istemeyeceği bir şeyin tanığı olmaktan korkuyordu. Karou paniklemeye başladı.

"Bekle," dedi nefes nefese, Brimstone'un pençelerinden kurtulmaya çalışarak. "Bekle, bekle..."

Ama Brimstone çoktan harekete geçmişti. Hızlı sıçrayışlarla kızı merdivenlere taşıyordu. Sanki küçük bir çocuğun bez bebeğini taşıması gibi Karou'yu hiç önemsemiyordu. Köşelerden fırlarken kızın duvarlara çarpmasını, hareketsiz bedeninin oradan oraya savrulmasını umursamıyordu. Karou ne kadar zaman geçtiğini hatırlamıyordu çünkü bir süreliğine bayılmış bile olabilirdi ama dükkanın kapısından içeri daldıklarını düşündü. Ayakları henüz yere değmemişti ama havada uçarken yanağı bir sandalyeye çarptığında, gözlerinin ardında yine şimşekler çaktı.

Brimstone arkasından kapıyı çarpıp kızın üzerine yürüdü. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye gürledi. "Daha kötüsünü yapamazdın. Aptal çocuk! Ve siz!" Yasri'yle İssa'ya döndüğünde, iki Kimera korkuyla nefeslerini tutmuş bir şekilde mutfaktan dışarı fırladı. Titriyorlardı. "Onu burada tutacaksak, kurallarımız olacağını söylemiştim. Çiğnenemez kurallar. Hepimiz bunda karar kılmamış mıydık?"

İssa cevap vermeye yeltendi, "Evet ama..."

Ama Brimstone yine Karou'ya dönüp kızı yerden koparırcasına havaya kaldırmıştı. "Ellerini gördü mü?" diye sordu hiddetle.

Karou onun sesinin bu kadar tizleştiğini hiç duymamıştı. Kafatasının içi çınlıyordu. Adam kollarını öyle sıkı kavramıştı ki Karou bir an gözlerinin kararğını hissetti. Bayılmaktan korkuyordu.

"Gördü mü?" diye sordu Brimstone yine daha yüksek sesle.

Karou doğru cevabın hayır olduğunu biliyordu ama yalan söyleyemezdi. Nefes nefese cevap verdi, "Evet, evet!"

Brimstone öyle bir uludu ki Karou bu gece bütün yaşadıklarına rağmen en çok o anda dehşetle titredi. "Sen ne yaptığını biliyor musun?"

Karou bilmiyordu.

"Brimstone!" diye ciyakladı Yasri. "Brimstone, kız yaralı!" Papağan kadının kolları, kanat çırpıyormuş gibi çırpınıyordu. Dilek Taciri'nin pençelerini Karou'nun yarasından ayırmaya çalıştı ama Brimstone onu bir silkelenişte uzaklaştırdı.

Karou'yu ön kapıya sürükledi, kapıyı açtı, sonra kızı dış dünyaya açılan küçük aralığa itti.

"Bekle!" diye ağladı İssa. "Onu bu şekilde dışarıya..."

Ama Brimstone duymuyordu. "Defol git şimdi!" diye hırladı Karou'ya. "Defol!" Dış dünyaya açılan kapıyı koparırcasına açtı –ki bu, öfkesinin bir başka göstergesiydi. İki kapı asla aynı anda açık kalmazdı, *asla* çünkü bu, güvenliği tehlikeye düşürebilecek bir hareket olurdu. Brimstone kızı hiddetle dışarı savurup kapıyı çarparak kapattığında Karou'nun son gördüğü şey, adamın öfkeden çarpılmış yüzüydü.

Pençelerden bir anda kurtulmanın etkisiyle kız iki üç adım geriye sendeledi, ayağı kaldırıma takılınca kalçasının üzerine düşüp oturdu. Yalın ayaktı, yarası kanıyordu, başı dönüyordu, nefes alamıyordu. Eriyen karın coşturduğu kanalizasyon sesini dinleyerek öylece kalakaldı. Bir taraftan Brimstone'un onu bırakmış olmasıyla rahatlamıştı –bir an için, daha kötüsünün olacağından çok korkmuştu. Bir taraftan da yaralı ve neredeyse yarı çıplak olduğu halde, adamın kendisini dışarı atmış olmasına inanamıyordu.

Afallamıştı, başı dönüyordu ama ne halde olduğunun farkında değildi aslında. Hafif bir ürperti, içine yerleşiyordu. Dışarısı buz gibiydi ve şimdi yaralarının kanamasının yanı sıra, akan sularla sırılsıklam olmuştu. Kendini ayağa kalkmaya zorladı, ne yapacağını bilemeden öylece durdu. Dairesine, yürüyerek on dakikada varabilirdi. Ayakları soğuktan yanmaya başlamıştı bile. Kapıya baktı. Kapının üzerindeki siyah el izini görünce şaşırmadı. Hala kapının açılacağına dair bir umut vardı içinde. En azından İssa, kabanıyla ayakkabılarını getirebilirdi.

Kesin getirirdi.

Ama kapı açılmıyordu.

Bir araba sokağın köşesinden kükreyerek döndü. Etraftaki pencerelerden kahkahalar ve tartışma sesleri duyulabiliyordu ama bunların hepsi çok uzaktı. Karou'nun dişleri takırdıyordu. Kollarıyla kendini sarıp ısınmaya çalıştı. Gözlerini ayırmadan kapıya baktı, hala Brimstone'un onu öylece sokağa *attığına* inanamıyordu. Soğuk berbat bir şekilde içine işlerken, sonunda Karou gözyaşlarına hakim olamadı. Arkasını dönüp kendini sarıp sarmalayarak uyuşmuş ayaklarıyla dairesine doğru ilerlemeye başladı. Yolda karşısına çıkanlar, kocaman olmuş gözlerle kıza bakıyordu. Bazıları yardım etmeyi önerdi ama Karou onları reddettikten sonra vücudu soğuktan sarsılırken apartmana vardı. Elini üstünde olmayan kabanınm cebine attığında, anahtarının yanında olmadığını da anladı. Kabanı yoktu, anahtarları yoktu. Kapının açılmasını dileyebileceği bir tanecik şingi bile yoktu.

"Kahretsin kahretsin kahretsin," diye lanet okudu Karou buz gibi gözyaşları yanaklarından süzülürken. Tüm varlığı, bileğini saran birkaç dilekçikti. Bir tanesini parmaklarının

arasına alıp dilek tuttu ama bir şey olmadı. Kilitleri açmak, dilekçiklerin sahip olduğu gücün çok daha fazlasını gerektiriyordu.

Tam bir komşuyu uyandırmak üzere zile uzanırken, arkasında sinsi bir hareketlenme hissetti.

Düşünceleri donmuştu. Omzuna bir el dokunduğunda, bütün vücudu tek bir sinir ucuna dönüştü. Eli kaptığı gibi bütün ağırlığını öne verdi. Arkasındaki her neyse havalandı. Karou biraz geç olsa da o anda endişeli bir, "Tanrı aşkına Roo, sen iyi misin?" sorusunu duydu. Sonra savurduğu kişinin, omzunun üzerinden uçup kapının camına çarptığını gördü.

Kaz içinden geçerken cam parçalandı, ardından genç adam korkunç bir iniltiyle yere düştü. Karou hareket etmedi. Genç adamın bu kez onu korkutmaya çalışmamış olması bile garibine gidiyordu ve Kaz şimdi cam parçalarının arasında, eşiğin biraz ötesinde yatıyordu. Karou bir şeyler hissetmesi gerektiğini düşündü -belki biraz pişmanlık?- ama hiçbir şey hissetmiyordu.

Kapı sorunu sonunda çözülmüştü.

"Yaralandın mı?" diye sordu Kaz'a donuk bir sesle.

Genç adam sadece gözlerini kırpmakla yetindi, o da donakalmıştı. Karou lanetlercesine karşısındaki manzarayı inceledi. Kan yoktu. Cam dikdörtgen parçalara bölünmüştü. Kaz iyiydi. Üzerinden atlayıp asansörün yolunu tuttu. Kaz'ı fırlatmak, kalan gücünü de tüketmişti, o yüzden altı katı yürüyerek çıkabileceğinden emin değildi. Asansörün kapıları açılınca içeri girdi. Yüzünü hala olduğu yerde yatan Kaz'a çevirdi. Genç adam öylece bakakalmıştı.

"Sen *nesin*?" diye sordu Kaz.

Kimsin değil, sen *nesin*!

Karou yanıt vermedi. Asansör kapıları yüzüne kapandığında tek başına durmuş, az önce Kaz'ın gördüğü halinin yansımasına bakıyordu. Üzerinde, sırılsıklam olmuş kot pantolonu ve tenine yapışıp içini gösteren incecik beyaz atletinden başka bir şey yoktu. Saçları tıpkı İssa'nın yılanları gibi mavi tutamlar halinde boynunu sarmıştı ve paslı gibi görünen sargıları omzundan sarkıyordu. Kana bulanmış olmasına rağmen cildi neredeyse mavimsi bir şeffaflıkta görünüyordu ve iki büklüm halde, bir keş gibi titreyip kendine sarılıyordu. Bütün bunlar yeterince kötü değilmiş gibi, Karou'yu asıl sarsan kendi yüzü oldu. Brimstone odaya fırlattığında sandalyeye çarpan yanağı şişiyordu. Çenesini boynuna gömdüğü için gözleri karanlıkta kalıyordu. *Kendimle karşılaşsam yolumu değiştirirdim*, diye düşündü. İnsanlıktan çıkmış gibi görünüyordu.

Asansör kapıları çınlayarak açıldığında kendini zorlayarak koridora çıktı. Balkonuna ulaşmak için bir pencereden dışarı tırmanması gerekiyordu. Sonra dairesine girmek için balkon kapısını kıracaktı. Sarsılarak titremesine rağmen kalan bütün gücüyle bunu yapmayı başardı. Sonunda dairesinden içeri adımını atar atmaz, ıslak kıyafetlerini yırtarcasına üzerinden çıkardı. Süklüm püklüm yatağına gitti, yorganına sarındı. Yatağın içinde bir top gibi kendi içine büzüşerek hıçkırıklarla ağladı.

Sen kimsin, diye sordu kendine. Melek'in ve kurdun sorusu hala aklmdaydı. Ama kulaklarında durmaksızın Kaz'ın sorusu yankılanıyordu.

Sen nesin?

Ne?

20

Gerçek Hikaye

Karou, bütün haftasonu boyunca dairesinden çıkmadı. Ateşler içinde yanıyordu, her yanı çürümüş, kesilmiş, çizilmişti ve kendini perişan hissediyordu. Cumartesi günü yataktan kalkmak işkence gibiydi. Her bir kası kopacakmış gibi geriliyordu. Yaptığı en küçük hareket bile canını yakıyordu. Artık neresinin acıdığını kestiremiyordu, tıpkı aile içi şiddet broşürlerindeki kadınlara benziyordu. Yanağı bir Hindistan cevizi kadar şişmişti, saçlarının rengiyle yarışırcasına maviye çalıyordu.

Yardım için Zuzana'yı çağırmayı düşündü ama telefonunun yanında olmadığını hatırlayınca bu fikri bir kenara bıraktı. Kabanı, ayakkabıları, çantası, cüzdanı, anahtarları ve çizim defteri dükkanda kalmıştı. E-posta atabilirdi belki. Yine de dizüstü bilgisayarını çalıştırırken Zuzana'nın manzara karşısında vereceği tepkiyi gözünde canlandırmadan edemedi. Arkadaşını iyi tanıyordu. Bu kez kaçamak cevaplarla yetinmeyecekti. Karou yalan uyduramayacak kadar yorgundu. Bu yüzden Tylenol yüklemesi yapıp bütün haf-

tasonunu titremeler, yüksek ateş, acı ve kabuslar eşliğinde yalnız başına geçirdi.

Sık sık hayali seslere uyandı, pencerelerine baktı. Kishmish'in pençesinde bir notla görünmesini umdu ama bütün haftasonu hiç kimse arayıp sormadı. Ne kapı camından içeri fırlattığı Kaz ne de hayatıyla ilgili ketumluğuna çoktan alıştırmış olduğu Zuzana... Kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.

Pazartesi günü de dairesinden çıkmadı. Tylenol ve çaydan başka bir şey içmiyordu. Uykusu, sürekli etrafında dolanan aynı yaratıkların kabus dolu panayırına dönüşmüştü –Melek, İzîl'in sırtındaki şey, Kurt Kimera, öfkeden kuduran Brimstone... Gözlerini açtığında aydınlığı görse de kederinin derinleşmesine engel olamıyordu.

Zil çaldığında hava karanlıktı. Çaldı. Çaldı. Zar zor kapının yanındaki konsola yürüyüp kart bir sesle, "Kim o?" diye seslendi.

"Karou?" Zuzana'ydı bu. "Karou, lanet olsun, neyin var? Otomata bas kaçak!"

Karou arkadaşının sesini duyduğu için sevinçliydi. Birinin sonunda onu merak etmesine çok sevinmişti, sırf bu yüzden gözyaşlarına boğuldu. Zuzana kapıdan girdiğinde, Karou yatağının kenarına oturmuştu. Gözyaşları, harap olmuş yüzünü yıkıyordu. Fantastik görünen platform topuklu çizmelerinin üzerindeyken bile en fazla bir buçuk metre boyunda görünen kız, bir an için olduğu yerde donakaldı. Sonra, "Ay, ay. Tanrım. Karou," diyerek küçücük odada telaşla arkadaşının yanına koştu. Kış soğuğundan elleri serindi, sesi yumuşacıktı. Karou başını arkadaşının omzuna dayayıp uzun dakikalar boyunca hiç durmadan ağladı.

Sonra her şey daha iyi görünmeye başladı.

Zuzana tek bir soru bile sormadan kızı yatağa yatırdı, sonra alışveriş için dışarı çıktı. Listesini yapmıştı bile: Çorba, sargı bezi, kızın köprücük kemiğinde ve kolunda Melek'in kılıcıyla açtığı yaraları kapatmak için kelebek bantları.

"Bunların izi çok fena kalacak," dedi Zuzana bir doktor edası ve dikkatiyle, kuklalarına uyguladığı aynı karışımı yaraların üzerine sürerken. "Bu ne zaman oldu? Hemen hastaneye gitmeliydin."

"Gittim," dedi Karou, Yasri'nin merhemi aklına gelince. "Yani sayılır."

"Eee? Bunlar *pençe izi* mi?" Karou'nun her iki kolunda, Brimstone'un parmaklarını batırdığı yerler, çürümekten kararmaya yüz tutmuştu ve pençe izleri kabuk bağlamıştı.

"Şey," diyebildi Karou.

Zuzana ona sessizce baktı, sonra kalkıp getirdiği çorbayı ısıttı. Yatağın yanma çektiği sandalyeye oturup Karou'nun çorbayı içmesini bekledi. Ardından bir hışım ayaklarını yatağa uzatıp -çizmelerini çoktan çıkarmıştı- kollarını göğsünde kavuşturdu. "Pekala," dedi. "Ben hazırım."

"Ne için?"

"Doğru olacağını umduğum, iyi bir hikaye için."

Doğru hikaye. Karou konuyu değiştirmeye çalışırken "Önce sen cumartesi günü kemancı çocukla ne olduğunu anlat," dedi ve doğru hikaye fikrini kendi içinde tartıştı.

Zuzana burnundan soludu. "Hiç sanmıyorum. Eh, adı Mik. Ama bana bir şeyler anlatmadan, benden alıp alacağın bu kadar."

"Adı mı? Adını öğrendin mi?" Normal hayata dair bu küçücük ayrıntı, Karou'yu tuhaf bir şekilde mutlu etmişti.

"Karou, ben ciddiyim." Zuzana *gerçekten* ciddiydi. Koyu Slav gözlerinden, geçmişte oyuna getirildiğini bildiği belli oluyordu. Şimdi tıpkı sorgudaki bir gizli polis gibi gözlerini sabitlemişti. "Bana başına gelenleri anlat."

İşin kötü yanı, Karou her zaman doğruyu söylemişti ama bunu hep alaycı bir gülümseme eşliğinde yapmış, çılgın biri olduğu havasını yaratmaya çalışmıştı. Gerçekleri samimi bir şekilde anlatacak bir yüz ifadesine bürünebilir miydi? Hem ne anlatacaktı? Hikayesi, ayak parmağının ucuyla suyun soğukluğunu kontrol edercesine girebileceği bir şey değildi. Doğrudan suya atlaması gerekecekti.

"Bir Melek beni öldürmeye çalıştı," dedi.

Bir suskunluk anından sonra Zuzana, "Hı hı," dedi.

"Hayır, gerçekten." Karou, kızın yüzüne yansıyan ifadenin fazlasıyla farkındaydı. Kendini bir tiyatro oyununda, inandırıcı bir rol çıkarmaya çalışan biri gibi hissetti.

"Bunu o ahmak mı yaptı?"

Karou kahkahasını tutamadı, sonra yüzünü ekşitip şiş yanağını tuttu. Kaz'ın, canını yakabileceği düşüncesi çok aptalcaydı. *Yani en azından fiziksel olarak canımı yakması düşüncesi*, diye düzeltti içinden. Oysa şu anda Kaz'ın, onun duygularını incitmesi düşüncesi bile, yaşadıklarından sonra anlamsız geliyordu. "Hayır. Kaz yapmadı. Yaralar bir kılıcın eseri. Cuma akşamı bir Melek beni öldürmeye çalıştı. Fas'ta. Tanrım, haberlere bile çıkmış olabilir. Sonra şu ölü olduğunu düşündüğüm ama sonrasında öyle olmadığını anladığım kurt herif var. Geri kalanı Brimstone yaptı. Ve şey, çizim defterimdeki her şey gerçek." Bileklerini uzatıp yan yana getirdiğinde, dövmeler, yani *gerçek hikaye* okunabiliyordu. "Gördün mü? Bu bir kanıt."

Zuzana hiç de eğleniyormuş gibi görünmüyordu. "Tanrım, Karou..."

Karou doğruldu. Aklına gelen kanıt, avcunda hoplattığı bir taş kadar pürüzsüzdü. "Ya saçlarıma ne demeli? Boyamıyorum. Bu renk olmasını diledim. Ve konuştuğum yirmi altı dilin çoğunu dileklerim sayesinde biliyorum. Çek dili konuşmam sana hiç tuhaf gelmedi mi? Yani Çekler dışında kim Çekçe konuşur ki? Brimstone bu yeteneği on beşinci doğumgünümde, buraya gelmeden hemen önce verdi. Ah, şu malarya hastalığını hatırlamıyor musun? Hastalığı Papua Yeni Gine'de kaptım ve berbattı. Ve bir de vuruldum. Sanırım ben de o piçi öldürdüm ve bunun için hiç üzgün değilim. Beni öldürmeye çalışan Melek için de aynı nedenlerle üzgün değilim. Oysa o Melek gördüğüm en güzel şeydi, hem de en korkunç şey. Gerçi şu kurt herif de ödümü fena patlattı. Ve dün gece Brimstone gerçekten çok kızdı ve beni sokağa attı. Buraya geldiğimde Kaz beni bekliyordu, onu kapının camından içeri yolladım. Böylece anahtarlarım yanımda olmadığı için kapıyı açma sorununu da çözdüm." Sustu. "Sanırım beni bir daha korkutmaya çalışmaz. Böylece bunca karmaşadan hiç olmazsa iyi bir sonuç çıkmış oldu."

Zuzana bir şey söylemedi. Sandalyesini geri kaydırarak çizmelerini giydi. Her bir tekini hırsla ayağına geçirdi. Balkon kapısının camlarını titreten çarpma sesini duymasalardı, muhtemelen sonsuza kadar çıkıp gidecekti.

Karou, ağrılarına aldırmadan hıçkırarak yatağından fırladı. Balkon kapısına atıldı. Kishmish gelmişti.

Kishmish gelmişti ve alevler içindeydi.

❋ ❋ ❋

Kuş, kızın ellerinde öldü. Dumanları kovaladıktan sonra kuşu, bir bebek gibi kucağında tuttu. Kuşun tüyleri yanmıştı, çıplak eti kömüre dönmüştü. Çırpınan kalbi uzun aralarla susuyordu. Karou, kuşun üzerine eğilerek, "Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır..." diye hıçkırdı. Kishmish çatal dilini zar zor gagasından dışarı çıkardı ve insanın içini dağlayan hıçkırıkları, kalp atışlarıyla birlikte sönüp gitti. "Hayır, hayır, hayır. Kishmish hayır..." Kuş öldü. Karou balkonda kuşu kucaklarken iki büklüm oldu. Ardı ardına sayıkladığı hayırlar fısıltıya dönüştü ama Zuzana konuşana kadar sayıklamaya devam etti.

Zuzana halsizce seslendi. "Karou?"

Karou başını kaldırıp baktı.

"O?" Zuzana titreyen eliyle Kishmish'in cansız bedenini gösteriyordu. Şoka girmiş gibiydi. "Bu... şey. Bu tıpkı bir..."

Karou, Zuzana'ya aldırmadı. Tekrar Kishmish'e bakıp bu ani ölümü anlamlandırmaya çalıştı. *Alevler içinde buraya kadar uçtu*, diye düşündü. *Bana geldi.*

Sonra kuşun ayağına bir şeyin bağlı olduğunu gördü: Brimstone'un kömüre dönmüş kalın kağıdına dokundu. O anda kağıt dağılıp gitti... ama bir şey daha vardı. Nesneyi söküp avcuna alırken elleri titriyordu. Birden bir çocuğun içine yerleşmiş korkusuyla yüreği hopladı. Ona dokunmaması gerekirdi.

Elinde tuttuğu şey, Brimstone'un lades kemiğiydi.

Kishmish kemiği ona getirmişti. Alevler içinde yandığı halde ona getirmişti.

Şehirden siren sesleri yükseldi. Karou bunu duyar duymaz telaşla bağlantıyı kurdu. Yangın. Kara el izleri. Geçit. Bütün gücünü kullanıp ayağa kalktı ve içeri geçti, üzerine bir ceket geçirip botlarını giydi. Zuzana durmuş, "Neler oluyor Karou?

Neler oluyor? Ne..." diye soruyordu ama Karou onu duymuyordu bile.

Kapıdan çıkıp merdivenlerden indiğinde, Kishmish hala kucağındaydı. Lades kemiğini de avcunda sıkıyordu. Zuzana ardından sokağa koşup Josevof'taki servis kapısına kadar Karou'yu takip etti. Burası Brimstone'un Prague geçidiydi.

Kapı, tazyikli itfaiye hortumlarına rağmen, beyaz-mavi bir cehennemi andırıyordu.

Karou bilmese de aynı anda, dünyanın her yerinde, kara el iziyle işaretlenmiş tüm kapılar yanıyordu. Yangın söndürülemediği gibi yayılmıyordu da. Ateşler sadece kapıları ve kapılardaki büyüyü yiyip bitiriyordu. Sonra kendi kendilerini yutarcasına sönüveriyor, düzinelerce binada kömürleşmiş delikler bırakarak kayboluyorlardı. Alevler o kadar güçlüydü ki metal kapılar bile eriyordu ve yangını gören tanıklar şaşkınlıkla, kanat gölgelerini gördüklerine yemin edebileceklerini söylüyorlardı.

Karou da kanatları gördü ve anladı. Başka Bir Yer'e giden yol kapanmıştı ve Karou artık tamamen dışarıda kalmıştı.

Bir varmış bir yokmuş, canavarlar tarafından büyütülen küçük bir kız varmış.



Ama Melekler dünyalarına açılan bütün geçitleri yakınca, zavallı küçük kız yapayalnız kalmış.

21

Umut Kendi Sihrini Yaratır

Bir zamanlar, Karou küçük bir kızken, Yasri'nin üzerine oturduğu çizimlerin kırışıklarını açmak için bir avuç dilekçik kullanmak zorunda kalırdı. Her bir kırışığı bir dilekçikle açardı –dili dudaklarının kenarında oynarken bütün dikkatiyle bunu başarmak, gerçekten büyük çaba gerektirirdi.

"İşte!" diyerek kağıdı gururla havaya kaldırmıştı.

Brimstone homurdanınca hayalkırıklığına uğramıştı.

"Ne?" diye sormuştu, sekiz yaşındaki, koyu renk saçları ve gözleri olan kız. Bir oğlan çocuğunun gölgesi kadar cılızdı. "Güzel bir resim bu. Kurtarılması gerekiyordu."

Gerçekten de güzel bir resimdi. Yarasa kanatları ve tilki kuyruğuyla kendini bir Kimera olarak resmetmişti.

İssa büyük beğeniyle ellerini çırpmıştı. "Ay, tilki kuyruğuyla çok tatlı görünürdün. Brimstone, sadece bir günlüğüne kuyruğu olabilir mi?"

Karou kanatları tercih ederdi ama ikisinin de olmayacağını biliyordu. Dilek Taciri rahatsız bir şekilde iç çekerek *hayır* demişti.

İssa ısrar etmemişti. Omuz silkmekle yetinip Karou'yu alnından öpmüş, sonra hayranlıkla resme bakmıştı. Oysa Karou fikre takılmıştı bir kez, o yüzden, "Neden olmasın? Sadece bir şansçığa bakar," demişti.

"Sadece mi?" diye karşılık vermişti Brimstone. "Dileklerin değerleri hakkında ne bilirsin ki?"

Adam daha nefes almaya fırsat bulamadan cevabı yapıştırmıştı. "Dilekçik, şing, şansçık, gavriel, bruksis!"

Ama belli ki Brimstone bunu kastetmemişti. Daha büyük bir hayalkırıklığıyla burnundan soluyup homurdandıktan sonra, "Dilekler, serserilik yapmak için değildir çocuk," demişti.

"Peki, *sen* onları ne için kullanıyorsun?"

"Hiçbir şey için," demişti adam. "Ben dilek dilemem."

"Ne?" Karou hayretler içinde kalmıştı. "Hiç mi?" Parmaklarının ucunda o kadar sihir varken hem de! "Ama istediğin her şeyi..."

"Her şeyi yapamam. Dilekten daha büyük şeyler var."

"Ne gibi?"

"Önemli olan şeyler."

"Ama bir bruksisle?"

"Bruksisin bile, her dilek gibi sınırları vardır."

Bir sinekkuşu-güvesi ışığı titrettiğinde, Kishmish, Brimstone'un boynuzuna konarak zavallı yaratığı tek bir hamlede yakalayıp yutuvermişti –bir anda, güve artık yoktu. Bir vardı, sonra birden yoktu. Birden yok olma ihtimalini düşündüğünde, Karou'nun midesi altüst oluvermişti.

Kızı izleyen Brimstone eklemişti. "Ben *umut* ederim çocuk. Ama asla dilek dilemem. Arada fark var."

Karou bunu kafasında evirip çevirmişti, aradaki farkı bulabilirse belki Brimstone'u etkileyebileceğini düşünmüş-

tü. Aklına bir şey geldiğinde, kelimelere dökmek için çaba sarf etmişti. "Umut senin *içinden* gelir, dileklerse sadece sihirdir."

"Dilekler sahtedir. Umut gerçektir. Umut, kendi sihrini yaratır."

Karou sanki anlamış gibi başını sallamıştı. Oysa o zaman anlamamıştı, hatta bugün, dünya üzerindeki geçitler yandıktan ve hayatının yarısının kesilip atılmasından üç ay sonra bile anlayamıyordu. Josefov'daki kapıya defalarca uğramıştı. Yeni kapı takılmış, pervaz yenilenmiş, duvar tamir edilmişti ve şimdi bütünüyle temiz ama yabancı görünüyordu. Kapıyı umutla tıklatmıştı, umut etmekten bitap düşmüştü ama her seferinde hüsrana uğramıştı.

Umudun sihri her neyse, diye düşünmüştü, *sıkı bir dileğin gücüne erişemez.*

Şimdiyse Idaho'daki bir av kulübesinin kapısındaydı. Kapıyı çalmaya bile zahmet etmedi. Bir tekmeyle kapıyı ardına kadar açtı. "Selam," diye seslendi. Sesi canlı ve sertti. Tıpkı gülümsemesi gibi. "Uzun zaman oldu."

Avcı Bain şaşkınlıkla kıza baktı. Sehpanın üzerinde tüfeğini temizleyen adam, Karou'yu görür görmez ayağa fırladı. "Sen. Ne istiyorsun?"

Gömleksiz oturduğu için, peynir beyazı, iğrenç ve sarkık göbeği ortadaydı. Keçeleşmiş sakalı omuzlarına kadar uzamıştı. Karou, sakalın içinde bir sıçan yuvası varmış gibi, kokuyu kapıdan alabiliyordu.

Davet edilmeyi beklemeden içeri girdi. Simsiyah giyinmişti: Daracık, yün bir pantolon, çizmeler ve belinden kemerli, ikinci el bir deri trençkot. Omzuna çapraz astığı bir çantası vardı. Saçlarını arkada örmüştü ve makyaj yapmamıştı. Yor-

gun görünüyordu. *Gerçekten* de yorgundu. "Son zamanlarda eğlenceli bir cinayet işledin mi?"

"Sen ne biliyorsun?" diye sordu Bain. "Kapılar yine açıldı mı?"

"Ah. Hayır. Öyle bir şey olmadı." Karou, sanki sıradan bir sohbetmiş gibi alçak sesle konuşuyordu. Tabii oyun oynuyordu. Brimstone'un ayak işlerini yaparken bile buraya hiç gelmemişti. Bain, her zaman dükkana kendisi gelirdi.

"Seni bulmam kolay olmadı," diye devam etti Karou. Adam hiçliğin ortasında yaşıyordu. İnternete göre Bain diye biri yoktu. Onun izini bulmak için Karou bir sürü dilek dilemek zorunda kalmıştı –diğer tacirlerden geri aldığı düşük değerli dilekler...

Odada etrafına bakındı. Ekoseli bir kanepe, duvarlardan birine asılmış birkaç cam gözlü geyik başı ve bantla sağlamlaştırılmış plastik bir sallanan sandalye. Pencerenin dışında bir jeneratör homurdanıyordu ve odayı tek bir çıplak ampul aydınlatıyordu. Karou başını iki yana salladı. "Gavriellerle oynuyorsun ve böyle bir çöplükte yaşıyorsun ha? Ah, siz erkekler."

"Ne istiyorsun?" diye sordu Bain temkinli bir şekilde. "Diş mi?"

"Ben mi? Hayır." Karou sallanan sandalyenin kenarına ilişti. Canlı ve sert gülümsemesiyle, "İstediğim *diş* değil."

"Ne istiyorsun o zaman?"

Karou'nun gülümsemesi anında sönüverdi. "Sanırım tahmin ediyorsun."

Kararsız bir an geçti. Sonra Bain konuştu, "Bende hiç yok. Hepsini kullandım."

"Eh. Bu konuda sözüne güvenemeyeceğim."

Adam başıyla odayı gösterdi. "İstediğin gibi ara. Keyfine bak."

"Aslına bakarsan, onları nerede tuttuğunu biliyorum."

Avcı donakaldı. Karou, sehpanın üzerindeki tüfeğe göz attı. Temizlendiği için şu anda bir tehdit değildi. Asıl mesele, adamın yakınında başka bir silah olup olmadığıydı. Muhtemelen vardı. Tek silah kullanacak adamlardan değildi Bain. Parmakları belli belirsiz kasılıyordu.

Karou'nun nabzı avcunda atıyordu.

Bain kanepeye atıldı. Karou çoktan harekete geçmişti. Dans edercesine sehpaya sıçradı, adamın başını avcuyla kavradı ve duvara çarptı. Adam kurbağa gibi vıraklayarak kanepeye yığıldı ve bir anda ellerini deli gibi minderlerin arasına sokup aramaya başladı. Sonunda aradığı şeyi buldu.

Çabucak döndüğünde, tabancasını Karou'yu doğrultmuştu. Karou adamın bileğini bir eliyle tutarken, diğeriyle sakalını sımsıkı yakaladı. Pat! Bir kurşun başının hemen üstünü yalayıp geçti. Karou bir ayağını kanepenin üzerine atıp adamı sakalından yukarı çekti ve yere fırlattı. Sehpa devrildiğinde tüfeğin parçaları da yere yayıldı. Adamın bileğini bırakmadan tabancanın namlusunu başka bir yöne doğrulttu ve diziyle adamın koluna bastığında, kırılan kemiklerin çatırtılarını duydu. Adam ciyaklayarak tabancayı bıraktı. Karou silahı hemen alıp namlusunu Avcı'nın gözüne tuttu.

"Bunun için seni affedeceğim," dedi. "Senin açından bunun çok can sıkıcı olduğunu biliyorum. Ben de insanım."

Nefes nefese kalan Bain, öldürecekmiş gibi Karou'ya bakıyordu. Yakından çok daha iğrenç kokuyordu. Karou namluyu hala gözüne doğrulttuğu halde, adamın yağlı sakalını karıştırmaya başladı. Sonunda parmakları bir metale değdi.

Demek doğruydu. Avcı Bain, dileklerini sakallarının arasında saklıyordu.

Çizmesinden bıçağını çekip çıkardı.

"Nereden bildiğimi öğrenmek ister misin?" diye sordu adama. Avcı, dilek sikkelerinin ortasına delik açmış, sakallarının arasına düğümlemişti. Karou, dilekleri teker teker kesti. "Avigeth sayesinde. Hani şu yılan var ya? İşte o. Pis kokulu boynuna dolanması gerekirdi, öyle değil mi? Bunun için onu *kıskanmıyorum*. Ama iğrenç çalılığında neler sakladığını İssa'ya söylemeyeceğini mi sanıyordun?"

Dükkanda geçirdiği akşamları, Twiga'nın aletleri bir köşede şangırdarken ve Brimstone bitmek bilmez kolyesine dişleri dizerken, yere bağdaş kurmuş, bir taraftan İssa'nın resmini çizip bir taraftan onunla dedikodu yaptıklarını hatırlayınca içi cız etti. Şimdi dükkanda neler oluyordu acaba?

Ne?

Bain'in dilekleri, daha çok şingdi. Aralarında birkaç şansçık da vardı gerçi ama daha da iyisi, çekiç kadar ağır iki gavriel bulmuştu. Böylesi iyiydi. Çok iyiydi. Şimdiye kadar ziyaret ettiği diğer tacirlerden, sadece şansçık ve bir sürü şing alabilmişti. "Bunları harcamamış olduğunu umut ediyordum," dedi Karou. "Teşekkürler. En içten *teşekkürlerimle*. Bunun benim için ne anlama geldiğini bilemezsin."

"Sürtük," diye homurdandı Bain.

"Bak, bu çok cesur bir hareket," dedi Karou sohbet edercesine. "Yani, kızın biri gözüne namluyu doğrultmuşken böyle bir şeyi söyleyebilmek." Sakallarına düğümlenmiş dilekleri kesmeyi sürdürdüğünde, adam kaskatı halde, olduğu yerde yattı. Muhtemelen Karou'nun iki katı ağırlığındaydı ama kaçmaya çalışmadı. Karou'nun gözlerindeki vahşi kıvılcımlar

gözünü korkutmuş olmalıydı. Üstelik St. Petersburg'la ilgili söylentileri duymuştu ve Karou'nun bıçak kullanmaktan hiç çekinmediğini biliyordu.

Sakalları ayıkladıktan sonra Karou topuklarının üzerine oturdu ve namluyu adamın alt dudağında dolaştırdı. Adamın dişlerini görünce yüzünü buruşturdu. Tütünden kahverengiye dönen dişler çarpık çurpuktu. Ve dişleri *gerçekti*. Böylesi, onun ağzında bruksis bulamayacağı anlamına geliyordu.

"Brimstone'un tacirleri arasında bulduğum beşinci kişi sensin. Ve kendi dişleri olan sadece sen varsın."

"Evet, et yemeyi severim."

"Et yemeyi seversin. Tabii ki seversin."

'Ziyaret' ettiği diğer tüm tacirlerin hepsi bruksis dileği almıştı ve çoğunlukla, daha uzun bir yaşam için onları harcamışlardı. Pakistan'daki avcı bir kabilenin kadın lideri, gençlik ve sağlık dilemeyi unutarak uzun bir yaşam dilemişti ve şimdi tam da Brimstone'un bruksis dileğinin sınırları olduğu sözünü kanıtlarcasına, bir et yığınından başka bir şey değildi.

Eh, aslında bir bruksis bulabilseydi turnayı gözünden vurmuş olacaktı ama Karou'nun asıl ihtiyaç duyduğu birkaç gavrieldi ve artık bunlara kavuşmuştu. Bütün dilekleri, düğümlü oldukları sakal kıllarıyla birlikte toparlayıp hepsini çantasına attı. Tek bir şingi hala avcunda tutuyordu, çıkmak için buna ihtiyacı vardı.

"Bunun yanına kar kalacağını mı sanıyorsun?" diye sordu Bain alçak sesle. "Bir avcıyı sinirlendirirsen, bir av gibi yaşamak zorunda kalırsın küçük kız. Her zaman peşinde biri olup olmadığını düşünerek kahrolursun."

Karou düşünüyormuş gibi yaptı. "Hımmm. Öyle bir şey olamaz, değil mi?" Tabancanın namlusunu adamın yüzüne

doğrulttuğunda, Avcı'nın gözleri önce kocaman büyüdü, sonra Karou yaramaz oğlan çocukları gibi, "Bum!" sesi çıkardığında gözlerini sımsıkı yumdu. Karou tabancayı indirdiğinde, "Aptal," dedi. "Şansın var ki ben o tür kızlardan değilim."

Tabancayı kanepenin üzerine bıraktı ve adam doğrulmaya çalıştığında onun uyumasını diledi. Avcının başı gürültüyle yere çarparken şing Karou'nun avcunda kayboldu. Karou çıkarken ardına bile bakmadı. Verandanın basamaklarından inerken adımları ağırlaşmıştı ve karanlık çakıl yol boyunca, posta kutusunun önünde beklemesini söylediği taksiye doğru yürüdü.

Posta kutusuna vardı ama taksi yoktu.

Karou sıkıntıyla iç çekti. Taksici muhtemelen, silah sesini duyunca tüymüştü. Onu suçlayamazdı. Sonuçta, yaşanan bir polisiye filmi gibiydi: Bir kız Boise'tan tuttuğu bir taksiye kimsenin yaşayamayacağı topraklara gitmek için şaka gibi paralar bayılır, sonra bir avcı kulübesinde gözden kaybolur ve silah sesi duyulur. Sahnenin sonunu görmek için hangi akıllı adam orada kalırdı ki?

Yine iç çekip gözlerini yuman Karou, az daha alnının ovuşturacaktı. Sonra Bain'in iğrenç sakalına dokunduğunu hatırlayınca ellerini pantolonuna sildi. Çok yorgundu. Çantasına elini attı. Taksiyi geri getirmek için bir şansçık dileğinin yetip yetmeyeceğini düşünürken sikkeyi eline aldı ve tam dilek tutacakken durdu. "Ben ne yapıyorum böyle?" Dudakları bir gülümsemeyle yayılırken, yanağındaki gamze belirdi.

Çantadan bir gavriel çıkardı. "Selam sana," diye fısıldadı sikkeye. Avcunda ağırlığını tartarken, başını geri atıp gökyüzüne baktı.

22

İçi Boş Şeker Kağıdı

Üç ay.

Geçitler yanalı tam üç ay olmuştu ve Karou bütün bu süre boyunca hiç haber almamıştı. Aklı sürekli Kishmish'in pençesine bağlı yanık nota gidiyor, bir türlü unutamıyordu. Tıpkı bir plaktaki çizik gibi, bu yanık kağıt zihninin derinliklerine kazınmıştı. Üzerinde ne yazıyordu? Geçitler yanarken Brimstone ona ne söylemeye çalışmıştı?

Notta ne yazıyordu?

Bir de şu lades kemiği vardı. Karou, Brimstone gibi kemiği boynuna asmıştı. Bunun bruksisten bile daha güçlü bir dilek olabileceği aklına gelmişti tabii ve kemiği avcuna alarak bir dilekte bulunmuştu -Başka Bir Yer'e bir kapı açılmasını dilemişti- ama bir şey olmamıştı. Öte yandan kemiği elinde tutarken, tuhaf bir rahatlama hissediyordu. Sanki tam da eline uygun yapılmış gibi, iki bacağı parmaklarının arasına oturuveriyordu. Ama bu bir kemikten daha fazlası olsaydı bile, Karou ne olabileceğini kestiremiyordu. Dahası bunu, Brimstone'un ona neden gönderdiğini asla öğrenemeyeceğin-

den korkuyordu. Cevaplanmayan bütün sorulara korku eşlik ediyordu. Ve üstüne, acayip, tanımlanamaz yepyeni korkular ekliyordu.

Ona bir şeyler oluyordu.

Bazen aynaya bakarken küçük bir an için kendini tanıyamıyordu. Sanki aynada bir yabancıyla bakışıyordu. Biri ona seslendiğinde adını algılamadığı oluyordu ve hatta bazen gölgesi bile kendine yabancı geliyordu. Daha geçen gün, gölgesinin gerçekten kendisinin mi olduğunu anlamak için hızlı hareketlerle bir deneme yapmıştı. Bütün bunların normal bir davranış biçimi olmadığını o da biliyordu.

Zuzana ona katılmıyordu. "Muhtemelen travma sonrası stres bozukluğu," demişti. "Asıl iyi olsaydın daha tuhaf kaçardı. Yani düşünsene, aileni kaybettin."

Karou, anlattığı bütün o tuhaf hikayeyi arkadaşının olduğu gibi kabul etmesine hala hayret ediyordu. Zuzana normalde bu tür şeylere inanan biri değildi ama Kishmish ve küçük bir dilekçik gösterisi onun için yetmişti. Böylesi iyi bir şeydi. Karou'nun ona ihtiyacı vardı. Zuzana, normal hayata bağlı kalabilmesi için çapa görevi görüyordu. Tabii normal hayatından geriye ne kaldıysa...

Teknik açıdan hala okuldaydı. Meleklerin kapı kundaklamalarının ardından yaralarının iyileşmesi, en azından çürüklerinin sarı-yeşil renge dönüşüp makyajla kapanabileceği duruma gelmesi için bir hafta geçmesi gerekmişti. Birkaç gün derslere girmişti ama anlamsızdı. Dikkatini toplayamıyordu, ne kalem ne de fırça tutabiliyordu, sanki duyularını yitirmişti. İçinde öfkeli bir enerji birikiyordu ve hayatında hiç olmadığı kadar, yapması gereken başka bir şey varmış gibi bir his içini daraltıyordu.

Başka bir şey. Başka bir şey. *Başka* bir şey.

Esther gibi, Brimstone'un bir nebze olsun katlanılabilir bağlantılarıyla temasa geçmiş, kapı yangınlarının bütün dünyada gerçekleştiğini teyit ettirmişti: Geçitler tamamen yanmıştı.

Aynı zamanda, hiç beklemediği bir şeyi de keşfetmişti: Zengindi. Belli ki Brimstone, onun adına bir banka hesabına hayatı boyunca para yatırmıştı. Hem de sıfırların havada uçuştuğu müthiş bir banka hesabı. Hatta geçitlerin olduğu bina gibi gayrimenkuller de üzerine yapılmıştı. Ve bir *arazi*. Bataklık bir arazi. Etna Dağı'nın lavlarla kaplı yolunda terk edilmiş bir Orta Çağ evi. And Dağlarında, amatör bir paleontoloğun, iddia üzere, daha önce eşi benzeri görülmemiş 'canavar iskeletlerinden" oluşan ve büyük bir bilimsel şöleni andıran bir kazı alanı.

Brimstone, Karou'nun hiçbir zaman para derdi çekmemesi için gerekeni düşünmüştü. Karou kendini şanslı sayıyordu çünkü normal insanlar gibi 'ziyaretlerini' yapma fırsatı elde etmişti: Uçak, pasaport, fazla samimi iş adamları falan.

Daha sonraları Karou okula arada sırada uğradı. Mazeret olarak aile meselelerini gösteriyordu. Ödevleri için yeni defterine -Brimstone'un dükkanında kalan doksan iki numaralının kaldığı yerden devam eden doksan üç numaralı defter- çizim yapmak için ekstra zaman harcamasa, şimdiye çoktan tekmeyi yemişti. Hala da ipin ucundaydı.

Kız okula son gittiğinde, Profesör Fiala sürekli kaş çatmış, işlerini eleştirmişti. Karou'nun defterini sayfa sayfa incelerken bir çizimde durmuştu. Marakeş'te gördüğü Melek'ten hatırladığı kadarıyla yaptığı çizimdi bu. Melek'i o daracık sokakta çok yakından gördüğü anı çizmişti. "Burada hayata dair şey-

leri çiziyoruz Karou," diye çıkışmıştı Fiala. "*Fantastik* resimler çizmeyiz."

Karou bir an için kendinden şüpheye düşmüştü. Kanatları çizmediğinden emindi, o yüzden resme tekrar bakmak zorunda kalmıştı. "Fantastik mi?" diye sormuştu.

"Kimse bu kadar mükemmel olamaz," demişti Öğretmen diğer sayfalara geçerken.

Karou kadınla tartışmamıştı ama daha sonra Zuzana'ya olanları anlattı. "Asıl komik olan ne biliyor musun? Doğru dürüst çizmemiştim bile. O *gözler*... Belki boya kullansam o gözleri kağıda aktarabilirdim ama çizimle yapmam mümkün değildi."

"Eh, neyse," dedi Zuzana. "Korkunç bakışlı, yakışıklı bir piçten başka bir şey değil işte."

"Biliyorum. Onu görmeliydin."

"Umarım hiç görmem."

"Ben de sanırım aslında bunu *umuyorum*," dedi Karou. Artık yanına silah almadan dışarı çıkma hatasına düşmüyordu. Melek'le dövüşünde kendini gösterememiş, dahası, kaçmaktan başka bir şey düşünmemişti. Melek'le bir kez daha karşılaşırsa, bu kez dimdik karşısına dikilecekti.

Okul dertti. Ama dert etmesine gerek yoktu aslında. Dönem projesini hazırlamamıştı. Çizim defterine son dakikada karaladığı şeyleri sunamazdı ve kafasına takmamak zor olsa da düşünmesi gereken daha önemli şeyler vardı.

Yangınlardan sonra ilk seyahatini Marakeş'e yapmıştı. İzîl'in, arkasından seslenişini unutmamıştı: "Brimstone'a gitmelisin. Ona Meleklerin geldiğini söyle. Geri geldiler. Onu uyarmalısın!"

Bir şey biliyor olmalıydı.

Bruksisin amacı da buydu zaten: Bilgi. Karou onun neler öğrendiğini hep merak etmişti. Oysa şimdi acilen öğrenmesi gerekiyordu. Öğrenmek için İzîl'e gitmişti ama oradan ayrıldığı gece Kutubiye Camisi'nin minaresinden kendini aşağı attığını öğrendiğinde çok üzülmüştü. *Kendisini* minareden aşağı atmıştı! *Olacak şey değil*, diye düşünmüştü. Melek'in ölümcül yüzünü, kılıcının ısırığını ve hatıra olarak bıraktığı yara izlerini hala bütün canlılığıyla hatırlıyordu.

Zuzana, okuldaki baskı makinesinde Karou için bir tişört tasarlamıştı. Üzerinde şöyle yazıyordu: FAS'TA BİR MELEK'LE KARŞILAŞTIM VE YANIMDA GETİRE GETİRE BU DANDİK YARA İZLERİNİ GETİRDİM. Başka bir tişört daha hazırlamıştı: BEN BİR MELEK GÖRDÜM, SİZ GÖRMEDİNİZ. BUNA ALIŞSANIZ İYİ EDERSİNİZ, SİZİ GİDİ ŞAPŞAL MAYMUNLAR!

Bu hassasiyetin nedeni aslında dünyanın her yerinde görülen Meleklere dair coşkuydu. Gerçi ilk tanıklar, ayyaşlar ve çocukların sayıklamaları gibi başta savsaklanmıştı ama bir süre sonra kanıtlar göz ardı edilemeyecek kadar ilginçleşmeye başlamıştı. Fazla net olmayan bir video ve birkaç fotoğraf internette dolaşıyordu. Hatta sonunda ana akım medyada bile, ciddi ana haber sunucuları tarafından, ÖLÜM MELEKLERİ: HABERCİLER Mİ GELDİ, YOKSA SAHTEKARLIK MI? başlığıyla sunulmuştu. En iyi kanıt, Melek'in Karou'ya saldırdığı anı kaydeden halı satıcısının telefonundan gelmişti. Neyse ki Karou, Melek'in kıvılcımlar saçan kanatlarının ardında, tanınmaz bir gölge gibi görünüyordu.

Bildiği kadarıyla sadece bu görüntüde Meleklerin kanatları görünüyordu. Ama kanatları gören tanıkların sayısı oldukça fazlaydı. Hatta birkaç kişi Meleklerin uçtuğunu ya da en azın-

dan gökyüzünde kanatlarımn gölgesini görmüştü. Hindistan'da bir rahibenin avcunda yanık bir tüy izi vardı. Dünyanın her yerinden insanlar, sırf hacı olmak, kutsanmak için rahibeyi ziyarete gidiyordu. Kendinden geçmiş tarikatlar, bavullarını hazırlayıp gelecek son için birarada nöbet tutuyordu. Mesaj panoları her gün yeni Melek tanıklıklarıyla doluyordu ki bunların çoğu Karou'ya uydurmacaymış gibi geliyordu.

"Hepsi hikaye," demişti Zuzana'ya. "Kıyameti bekleyen çatlaklar işte."

"Çünkü çok eğlenceli, öyle değil mi?" diye ellerini sahte bir neşeyle havada sallamıştı Zuzana. "Ay harika, kıyamet kopacak!"

"Değil mi? Biliyorum. Kıyameti sabırsızlıkla beklemek için hayatından ne kadar sıkılmış olabilir ki bir insan?"

O akşamı Zehir'de geçirmeye karar vermişlerdi. Tesadüf eseri Zuzana'nın 'kemancısı' ve artık resmi erkek arkadaşı Mik de oradaydı. Bütün akşam boyunca elma çayı içerek, *kıyameti sabırsızlıkla beklemek için hayatından ne kadar sıkılmış olabilirsin,* oyunu oynamışlardı.

"Hayatın o kadar sıkıcıdır ki tek arkadaşın, pofuduk tavşan terliklerindir."

"Hayatın o kadar sıkıcıdır ki evden çıkarken seni tek uğurlayan, köpeğinin kuyruğudur."

"Celine Dion şarkılarını ezbere bilirsin."

"Ertesi sabah köhne ve sanatsal zarafetten yoksun evinde uyanmak, huysuz çocuklarına kahvaltı hazırlamak, kıçını büyütecek çöreklerini aldıktan sonra beynini uyuşturan işine gitmek zorunda kalmamak için *bütün dünyanın* sona ermesini dileyecek kadar sıkılmışsındır. Kıyametin kopmasını istemen için, hayatının *bu kadar* sıkıcı olması gerekir."

Kazanan Zuzana olmuştu.

Ah, Zuzana.

Şimdi Idaho'nun vahşiliğinde hayatının dileğini dilerken, gavriel avcunda kaybolduğu anda, Karou'nun ayakları hafifçe yerden kesildi. Tek bir şey düşünebiliyordu: *Keşke Zuzana bunu görebilseydi.*

Havada süzülüyordu. Keyifli bir çığlık atıp dengesini sağlamak için kollarını açtı. Sanki denizin yüzeyinde salınıyormuş gibi havada sırtüstü yattı ama... burası su değildi. *Havadaydı.* Yani tam olarak uçtuğu söylenemezdi -*en azından şimdilik*- ama işte *lanet olasıca gökyüzünde* süzülüyordu. Böylesi, *bütün lanet olasıca dünya ayaklarının altında* demekti. Başının üstünde gece dipsiz bir kuyu gibiydi ve her yerde yıldızlar, vahşi şeyler vardı –sonsuz bir derinlik, sonu gelmez bir boşluk... Karou keyfini çıkarırcasına yükseldikçe yükseldi.

Ağaçların tepesinden Bain'in kulübesini görebiliyordu. Soğuk bir rüzgar kulağına fısıldıyordu. Soğuktu ama eğlenceliydi, sanki onu daha yükseklere davet ediyordu. Kahkahalarına engel olamıyordu. Bir kez gülmeye başlamıştı, durdurması mümkün değildi. Kıkırtıları minik bebekler gibi ardı ardına geliyordu ama şu anda kim aynı şekilde kıkırdamazdı ki?

Karou *uçuyordu.*

Yaşadığını paylaşabilmek için yanında birisinin olmasını nasıl da istiyordu.

Kısa süre önce bu sırrını biriyle paylaşmıştı elbet ama bu... eh, şey... *kişi,* kendi isteğiyle seçeceği akranlarından biri değildi. Yapmayı planladığı şey için bütün dünya üzerinde ona yardım edebilecek tek kişi, ne yazık ki Razgut'tu. İzîl'in yaratığını düşünen Karou ürperdi. Ama onu, kaderinin önünde bir engel olarak göremezdi.

Marakeş'e gittiğinde İzîl'in öldüğünü öğrenince, caminin etrafındaki dar sokaklarda hayalkırıklığıyla dolaşmıştı. İzîl'in olan bitenle ilgili bildiklerini ona anlatacağından çok emindi. Bütün planlarını buna bağlamıştı. Bir duvarın dibine çöküp zavallı adamın ölümü ve içindeki öfkenin karışımıyla ağlamıştı.

Sonra yakınlarda bir yerlerden birinin uğursuz bir şekilde kıkırdadığını duymuştu. Ardından, kırık bir at arabasının altından bir şey sürünerek çıkmıştı. Elinden güç alarak ışığa çıkan bu yaratık Razgut'tu. "Selam aşkım," diye mırlamıştı. Ve Karou onu gördüğüne gerçekten de çok sevinmişti.

"Sen hayatta kalmışsın," demişti.

Ama hasar görmüştü. Sırtında yaşadığı insandan ayrıldıktan sonra yerlerde sürünüyordu. Bir kolu tamamen kırılmıştı. Kolunu kucağında taşıyor, diğeriyle yeri tutarak kendini çekiyordu. Bacakları, arkasından cansız bir şekilde sürükleniyordu. Ve korkunç bir şekilde morarmış başının tepesi düzleşmiş, üzeri kuru kanla kabuk bağlamıştı. Üstelik düşmeyle birlikte kafasına batan taş ve kırık camlar gözle görülebiliyordu.

Yaratık sabırsız bir tavırla elini havada sallayarak, "Daha yükseklerden düşmüştüm," demişti

Karou şüpheliydi. Tepelerinde yükselen minare, şehirdeki en yüksek yapıydı.

Kızın minareye baktığını görünce Razgut yine kıkırdamıştı. Ama bu çatlak bir kıkırdamaydı: Acıyla boğulmuş ve kindar bir kıkırdama. "Aman bu da ne ki mavi aşkım. Bin yıl önce ta *cennetten* düştüm."

"Cennet. Cennet diye bir şey yok."

"Laf, laf. Çok biliyorsan gökyüzü diyelim o zaman. Ve tam olarak düştüğüm de söylenemez. Yani böyle söyleyince

çok sakar görünmüyor muyum? Sanki ayağım takılmış da dünyaya düşmüşüm gibi. Hayır. Ben atıldım. Kovuldum. Sürüldüm."

Ve böylece Karou, Razgut'un nereden geldiğini öğrenmiş oldu. İnanması zordu, ona bakıp Melek'i -o efsanevi mükemmellikteki yaratığı- hatırlayınca, akraba olduklarına inanmak daha da zorlaşıyordu. Ama kendini zorlayarak Razgut'a dikkatle baktığında, gerçeği görmeye başlamıştı. Ve kopan kanatlarından geriye kalanları görmezden gelmek mümkün değildi. Razgut bu dünyadan bir yaratık olamazdı.

Aynı zamanda nihayet İzîl'in tuhaf bruksis doygunluğunu da anlayabilmişti. Öteki dünyayı öğrenmeyi dilerken sonunda kendini, Brimstone'dan asla öğrenemeyeceklerini ilk ağızdan dinleyebileceği Razgut'la baş başa bulmuştu.

"İzîl'e ne oldu?" diye sormuştu Karou. "Aslında intihar etmedi, öyle değil mi? Melek..."

"Aman canım, onu rahatlıkla suçlayabilirsin. Bizi minarenin tepesine çıkardı. Ama benim salak kambur, sırf *seni* korumak için kendini aşağı atıverdi."

"*Beni mi?*"

"Melek biraderim *seni* arıyordu aşkım. Hınzır çocuk bir sürü soru sordu. Seninle ne alıp veremediği var, merak ediyorum doğrusu."

"Bilmiyorum." Karou sırtının ürperdiğini hissetmişti. "İzîl ona nerede yaşadığımı söylemedi mi?"

"Ay hayır. Asil düşünceli aptalım benim. Onun yerine gökyüzünde dans etti. Gökyüzü de onu çürümüş bir erik gibi yere attı."

"Aman Tanrım." Karou sırtını duvara dayayıp dizlerini kucaklamıştı. "Zavallı İzîl."

"Zavallı mı? Ona değil, *bana* acı. O artık özgür, bir de bana bak! Eşek bulmak kolay mı sanıyorsun? Dilenci numarası yapacak durumda bile değilim." Razgut tek elinin üzerinde doğrulup sağlam eliyle bacaklarını önüne aldığında yüzü acıdan çarpılmıştı ama Karou ona tam acımaya başlıyordu ki acısı pis bir bakışa dönüşmüştü.

"Ama sen bana yardım edeceksin, öyle değil mi tatlım?" diye sormuştu yaratık sırıtarak. Dişleri inanılmaz düzgünlükteydi. "Beni sırtına alır mısın?" Muhtemelen İzîl'in sırtında yaşadığı gibi Karou'nun sırtına tünemeyi kast ediyordu ama sesinde müstehcen bir tını vardı. "Hem bunların hepsi senin suçun."

"Benim suçum mu? Aman sen de."

Razgut sesini yumuşatarak mırlamıştı, "İzîl'e anlattığım sırları sana da anlatırım."

"Başka bir şey iste," diye patlamıştı Karou bunun üzerine. "Seni sırtımda taşımayacağım. Asla."

"Ah, ama seni sıcak tutarım. Saçlarını örerim. Bir daha asla yalnız kalmazsın."

Yalnız kalmak mı? Karşısındaki yaratığın karşısında bu duruma düşmüş olduğu için Karou bir an kendini çırılçıplak hissetmişti. Razgut fısıltılarla devam ediyordu. "Şu güzelliğin her yanını yalnızlık sarmış. Tadını almadım mı sanıyorsun? Tamamen boşluktasın. İçi boş şeker kağıdı gibisin ama ah... tadın öyle güzel ki." Başını geri atıp inlediğinde gözleri tadın hatırasıyla yarı kapanmıştı. Karou'nun midesi bulanıyordu. "Enseni sonsuza kadar yalayabilirim aşkım," diye inlemişti Yaratık. "*Sonsuza* kadar."

Karou bu pazarlığı çekemeyecek noktaya gelmişti. Kendini duvardan itip yürümeye başlamıştı. "Güzel sohbetti."

"Bekle!" diye seslenmişti arkasından Razgut. "Bekle!"

Yaratık ne dese Karou durmamaya kararlıydı. Ama sonra yaratık, "Dilek Taciri'ni tekrar görmek istemiyor musun?" diye seslenmişti ardından. "Seni ona götürebilirim. Geçidin nerede olduğunu biliyorum!"

Karou dönüp kuşkulu gözlerle Razgut'a bakmıştı.

Kötücül ve kindar bakışların yerine duygusal bir ifade yerleşmişti. İşte o zaman Karou, karşısındaki yaratığın ne kadar hüzünlü ve kırgın olduğunu anlamıştı. Yüzündeki ifade özlemdi. Kendisi yalnızsa, Razgut'un özünde sadece ve sadece özlem vardı.

"Bin yıl önce beni dışarı attıkları geçitten bahsediyorum. Nerede olduğunu biliyorum. Sana göstereceğim ama beni de yanına alman gerekiyor." İç çekerken nefesi titremiş, sonra fısıldamıştı, "Sadece eve gitmek istiyorum."

Karou'nun kalbi heyecanla çırpınmıştı. Başka bir geçit. "Gidelim," demişti. "Hemen şimdi."

Razgut'un yüzü gülüyordu. "O kadar kolay olsaydı, hala burada olur muydum sanıyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Geçit gökyüzünde kızım. Oraya *uçmamız* gerekiyor."

Neyse ki Avcı'nın yağlı sakallarının arasından aldığı -biri kendisi, diğeri Razgut için- iki gavriel sayesinde uçabileceklerdi.

23

Sonsuz Sabır

Masal kenti. Yukarıdan kırmızı çatılar, karanlık nehri kucaklıyormuş gibi görünüyordu ve gecenin karanlığındaki yeşil tepeler, küçüklü büyüklü kubbelerin, göğü delen gotik kulelerin, ışıklandırılmış kalenin ardında simsiyah dalgalar gibiydi. Nehir bütün ışıkları yakalıyor, uzatıp dalgalandırarak etrafına yansıtıyor, yağan yağmur, her şeyi bir rüya gibi bulanıklaştırıyordu.

Akiva'nın Prag'ı ilk ziyaretiydi bu, buradaki geçidi o işaretlememişti. Hazael, daha sonra Prag'ı anlata anlata bitirememişti. Şehrin çok güzel olduğunu söylüyordu ve gerçekten de öyleydi. Akiva altın çağında, canavarlar tarafından alaşağı edilmeden önce Astrae'nin de böyle göründüğünü gözünde canlandırdı. Bir zamanlar Meleklerin başkentine Yüz Kule Şehri denirdi –her bir iyi yürek için bir kule göklere uzanıyordu. Ve Kimeralar bütün kuleleri yerle bir etmişti.

Savaşta, dünyadaki birçok şehir hasar almıştı ama Prag şanslıydı. Asırların fırtınaları ve milyonlarca yağmur damlasının köşelerini yumuşattığı taşlarıyla, bütün güzelliğiyle bir

hayalet gibi ayakta kalmıştı. Islak ve soğuktu, misafirperver olduğu söylenemezdi ama Akiva umursamıyordu. Kendi ısısını yaratıyordu. Görünmeyen kanatlarında nem cızırdayıp buharlaşıyor, gecenin içinde siluetini belli belirsiz bir hale gibi sarıyordu. Görünmezlik büyüsüyle kanatlarını kolayca gölgelere saklayabilirdi ama yukarıda onu görecek kimse yoktu.

Eski Şehir meydanında bir çatıya tünedi. Karşıdaki sokağın ötesindeki bir dizi binanın arkasından Týn Kuleleri, tıpkı şeytanın boynuzları gibi yükseliyordu. O binalardan birinde Karou oturuyordu. Penceresi karanlıktı. Akiva onu bulduğundan beri, tam iki gündür pencere hep karanlık, daire hep boştu.

Cebinde, açılıp katlanmaktan kat yerleri erimiş bir resim kağıdı vardı –bir kenarında 'doksan iki numara' yazıyordu. Defterin ilk sayfasıydı bu ve Karou rica edercesine ellerini birleştirmiş bir şekilde kendini resmetmişti. Sayfada şöyle yazıyordu: *Bu defteri bulursanız, Krâlodvorskâ 59, no: 12, Prag adresine getirin. Kozmik iyilikler ve nakit parayla ödüllendirileceksiniz. Teşekkürler.*

Akiva bütün defteri yanına almamıştı, sadece bu sayfayı yırtıp katlayarak cebine atmıştı. Ne kozmik iyiliklerin ne de nakit paranın peşindeydi.

Karou'nun peşindeydi.

Ancak içten içe çökmüş birinin öğrenebileceği sonsuz bir sabırla, kızın dönüşünü bekliyordu.

24

Uçmak Kolay

Karou neşeyle uçmanın ne kadar kolay olduğunu keşfetmişti. Keyiften, baştaki temkinliliği geçip gitmişti. Artık yıllar boyunca sevimsiz bulduğu diş tacirlerini de anlamaya başlamıştı. Daha yükseklere uçtu, yıldızları hayranlıkla seyretti, onların arasında yüzdüğünü sandı. İnanılmaz görünüyorlardı. En azından bu açıdan Bain'in hakkını vermeliydi. Belki dekorasyon zevkinden yoksundu ama yıldızların arasında yaşayabiliyordu. Gökyüzü şeker gibiydi.

Avcı kulübesini ardında bırakıp Boise yönündeki yolu takip etmeye başladı. Rüzgarla birlikte yükselip alçalıyordu. Gözleri ıslanıp buz kesse de hız denemeleri yaptı. Biraz sonra onu vahşi ormanda yapayalnız bırakıp kaçan taksiye rastladı. Aklından hınzır planlar geçiyordu. Arabanın yanında uçarken camı tıklayabilir, tekrar yükselmeden önce adama yumruğunu sallayabilirdi.

Deli kız, diye söylendi kendine. Aslında bunu söylerken, Brimstone'un bezgin sesi kulaklarında çınlıyordu. Eh evet, belki biraz deliydi.

Dilediği dileği ve planının bir parçası olan uçmayı duysa ne düşünürdü? Karou, saçları iki dünyanın rüzgarıyla birbirine dolanmış bir halde kapıda belirdiğinde ne yapardı? Onu gördüğü için sevinir miydi? Yoksa aptalca davrandığı için yine öfkelenip dışarı mı atardı? Brimstone'u bulmalı mıydı? Sanki hayatı boyunca canavarlardan oluşan bir ailesi olmamış gibi hayatına devam etmesi mi bekleniyordu? Hiç ardına bakmadan pencereden dışarı uçan bir kelebek olması mı isteniyordu?

Eğer Brimstone bunu istiyorsa, Karou'yu hiç tanımamış demekti.

Fas'a gidiyordu ve orada bir çöp yığını ya da at arabasının altında saklanan Razgut'u bulacaktı. Birlikte -*birlikte!* Onunla birlikte olduğunu düşünmek bile canını fena sıkıyordu- gökyüzüne uçup "Başka Bir Yer" denen yere gideceklerdi.

İşte o zaman Brimstone'un 'umut kendi sihrini yaratır' sözünün ne anlama geldiğini kavrayıverdi. Bir geçit açmayı dilemeye gücü yetmemişti ama isteği ve *umudu* öylesine güçlüydü ki Kimera ailesini kaybetmeyi kabul edebilecekken, tam tersine bu işe girişmişti. Ve bir yol bulmuştu. İşte şimdi uçuyordu ve gitmek istediği yer için bir rehber bulmuştu. Kendisiyle gurur duyuyordu, hislerini belli etse de etmese de Brimstone'un da onunla gurur duyacağına inanıyordu.

Ürperdi. Yukarısı soğuktu ve takırdayan dişleriyle birlikte geri gelen yorgunluğu uçma keyfini zedeliyordu. Bu yüzden yolun ortasına doğru alçaldı. İlk kez olmasına rağmen, sanki binlerce defa yapmış gibi kolayca yere kondu ve taksiyi beklemeye koyuldu.

Taksicinin onu görünce şaşırdığını söylemeye gerek bile yoktu. Adam sanki hayalet görmüş gibi Karou'ya bakıyordu. Havaalanına gidene kadar da dikiz aynasından sürekli onu iz-

lemişti. Karou o kadar yorgundu ki bunun komik olduğunu bile düşünemiyordu. Gözlerini yumup kabanının altından, boynundaki lades kemiğini parmaklarının arasına aldı.

Telefon çaldığında neredeyse uyukluyordu. Ekranda Zuzana'nın adını gördü. Cevap verdi. "Selam kuduz peri."

Zuzana kıkırdadı. "Kapa çeneni. Aramızdan biri periyse, senden başkası olamaz."

"Ben peri falan değilim. Ben bir canavarım. Ve biliyor musun? Perilerden bahsetmişken, sana öyle bir sürprizim var ki..." Havalandığında Zuzana'nın yüzünde belirecek ifadeyi gözünde canlandırmaya çalıştı. Söylese miydi, yoksa karşısına geçip sürpriz mi yapmalıydı? Belki bir kulenin tepesinden düşüyormuş gibi yapabilirdi... acaba böyle yaparsa eşek şakası mı olurdu?

"Ne?" diye sordu Zuzana. "Bana bir hediye mi aldın?"

Bu kez Karou kıkırdadı. "Annesiyle babası bir partiden eve dönünce, şeker bulmak için ceplerini karıştıran çocuklar gibisin."

"Ah, şeker mi? Bak bu sürprize bayıldım. Ama naneli şeker olmasın lütfen çünkü... ıyk."

"Şeker falan yok."

"Yaa? Kötü bir *arkadaşsın*. Hem de en gezenti türünden."

"Şu anda *yorgun* türden bir arkadaşım. Horlamaya başlarsam alınma."

"Neredesin sen?"

"Idaho. Havaalanına gidiyorum."

"Ay harika, havaalanı! Eve geliyorsun değil mi? Unutmadın. Unutmayacağını biliyordum."

"Lütfen. Haftalardır bunu bekliyordum. Hiç fikrin yok. Yani iğrenç avcı, iğrenç avcı, iğrenç avcı, sonra kukla gösterisi!"

"İğrenç avcılar meselesi nasıl gitti?"

"İğrenç. Ama onları boşver. Sen hazır mısın?"

"Evet. Ödüm kopuyor. Ama hazırım. Kukla bitti. Kuzguna yavrusu hoş görünürmüş ama çok şahane oldu. Şimdi tek ihtiyacım, senin biraz sihir gösterisi yapman." Biraz sustu. "Yani, senin sihir olmayan sihrin. Sıradan Karou sihrin. Ne zaman dönüyorsun?"

"Cuma sanırım. Kısa bir süreliğine Paris'e uğramam gerekiyor..."

"Paris'e uğramak mı?" diye tekrar etti Zuzana. "Biliyor musun? Daha küçük bir yüreğim olsaydı, *Kısa bir süreliğine Paris'e uğramam gerekiyor,* gibi anlamsız şeyler söyleyerek arkadaşlığımızın sonunu hazırlamış olurdun."

"Daha küçük bir yürek mi?" diye sordu Karou.

"Hey! Küçücük olabilirim ama benim yüreğim geniş. O yüzden platform topuk giyiyorum. Böylece yüreğimi taşıyabiliyorum."

Karou'nun kahkahaları çınladığında taksi şoförü dikiz aynasından ona baktı.

"Ve tabii bir de öpüşmek için," diye ekledi Zuzana. "Yoksa sadece cücelerle çıkmak zorunda kalırım."

"Bu arada Mik nasıl? Yani cüce olmamasının yanı sıra?"

Zuzana'nın sesi birden duygusallaştı. "O çoook iyi," dedi kelimeyi uzatarak.

"Alo? Kiminle görüşüyorum? Zuzana'yla görüşebilir miyim lütfen? Zuzana? Telefonda seni taklit eden salak bir kız vardı..."

"Ay, kapa çeneni," dedi Zuzana. "Sadece buraya gel, tamam mı? Sana ihtiyacım var."

"Geliyorum."

"Ve hediyemi unutma."

"Cık. Sanki hediyeyi hak ediyormuşsun gibi."

Karou gülümseyerek telefonu kapattı. Zuzana *tabii ki* bir hediyeyi hak ediyordu ve zaten sırf bu yüzden, Prag'a dönmeden önce Paris'e gidiyordu.

Ev. O kelime hala belirsiz bir kavramdı ama Karou'nun hayatının yarısı kesilip atılmıştı ve diğer yarısı -normal yarısı- Prag'daydı. Sıra sıra çizim defterlerinin durduğu minik dairesiyle, Zuzana ve kuklalarıyla, okulu, şövaleleri, tüy otriş takan çıplak yaşlı adamları, Zehir Mutfağı, gaz maskesi takan heykelleri, tabut kapağınad masa üzerinde dumanı tüten gulaş kaseleriyle, normal hayatı Prag'daydı. Hatta vampir kıyafetine bürünüp köşelerden karşısına zıplayan eski erkek arkadaşı ahmak bile hayatının bir parçasıydı.

Peki, tamam. Normal olmasa bile normal-*imsi* bir hayattı.

Ve ürkütücü yol arkadaşıyla buluşup Başka Bir Yer'e doğru yola çıkmak üzere doğrudan Fas'a gitmemek için kendini zor tutsa da birden ortadan kaybolmayı göze alamıyordu. Henüz kaybetmediklerini yitirmeyi göze alamazdı. Geri gidip vedalaşacak, kestirilemeyen bir gelecekte, muhtemelen normal hayatını son bir kez yaşayacaktı.

Üstelik, Zuzana'nın kukla gösterisini kaçıramazdı.

25

Hiç Huzur Yok

Karou, cuma gecesi geç saatte Prag'a vardı. Taksiciye adresini verdi ama semtine yaklaştıkları sırada fikir değiştirip Josevof'taki eski Yahudi Mezarlığı'nda inmek istediğini söyledi. Burası asırlar boyunca ölülerin üst üste yığıldığı, mezar taşlarının ağızdaki kötü dişler gibi göründüğü ve Karou'nun bildiği en tekinsiz yerdi. Kötücül kargalar yuvalarını buraya kurmuştu ve ağaç dalları kıvrık parmakları andırıyordu. Burayı resmetmeyi seviyordu ama şu anda tabii ki kapalıydı ve Karou zaten mezarlığa girmeyi düşünmüyordu. Taş duvar boyunca yürürken sessizliğin ağırlığını hissedebiliyordu. Sonunda Brimstone'un geçidine yakın bir noktaya ulaştı –daha doğrusu, bir zamanlar geçidin olduğu yere.

Caddenin karşısındaki kapıyı çalmak için bütün cesaretini topladı. *Kapının açılıverdiğini düşün*, diye geçirdi içinden. *Düşün ki kapı gıcırdayarak aralandı ve İssa yüzündeki abartılı gülümsemesiyle seni karşıladı.* "Brimstone pek havasında değil," diyebilirdi sonra. "İçeri girmek istediğinden emin misin?"

Sanki bütün yaşananlar salakça bir hataymış gibi. Mümkün değil miydi?

Karşıya geçti. Kalbi umutla çırpınırken elini kaldırıp üç kez, sertçe kapıyı tıklattı. Kapıyı çalar çalmaz, umut, yüreğine büyük bir sızı gibi çöreklendi. Derin bir nefes alıp içinden, *lütfen, lütfen, lütfen,* diye dua ederken kalbi deli gibi çarpıyordu. Gözleri dolmaya başlamıştı. Kapı açılsa da açılmasa da ağlayacaktı. Gözyaşları hem rahatlamaya hem de hayalkırıklığına hazırdı.

Sessizlik.

Lütfen, lütfen, lütfen.

Ve... hiçbir şey olmadı.

Tekrar derin bir nefes çekti. İki gözünden birer damla süzülürken nefesini saldığında ağzından buhar çıktı. Soğukta dakikalar boyunca kendine sarıldı, sonunda pes edip evine doğru yola çıktı.

❋ ❋ ❋

O gece Akiva, kızı uyurken seyretti. Karou'nun dudakları hafifçe aralanmıştı, ellerini bir çocuk gibi yanağının altında kıvırmıştı, derin derin soluk alıp veriyordu. *O masum*, demişti İzîl. Uyurken öyle görünüyordu. Ama gerçekten masum muydu?

Akiva geçen birkaç ay içinde onu aklından çıkaramamıştı –öleceğine inandığı için gölgesinde korkuyla büzüştüğünde, başını kaldırıp bakarken yüzü ne kadar da güzel görünüyordu. O anı Akiva'nın kanını kaynatıyordu. Defalarca, az daha onu öldürmek üzere olduğu aklına gelmişti. Peki niye durmuştu?

Karou'yla ilgili bir şey, başka birini, çok uzun zaman önce kaybettiği bir kızı hatırlatıyordu. Ama bunun ne olduğunu çıkaramıyordu. Gözleri değildi. Karou'nun gözleri verimli topraklar kadar sıcak bir kahverengi değildi, siyahtı. Bembeyaz teniyle keskin bir tezat oluşturan, kuğularınki kadar kara gözleri vardı. Ve çok uzun bir süre önce sislerin arasında gördüğü aşkının yüz hatlarından bir iz bulduğu da söylenemezdi. İki kız da güzeldi, bütün benzerlik buraya kadardı ama bir şey vardı ki ikisinin arasında bir bağ oluşturuyordu. Bu yüzden kılıcı indirememiş, Karou'yu öldürememişti.

Sonunda ne olduğunu buldu. Bir hareketti: Ona bakmak için başını bir kuş gibi kaldırıp havaya dikmesi. Kızı kurtaran, bu hareketi olmuştu. O küçücük hareket, hayatını kurtarmıştı.

Balkonda durmuş camdan içeri bakarken Akiva kendi kendine, *peki şimdi ne olacak,* diye soruyordu.

Birini uyurken izlediği son gece aklına geldi. Aralarında nefesiyle buğulanan cam yoktu. Dışarıda değil bu kez içerideydi, sıcacık Madrigal'in yanındaydı. Bir dirseğinin üzerine yaslanmış, ona dokunmamak için kaç dakika dayanabileceğini deniyordu.

Bir dakika bile dayanamamıştı. Ona dokunamadığı için sanki parmaklarının ucuna iğneler batıyordu.

O zamanlar elinde daha az çizgi vardı ama artık ölüm mürekkebine bulanmıştı. Çoktan bir katil olmuştu ama Madrigal, parmaklarını teker teker öpmüş, onu rahatlatmıştı. "Bize sadece savaşmak öğretildi," diye fısıldamıştı, "ama yaşamanın başka yolları da var. O yolları bulabiliriz Akiva. O yolları *icat* edebiliriz. Her şey burada başlıyor." Avcunu çıplak göğsüne yerleştirdiğinde, Akiva'nın kalbi kızın dokunuşuyla yerinden

fırlayacak gibi olmuştu. Sonra Madrigal onun elini alıp saten gibi teninde kalbinin üzerine bastırmıştı. "Başlangıç biziz."

O rüya gibi gece gerçekten de bir başlangıç gibi hissettirmişti –sanki yaşamanın yeni bir yolunu keşfediyorlardı.

Akiva hiçbir zaman, uyurken Madrigal'in gözkapaklarına parmakuçlarıyla dokunduğu kadar yumuşak dokunmamış, kimsenin titreşen gözkapaklarının ardında hangi rüyaların kovalandığını hayal etmeye çalışmamıştı.

Uyurken bile kendisine dokunmasına izin verecek kadar güvenmişti ona. Şimdi bile hayret ediyordu –daha en başından yanında yatmasına, yüz hatlarını, zarif boynunu, ince ama güçlü kollarını ve muhteşem kanatlarının eklem yerlerini okşamasına izin verecek kadar güvenmişti. Bazen karmaşık rüyalarla nabzının deli gibi atmaya başladığını hissederdi. Diğer zamanlar Madrigal mırıldanarak ona uzanır, kendine çekerken uyanır, sonra ipek yumuşaklığında bir olurlardı.

Akiva, bakışlarını çevirdi. Madrigal'le ilgili hatıralarını böylesine yoğun ve hızlı canlandıran neydi?

Zihninin kasırgalı derinliklerinde bir fikrin filizleri bağlantıları keşfetmeye başlıyordu -imkansızı mümkün kılmanın bir yolunu buluyordu- ama bunu kabul etmeye yanaşmıyordu. Kendisi bile, içinde bir yerlerde umuda dair bir kıvılcımın kalmış olabileceğine inanmıyordu.

Hazael ve Liraz'a bile söylemeden bu dünyaya geri dönmek için kendi düzenini bozmasına neyin neden olduğunu merak ediyordu.

Camı kırmak ya da eritmek çok kolaydı. Saniyeler içinde Karou'nun yanına girebilir, eliyle ağzını kapattıktan sonra onu uyandırabilirdi. Ondan, bilmek istediği şeyi... Tam olarak neyi bilmek istiyordu? Neden burada olduğunu *kızın*

tahmin edebileceğini mi düşünüyordu? Hem onu korkutma fikri midesini bulandırıyordu. Sırtını cama dönüp tırabzanlara yaklaştı ve şehre baktı.

Hazael ve Liraz, şimdiye kadar yokluğunu fark etmiş olmalıydı. Alçak sesle aralarında, "Yine..." diye mırıldanacaklardı ama yokluğunu, çabucak uydurdukları bir hikayeyle örteceklerdi.

Hazael ve Liraz'la yarı kardeş sayılırdı. Savaşmaları için çocuk doğurtmaya meraklı Melek imparatorun veletleri haremde doğmuştu. "Babaları" -ki bu kelimeyi sıktıkları dişlerinin arasından tıslarcasına söylerlerdi- her gece farklı bir odayı ziyaret ederdi. Kadınlar ya hediye olarak gelir ya da gözüne kestirdiğini alırdı. Sekreterleri, imparatorun soyunu iki sütunda kaydederdi: Oğlanlar ve kızlar. Listeye sürekli yeni bebekler eklenirdi ve büyüyüp savaş meydanında öldüklerinde, törensiz, şamatasız, listedeki isimlerinin üzerleri çizilirdi.

Akiva, Hazael ve Liraz listeye aynı ay kaydedilmişti. Birlikte kadınların arasında büyümüş, beş yaşma geldiklerinde eğitime verilmişlerdi. O zamandan beri birlikte kalmayı başarmışlardı. Sürekli aynı alayda savaşmış, son seferinde olduğu gibi aynı görevlere gönüllü olmuşlardı: Brimstone'un kapılarına bıraktıkları yanık el izleriyle, büyücünün bütün geçitlerini tek seferde yakarak yok etmekti son görevleri.

Akiva'nın hiçbir açıklama yapmadan ortadan kaybolduğu ikinci seferdi bu. İlki yıllar önceydi ve o kadar uzun süre ortada görünmemişti ki kardeşleri onun öldüğünü düşünmüştü.

Gerçi bir parçası ölmüştü.

Kayıp olduğu o aylar boyunca nerede olduğunu ya da neyin onu şimdi olduğu adam yaptığını, ne onlara ne de başkasına söylemişti.

İzîl ona canavar demişti. Haksız mıydı? Bugün nasıl biri olduğunu ve çok uzun zaman önce kanatlarını kapalı tuttukları sessiz dünyada birbirlerine fısıldadıkları 'yaşamanın yeni yolunun' neye benzediğini görse, Madrigal'in ne düşüneceğini gözünde canlandırdı.

İlk defa hafızası Madrigal'in yüzünü gözünün önüne getiremedi. Onun yerine başka bir yüz belirdi: Karou'nun yüzü. Kapkara gözleri dehşet içindeydi ve Akiva'nın üzerine abanmış, kıvılcımlar saçan kanatlarını yansıtıyordu.

Akiva *gerçekten* de bir canavardı. Yaptıklarının hesabını veremezdi.

Kanatlarını açtı ve geceye yükseldi. Camda durmuş, huzur içinde uyuyan Karou'yu izlemesi yanlıştı. Uyumak için caddenin karşısına uçtu ve rüyasında, camın öteki tarafında olduğunu gördü. Rüyasında Karou -Madrigal değil, Karou- ona gülümseyip parmaklarının eklem yerlerini teker teker öpüyordu. Her bir öpücük, elindeki kara çentikleri siliyordu.

Masum.

"Yaşamanın başka yolları var," diye fısıldamıştı Karou rüyada. Akiva ağzında acı safrayla uyandığında, bunun gerçek olmadığını biliyordu. Umut yoktu, sadece celladın baltası ve intikam vardı. Ve huzur da yoktu. Huzur hiç yoktu. İçindeki öfke bir çığlık gibi yükselirken, yumruklarını gözlerine bastırdı.

Neden buraya gelmişti? Ve neden ayrılamıyordu?

26

Belli Belirsiz Bir Terslik

Cumartesi sabahı Karou, haftalardır ilk defa kendi yatağında uyandı. Duşunu aldı, kahve yaptı, dolapta atıştırabileceği bir şeyler aradı, bulamadı. Sonunda Zuzana'nın hediyelerini bir alışveriş torbasına koyup evden ayrıldı. Yolda arkadaşına mesaj çekti -*Ce-eee! Büyük gün. Kahvaltı getiriyorum*- ve köşedeki pastaneden çörek aldı.

Cevap gelince -*Çikolata değilse, kahvaltı değildir*- gülümsedi ve pastaneye geri dönerek çikolatalı çöreklerden aldı.

İşte tam o sırada, tam köşeyi dönerken, birden bir şeylerin ters gittiğini hissetti. Bir terslik olduğuna dair belli belirsiz bir sezgi içine yerleşmişti ama bu bile, durup etrafına bakması için yeterli olmuştu. Bain'in bir av gibi yaşamaktan, sürekli peşinde birileri olduğunu düşünerek endişelenmekten bahsettiğini hatırlıyordu. Tüyleri diken diken oldu. Bıçağı çizmesindeydi, bileğinin hemen yanında kabzanın sertliğini hissedebiliyordu. Böylesi rahatsız bir duygu, onu rahatlatıyordu.

Zuzana'nın çikolatalı çörekleriyle birlikte temkinli adımlar atarak yoluna devam etti. Omuzları kaskatıydı, birkaç kez ar-

kasına baktı ama sıradışı hiçbir şey göremedi. Sonunda Karl Köprüsü'ne ulaştı.

Prag'ın ikonu olan bu Orta Çağ köprüsü, Vlatava nehri üzerinden Eski Şehir ile Küçük Mahalle'yi birleştiriyordu. Her iki ucunda gotik kuleler yükseliyordu ve sadece yayalara açık köprünün her iki yanında, azizlerin heykelleri sıralanmıştı. Sabahın erken saatinde burası neredeyse tenha sayılırdı. Henüz doğan güneşin ışığında, heykellerin uzun gölgeleri köprünün üzerine düşüyordu. İşportacılar ve çalgıcılar, el arabalarıyla şehrin en popüler yapısında yer tutmak için gelmeye başlamıştı ve köprünün tam ortasında, Prag Kalesi'nin fotoğraf çekilesi mükemmel manzarasını arkasına alan devasa bir kuklacı duruyordu.

"Aman Tanrım, bu harika bir şey," dedi kendi kendine Karou. Çünkü üç metre boyundaki, ahşaptan kazınmış yüzü ve kar küreği büyüklüğündeki elleriyle, tekinsiz görünen kuklacı kendi başına duruyordu. Karou kuklacının arkasına baktı -çok büyük bir trençkot giydirilmişti- ama kimseyi göremedi. Zuzana'nın, eserini öylesine bırakıp gitmiş olmasına şaşırarak, "Merhaba?" diye seslendi.

Sonra kuklacının *içinden,* "Karou!" diye seslenildiğini duydu. Trençkotun arkasındaki yırtmaç, bir çadırın kapısı gibi açıldığında Zuzana dışarı fırladı.Ve Karou'nun elindeki çörekle dolu kese kağıdını kaptı. "Tanrı'ya şükürler olsun," dedikten sonra hemen yemeye başladı.

"Eh. Seni görmek de çok güzel."

"Mmmf."

Kuklacının içinden bu kez Mik çıkıp Karou'ya sarıldı. "Zuzana'nın çevirmeni ben olacağım," dedi. "Şu anda Zuzana dilinde teşekkür ediyor."

"Sahi mi?" diye sordu Karou kuşkuyla. "Bana daha çok oburluk sesleri çıkarıyormuş gibi geldi."

"Kesinlikle."

"Mmmf." Zuzana başını sallayarak katıldığını belirtti.

"Çok sinirli," dedi Mik, Karou'ya.

"Çok mu kötü?"

"Berbat." Zuzana'nm arkasına geçerek, sarılmak için eğildi. "Büyük bir açlıkla, dehşetli derecede berbat. Katlanılır durumda değil. Onu sana teslim ediyorum. Bana bu kadarı yetti."

Zuzana ondan kurtulmaya çalıştı, sonra Mik yüzünü boynuna gömüp abartılı öpücük sesleri çıkardığında ciyakladı.

Kum rengi saçları olan Mik, beyaz tenliydi. Favorileri, keçi sakalı ve hafifçe kısık gözleriyle, Orta Asya'nın ovalarından buraları işgale gelen atalarını andırıyordu. Yakışıklı ve yetenekliydi. Kolayca mahcup oluyor, bir şeye odaklandığında mırıldanmaya başlıyordu ve az konuşsa da ilginç biriydi –özetle iyi bir karışımdı. Kaz'ın tersine, sohbet sırasında konuşma sırasının kendisine gelmesini beklemeden, gerçekten dinliyor, dinliyormuş gibi yapmıyordu. Her şey bir yana Zuzana'nm ona olduğu kadar o da kıza düşkündü. Mahcubiyetleri ve gülümsemeleriyle çizgi karakterler gibiydiler -bir tek, gözlerindeki kalp şekilleri eksikti- ve Karou onları izlerken hem çok mutlu oluyor hem de derinlerde bir yerlerde keder hissediyordu. Onları izlemek, kelebeklerin -*papilio mideus*- yeni aşkının tatlı tangosunu izlemekle aynı şeydi.

Kendi cephesinde içinde bir şeylerin kıpırdadığını hayal etmek, her geçen gün biraz daha zorlaşıyordu. Dahası, içi boşalmış bir kızdı. Sanki bu boşluk, bir düşman gibi, bildiği her şeyi tehdit ediyordu.

Hayır. O düşünceyi kafasından kovdu. Bilmek istediğine *ulaşacaktı*. Bilme yolundaydı.

Mik, Zuzana'nın boynunu öpmeye başladığında Karou'nun gülümsemesi gerçekti ama biraz sonra "Bay Patates Kafa" gibi yapmacık bir gülümsemeyle baktığını hissetmeye başladı. Boğazını temizledikten sonra, "Hediye getirdiğimden bahsetmiş miydim?" diye sordu.

Sözleri işe yaradı. "Hediyeler!" diye çığlık atan Zuzana, Mik'ten kurtuldu. Ellerini çırparken olduğu yerde zıplıyordu. "Hediyeler, hediyeler!"

Karou alışveriş torbasını uzattı. Torbada kalın kahverengi kağıda sarılıp iple bağlanmış üç paket vardı. En büyük olanının üzerindeki parşömen kağıdından amblemli kartta, MME. V. VEZERIZAC, SANAT ESERLERİ yazıyordu. Ambalaj çok şık, aynı zamanda önemli görünüyordu. Zuzana paketleri torbadan çıkarırken, her zamanki gibi kaşını kaldırdı. "Bunlar ne?" diye sordu ciddileşerek. "*Sanat eserleri mi* Karou? Hediye derken, havaalanından bez bebek falan gibi bir şeyden bahsediyordum."

"Sen paketleri aç," dedi Karou. "Önce büyük olanı."

Zuzana paketi açtı. Ve ağlamaya başladı. "Ay, aman Tanrım, aman Tanrım," diye fısıldadı hediyeyi göğsüne yapıştırırken.

Bir bale kostümüydü bu. Ama sıradan bir bale kostümü değildi. "1905 yılında Paris'te Anna Pavlova giymiş," dedi Karou heyecanla. Hediye vermek çok eğlenceliydi. Küçükken hiç doğumgünü ya da yılbaşı partisi yaşamamıştı ama belli bir yaşa geldikten sonra, bu dönemlerde dükkanlardan alışveriş yapmış, İssa ve Yasri'ye küçük hediyeler almıştı –çiçekler, tuhaf meyveler, mavi kertenkeleler, İspanyol yelpazeleri...

"Pekala. Onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim..."

"*Ne?* Dünya üzerindeki en meşhur balerinden bahsediyoruz."

Kaş yine kalktı.

"Önemli değil," diye iç çekti Karou. "Çok minyon bir kadındı, o yüzden üzerine olur sanırım."

Zuzana kostümü üzerine tuttu. "Bu... bu... bu... bu çok Degas tarzı..." diye kekeledi.

Karou sırıttı. "Biliyorum. Harika değil mi? Les Puces bitpazarında ikinci el bale eşyaları satan bir kadın var..."

"İyi ama bu sana kaça patladı? Bir servet harcamış olmalısın..."

"Şşş," diye onu susturdu Karou. "Daha aptalca şeyler için nice servetler harcandı. Hem ben zenginim, unuttun mu? Saçma derecesinde zengin. *Sihir* derecesinde zengin."

Brimstone'un sağladığı güzelliklerden biri de hediye verecek kadar parasının olmasıydı. Paris'te kendine de bir hediye almıştı. Sanat eseriydi ama baleyle ilgisi yoktu. Gördüğü bıçaklar cam vitrinden gözünü almıştı. Ve o anda, bu bıçaklara sahip olmak istediğine karar vermişti. En sevdiği hilal şeklindeki Çin bıçaklarıydı bunlar. Bir zamanlar çalıştığı kendi bıçak takımı, geçitler yandığından beri gitmediği Hong Kong'daydı. Her halükarda bu yeni bıçaklar, eskilerini utandıracak kadar güzeldi.

"On dördüncü asır..." diye satış söylemine başlamıştı Madam Vezerizac ama Karou'nun dinlemeye ihtiyacı yoktu. Pazarlık yapmak bıçaklara ayıp olurdu, o yüzden hiç sakınmadan istenen bedeli ödemişti.

Her bir bıçağın iki ucu birer hilal şeklindeydi, kabzaları ortadaydı ve insan, eline aldığında kesip biçmenin yanı sıra,

daha önemlisi olan bloke etme noktalarına da sahip oluyordu. Hilal şeklindeki keskin bıçaklar, birden fazla rakiple, özellikle de kılıç gibi uzun silahları olan rakiplerle savaşmak için birebirdi. Fas'tayken bu bıçaklar yanında olsaydı, Melek onu o kadar kolay sindiremezdi.

Zuzana'ya ayrıca eski tarz bir çift bale ayakkabısı ve yine bir asır öncesinin Paris'inden, ipek goncalarla süslü harika bir taç almıştı. Karou, "Hazırlanmak ister misin?" diye sorduğunda, Zuzana yutkunarak başını salladı. Kuklacının içine sığıştıklarında, Zuzana diğer kostümünü kenara attı.

Bir saat sonra köprünün üzeri turistlerle dolmuştu. Kollarının altına sıkıştırdıkları şehir rehberiyle kaleye doğru ilerliyorlardı ve dev kuklacının etrafında, hatırı sayılır bir kalabalık toplanmıştı. Karou ile Zuzana, kuklacının içindeydi.

"Gözünü kısmayı kes," dedi Karou tütüsüne rağmen hiç de hanım hanımcık davranmayan ve sürekli kıpırdanan Zuzana'nın makyajını yarıda keserek.

"Baldırlarım uyuştu," dedi Zuzana.

"Yanaklarının da uyuşmasını ister misin? Kıpırdama."

"Aman, iyi." Karou yüzüne pembe allıkla mükemmel birer yuvarlak çizerken Zuzana kıpırdamadan durdu. Yüzü pudra beyazıydı, dudakları minik bir Eros yayı gibi görünüyordu. Kuklaların açılıp kapanan ağızlarını temsilen, ağzının iki yanına düzgünce çizgi çekilmişti. Takma kirpikler koyu renkli gözlerini gölgede bırakıyordu ve üzerine tam oturan tütüsüyle, daha iyi günler görüp geçirmiş olan bale ayakkabılarını giymişti. Beyaz kalın çorabı bir sürü yerinden kaçıktı ve dizleri yamalıydı. Korsesinin bir askısı kopuktu ve solmuş goncalardan oluşan tacının altında topuz yaptıkları saçları, dağılmanın eşiğindeydi.

Oyuncak bir sandık açık duruyordu. Kostümü iyice dağılırsa hazır tutuyorlardı.

"Tamamdır," dedi Karou çıkardığı işi inceleyerek. Sevinçle bir kez el çırptığında kendini, yaban havuçlarıyla boynuz ya da tüylerden kuyruk yaptığında sevinçle el çırpan İssa'ya benzetti. "Mükemmel. Harika bir şekilde zavallı görünüyorsun. Eminim bazı turistler seni hediyelik eşya olarak evlerine götürmek isteyecektir."

"Bazı turistler bugün çok üzülecek," dedi Zuzana tütüsünü çekiştirip büyük bir azimle çoraplarını yukarı çekerken.

"Şu zavallı çoraplarla uğraşmayı bırakır mısın? Gayet iyi görünüyor."

"Çoraptan nefret ediyorum."

"Eh, bunu da nefret ettiklerin listesine ekleyelim o zaman. Dur bakayım? Bu sabah şapkalı adamlardan, uzun gövdeli köpeklerden..."

"Uzun gövdeli köpek *sahiplerinden*," diye düzeltti Zuzana. "O köpeciklerden nefret edebilmek için *mercimek* kadar bir yüreğin olmalı."

"Uzun gövdeli köpek sahiplerinden, saç spreyinden, takma kirpiklerden ve şimdi de çoraplardan nefret ediyorsun. Bu kadar mı?"

"Nefret listesi mi?" Zuzana, içini dinliyormuş için birkaç saniyeliğine sustu. "Evet, sanırım bu kadar. Şimdilik."

Mik başını aralıktan içeri uzattı. "Kalabalık toplandı," dedi. Zuzana'nm dönem projesini sokağa taşımak onun fikri olmuştu. Bazen değişiklik olsun diye kemanıyla eşlik ediyor, daha romantik bir görüntü oluşturmak için sol gözüne korsan bandı takıyordu. Zuzana'ya her sabah birkaç bin kron kazanabileceğini söylemişti. Şimdi de korsan bandını gözüne

takmıştı ve bir şekilde hem serseri hem de sevimli görünmeyi başarmıştı.

"Tanrım, çok tatlı görünüyorsun," dedi boştaki gözünü Zuzana'ya dikerek.

"Tatlı" genellikle Zuzana'nın hoşlandığı bir kelime değildi. "Bebekler tatlıdır," diye azarladı onu. Ama Mik'in suratı asılınca hemen yelkenlerini suya indirdi. Yüzü kızardı.

"Aklımı karıştırıyorsun," dedi Mik, daracık alana sığmaya çalışarak. Karou sırtını kuklanın duvarlarına dayamak zorunda kaldı. "Bir kuklanın beni baştan çıkarması saçma bir şey değil mi?"

"Evet," dedi Zuzana. "Çok saçma. Ama en azından neden bir kukla tiyatrosunda çalıştığını anlamış olduk."

"Bütün kuklalar beni baştan çıkarmıyor. Sadece sen." Mik, kollarını kızın beline doladığında Zuzana ciyakladı.

"Dikkatli ol!" dedi Karou. "Makyajı bozulmasın!"

Mik onu duymadı bile. Zuzana'nın bebek gibi boyanmış dudaklarını uzun uzun öptü, kırmızı ruju ve beyaz fondöteni birbirine bulaştırdı. Geri çekildiğinde kendi dudakları da kıpkırmızıydı. Kahkahalar atan Zuzana genç adamın dudaklarını sildi. Karou arkadaşının makyajını tazelemeyi düşündü. Ama kızın bu bozuk makyajlı hali perişan görünümü pekiştiriyordu, o yüzden hiç dokunmadı.

Öpücük aynı zamanda Zuzana'nın gevşemesini sağlamıştı. "Sanırım gösteri zamanı geldi," dedi gözlerinde ışıltılarla.

"Eh, peki o zaman," dedi Karou. "Gir bakalım oyuncak sandığına."

Böylece gösteri başladı.

Zuzana'nın bedeniyle anlattığı hikaye dokunaklıydı –son bir dans için kutusundan çıkarılan, terk edilmiş bir kukla-

yı canlandırıyordu. İlk başta her tarafı tutulmuş, pas tutmuş gibi beceriksiz ve tutuk hareketlerle başlıyordu. Birkaç kez yere yığılıp bir tül dağına gömülüyordu. Karou kendinden geçmiş seyircileri izlerken, onların öne atılıp zavallı küçük dansçının ayağa kalkmasına yardım etmek istediklerini yüzlerinden okuyabiliyordu.

Tekinsiz kuklacı, kızın tepesinde yükseliyordu. Zuzana döndükçe devasa maketin kolları ve parmakları, sanki kuklasını oynatıyormuş gibi sürekli hareket ediyordu. Gerçekten bir mühendislik harikasıydı ve o kadar düzgün çalışıyordu ki dikkatleri üzerine çekmiyor, bu sayede göz yanılsamasını mükemmelleştiriyordu. Kukla balerinin zarafetine kavuştuğu, sanki iplerinden çekilmiş gibi Zuzana'nm parmakuçlarına yükseldiği an geldiğinde, yüzünde neşenin pırıltıları dolaşıyordu. Mik'in kemanından bir Smetana sonatı acı acı yükselirken, gösteri bir sokak tiyatrosu olmaktan öteye geçiyor, gerçeğe dönüşüyordu.

Karou izlerken gözlerinin yanmaya başladığını hissetti. İçindeki boşluk, *nabız* gibi atıyordu.

Gösterinin sonunda Zuzana seyircilere son bir çaresiz yalvarışla bakıp kolunu onlara doğru uzatırken, kuklacısının zorlamasıyla kutusunun içinde büzüştü. Sandığın kapağı gürültüyle kapandı ve müzik tiz bir nağmeyle sona erdi.

Seyirciler gösteriye bayıldı. Mik'in keman kutusundan banknotlar ve bozuk paralar taşıyordu. Zuzana sandığından çıkıp birkaç kez kalabalığı selamladı ve Mik'le birlikte kuklacının içine kaçmadan önce birkaç kişiyle fotoğraf çektirdi. İçeride makyajdan geri kalanın da bulamaca dönüştürüldüğünden emin olan Karou, oyuncak sandığının üzerine oturup beklemeyi daha uygun buldu.

Karl Köprüsü'nün üzerinde turlayan turistlerin arasında otururken, o belli belirsiz terslik hissi, güneşin önüne geçen bir bulutun gölgesi gibi yine usulca ve sinsice Karou'nun yüreğine oturdu.

27

Av Değil, Gücün Ta Kendisi

Bir av gibi korku içinde yaşayacaksın küçük kız.

Etrafına bakınıp gelip geçen yüzleri incelerken, Bain'in sözleri Karou'nun kulaklarında çınlıyordu. Köprünün ortasında otururken, kendini tamamen savunmasız hissediyordu. Gözlerini kısarak nehrin kenarındaki binaların çatılarını görmeye çalıştı. Avcı'nın bir tüfeğin dürbününe gözünü dayamış hayali, bir türlü gözlerinin önünden gitmiyordu.

Silkinerek düşünceleri kafasından kovdu. Bain öyle bir şey yapmazdı. Yapar mıydı? İçindeki his sönmeye yüz tuttuğunda Karou paranoyaklık yaptığı için kendini azarladı ama gün içinde Zuzana'nın birkaç gösterisi arasında aynı terslik hissi, yine ilk seferki gibi sırtının ürpermesine neden oldu.

Zuzana her gösteriyle kendine güvenini kazanıyor, Mik'in keman kutusu paralarla dolup taşıyordu. Umduklarının çok daha üzerinde bahşiş toplamışlardı.

İki genç tatlı sözlerle Karou'yu yemeğe çıkmaya ikna etmek istedi ama kız, uçak seyahatlerinin yorgunluğunu hala üzerinden atamadığını söyleyerek öneriyi reddetti. Gerçi yor-

gun olduğu yalan sayılmazdı, yine de asıl derdi bu değildi. Birilerinin kendini izlediğinden artık emindi.

Parmaklarını avcunda oynattı. Bir gıdıklanma, kolu boyunca dolaştı. Köprüden çıkıp Eski Şehir'in labirentine dalarken, birinin peşinde olduğunu biliyordu. Durup diz çöktü. Çizmesini düzeltiyormuş gibi yaparken bıçağını çıkardı -kutusunda duran hilal şeklinde olanlar değil, her zamanki bıçağıydı bu- ve etrafını kolaçan ederken, kol yeninin içine kaydırdı.

Kimseyi göremeyince yoluna devam etti.

Prag'a ilk geldiği günlerde, bu sokakları keşfe çıktığında sürekli kaybolurdu. Bir sanat galerisinin yanından geçer, birkaç sokak sonra geri döner ve... galeriyi bulamazdı. Şehir, aradığı her şeyi yutuyormuş gibiydi. Aslında, aradığını bulduğu *hiç* olmamıştı. Sanki bu birbirine dolanan sokaklarda, bakmadığınız sırada harita değişiyor, heykeller parmakuçlarında başka bir yere kaçıyor, bulmaca parçası gibi taşlar birbirine giriyordu. Prag insanı büyülüyordu, içine çekiyordu. Prag'da olmak, tıpkı umudunu kaybedene kadar insanı ormanların derinliklerine çeken, orman perilerine kanmak gibiydi. Ama şehirde kaybolmak, kukla dükkanları ve apsent arasındaki nazik bir maceraydı. Sokakların köşesinde sadece aptalca heyecanların peşinde koşan Kaz ve vampir makyajı yapmış arkadaşları saklanıyordu.

Genellikle.

Bu akşam Karou gerçek bir tehlike seziyordu ve attığı her adımda, bu sezgisinden daha çok emin oluyordu. Bütün soğukkanlılığıyla dövüşmek *istiyordu*. Vücudu yay gibi gergindi. Yapabileceği başka şeyleri yüzüne vuran şakacı hayalet hayatıyla, şu anda acımasız bir *savaşa* gireceğinden adı gibi emindi.

"Haydi," diye fısıldadı ortalıkta görünmeyen takipçisine. Başını yere eğmiş, adımlarını hızlandırmıştı. "Sana bir sürprizim var."

Köprüyle Eski Şehir Meydanı'm birbirine bağlayan ana cadde üzerindeyken kalabalık turist grupları üzerine üzerine geliyordu. Sağ sol yaparak kalabalığı yararak ilerlerken, takipçisini gözucuyla bile olsa görebilmek adına omzunun üzerinden geriye bakıyor, bir taraftan da zihnine yerleşen korku duygusunu yenmeye çalışıyordu. Daha sessiz gibi görünen ara sokakların kesişme noktasına geldiğinde, sola dönüp sırtını duvara yasladı. Bölgeyi iyi biliyordu. Kaz'ın korku turları için mükemmel ortam yaratan sokaklar, birbirleri arasında kayboluyordu. Biraz ilerideki Orta Çağ lonca evinin girintisinde, turistleri korkutmak için hayalet kıyafetleriyle çok kereler beklemek zorunda kalmıştı. Gizlenmek için iyice gölgelere sığındı.

Ve o anda bir vampirle yüz yüze geldi.

"Hey!" diye bağıran Karou, tökezleyerek gerilerken gölgelerden aydınlığa çıktı.

"Aman Tanrım," dedi gölgelerin içindeki ses. "*Sen.*" Vampir duvara yaslanıp kollarını çok canı sıkılmış gibi göğsünde kavuşturdu.

Svetla. Kızı görür görmez Karou'nun çenesi kasıldı. Svetla mankenler kadar uzun ve inceydi. Vahşi güzelliği, korkunç bir şekilde yaşlanacağının habercisiydi. Yüzüne beyaz boya sürmüş, gözlerine simsiyah kalem çekmişti. Sahte vampir dişlerini gösteren dudaklarının kenarından kıpkırmızı bir kan damlası süzülüyordu. Kaz'ın seksi vampir dilberi, siyah peleriniyle tekinsiz bir şekilde Karou'nun saklanmaya niyetlendiği girintide duruyordu.

Aptal, diye azarladı Karou kendini. Korku turu saati olduğunu unutmuştu. Tabii ki Kaz'ın belirlediği saklanma yerleri, türlü türlü oyuncuyla dolu olacaktı. Akşamları Eski Şehir'de yürürken duvarlara yaslanmış canı sıkkın hayaletleri görmek genellikle onu çok eğlendirirdi. Bir sonraki turist grubunu beklerken ya birilerine mesaj atar ya da Twitter'da takılırlardı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Svetla kötü bir şeyin kokusunu almış gibi dudaklarını bükerek. Saniyesinde çirkinleşebilen güzellerden biriydi.

Karou ana cadde yönüne göz attı, sonra saklanabilecek bir yer bulma umuduyla sokağın diğer ucuna baktı. En yakın nokta çok uzaktı, bunu göze alamazdı. Takipçisinin neredeyse dibinde olduğunu hissedebiliyordu.

Svetla yaya yaya konuştu. "Kaz'ı arıyorsan zahmet etme. Neler yaptığını bana anlattı."

Tanrım, diye geçirdi içinden Karou. Sanki şu anda bir önemi varmış gibi... "Svetla, kapa çeneni," dedikten sonra kızın yaslandığı girintiye kendini atarak taş duvara yaslandı.

Sıkışan Svetla onu iteklemeye çalıştı. "Sen ne yapıyorsun ucube?"

"Kapa çeneni dedim," diye tısladı Karou. Svetla yine konuşmaya yeltendiğinde, kol yenine sakladığı bıçağı çıkarıp gösterdi. Bıçağın ucu, tıpkı bir kedi tırnağı gibi kıvrıktı ve yakaladığı ışığı yansıtıp parıldarken, fazlasıyla tehditkar görünüyordu. Svetla nefesini bir nida eşliğinde yutup sesini kesti ama suskunluğu uzun sürmedi. "Ah tabii. Sanki beni *bıçaklayabilecekmişsin* gibi..."

"Dinle," dedi Karou kısık sesle. "Sadece bir dakika sessiz dur, ben de aptal kaşlarını düzelteyim."

Şokla karışık sessizliğin ardından incinmiş bir, "*Ne?*" sorusu geldi.

Svetla'nın perçemleri alnına öyle düşüyordu ki neredeyse gözlerini kapatıyordu ve kullandığı saç spreyinden kaskatı kesilmişlerdi. Çünkü kaşlarını saklamaya çalışıyordu. Karou, Noel zamanı biraz eğlenmek adına bir şing dileğini bunun için feda etmişti. Kızın saçlarıyla saklamaya çalıştığı kapkara çalı gibi kaşları, mankenlik kariyerine hiçbir katkı sağlamıyordu.

Svetla'nın yüz ifadesi, kafa karışıklığı ve öfke arasında gidip geldi. Karou'nun onun kaşlarının ne durumda olduğunu bilmesi mümkün değildi, her zaman özenle saklamaya dikkat etmişti. Karou'nun kendisini gözlediğini düşünüyordu. Oysa Karou'nun umrunda bile değildi. Sadece kızın susmasını istiyordu. "Ciddiyim," diye fısıldadı. "Ama kaşlarını düzeltebilmem için hayatta kalmam lazım, o yüzden *kapa çeneni.*"

Karlova Caddesi ve yakınlardaki kafelerden müzik sesleri, makine mırıltıları geliyordu. Yürüyen birilerini duyamıyordu ama bu, hiçbir anlam ifade etmezdi. Avcılar nasıl gizleneceklerini iyi bilirdi.

Svetla hala kızgın görünüyordu ama hiç olmazsa bir süre sessiz kalmaya karar vermiş gibiydi. Karou kaskatı halde, heyecanla kulak kesildi.

Biri geliyordu. Bir hayaletin adımlarıyla yaklaşıyordu. Sokağın başında bir gölge göründü. Yaklaşan her kimse, gölgesi Karou'nun önüne kadar uzuyordu. Avuçları zonklarken bıçağın kabzasını daha sıkı kavradı ve kim olduğunu anlayabilmek için dikkatle gölgeyi inceledi.

Gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırırken, kafasının içinde bir sürü tilki dolaşıyordu. Ama bu tilkiler Bain'e değil, Razgut'a aitti.

Melek biraderim seni arıyordu aşkım.

Gölge. Gölgenin *kanatları* vardı.

Aman Tanrım, bu bir Melek. Karou'nun nabzı fırladı. Bütün bu süre boyunca peşinde kimin olduğunu anlayınca Bain'in tehdidi duman gibi uçup gitmiş, yerini avuçlarındaki kavurucu enerjiye bırakmıştı. Hamsa dövmeleri *ateş* almış gibiydi. Neden daha önce hissetmemişti bunu? Vahşi bakışlarla Svetla'ya dönüp dudaklarını oynatarak, *sesini çıkarma,* dedi. Kız hırlamayı kestiğinde korkmuş görünüyordu.

Gölge, onun ardından da Melek giderek yaklaşıyordu. Gözlerini sokağa dikmişti. Kanatları hayal meyal göz kamaştırıyor, gözleri kıvılcımlar saçıyordu. Karou onu profilden gördüğünde yüreği hopladı. Öylesine şok edici bir güzelliğe sahipti ki, sanki Karou onu ilk defa görüyordu. *Keşke Fiala bunu görebilseydi,* diye profesörünü andı içinden. Melek, kollarını iki yana sarkıtmış olsa da iki kılıcı sırtına çapraz asmıştı ve silahsız olduğunu belirtmek istercesine, hafifçe kaldırdığı ellerinin parmaklarını iyice açmıştı.

Aferin sana, diye düşündü Karou, bıçağını daha sıkı kavrarken. *Ama ben silahlıyım.*

Melek girintiye gittikçe yaklaşıyordu.

Karou iyice büzüştü.

Sonra sıçradı.

Neredeyse iki metre boyundaki Melek'in boynuna atlamak için iyice yukarı zıplaması gerekmişti. Darbesiyle, Melek öne doğru tökezledi. Karou göremediği şeyi hissederken adamın sırtına sıkı sıkıya yapıştı. Görünmez kanatların büyüklüğü ve ısısı gerçekti. Melek'in geniş omuzlarını, kalın kollarını ve sıcaklığını yanında, adamın yaşam dolu gücünü de hissedebiliyordu. Hemen bıçağı boğazına dayadı.

"Beni mi arıyordun?"

"Bekle..." dedi Melek karşı koymadan.

"Bekle," diye homurdandı Karou ve aniden avcunu açıp dövmesini Melek'in ensesine yapıştırdı.

Fas'ta avuçlarındaki hamsa dövmeleriyle ne olduğunu bilmese de bir şeyi tetiklemişti. O zaman Melek havada uçmuştu. Ama şimdi dövmenin gücü onu yere yapıştırmamıştı –aksine *içine* girmişti. Dövmenin dokunduğu noktada, Melek'in teninin çığlıklar atarak yarıldığını, oradan da kendi koluna yayılıp dişlerine kadar hissedebildiği bir enerjiye dönüştüğünü hissetti. Aklını kaçıracak gibi oldu. Korkunç bir şeydi bu. Ve bunu yapan, kendisinden başka biri değildi.

Melek açısından daha da beterdi. Güçlü bedeni kasılıyor, kızı sırtından atmaya çalışıyordu. Karou tutunmaya devam etti. Melek boğulurmuş gibi oldu. Nasıl bir sihirse, Melek'i mahvediyordu. Midesi bulanıyordu. Bir terslik vardı –neler oluyordu? Melek iki büklüm olup şiddetle sarsılırken, Karou'nun elinden kurtulmaya çalıştı ama parmakları birbirine dolanıyordu. Karou'nun elinin altında, teni pürüzsüz ve sıcaktı. Hem de çok sıcaktı ve yaydığı ısı her saniye biraz daha artıyordu. Kanatlarının ısısı da tıpkı bir şölen ateşi gibi canlanmıştı.

Ateş ama görünmez bir ateş.

Karou artık dayanamayacak noktaya gelmişti. Elini Melek'in ensesinden kaldırmak zorunda kaldı. Elini çeker çekmez de avcunu ısıran sıcakla baş etmeye çalışırken Melek birden doğruldu ve bileğini yakaladığı gibi Karou'yu üzerinden fırlattı.

Karou ayaklarının üzerine düştüğünde, Melek'le yüzleşmek üzere hemen döndü.

Adam iki büklüm olmuş, zar zor nefes alıyordu. Bir eliyle ensesini tutarken kaplanı andıran gözlerini Karou'ya dikmişti. Karou bir an için kendini olduğu yere çivilenmiş gibi hissetti ve tek yapabildiği Melek'e bakmak oldu. Melek acı çekiyor gibi görünüyordu. Hafifçe kalkan kaşından şaşkınlığı okunuyordu. Sanki bir gizemi çözmeye çalışıyordu.

Sanki, *Karou* gizemin ta kendisiymiş gibi bakıyordu.

Sonra hareket ettiğinde her şey bir anda çözüldü. Melek, Karou'yu sakinleştirmek için ellerini havaya kaldırdı. Böylesine yakın durmaları, Karou'nun bütün bedenini atan bir damara dönüştürüyordu. Avcundaki dövmeler zonkluyordu. Kalbi, parmakuçları, hatıraları zonkluyordu: Havada uçan kılıç, alevler içindeki Kishmish, yanan geçitler, "*Melek!*" diye uluyan İzîl'i son görüşü...

Kendisi de ellerini havaya kaldırdığında hiç de barış yanlısı görünmüyordu. Bir elinde bıçağı vardı, ötekiyle dövmesini Melek'e doğrultmuştu.

Melek irkilerek, dövmenin etkisiyle birkaç adım geriledi. "Bekle," dedi kendini korumaya çalışarak. "Canını yakmayacağım."

Kahkahası, Karou'nun boğazına takıldı. Kim kimin canını yakacaktı acaba? İçinin güçle dolduğunu hissediyordu. İkinci hayatı onunla dalga geçmeyi bırakmış, teninden içeri sızmış, kızı ele geçirmişti. Karou tam olarak buydu işte: Av değil, *gücün* ta kendisiydi.

Melek'in üzerine atıldığında adam geriye sendeledi. Karou adım attıkça Melek geri kaçıyordu. Dövüş eğitimi aldığı yıllar boyunca, öğrendiği bir şeyi hep saklamıştı. Şimdi saklamanın zamanı değildi. Gücün içinden koptuğunu hissederken fırtına gibi Melek'in göğsüne, bacaklarına, hatta adamın kendini

korumak üzere önüne getirdiği ellerine, bir dizi kata hareketiyle darbeler indirdi ve her göz temasında onun sağlamlığını tekrar tekrar hatırladı. Fiziksel varlığı, yıkılmamak için direniyordu. Melek olsun olmasın, öyle olması her ne anlama gelirse gelsin, karşısındaki adamın göksel hiçbir yanı yoktu. Kanlı canlıydı.

"Neden beni takip ediyorsun?" diye kükredi Karou Kimera dilinde.

"Bilmiyorum," dedi Melek.

Karou güldü. Aslında durum bir parça komikti. Kendini hem hava kadar hafif hem de tehlike kadar canlı hissediyordu. Soğukkanlı bir hışımla tekrar saldırdığında, Melek kendini zar zor korudu. Bir taraftan bıçaktan korunmaya çalışırken, öte taraftan hamsa dövmesinin gücüne karşı koyuyordu.

"Dövüş benimle," diye tısladı Karou bir tekme daha attığında. Melek, tekmeyi karşıladı.

Ama dövüşmedi. Bunun yerine Karou tekrar üzerine saldırdığında, etrafındaki havayı toplayıp ulaşılamayacak bir noktaya kadar havalandı. "Sadece seninle konuşmak istiyorum," dedi tepeden bakarak.

Karou başını kaldırarak, üstünde süzülen Melek'e baktı. Kanatların yarattığı rüzgar, mavi saçlarının, kırbaç gibi yüzünü dövmesine neden oluyordu.

Karou vahşi bir gülümseme eşliğinde çömeldi. "Konuş o zaman," dedikten hemen sonra havaya zıpladı.

28

Dua Eder Gibi

Saklandığı yerde vampir Svetla, bir an için nefes almayı unuttu.

Karlova Caddesi tarafında küçük bir turist grubu sokağa girdiğinde, şok içinde kalakalmıştı. Hatta aralarından birinin sakızı ağzından düşüverdi. Tahta kazığını neşeyle kolunun altına sıkıştırmış yürüyen Kaz da siyah silindir şapkasının altından, eski kız arkadaşının havada *süzülüşünü* ağzı açık seyredenlerden biriydi.

Aslında şaşırmamıştı. Karou'da öyle bir şey vardı ki sık sık insanın aklını durdurabiliyordu. Başkalarının inanmayı bile hayal edemediği şeyler, Karou söz konusu olduğunda çok da şaşırtıcı olmuyordu. Karou uçuyor mu? Eh iyi ya, neden olmasın?

Kaz'ın hissettiği şaşkınlık değil kıskançlıktı. Karou uçuyordu, Kaz bunu gözleriyle görebiliyordu ama asıl mesele kızın *yalnız* olmamasıydı. Bir erkeği yakışıklı bulmanın 'eşcinselce' bir tavır olduğunu düşünen Kaz bile, havadaki adamın saçmalık derecesinde güzel olduğunu fark etmişti. Güzel demek bile *hafif* kalırdı.

Kollarını göğsünde kavuştururken, *bu hiç hoş değil*, diye geçirdi içinden.

Aslında havada duran ikisinin uçtuğu söylenemezdi. Binanın çatı çizgisi hizasındaydılar ama çok az hareket ediyorlardı –daha çok gözlerini birbirlerine sıradışı bir dikkatle dikmiş, kediler gibi birbirlerini kolluyorlardı. Aralarındaki hava resmen nabız gibi atıyordu ve Kaz bunu ta içinde hissedebiliyordu.

Sonra Karou adama saldırdığında, Kaz kendini daha iyi hissetti.

Daha sonra havada gerçekleşen bu savaşın, düzenlediği turun bir parçası olduğunu iddia ederek bahşiş rekoru kıracaktı. Karou'dan kız arkadaşı olarak bahsederken öfkeden çılgına dönen Svetla, eve dönüp aynada hala tırtıl şişkoluğundaki kaşlarını gördüğünde bir kat daha köpürecekti. Ama şimdilik, herkes ağzı açık bir şekilde Prag çatılarının üzerinde süzülerek birbiriyle dövüşe hazırlanan iki harika yaratığı izliyordu.

Eh, en azından Karou dövüşüyordu. Rakibiyse bütün zarafeti ve tuhaf bir tür *kibarlıkla* darbeleri savuşturuyordu. Sanki olan bitenden utanıyor, kız ona dokunduğunda şimşek çarpmış gibi irkiliyordu.

Havadaki hareketlenme devam ederken aşağıdaki kalabalık birkaç dakika içinde sayıca artmıştı. İşte tam o sırada kız saldırdığında, adam onun ellerini kavrayıp bıçağını düşürmesine neden oldu. Bıçak döne döne düşüp Arnavut kaldırımı taşların tam arasına saplandı. Adam şimdi kızı sımsıkı tutuyordu. Tuhaf bir görüntüydü: Kızın avuçlarını, dua ediyormuş gibi birbirine yapıştırmıştı. Kız çırpınıyordu ama adamın çok daha güçlü olduğu açıktı. Karou'yu hiç zorlanmadan tutuyordu, ellerini kızınkilere bastırmıştı, sanki onu dua etmeye zorluyormuş gibiydi.

Kıza bir şeyler söylediğinde, aşağıdakiler yabancı, ahenkli, sert ve bir şekilde *hayvani* birkaç kelimeye kulak misafiri oldu. Her ne dediyse, kız direnmeyi bıraktı. Yine de adam kızın ellerini uzun bir süre bırakmadı. Eski Şehir meydanında Týn Kilisesi'nin çanları dokuz kez çalmaya başladı ve sessizlikte çınlayan dokuzuncu vuruşta adam kızı kafesinden çıkardığı vahşi bir yaratıkmış ve ne yapacağından emin değilmiş gibi temkinli hareketlerle bıraktı.

Karou geri çekildi. İkisi jestler eşliğinde konuştu. Karou havada tembel hareketlerle süzülürken dizlerini kırmıştı. Kollarını suyun içindeymiş gibi belli bir ritimle hareket ettiriyordu. O kadar rahat -ve olası- görünüyordu ki turistlerden birkaç tanesi de kollarını havada dikkatle sallayarak uçmayı denedi. Muhtemelen dünyanın bu köşesinde, insanların gerçekten uçup uçamayacağını merak ediyorlardı.

Ve sonra, mavi saçlı kızla siyah saçlı adam tam da ateşkes imzalamış gibi mükemmel bir sahne sanatını icra edercesine havada süzülürken, kız ani bir hareket yaptı. Adam iki büklüm olup gelişigüzel bir çabayla havaya tutunmaya çalıştı.

Sonunda kolları ve bacakları gevşerken, başı bayılmış gibi geriye kaykıldı ve kayan bir yıldız gibi ardında kıvılcımlar saçarak düşmeye başladı.

29

Yıldızlardan Güneşe

Melek yere çakılmaya üç metre kala yeniden havalanabileceğini düşünürken, Karou onu tuzağa düşürmüş olmaktan dolayı şeytani bir zevk duyuyordu. Ama adam şaşırmışsa da belli etmedi. Karou havada karşısına dikildiğinde, Melek ona baktı. Sadece *baktı*. Bakışları, Karou'nun yanaklarını ve dudaklarını yakıyordu. Sanki *dokunuyordu*. Simsiyah kadife gibi kaşları ve gözleri hipnotize ediciydi. Bakır ve gölgeydi, bal ve acıydı. Bıçakla yontulmuş gibi görünen keskin elmacıkkemikleri, açılmaya başlayan alnının ortasına bir hançer gibi dökülen saçları vardı. Yüz yüze durmuş sessizlik içinde bakışırken, Karou görünmez bir ateşle kan ve sihrin akışını damarlarında hissedebiliyordu.

Başka bir şey daha vardı.

Karnı... içinde bir şeyler, silkinip canlanarak kanat çırpmaya başlamıştı.

Yanakları kızardı. Şu utanmaz kelebekler tam da zamanını bulmuştu. Nasıl yani? Güzellik karşısında eriyecek aptal kızlardan biri miydi kendisi de?

"Güzellik," demişti bir keresinde Brimstone homurdanarak. "İnsanlar güzellik karşısında aptallaşır. Ateşin etrafında dönen biçare güvelere dönerler."

Karou güvelik yapmayacaktı. Birbirlerinin etrafında dönerken, Melek'in kendisiyle dövüşmeyeceğine ikna olmuştu. Daha önce adam, kızın kanını dökmekten çekinmemişti. Yaralamıştı. Daha beteri, bütün geçitleri yakmış, onu *yapayalnız* bırakmıştı.

Öfkesini bir zırh gibi kuşanıp tekrar saldırdığında havada uçtu ve birkaç dakikalığına karşısındaki Melek'i yenebileceğini düşünerek kendini kandırdı. Oysa... ne? Onu öldürebilir miydi? Bıçağına bile davranmıyordu. Melek'i öldürmek istemiyordu.

Ne yapmak *istiyordu*? Peki, asıl *Melek* ne yapmak istiyordu?

Melek ani bir hareketle Karou'yu ellerinden yakaladı ve her neyi kazanmayı amaçlıyorsa, kıskıvrak sararak etkisiz hale getirdi. Kızın ellerini yine dua eder gibi bitiştirdiğinde artık dövmeler görünmüyordu. Öylesine yakın duruyorlardı ki Karou adamın boynuna dokunduğu yerde, elinin beyaz bir iz bıraktığını görebiliyordu. Melek çok güçlü olduğundan Karou'nun kaçması mümkün değildi. Adam sıcak elleriyle Karou'nunkileri sımsıkı kavramıştı. Sihir avuçlarında hapsolmuştu, dövmeler şu anda sadece birbirini görüyordu ve bıçak da aşağıdaki taşların arasında saplı duruyordu. Karou kıskıvrak yakalanmıştı. Melek'in Fas'ta ölümcül bakışlarıyla tepesine dikildiği anı hatırlayınca, yine aklını kaçırır gibi oldu. Ama bu kez adamın gözlerinde ölüm yoktu. Ölümden eser yoktu.

O kadar farklı görünüyordu ki bambaşka biri olabilirdi. Duygusal bir hali vardı. Ama ne duygusu? Karou acıyı his-

sedebiliyordu. Melek sanki ateşi varmış gibi yanıyordu. Yüzü sonsuz bir azapla kaskatı kesilmişti ve nefesleri düzensizdi. Hepsi bu kadar da değildi. Havada Karou'ya arkadan dayanırken kıvılcımlar saçıyor, gözlerini kocaman açmış, *sorgulayan* gözlerle durmaksızın kızı seyrediyordu.

Dokunuşu, sıcaklığı ve bakışlarıyla Karou'yu baştan aşağı sarıyordu ve bir an için Karou'nun hissettiği, karnındaki kelebeklerden çok daha farklı bir şeydi. Daha çok, aptal bir kızın yürek çırpınışıydı.

Aralarındaki bu yeni çekim... *astraldı.* Sanki etraflarındaki hava yeniden şekilleniyordu ve Karou bunu ta içinde hissedebiliyordu –sıcak ve yumuşak bir çekim. Ve bir an için elleri birleşmişken, Karou kendini devasa bir boşluktaki güneşe çekilen bir yıldız ışığı kadar güçsüz hissetti. Güçsüzlük duygusuyla savaştı, uzaklaşmaya çalıştı.

Melek alçak ve gür sesiyle, "Canını yakmayacağım," dedi. "Daha önce olanlar için üzgünüm. Lütfen bana inan Karou. Buraya canını yakmaya gelmedim."

Adını duyduğunda afallayan Karou, direnmeyi bıraktı. Melek adını nereden biliyordu ki? "Neden geldin?"

Melek, çaresiz gözlerle baktı. "Bilmiyorum," dediğinde, Karou bu kez onun halini eğlenceli buldu. "Sadece... sadece konuşmak için," diye devam etti Melek. "Bunu... bu şeyi anlamak için..." Kelimeler ağzının içinde kaybolurken sustu. Ama Karou onun ne demeye çalıştığını biliyordu sanki çünkü kendisi de anlamaya çalışıyordu.

"Sihrine daha fazla karşı koyamam," dedi Melek.

Karou, Melek'in tekrar gerginleştiğini gördü. Canını gerçekten yakmıştı. *Tam da olması gerektiği gibi*, diye geçirdi içinden. Melek onun düşmanıydı. Ellerinde hissettiği sıcaklık

bunu kanıtlıyordu. Yara izleri ve parçalanmış hayatı bunun kanıtıydı. Ama bedeni onu dinlemiyordu. Bütün dikkati, birleşen ellerindeydi.

"Seni bırakacağım," dedi Melek. "Canımı yakmak istiyorsan bunu hak ediyorum."

Karou'yu bıraktı. Sıcaklık onu terk edip gecenin serinliği aralarına girdiğinde, Karou daha çok üşüdü.

Avuçlarındaki dövmeleri yumruklarına saklayan Karou gerilerken, hala havada süzüldüğünün farkında bile değildi.

Tanrı aşkına. Bu da *neydi* böyle?

Aşağı baktığında, onları izleyen kalabalık bir grubun üzerinde uçtuğunu fark etti. Üstelik sanki Karlova'daki bütün turist gruplarının güzergahıymış gibi, sokağın başından itibaren, kafileler akın akın gelmeye devam ediyordu. İnsanlar parmaklarıyla işaret ederken hayretler ediyor, flaşlar patlıyordu. Bağrışmalar duyuluyordu ama onun dışında tuhaf bir sessizlik vardı, sanki tiyatro sahnesinde bir oyun sergileniyordu ve gerçek olmaktan çok uzaktı.

Karou tarifi zor bir şeyin kıyısında olduğunu hissediyordu. Melek ellerini tutarken ve sonra bıraktığında, sanki içi bir şeyle dolmuştu. Eller geri çekilene kadar, boşluğun tekrar içine hücum edişini fark edememişti. Boşluk şimdi bütün soğukluğu ve acılığıyla zonkluyordu. Bomboş bir his içini kaplamıştı ve çaresiz bir arzuyla Melek'in yanma gidip ellerini yeniden tutmak istiyordu. İstiyordu. Sıradışı ve sarsıcı arzusuna karşı koymaya çalıştı. Dalgalarla savaşmaya benziyordu ve aynı dehşeti yaşatıyordu: Kendini sanki daha derinlere batacakmış gibi hissediyordu. Karou panikledi.

Melek sanki ona doğru bir hamle yapacakken, Karou iki elini birden açtı. Melek'in gözleri kocaman oldu ve havada za-

rafetle sendelediğinde, Karou nefesini tuttu. Adam dördüncü kattaki pencerenin hizasında dengesini sağlamaya çalıştı ama başaramadı.

Gözlerinin akı ortaya çıkarken birkaç metre aşağı düştü. Kanatlarından kıvılcımlar saçılıyordu. Bayılıyor muydu? Karou, boğazındaki yumruya rağmen sordu, "İyi misin?"

Ama Melek iyi değildi ve düştü.

❋ ❋ ❋

Akiva artık havada olmadığını hayal meyal sezebiliyordu. Altındaki taştı. Üzerine eğilmiş yüzlere odaklanmakta zorlanıyordu. Bilinci dalga dalga yerine geliyordu. Konuşulan dili anlayamıyordu ve gözünün ucuyla bir maviliği seçebiliyordu: Karou oradaydı. Kulaklarındaki uğultuyla birlikte kendini doğrulmaya zorladı. O sırada kulaklarındaki uğultunun... alkış olduğunu fark etti.

Karou sırtını ona dönmüş, seyircileri selamlıyordu. Abartılı hareketlerle, taşların arasına saplanan bıçağı çekip çizmesine soktu. Omzunun üzerinden Akiva'ya bakıp ayıldığını anladığında, gözlerinde bir rahatlama belirdi. Sonra geriye doğru bir adım attı ve... Melek'in elini tuttu. Sadece parmakuçlarını dokundurmaya çalışıyordu çünkü onu yine dövmeleriyle yakmak istemiyordu. Ayağa kalkmasına yardım ettikten sonra kulağına eğilerek, "Selam ver," dedi.

"Ne?"

"Seyircileri selamla yeter, tamam mı? Bunun bir gösteri olduğunu düşünmeleri gerekiyor. Böylece bu işten sıyrılmamız daha kolay olacak. Bırak, havada nasıl uçtuğumuzu çözmeye çalışsınlar."

Akiva selamlamaya benzer bir şey yapmaya çalıştığında alkışlar daha da yükseldi.

"Yürüyebilir misin?" diye sordu Karou.

Melek başıyla onayladı.

Yine de oradan uzaklaşmak o kadar kolay değildi. İnsanlar onlarla konuşmak istiyor, önlerine çıkıyorlardı. Karou konuştu. Akiva ise ne diyeceğini bilmiyordu, hatta konuşulan dili bile anlamıyordu ama kızın kısa cevaplar verdiğinin farkındaydı. Seyirciler hayran olmuştu –sadece içlerindeki silindir şapkalı genç bir adam, Akiva'ya ateş saçan gözlerle bakıyor, Karou'nun elini tutmaya çalışıyordu. Genç adamın yarattığı hava, Akiva'nın içinde kadim bir öfkenin yükselmesine neden oluyordu ama Karou'nun, birinin müdahalesine ihtiyacı yoktu. Genç adama omuz atarak onu geçti ve Akiva'nın kalabalıktan çıkmasını sağladı. Kızın parmakları hala Akiva'nınkileri tutuyordu. Bir köşeyi dönüp boş pazar tezgahlarıyla dolu bir meydana geldiklerinde, Karou soğuk ve küçük parmaklarını geri çektiğinde, Akiva kendini bir tuhaf hissetti.

"İyi misin?" diye sordu yine Karou aralarında mesafe bırakarak.

Akiva bir tentenin altındaki gölgede duvara sırtını dayayarak ayakta durmak için destek aldı. "Bunu hak ettim," dedi. "Yine de kendimi, üzerimden bir ordu geçmiş gibi hissediyorum."

Karou içini saran gergin bir enerjiyle volta atmaya başladı. "Razgut, beni aradığını söyledi. Neden?"

"Razgut?" Akiva şaşırmıştı. "Ama ben onun..."

"Öldüğünü mü sanıyordun? Hala yaşıyor. Gerçi İzîl onun kadar şanslı değildi."

Akiva yere baktı. "Atlayacağını bilmiyordum."

"Ama atladı. Bu, sorumun cevabını vermiyor. Beni neden arıyordun?"

Yine aynı çaresizlik. Akiva bocaladı. "Kim olduğunu anlayamıyordum. *Anlayamıyorum.* Şeytanın gözleriyle işaretlenmiş bir insan."

Karou önce avuçlarına, sonra yine Melek'e bakarken, yüzünde kırılgan bir kafa karışıklığı belirdi. "Bu neden... oluyor? Neden seni bu kadar etkiliyor?"

Melek gözlerini kıstı. Kız bilmiyor olabilir miydi?

Göz dövmeleri, Brimstone'un şeytani işlerinden sadece biriydi. Sihir, bir fırtına dalgası gibi hasta edip zayıf düşürüyordu. Üstelik Akiva buna direnmek üzere eğitilmişti -bütün Melek askerleri eğitilirdi- ama kızın gücü, karşı koyabileceğinden çok daha fazlaydı. Savaşta olsaydı, şeytani enerjisine odaklanmasına fırsat vermeden düşmanının ellerini kesiverirdi. Ama Karou... yapmak istediği en son şey, kızın canını yine yakmaktı. Bu yüzden dayanabildiği kadar direnmeye çalışmıştı.

Şimdiyse karşısındaki kız, tıpkı bir masal perisi gibi, gözlerini kamaştırıyordu –gölgeli gözleriyle bir akrep gibi sokmaya hazır hali müthiş görünüyordu. Ensesindeki dokunuş hala asit yanığı gibi acıyor, yorulmak bilmez saldırılardan ötürü kendini sersemlemiş hissediyor, midesi bulanıyordu. Gücünün tükendiğini hissederken, yeniden yere yığılmaktan korktu.

Dikkatli kelimelerle cevap verdi. "Bunlar hayaletin izleri. Bilmen lazım."

"Hayalet mi?"

Akiva kızın yüzünü dikkatle inceledi. "Gerçekten bilmiyor musun?"

"Neyi bilmiyor muyum? Hayalet nedir? Bildiğimiz hayalet mi?"

"Bir Kimera askeridir," dedi Melek –ki bu, gerçeğin sadece bir parçasıydı. "Hamsa dövmeleri onlar içindir." Bir süre sustu. "Sadece onlar için."

Karou birden yumruklarını sıktı. "Belli ki *sadece* onlar için değilmiş."

Akiva yanıtlamadı.

Çatıların üzerinde karşılıklı uçarken, aralarında her ne varsa hala oradaydı. Karou'ya yakın olmak, dünyanın ucunda dengede durmaya çalışmak gibiydi. Sanki yer ayaklarının altından kayarken, adımlarını sağlam tutma çabasına benziyordu. O çaresiz sarmal darbeyi durdurmak mümkün değildi, üstelik Akiva bu tatlı ve davetkar darbelerin bitmesini asla istemiyordu.

Aynı şeyi daha önce de hissetmiş, bir daha bunu yaşamak istememişti. Tek faydası, Madrigal'in hatırasını soldurmaktı. Ki o hatıralar, *şimdiden* solmuş durumdaydı. Yine onun yüzünü hatırlamaya çalıştı. Başka bir şarkı çalarken bir melodiyi hatırlamaya çalışmak gibiydi. Tek görebildiği, Karou'nun yüzüydü –ışıldayan gözler, pürüzsüz yanaklar, düşünürken sımsıkı kapalı duran yumuşacık dudaklar...

Akiva uzun zaman önce duygularını öldürmüştü, bunları hissetmesi bile mümkün olmamalıydı –bu karmaşa, bu telaş, bu çarpıntı... Ve bütün bunların altında, zihninde hapsettiği tuhaf bir düşünce çırpınıyordu. Aklı öyle karışıktı ki bunun ne olduğunu kavramakta zorlanıyordu: Bir umut. Çok küçük bir umut. Ve bunun merkezinde tek bir kişi vardı: Karou.

Kız bir kanat mesafesinde hala volta atıyordu. İkisi de karşılıklı çekimin kıyısında durmaya çalışıyor, tekrar aynı çekime

kapılmaktan korkuyordu. "Geçitleri niye yaktın?" diye sordu Karou.

Akiva derin bir iç çekti. Ne söyleyebilirdi ki? İntikam mı diyecekti? Barış? Her ikisi de yanlış sayılmazdı. Sözcükleri seçerek, "Savaşı bitirmek için," dedi.

"*Savaş* mı? Savaşta mıyız?"

"Evet Karou. Her şey savaştan *ibaret*."

Adını duyunca, Karou yine afalladı. "Brimstone ve diğerleri... onlar iyi mi?" Kızın nefesini tutmasından, Akiva onun korktuğunu fark etti –Karou duyacağı cevaptan korkuyordu.

Dövmelerin yarattığı mide bulantısıyla birlikte farklı bir rahatsızlık da baş göstermişti: Dehşet. "Kara kaledeler," dedi.

"Kale." Karou'nun sesinde umut vardı. "Hani şu parmaklıklarla kaplı olan yer. Oradaydım, bana saldırdığın gece gördüm."

Akiva bakışlarını kaçırdı. Yine midesi bulandı. Başının zonklaması, geçmişe odaklanmasını zorlaştırıyordu. Şeytanın dövmelerinden böylesine kalıcı bir travmayı sadece bir kez yaşamıştı. O zaman hayatta kalmaktan umudunu kesmişti, şimdiyse neden umut ettiğini anlayamıyordu. Gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu ve bedeni bir çapaya bağlıymış gibi yere doğru çekiliyordu.

Sesler duyuldu.

Karou ani bir hareketle başını çevirdi. Akiva baktı. İzleyicilerinden bazıları peşlerinden gelmiş, parmaklarını doğrultarak onları gösteriyordu.

"Benimle gel," dedi Karou.

Akiva'nın yapabileceği daha iyi bir şey yoktu.

30

Sen

Karou Melek'i evine götürürken, *aptal, aptal, sen ne yapıyorsun,* diye düşünmekten kendini alamamıştı.

Cevaplar, dedi sonra kendine. *Cevapları almam lazım.*

Asansöre vardıklarında böylesi dar bir alanda bir Melek'le birlikte durması gerektiğini düşündüğünde duraksadı. Ama adam merdiven tırmanacak halde değildi, o yüzden düğmeye bastı. Melek asansörün nasıl çalıştığını merak ediyormuş gibi kızla birlikte kabine girdi ve yukarı çıkmaya başladıklarında hafifçe şaşırdı.

Karou eve girer girmez anahtarlarını kapının yanında duran sepete atıp etrafına bakındı. Duvarda nesli tükenmiş Melek kanatları, tıpkı Akiva'nınkiler gibi bütün esrarengizliğiyle asılı duruyordu. Adam benzerliği fark ettiyse bile belli etmedi. Oda kanatlarını tam açamayacağı kadar küçüktü. Bu yüzden daha çok bir gölgelik gibi, yarısı döşeğinin altında bezelye tanesi olan prensesinki kadar yüksek yatağın üzerine düşüyordu. Yatak dağınıktı ve kızın bir gece önce ailesini özlediği için çıkardığı eski çizim defterleri her yere yayılmıştı.

Bir sayfada Brimstone görünüyordu. Melek'in çenesinin kasıldığını gören Karou, hemen defteri kapıp göğsüne bastırdı. Adam pencereye gidip dışarı baktı.

"Adın ne?" diye sordu Karou.

"Akiva."

"Peki, benim adımı nereden biliyorsun?"

Uzun bir sessizlik oldu. "Yaşlı adam söyledi."

İzîl. Tabii ya. Ama... aklına gelen şeyle birden sarsıldı. Razgut, İzîl'in, kızın hayatını korumak için öldüğünü söylememiş miydi? "Beni nasıl buldun?" diye sordu bu kez.

Dışarısı karanlıktı. Akiva'nın cama yansıyan gözleri turuncu renkteydi. "Zor olmadı," demekle yetindi.

Karou ayrıntıları öğrenmek istiyordu ama Melek gözlerini yumup alnını cama dayadı.

"Oturabilirsin," deyip yeşil kadife döşemeli koltuğu gösterdi Karou. "Tabii oturduğun yeri yakmayacaksan."

Dudakları, gülümseme demek için bin şahit gerektiren buruk bir gülümsemeyle kıvrılırken, Akiva cevap verdi. "Hiçbir şeyi yakmayacağım."

Göğsünü çapraz geçen deri kayışları çözdüğünde, kılıflarındaki kılıçlar gürültüyle yere düştü. Aşağı kattaki komşu bundan hiç hoşlanmayacaktı. Sonra Akiva oturdu, daha doğrusu resmen koltuğa yığıldı. Karou kendine oturacak yer açmak için çizim defterlerini bir kenara itti ve bağdaş kurup tam Melek'in karşısına oturdu.

Daire küçüktü –sadece yatak, koltuk ve birkaç oymalı sehpa vardı. Yerde, Tebriz'de hala dokunduğu sırada pazarlık edip aldığı İran halısı vardı. Pencerelere bakan bütün bir duvar kitap raflarıyla kaplıydı ve holün hemen girişinde küçük bir mutfak, daha da küçük bir dolap, sadece duş kabini boyutla-

rında banyo vardı. Tavan yaklaşık üç buçuk metre yüksekliğindeydi ama daha yüksek gözüküyordu. O yüzden Karou, tırmanarak çıktığı kitaplığın üzerine Türk minderlerinden oluşturduğu ve pencereden manzarayı seyredebileceği bir yaşam alanı yaratmıştı. Buradan Eski Şehir meydanına bakan çatıları ve kaleyi seyredebiliyordu.

Akiva'ya baktı. Adam başını arkaya yaslamıştı, gözleri hala yumuluydu. Yorgun görünüyordu. Bir omzunu oynatırken canı yanıyormuş gibi yüzünü ekşitiyordu. Karou çay teklif etmeyi aklından geçirdi -aslında kendi canı da çay çekmişti- ama misafirperverlik yapmanın fazla kaçacağını düşünüyordu. Üstelik kavgalarının üzerinden henüz çok zaman geçmemişti. Sonuçta, ikisi düşmandı.

Öyle değil mi?

Karou onu alıcı gözle süzerken bir taraftan da hafızasından çizdiği resimdeki hataları zihninde düzeltiyordu. Kalemi kapıp onu kanlı canlı çizmek için parmaklarının ucu kaşınıyordu. Aptal parmaklar...

Melek gözlerini açtığında Karou'nunkilerle karşılaştı. Karou kızarırken, "Fazla yayılma istersen," dedi sinirli bir tavırla.

Akiva doğrulmak için çabaladı. "Özür dilerim. Savaştan sonra böyle oluyor."

Savaş. Karou bu kelimeyi algılamaya çalışırken, Melek onu temkinli gözlerle izledi. Sonra Karou, "Savaş," dedi. "Kimeralarla. Çünkü onlar düşmanınız."

Akiva başıyla onayladı.

"Neden?"

"Neden?" diye tekrarladı Akiva sanki düşmanlık kavramının açıklanmaya ihtiyacı yokmuş gibi.

"Evet. Neden düşmansınız?"

"Hep öyleydik. Savaş bin yıldır devam ediyor..."

"Bu bir cevap değil. İki ırk doğdukları andan itibaren düşman olamaz, öyle değil mi? Bir yerde başlamış olmalı."

Akiva ağır ağır başını salladı. "Evet. Bir yerde başladı." Elleriyle yüzünü ovuşturdu. "Kimeralar hakkında neler biliyorsun?"

Gerçekten, Karou onlar hakkında *ne* biliyordu? "Fazla bilgim yok," diye kabullendi. "Bana saldırdığın geceye kadar, sayılarının dörtten daha fazla olduğunu bile bilmiyordum. Bir ırk olduklarını bilmiyordum."

Akiva başını iki yana salladı. "Tek bir ırk değiller. İttifak halinde birçok ırk var."

"Ah." Aralarındaki benzersizlikleri düşününce, bu Karou'ya tuhaf gelmedi. "Yani İssa ve Brimstone gibi başkaları da mı var?"

Melek başıyla onayladı. Adamın onayı, Karou'nun sadece bir göz attığı dünyanın gerçeklerine dair yeni fikirlerin kafasında oluşmaya başlamasına neden oldu. Uçsuz bucaksız topraklara yayılmış kabileleri, İssa'nın köyünü, Brimstone'un ailesini gözünde canlandırdı. Onları görmek istiyordu. Neden bütün bunlardan uzak tutulmuştu?

Akiva konuştu, "Nasıl bir hayat yaşadığını anlamıyorum. Brimstone seni büyüttü ama sadece dükkanda mı yaşadın? Kalede zaman geçirmedin mi?"

"O geceye kadar, o kapının arkasında başka bir şey olduğunu bile bilmiyordum."

"O zaman seni Brimstone içeri sokmuş olmalı."

Dilek Taciri'nin öfkesini hatırlayınca Karou'nun dudakları gerildi. "Tabii. Öyle oldu denilebilir."

"Peki, orada ne gördün?"

"Neden sana söyleyeyim? Siz düşmansınız, bu durumda sen de benim düşmanımsın."

"Ben senin düşmanın değilim Karou."

"Onlar benim ailem. Onların düşmanı benim de düşmanım."

"Aile," diye tekrarladı Akiva başını iki yana sallayarak. "Ama aslen nereden geldin? Gerçekten! Sen kimsin?"

"Neden herkes bana bunu soruyor?" Yaşam koşullarındaki tuhaflığı anlayacak yaşa geldiğinden beri her gün bu soruyu kendine soruyor olsa da Karou içinde büyük bir öfkenin yükselmeye başladığını hissetti. "Ben *benim*. Sen *kimsin*?"

Karou aslında bir cevap beklemiyordu ama Melek soruyu ciddiye almıştı. "Ben bir askerim," dedi.

"Peki burada ne yapıyorsun? Savaşınız burada değil. Neden buraya geldin?"

Akiva sarsılırcasına derin bir iç çekip koltukta arkasına yaslandı. "Bir şeye... ihtiyacım vardı," dedi. "Başka bir şeye. Neredeyse yarım asırdır savaşın göbeğindeyim..."

Karou adamın sözünü kesti. "Sen *elli* yaşında mısın?"

"Benim dünyamda bir ömür daha uzundur."

"Eh, şanslıymışsın," dedi Karou. "Bu dünyada uzun bir hayat yaşamak istiyorsan, bütün dişlerini söktürmen gerekir."

Dişlerden bahsedildiğini duyunca Melek'in gözlerinde tehlikeli kıvılcımlar çaktı. "Azap içinde geçen bir ömür, omuzlara binen yükten başka bir şey değildir."

Azap. Kendini mi kastediyordu? Karou bunu Melek'e sordu.

Sanki açık tutmakta zorlanıyormuş gibi, Melek'in gözkapakları titredi, sonra aniden pes edermiş gibi çöktü. O kadar uzun süre sessiz kaldı ki Karou onun uyuyakaldığından

şüphelendi ve sonunda bir cevap beklemekten vazgeçti. Biraz ileri gitmiş olabilirdi. Ve zaten adamın azap derken kendi hayatından bahsettiğini bir şekilde hissedebiliyordu. Adamın Fas'taki halini düşündü. Birinin gözlerindeki hayatın sönmesine ne sebep olabilirdi ki?

İçinde kabaran iyi niyetiyle Melek'e bir şeyler ikram etmeyi düşündü ama bu isteğine yine direndi. Öylece Melek'i seyrediyordu –keskin yüz hatları, simsiyah kaşları ve kirpikleri, koltuğun kollarına yaydığı ellerindeki siyah dövme çentikler... Başını arkaya kaykılttığı için, ensesindeki el izini, onun da biraz üzerinde şah damarının düzenli atışını görebiliyordu.

Karou bir kez daha adamın fiziksel varlığı karşısında afalladı. Daha önce gördüğü ve dokunduğu hiç kimseye benzemiyordu ama aynı zamanda kanlı canlı biri olarak karşısındaydı. Ateş ve toprağın karışımıydı. Meleklerin havayla ilgili olduklarını düşünmüştü hep ama Akiva öyle değildi. Tam anlamıyla somuttu: Güçlü, çetin ve gerçek.

Akiva gözlerini açtığında, onu seyrederken yakalandığı için Karou yine olduğu yerde sıçradı. Daha kaç kez mahcup olacaktı böyle?

"Özür dilerim," dedi Melek. "Sanırım uyuyakaldım."

"Hımmm." Artık direnemeyecekti. "Biraz su içmek ister misin?"

"Lütfen." Melek'in sesinde öylesine bir minnet tonu vardı ki Karou daha önce su önermediği için kendini kötü hissetti.

Karou bacaklarını çözüp yataktan kalktı ve bir bardak su getirdiğinde, Akiva bardağı bir seferde başına dikti. Hafif mahcup bir sesle, "Teşekkürler," dediğinde, sanki Karou'ya teşekkür etmenin, sudan çok daha önemli olduğunu düşünüyormuş gibiydi.

"Şey, hı hı," dedi Karou beceriksizce. Öylece ayakta kalakalmıştı. Odada gidip oturabileceği başka bir şey olmadığından, gerisin geri yatağa dönüp oturdu. Aslında çizmelerini de çıkarmak istiyordu ama kaçma ya da birini tekmeleme ihtimallerini aklından çıkaramadığı için işi şansa bırakmadı. Akiva'nın bitkin haline bakılırsa tehlikede değildi. Hatta şu anda tek tehlike, ayak kokusu olabilirdi.

O yüzden çizmelerini çıkarmadı. "Geçitleri neden yaktığınızı hala anlayamıyorum. Bunu yapmak, savaşınızı nasıl sona erdirecek ki?"

Akiva'nın parmakları, boş bardağın etrafında gerildi. "Geçitler sihrin geçişini sağlıyordu. Kara büyü."

"*Buradan* mı? Burada büyü falan yok."

"Dedi uçan kız."

"Tamam ama o sizin dünyanızdan gelen bir dilek sadece."

"Hayır, Brimstone'dan gelen bir dilek."

Karou başını sallayarak kabullendi.

"Demek onun bir büyücü olduğunu biliyorsun."

"Ben... şey. Evet." Hayatı boyunca Brimstone'un bir büyücü olduğunu düşünmemişti. Dileklerden daha fazlasını da yapıyor muydu acaba? Karou onunla ilgili gerçekten ne biliyordu ve daha neler öğrenecekti? Bilgisizliği, karanlık bir dolabın içi ya da yıldızların görünmediği uçsuz bucaksız bir gece olabilirdi.

Kaleydoskoptan bakıyormuş gibi, görüntüler zihninde oynaştı. Dükkana adımını attığında hissettiği sihrin vınlaması, dizi dizi dişler ve taşlar, yeraltı katedralindeki taş masalar, üzerinde yatan ölüler... Gerçi ölü olmayan ölülerin, aslında gerçekten de ölü olduklarını, Karou öğrenmek zorunda kalmıştı. Ve İssa'nın kibarca, Brimstone'un hayatını daha da zorlaştır-

maması için uyardığı anları hatırladı –tam olarak söylediği üzere, 'keyifsiz' hayatını, 'bitmek bilmez' işlerini... ne işiydi bu?

Çizim defterlerinden birini gelişigüzel aldı, sayfaları hızla çevirdi. Böyle yapınca Kimera çizimleri sanki canlanıyordu. "Büyüden neyi kastediyorsun?" diye sordu Akiva'ya. "Şu kara büyü."

Melek cevap vermediğinde, defterden başını kaldıran Karou, adamın tekrar uyuyakaldığını düşünüyordu. Oysa Akiva'nın gözü, çizim defterindeki hareketli görüntülere takılmıştı. Karou hızla defteri kapattığında Melek hala çizim defterine bakıyordu. İşte yine aynı *sorgulayıcı* bakışlar canlanmıştı.

"Ne?" diye sordu Karou sinirli sinirli.

"Karou," dedi Akiva. "*Umut.*"

Karou, "*Eee, n'olmuş?*" dercesine kaşlarını kaldırdı.

"Neden sana bu adı verdi?"

Karou omuz silkti. Hiçbir şeyi bilmemek artık yorucu olmaya başlamıştı. "Ailen neden sana Akiva adını verdi?"

Aile sözcüğünü duyar duymaz Akiva'nın yüz hatları sertleşti ve gözlerindeki canlı merak, yerini tekrar yorgunluğa bıraktı. "Adımı onlar vermedi," dedi. "Vekilharç, adımı bir listeden seçti. Başka bir Akiva ölmüştü. Adı açıktaydı."

"Ah." Karou, ne diyeceğini bilemedi. Karşılaştırma yapınca, tuhaf yetiştirilme tarzının çok daha sıcak olduğunu düşündü.

"Asker olmak üzere doğdum," dedi Akiva boş bir sesle. Gözlerini yumdu, bu kez daha sıkı yumdu. Sanki bir acı dalgasına yakalanmıştı. Uzun süre bir şey söylemedi, tekrar konuştuğundaysa, Karou'nun beklediğinden çok daha mesafeliydi.

"Beş yaşındayken annemden alınmışım. Yüzünü hatırlamıyorum. Onunla ilgili aklımda kalan tek şey, beni almaya geldiklerinde hiçbir şey yapmaması. O kadar küçüktüm ki etrafımı saran askerler, benim için bacaklardan ibaretti. Saray muhafızlarıydı, o yüzden zırhları gümüştendi ve hepsinin bacağında kendi dehşete düşmüş yüzümü görebiliyordum. Beni eğitim kampına götürdüler. Kamp, dehşete düşmüş çocuklarla doluydu." Yutkundu. "Korkumuz cezalandırılıyor, dehşet duygusundan kurtulmamız öğretiliyordu. Ve bütün bunlar hayatım olmaya başladı: Artık hiçbir şey hissetmeyene kadar korkumu gizlemeyi öğrendim."

Karou ister istemez onun ürkek ve kırılgan çocukluğunu gözünde canlandırdı. İçinde şefkat tomurcuklanıyordu.

Akiva daha alçak sesle devam etti, "Var olmamın tek amacı savaş –insanlarımın öldüğü bir kıyımla birlikte bin yıl önce başlayan bir savaş. Bebekler, yaşlılar... Kimsenin gözünün yaşma bakılmadı. İmparatorluğun başkenti Astrae'de Kimeralar Melekleri acımasızca öldürdü. Düşmanlığımızın nedeni, Kimeraların canavarlığı. Hayatım kandan ibaret çünkü bütün dünyam canavarlarla dolu. Sonra buraya geldim ve insanlar..." Sesine rüyadaymış gibi bir hayret yerleşti. "İnsanlar silahlanmadan özgürce yürüyor, meydanlarda toplanıyor, parklarda oturuyor, gülüyor, yaşlanıyordu. Ve bir kız gördüm... Siyah gözleri ve mücevher gibi saçları olan... hüzünlü bir kız. Hüznü öylesine derindi ki... Oysa bu hüzün, ışık hızıyla ışığa dönüşüyordu ve gülümserken gördüğümde, onu *gülümsetmenin* nasıl bir şey olduğunu merak etmekten kendimi alamadım. Düşündüm ki... düşündüm ki bu, gülümsemeyi yeniden keşfetmek gibi bir şey olacaktı. Kızın düşmanla bağlantısı vardı, gerçi sadece onu seyretmek isti-

yordum ama bana öğretileni yaptım ve onun... onun canını yaktım. Eve döndüğümde seni aklımdan çıkaramıyordum. Kendini savunduğun için, seni öldürmeme izin vermediğin için gerçekten çok seviniyordum."

Sen. Karou hikayedeki akışın değiştiğini gözden kaçırmadı. Gözlerini kırpmadan, nefes bile almadan öylece oturmaya devam etti.

"Seni bulmak için geri döndüm," dedi Akiva. "Neden bilmiyorum. Karou. Karou. Nedenini bilmiyorum." O kadar alçak sesle konuşuyordu ki Karou adamı zar zor duyuyordu. "Sadece seni bulmak ve senin dünyanda olmak..."

Karou devamını getirmesini bekledi ama Melek başka bir şey söylemedi. Sonra... etrafını saran havada bir şeyler olmaya başladı.

Başta bir hale gibi görünen ışıltılar, parlayarak *kanatlara* dönüştü. Omuzlarındaki hareketlenmeyle birlikte, kanatlar koltuğun üzerinde açılıp halının üzerine sürtünürken, müthiş kıvılcımlar havada uçuştu. Sihirle gizlediği kanatlar ortaya çıkmıştı. Karou neredeyse nefes almayı unutuyordu ama neyse ki hah ateş almadı. Alevler sanki kendi içinde yanıyordu. Dumansızdı. Ateşten tüylerin ahenkle dalgalanışı, insanı hipnotize edecek türdendi. Karou nefes almadığının farkına varınca derin bir nefes aldı ve Akiva etrafına bir tür huzur yayarken, dakikalar boyunca onu seyretti.

Sonra ayağa kalkıp Melek'in elindeki boş bardağı aldı. Işıkları söndürdü. Kanatların yaydığı ışık, çizim yapmak için yeterliydi. Defterini ve kalemini alıp uyuyakalan Akiva'nın geniş kanatlarını çizmeye başladı. Hafızasını zorlayarak Melek'in gözlerini açık olarak çizdi. Tam şeklini yakalamaya çalışıyordu. Adamın yakışıklılığını arttıran simsiyah kaşlarını

kömür uçlu kalemle boyadı. Ateş gibi görünen gözbebeklerini renksiz bırakamazdı. Suluboya kutusunu alıp onları da boyadı. Kız uzun süre çiziminin üzerinde çalışırken, Akiva hiç kımıldamadı. Sadece göğsü hafifçe kalkıp iniyordu ve bütün odayı yangın yeriymiş gibi gösteren kanatları, kıvılcımlar saçmaya devam ediyordu.

Karou uyumayı düşünmüyordu ama geceyarısını biraz geçe, yatağında yan yatmış halde, başını dirseğine dayarken bir saniyeliğine "gözlerini dinlendirmeye" karar verdiğinde uykuya yenik düştü. Rüyalar gördü. Şafak sökmeden hemen önce uyandığında -küçük ama parlak bir ses uyanmasına neden olmuştu- bir an için nerede olduğunu anlayamadı. Evi, tamamen farklı görünmüştü gözüne. Sadece üzerinde asılı duran kanatları tanıyınca keyiflendi ve yabancılık duygusu bir rüya misali uzaklaştı. Dairesindeydi elbette, yatağındaydı ve onu uyandıran ses Akiva'dan gelmişti.

Melek, kızın tepesinde dikiliyordu. Gözleri alev saçıyordu. Turuncu göz bebeklerinin etrafında göz akı kocaman görünüyordu ve ellerinde hilal şeklindeki bıçaklar vardı.

31

Doğru

Karou öyle ani bir hareketle doğruldu ki yatağın üzerindeki çizim defterleri yere saçıldı. Kalemi hala elindeydi ve aklında tek bir şey vardı: Melek'le ne zaman karşı karşıya gelse, elinde komik bir silah oluyordu. Ama saplamak üzere kalemi elinde ayarlarken, Akiva bıçakları indirerek gerilemeye başladı.

Adam bıçakları bulduğu yere, sehpanın üzerindeki kutuya bıraktı. Muhtemelen uyandığında gördüğü ilk şey, bu bıçaklar olmuştu.

"Özür dilerim," dedi Melek. "Seni korkutmak istememiştim."

Ve bir anda kanatlarının titrek ışığı eşliğinde, Akiva bir şekilde... kıza *doğru* göründü. Akiva *doğruydu*. Çok anlamsızdı ama Karou, bu hissin damarlarında dolaştığını biliyordu ve bu her neyse, cilalı bir zemine yansıyan bir parça güneş ışığı kadar tatlıydı. Karou, bir kedi gibi bu ışık parçacığına kıvrılmak istiyordu.

Karou, adama saplamak üzere olduğunu hatırlayıp beceriksizce kalemi indirdi. "Eh," dedi uykudan yeni uyanmış gibi

gerinerek. O sırada çaktırmamaya çalışarak kalemi elinden düşürüverdi. "Sizin oralarda işler nasıl yürüyor bilmiyorum ama burada birini korkutmak istemiyorsan, uyuyan insanın üzerine elinde *bıçaklarla* eğilmemelisin."

Melek gülümsemiş miydi? Hayır. Sert dudaklarının köşesinde hafif bir kıvrım belirmişti, buna gülümseme denemezdi.

Gözü dün gece çizdiği portreyi açıkça gösteren çizim defterine kaydı. Aceleyle kapattı ama uyuduğu sırada muhtemelen Akiva çoktan resmi görmüştü.

Evde bir yabancı varken nasıl uyuyakalabilmişti? Hatta bir yabancıyı nasıl eve *getirebilmişti*?

Ama Akiva hiç de yabancı biriymiş gibi gelmiyordu.

"Sıradışı bıçaklar," dedi Akiva başıyla bıçak kutusunu işaret ederken.

"Yeni aldım. Çok güzel, öyle değil mi?"

"Çok güzel," diye hemfikir olduğunu belirten Akiva her ne kadar bıçaklardan konuşsalar da gözlerini Karou'ya dikmişti.

Karou, birden nasıl göründüğünü fark edip utandı –karmakarışık saçlar, ağzından akan salyalar. Sonra kızdı. Nasıl göründüğünün ne önemi vardı ki? Burada neler oluyordu böyle? Silkinip yataktan indi ve küçücük odada Melek'in etrafına yaydığı haleden uzak durabileceği bir nokta arandı. Mümkün değildi.

"Hemen dönerim," dedikten sonra hole geçti, küçük banyosuna girdi. Gözünün önünde olmadığından, geri döndüğünde onun gitmiş olduğunu görme ihtimaliyle birden keskin bir korku hissetti. Meleklerin de insani ihtiyaçları olup olmadığını düşünerek kendini rahatlatmaya çalıştı. Çenesindeki gölgeye bakılırsa, Akiva belli ki tıraş oluyordu. Yüzüne su çarptı, dişlerini fırçaladı. Saçlarını çabucak taradı. Oyalandığı

her saniye, döndüğünde balkon kapısını açık bulma, boş bir odaya girme ve onun nereye gitmiş olabileceğine dair hiçbir ipucu olmadan uçsuz bucaksız gökyüzüyle karşılaşma endişesi giderek artıyordu.

Ama Akiva hala oradaydı. Kanatlarını yine gizlemiş, dekoratif kınlarının içinde zararsız görünen kılıçlarını sırtına çaprazlamasına asmıştı.

"Şey," dedi Karou, "Banyo şurada, yani eğer, şey..."

Akiva'nın başını sallayıp yanından geçerken ve minicik banyoya girip kapıyı kapatırken kanatlarını kontrol etmeye, daracık alanlara sığdırmaya çalışması eğlenceli bir görüntü oluşturuyordu.

Karou telaşla üzerini değişti, sonra pencereye gitti. Dışarısı hala karanlıktı. Saat beşi gösteriyordu. Karnı zil çalıyordu ve bir önceki sabah yaptığı buzdolabı teftişinden, evde atıştıracak hiçbir şey olmadığını biliyordu. Akiva banyodan çıktığında adama, "Aç mısın?" diye sordu.

"Açlıktan ölmek üzereyim."

"Haydi o zaman." Karou ceketini ve anahtarlarını alıp kapıya doğru ilerledi, sonra durup yönünü değiştirdi. Balkona gidip korkuluğa tırmandı ve omzunun üzerinden Akiva'ya bakıp adımını havaya attı.

Yerden altı kat yükseklikten çekirge gibi havaya sıçrayabilmekten dolayı dudaklarına konan gülümsemeye karşı koyamıyordu. Akiva ise her zamanki gibi sert ifadesiyle yanında uçuyordu. Karou onu gülümserken hayal bile edemiyordu. Melek fazlasıyla ciddi görünüyordu ama yine de kıza bakışında başka bir şeyler yok muydu? İşte şimdi de yan gözle uzun uzun onu süzüyordu: Bir hayret ifadesi miydi bu? Bir gece önce Akiva'nın anlattıklarını düşününce yüreği sızla-

dı. Küçük yaştan beri savaşan birinin hayatı nasıl olabilirdi? *Savaş*. Bu kavram Karou'ya çok uzaktı. Savaşın gerçekliğini kavrayamıyordu, hatta bunu somutlaştırmanın yanma bile yaklaşamıyordu ama Akiva'nın -bomboş gibi görünen- hali tavrı ve şu andaki bakışlarıyla, sanki sırf Karou için ölümden geri dönmüş gibi bir his yaratıyordu. Ve bu çok büyük ve bir yandan da çok yakın bir histi. Gözleri tekrar buluştuğunda, Karou başını çevirdi.

Akiva'yı köşedeki fırına götürdü. Henüz açılmamıştı ama fırıncı onlara pencereden sıcacık çörekler satmakta sakınca görmedi –ballı, lavantalı, fırından yeni çıkmış, kırışık kese kağıtlarının içinde hala dumanı tüten çörekler... Sonra Karou, uçabilen herkesin yapacağı şeyi yaptı. Şafakta sıcacık çörekleriyle birlikte, Prag sokaklarının üzerinde uçmaya başladılar.

Karou havalandığında başıyla işaret edince, Akiva takip etti. Göğe yükseldiler, nehrin üzerinden uçtular, katedralin yüksek çan kulesinin buz gibi kubbesine kondular ve güneşin doğuşunu seyrettiler.

❋ ❋ ❋

Şafağın nemi kızın uzun saçlarını birer kırbaç gibi arkaya savururken, Karou'nun hemen arkasından takip eden Akiva kendini korumaya çalışıyordu. Karou'nun uçarak onu şaşırtmaya çalışması gereksizdi. Akiva çok uzun yıllar önce, bütün tepkilerini ve duygularını bastırmayı öğrenmişti. Ya da öğrendiğini sanıyordu. Yanında bu kız varken, sanki hiçbir şey kesin değildi.

Kızın havada süzülüşünde bir zarafet vardı. Uçmak için sihir kullanıyordu –gizli kanatlar değil, sadece uçma isteğini

gerçekleştiren bir irade. Muhtemelen Brimstone'un deposundan bir dilek sayesinde uçuyordu. Brimstone. Büyücü, kapkara bir mürekkep bulaşığı gibi aklına düştüğünde, Melek'in Karou'ya hissettiği parlaklık, gölgelenir gibi oldu.

Karou'nunki gibi zarif ve parlak bir uçuş, nasıl oluyordu da Brimstone gibi şeytani birinin sihrinden gelebiliyordu?

Nehrin üzerinden avare kuşlar gibi uçtular, sonra kaleye yönelerek daireler çizdiler ve katedralin kalbine indiler. Burası bir kayadan oyulmuş ve yılların fırtınalarıyla yıpranmış gotik bir canavara benziyordu. Karou, çan kulesinin kubbesine yavaşça kondu. Aslında usta bir konma sayılmazdı. Rüzgar buz gibi soğuğu kötücül niyetleriyle üzerlerine üfürürken, Karou saçlarını yüzünden çekti. Bir kalem çıkarıp -sabah uyandığında kendini korumak için kullandığı türden bir kalem- saçlarını topuz yaptı, kullanışlı bir yöntem gibi görünüyordu. Mavi saç telleri topuzdan kaçarken kaşlarının, gözlerinin üzerinde oynaşıp dudaklarına takıldı. Kız gülümserken, yüzünden çocuksu bir zevk okunabiliyordu. "Katedralin üzerindeyiz," dedi Akiva'ya.

Melek başıyla onayladı.

"Hayır. Katedralin üzerindeyiz," dedi yine Karou. Akiva bir şeyleri kaçırdığını, kızın söylediklerinde küçük bir tınıyı tercüme edemediğini düşündü ama sonra anladı. Karou, hayretler içindeydi. Prag'ın en yüksek tepesinde, bir katedralin üzerine tünemiş olmak, kızı tatlı bir hayret içinde bırakmıştı. Kollarıyla sıcak çörek kesesini kucaklayıp ayağa kalktı ve uzaklara baktı. Uçmak bile onun için bu kadar yeniyken, Akiva'nın tarif etmekte zorlandığı bir hayranlıkla şehri seyrediyordu. Akiva'nın ilk uçuşları ne hayranlık uyandırmıştı ne de zevk içindi –her şey disipline olmaktan ibaretti. Oysa şimdi bu anın bir parçası

olmak, Karou'nun yüzündeki ışıltıya ortak olmak istiyordu, o yüzden ayağa kalkıp manzarayı seyretti.

Gerçekten de müthiş bir manzaraydı. Ufuk, soluk bir kızıllıkla aydınlanmaya başlamıştı, tüm kuleler yumuşak bir ışıltıyla yıkanıyordu, şehrin sokakları hala gölgeler içinde ve tenhaydı. Sadece sokak lambalarının etrafında uçuşan ateş böcekleri ve göz kırpan tek tük araba farı ışıkları görülüyordu.

"Buraya daha önce gelmemiş miydin?" diye sordu Akiva.

Karou adama döndü. "Ah, geldim tabii. Tanıştığım bütün erkekleri buraya getiririm."

"Ve canını sıktıklarında," dedi Akiva, "onları her zaman aşağı itebilirsin."

Melek'in sözleriyle birlikte Karou'nun suratı asıldı. Elbette aklına İzîl gelmişti. Akiva, espri yapmaya çalışmıştı. Yine de yaptığı espri ters tepmişti. Muhtemelen, biriyle şakalaşmayalı çok uzun zaman olmuştu.

"Doğrusunu istersen," dedi Karou aldırmamaya çalışarak, "uçma dileğimi sadece birkaç gün önce gerçekleştirdim. Henüz keyfini çıkarma fırsatı bulamamıştım."

Akiva yine şaşırdı. O anda şaşkınlığı yüzünden okunuyor olmalıydı ki Karou onun halini görünce, "Ne?" diye sordu.

Akiva başını iki yana salladı. "Havada çok güzel süzülüyordun ve balkondan havaya sıçradığında bir an için bile olsa duraksamadın. Sanki hayatın boyunca uçmuşsun gibi görünüyordun."

"Biliyor musun? Dileğimin geçici olabileceğini hiç düşünmemiştim. Hava atmanın cezası gibi bir şey olurdu bu, öyle değil mi? Şlap diye yere yapışmak." Düşünceden rahatsız olmamış gibi güldü, "Daha dikkatli olsam iyi olur."

"Dilekler geçici olabiliyor mu?" diye sordu Akiva.

Karou omuz silkti. "Bilmiyorum. Sanmıyorum. Saçlarım bir daha hiç eski haline dönmedi."

"Saçların da mı dilek sonucu mavi oldu? Brimstone senin bu türden dilekler gerçekleştirmene... izin veriyor muydu?"

"Eh. Onayladığı söylenemez." Karou, gözlerini kısıp Melek'e bakarken hem ürkek hem de savunmacı görünüyordu. "Yani bana gerçek dilekler konusunda cömert davrandığı söylenemez. Sadece küçük birtakım— Ah!" Aklına bir şey gelmişti. "Eyvah!"

"Ne oldu?"

"Dün gece bir söz vermiştim ve tamamen aklımdan çıkmış." Ceketinin ceplerini karıştırıp bozuk paraya benzer bir şey çıkardı. Akiva buna baktığında, üzerinde Brimstone'un profilini görür gibi oldu. Bir an için kızın avcundaydı. Sonra avcunu kapatıp açtığında, bozuk para gözden kaybolmuştu. "Sihir," dedi Karou. "Hıh."

"Ne diledin?" diye sordu Akiva.

"Aptalca bir şey işte. Kötü kalpli bir kız, aşağıda bir yerlerde mutlu mesut uyanacak. Hak ettiğinden değil. Şıllık işte." Çocuksu bir kaprisle şehre bakıp dil çıkardı. "Ah, işte." Akiva'ya dönüp fırından aldıkları çörek keselerinden birini uzattı. "Aman, açlıktan ölürsün falan, neme lazım."

Akiva çöreklerini yerken, kızın titrediğini görünce -görünmez- kanatlarını açarak rüzgarı kesti. Kanatların ısısı işe yarıyormuş gibi görünüyordu. Karou yere çöküp bacaklarını kenardan sarkıttı ve çöreğinden küçük ısırıklar koparırken havayı tekmelemeye başladı. Akiva da yanına çömeldi.

"Nasılsın bu arada?" diye sordu Karou.

"Duruma göre değişir," dedi Akiva, Karou'nun kaprisi ona bulaşmış gibi hınzırca.

"Ne durumuymuş bu?"

"Gerçekten iyi olduğumu mu merak ediyorsun, yoksa ne kadar zayıf ve çaresiz olduğumu mu kestirmeye çalışıyorsun?"

"Ah. Zayıf ve çaresiz. Kesinlikle öyle."

"Öyleyse çok kötüyüm."

"Güzel." Karou bunu ciddiyetle söylemişti ama gözlerinde çakan kıvılcımları saklayamıyordu. Akiva, kızın ellerindeki dövmeler konusunda dikkatli davrandığının, kazara avuçlarını ona doğrultmamaya çalıştığının farkındaydı. Melek bundan etkilendi. Onu uyurken seyrederken de aynı şekilde etkilenmişti. Kız öylesine sevimli ve savunmasız görünüyordu ki... Üstelik tıpkı Madrigal gibi, hak etmediği bir güven sergiliyordu.

"Şimdi daha iyiyim," dedi yumuşak bir sesle. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme. Sonuçta canını yakan benim."

Akiva bir utanç dalgasıyla sarsıldı. "Yani... benim senin canını yaktığım kadar değil."

"Tabii," diyerek onu onayladı Karou. "Yaptığım şey, senin yaptıklarının yanından bile geçemez."

Rüzgar, sanki garezi varmış gibi çok sert esiyordu. Ani bir esinti kızın topuzunu çözdü, sonra saçlarının dalgalanması için etraflarında dans etti. Bir an için her yanlarını sarmıştı. Sanki tüm hava elementleri, ipek gibi görünen mavi saçların arasına yuvalanmaya çalışıyordu. Karou saçlarını toplamaya çalışırken, kalem çatıdan aşağı uçup payandalar üzerinde zıplıyordu, o yüzden kız saçlarını iki eliyle tuttu.

Akiva onun rüzgardan kaçmak için aşağı inmeye hazır olduğunu söylemesini bekliyordu, oysa öyle bir şey olmadı. Güneş tepelerin üzerinden tırmanırken, Karou ışığa karşı daha

da koyulaşan gecenin karanlığı sinmeye yüz tuttuğunda aydınlanmayı seyretti. Gece artık şafağın erişemediği kuytulara çekilmişti.

Bir süre sonra Karou konuştu, "Biliyor musun? Dün gece, seni almaya gelen askerleri hatırladığından bahsetmiştin..."

"Sana bunu anlattım mı?" Akiva afallamıştı.

"Nasıl yani? Hatırlamıyor musun?" Karou ona baktığında, kakao kahvesi kaşların hayretle havaya kalktığını gördü.

Akiva zihnini tararken başını iki yana sallıyordu. Şeytanın dövmeleri adamı öylesine zayıf düşürmüştü ki sanki geçici bir hafıza kaybına uğramıştı. Kıza çocukluğundan ve özellikle de askerlerden bahsettiğine inanamıyordu. Sanki o yaralı oğlan çocuğunu geçmişten çekip getirmiş gibi hissediyordu –yaşadığı zayıflık anında sanki yine o çocuk olmuştu. "Başka neler anlattım?" diye sordu.

Karou çenesini havaya dikti. Fas'ta hayatını kurtaran da bu hareketi olmuştu. Bir kuş gibi başını kaldırarak neredeyse yan gözle Akiva'ya baktığında, Melek'in kalp atışları hızlandı. "Fazla bir şey anlatmadın," dedi Karou biraz sonra. "Hemen ardından uyuyakaldın." Açıkça yalan söylüyordu.

Gece boyunca kıza ne anlatmıştı acaba?

"Neyse," diye devam etti Karou, Melek'in gözlerine bakarak. "Söylediklerin, kendi küçüklüğümü hatırlamaya çalışmama neden oldu." Çatının kenarında ayağa kalkarken saçlarını bıraktığında, mavi saçlar vahşi rüzgarla arkaya savruldu.

"Eee?"

"Brimstone." Nefesi tıkandı, dudaklarında tatlı ama bir o kadar da hüzünlü bir gülümseme oynaştı. "Brimstone'u hatırlıyorum. Çalışma masasının arkasında, yerde oturmuş, kuyruğuyla oynuyorum."

Kuyruğuyla oynamak mı? Yüreğine dağlanmış gibi büyük nefreti göz önüne alınırsa, Akiva'nın büyücüyü, kızın anlattığı gibi gözünde canlandırmakta zorlanması şaşırtıcı değildi.

"Brimstone," dedi acı acı. "Sana iyi mi davranırdı?"

Karou cevap verirken ateşliydi. Saçları daha parlak mavi, gözleri daha istekliydi. "Her zaman. Kimeralar hakkında ne bildiğini düşündüğünden habersizim ama Brimstone'u hiç tanımıyorsun."

"Aslında..." dedi Akiva sakince, "senin de onu gerçekten tanımamış olabileceğin aklına gelmedi mi?"

"Ne?" diye karşı çıktı Karou. "Tam olarak neyi bilmiyor muşum ki?"

"Her şeyden önce, büyücülüğünü bilmiyorsun," dedi Akiva. "Dileklerin... bunların nereden geldiğini biliyor musun?"

"Nereden geldiğini mi?"

"Hiçbir şey bedava değil Karou. Büyünün de bir bedeli var. Büyünün bedeli *acıdır*."

32

Yer Ve Kişi

Acı.

Akiva açıklarken, Karou midesinin bulandığını hissetti. Aklına, manasız yere gerçekleştirdiği bütün o dilekler geldi – neden Brimstone ona hiçbir şey söylememişti? Gerçeği söyleseydi, homurdanmasına ve kınayan bakışlarına gerek kalmazdı. Bunu bilseydi, Karou asla başka bir dilekte bulunmazdı.

"Evrenden almak için vermen gerekir," dedi Akiva.

"Ama... neden *acı*? Başka bir şey veremez misin? Mesela... neşe?"

"Bu bir denge meselesi. Kolay verilen bir şey olsaydı, anlamı olmazdı."

"Gerçekten neşenin, acıdan daha kolay olduğunu mu düşünüyorsun? *Sen* hangisini daha çok yaşadın?"

Akiva kıza uzun uzun baktı. "İyi bir noktaya değindin. Ama sistemi yaratan ben değilim."

"Kim yarattı?"

"Halkım, sistemi yaratanın Yüceler olduğuna inanır. Kimeraların çeşitli türleri kadar farklı hikayeleri vardır."

Canı sıkılan Karou sordu, "Eh... peki, acı nereden geliyor? Bu kendi acısı mı?"

"Hayır Karou. Kendi acısı değil." Her kelimeyi özenle vurguluyordu ve iması çarpıcıydı: Eğer çekilen acılar Brimstone'un değilse kimin acısıydı?

Karou'nun midesi bulandı. Taş masaların üzerinde yatan bedenler gözünün önünde canlandı. Hayır. Onlar tamamen farklı bir şey olabilirdi. Sonuçta Brimstone'u küçüklüğünden beri tanıyordu, öyle değil mi? Onun hakkında... eh, hiçbir şey bilmiyor olabilirdi... Ama bu Melek'e değil, *ona* güvenirdi, o yüzden Brimstone'u daha iyi *tanıyordu.*

Boğazına yerleşen yumruğu yutmaya çalışırken, "Sana inanmıyorum," dedi.

Akiva konuşurken nazik olmaya çalışıyordu, "Karou, onun için ne gibi işler yapıyordun?"

Karou cevap vermek üzere ağzını açtı ama sonra hemen kapattı. İtelemek istediği tuhaf ürperticilikte bir kavrayış dalgası içine yerleşmeye başlamıştı. Dişler: Hayatının en büyük gizemlerinden biri. Cesetler, penseler, ölüm. Kanlı ağızlarıyla şu Rus kızları. Brimstone'un bu işi yaptığını anladığından beri, onun dişlere hayati bir amaçla ihtiyaç duyduğuna, acının hüzünlü ve çaresiz bir sonuç olduğuna inanmıştı. Ama... ya gerçekten acı *asıl amaçsa*? Ya Brimstone, gücünün, dileklerinin, her şeyin karşılığını acıyla ödetiyorsa?

"Hayır," dedi Karou başını iki yana sallayarak. Yine de emin olamıyordu. Bir süre sonra katedralin kubbesinden havaya sıçradığında, uçmaktan aldığı keyiften eser yoktu. Uçabilmesi için bedelini kim acıyla ödemişti acaba?

Kalenin uzun ve dolambaçlı yolundan Nerudova üzerindeki kafeye giderlerken, Akiva kıza kendi dünyasını anlatma-

ya devam etti. İmparatorluk ve medeniyet, yükseliş ve kıyım, alman ve kaybedilen şehirler, yanan topraklar, yıkılan duvarlar, aileleri ellerinde ne varsa verseler bile açlıktan kıvranan, sonunda ölen çocuklar.

Gittikçe güzelliğini yitiren topraklarda akan kanı ve dehşeti anlattı Akiva. "Kadim ormanlar gemi ve savaş aletleri yapımına kurban edildi. Geri kalanı gemi ya da silah yapılamasın diye yakıldı."

Yıkılan büyük şehirleri, uçsuz bucaksız mezarlıkları, ihaneti anlattı.

Her fırsatta saldıran, hiçbir zaman kırılmayan, azalmayan canavar ordularından bahsetti.

Aslında Karou'ya anlatmayıp acının şiddetini görmek için bir yaraya tereddütle dokunurcasına etrafından dolandığı -epik ve korkunç- şeyler de vardı.

Karou duyduğu acımasızlıklar karşısında kocaman olmuş gözlerle dinliyor, son on yedi yılın bir noktasında Brimstone'un ona, Başka Bir Yer'e uyum sağlayabilmesi için ders vermiş olmasını diliyordu. O sırada aklına başka bir şey geldi. "Dünyanıza ne deniyor?"

Akiva, "Eretz," dediğinde, Karou'nun kaşları havaya kalktı.

"Yani *dünya*," dedi. "İbranice'de bu kelime dünya anlamına gelir. Niye dünyalarımız aynı ada sahip?"

"Bir zamanlar Mecusiler, dünyaların kaya katmanları ya da ağaçların halkaları gibi paralel olduğuna inanırdı," dedi Akiva.

"Ah, şimdi oldu," dedi Karou kaşını kaldırarak. "Mecusi ne?"

"Melek büyücüler."

"Bir zamanlar dedin. Şimdi neye inanıyorlar?"

"Hiçbir şeye. Kimeralar hepsini öldürdü."

"Ah." Karou dudaklarını kıstı. Böyle bir durumda ne söylenebilirdi ki? "Şey..." Aklındaki kelimeler üzerinde oyalandı. "Belki sizin görüşleriniz üzerine dinlerimizi oluştururken, Eretz adını sizden çalmışızdır." Brimstone bunun, insanların gözucuyla keşfettikleriyle ördüğü masallar olduğunu söylerdi. "Güzellik eşittir iyilik, boynuzlar ve toynaklar eşittir kötülük. Çok basit."

"Ve bu bağlamda doğru."

Tezgahın arkasındaki garson kız bir ona bir ötekine bakıyordu. Karou kıza niye baktığını sormak istedi ama sonra vazgeçti. "Yani temel olarak," dedi Akiva'ya, duyduklarını kafasında toplamaya çalışarak, "Melekler dünyayı yönetmek istiyor, Kimeralar yönetilmek istemiyor ve bu durumda onlar kötü oluyor."

Akiva çenesini kastı. Bütün hikayenin bu kadar basitleştirilmiş olmasından hoşlanmamıştı. "Çamurlu köylerinde yaşayan barbarlardan başka bir şey değillerdi. Onlara ışık verdik, mühendisliği, yazı yazmayı öğrettik..."

"Ve eminim, karşılığında hiçbir şey almadınız."

"Sebepsiz yere hiçbir şey almadık."

"Hı hı." Karou, insanlık tarihi derslerine daha iyi kulak vermiş olmayı diliyordu. Böylece Melek'in anlattıklarını çok daha geniş bir bağlamda gözünde canlandırabilirdi. "Demek bin yıl önce, hiçbir sebebi yokken Kimeralar başkaldırdı ve efendilerini katletti, sonra da toprakların kontrolünü ele geçirdiler."

Akiva karşı çıktı. "Topraklar hiçbir zaman onların olmadı. Sadece küçük çiftlikleri, taştan, derme çatma kulübeleri vardı.

En fazla köylerde yaşıyorlardı. Şehirleri imparator kurmuştu. Sadece bununla da kalmadı, viyadükler, limanlar, yollar..."

"Ama o topraklar doğdukları, yaşadıkları ve öldükleri yerdi. Her şeyin başladığı yer. Aşık oldukları, bebeklerini büyüttükleri, yaşlılarını gömdükleri yer. Şehirler kurmadılarsa ne olmuş yani? Yine de o topraklar onların olmaz mı? Yani hakları olan ve savunabilecekleri bir şeyi, başkalarının dilediğince gelip almasının, medeniyetle ne ilgisi var?"

"Anlamıyorsun."

"Evet, anlamıyorum."

Akiva derin bir iç çekti. "Dünyayı iyi inançlarla inşa ettik. Onlarla birlikte yaşadık..."

"Eşit olarak mı?" diye sordu Karou. "Onlara sürekli *canavar* diyorsun, o yüzden merak ettim."

Akiva hemen cevap vermedi. "Onlarla ilgili ne gördün Karou? Sadece *dört* Kimera'dan bahsetmiştin ve hiçbiri savaşçı değildi, öyle değil mi? Erkek ve kız kardeşlerinin yarı boğa yarı insan yaratıklar tarafından parçalandığını, aslan-köpekler tarafından hırpalandığını, ejderhalar tarafından parçalara ayrıldığını gördüğünde... en sevdiğin..." Her ne söyleyecekse, dudağını ısırarak sustu ve kederle baktı. "Ancak işkence görüp... en sevdiklerinin gözünün önünde öldürülmesine tanık olduğunda, canavarlık hakkında yorum yapabilirsin."

En sevdiği mi? Söyleyiş tarzından, kardeşlerinden bahsetmediği belliydi. Karou içinde bir sızı hissetti... Kıskançlık olmadığından emindi. Yani Akiva'nın birini sevmesi ya da sevmiş olması niye önemli olsundu ki? Karou yutkundu. Ne söyleyeceğini bilemiyordu. Akiva'nın söylediklerini çürütemiyordu. O konularda tamamen cahildi. Ama bu cehaleti, adama gözü kapalı inanması gerektiği anlamına da gelmiyordu.

"Hikayeyi Brimstone'dan da dinlemeyi isterdim," dedi alçak sesle. Sonra aklına çok önemli bir şey geldi. "Beni oraya götürebilirsin. Beni geri *götürebilirsin*."

Akiva şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı, ardından başını iki yana salladı. "Olmaz. Orası insanlara göre bir yer değil."

"Peki, burası Meleklere göre bir yer mi?"

"Aynı şey değil. Burası güvenli."

"Ya? Gerçekten mi? Buranın ne kadar güvenli olduğunu yara izlerime anlat." Gömleğinin yakasını çekip köprücük kemiğinin üzerindeki yara izini gösterdi. Akiva, izi görünce yüzünü ekşitti. O çirkin izi kendisi yapmıştı. Karou yakasını kapattı. "Hem," diye üsteledi, "Güvenlikten daha önemli şeyler var. Mesela... *en sevdiklerin* gibi." Kullandığı kelimeler, sanki bir bıçağı saplayıp oymak kadar acımasızdı.

"En sevdiklerin," diye tekrarladı Akiva.

"Brimstone'a onu asla bırakmayacağımı söylemiştim ve bunda kararlıyım. Yardımın olsa da olmasa da oraya gideceğim."

"Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?"

"Yolları var," dedi Karou bütün ketumluğuyla. "Ama beni oraya senin götürmen çok daha kolay olurdu." Gerçekten de öyleydi. En azından yol arkadaşı olarak, Razgut yerine Akiva'yı tercih ederdi.

Ama Akiva, "Seni götüremem," dedi. "Geçit korunuyor. Görür görmez seni öldürürler."

"Siz Melekler, görür görmez öldürmeyi pek seviyorsunuz."

"Bizi bu hale canavarlar getirdi."

"Canavarlar." Karou, İssa'nın gülen gözlerini, Yasri'nin heyecanlı koşuşturmalarını ve şefkatli dokunuşlarını hatırladı. Kendisi de bazen onlara canavar diyordu ama bu, Zuzana'ya sevgiyle, kuduz demesi gibi bir şeydi. Oysa bu kelime,

Akiva'nın ağzından çıktığında çirkinleşiyordu. "Canavarlar, şeytanlar, yaratıklar. Tek bir Kimera'yla tanışmış olsaydın, onları bu kadar küçük görmezdin."

Akiva gözlerini yere indirip sustu. Tartışmaları gergin bir sessizlikte son buldu. Karou adamın solgun göründüğünü düşünüyordu. Hala iyi değildi. İki eliyle birlikte, kulpsuz kilden çay kupasını sardı. Avuçlarını kupaya yapıştırdığında, katedralin tepesinde geçirdiği buz gibi saatlerin acısını çıkarıyordu. Aynı zamanda Akiva'nın canını yakacak sihirli dövmelerini ondan sakınıyordu. Masanın karşısında Akiva, sanki aynadaki yansıması gibiydi. Adam da elleriyle kupayı sarmıştı. O yüzden Karou, Melek'in ellerindeki *dövmeleri* görmezden gelemedi: Parmakların üzerinde birbirini tekrarlayan bir sürü siyah çizgi.

Her bir çizgi, yara izi gibi hafifçe kabarmıştı. Karou kendi dövmelerinin aksine bu çizgilerin, kesilen ete sürülen lamba isiyle yapıldığını düşünüyordu –en ilkel dövme yöntemlerinden biriydi bu. Çizgilere baktıkça, tuhaf bir kavrayışa doğru çekildiğini hissediyordu. Neredeyse biliyordu. Sanki bilmekle bilmemek arasında kalmıştı. Karou bunun ne olduğunu anlayamıyordu. Uçan bir arının kanatlarını görme çabasını andırıyordu. Bir türlü adını koyamıyordu.

Akiva, kızın baktığını görünce kendini toparladı. Oturduğu yerde kıpırdandı, sanki dövmelerini saklayabilecekmiş gibi bir elini ötekiyle kapattı.

"Senin dövmelerinin de sihirli güçleri var mı?" diye sordu Karou.

"Hayır," dedi Akiva.

Karou, cevabın bir parça öfkeyle verildiğini düşündü. "Ne o zaman? Bir anlamları var mı?"

Akiva cevap vermediğinde, Karou hiç düşünmeden parmakucuyla çentiklere dokundu. Çizgiler, klasik beşli sistemde dövülmüştü: Her dört çentiğin üzerine beşinci bir çizgi çaprazlamasına çekilmişti. "Bu bir şeyin sayısı," dedi, parmakucuyla Melek'in işaretparmağındaki çizgileri sayarken –beş, on, on beş, yirmi... Melek'e her dokunuşunda sanki elektrik çarpıyor, parmaklarını onunkilere dolamak isteğiyle doluyor, hatta -*Tanrım, bana neler oluyor?*- adamın elini dudaklarına götürüp dövmeleri öpmek istiyordu...

Sonra, bir anda anladı. Çizgilerin ne anlama geldiğini biliyordu, o yüzden hemen elini geri çekti. Kız gözlerini diktiğinde, Melek, suratına vurulacak gerçeği kabullenmeye hazır ve korunmasız bir şekilde oturuyordu.

"Bunlar öldürdüğün *Kimeraların* sayısı," dedi Karou.

Akiva itiraz etmedi. Tıpkı Karou saldırdığında kendini savunmadığı gibi sessiz kaldı. Kemik kadar kaskatı kesilen ellerini kıpırdatmadı. Karou, adamın, ellerini saklamak için yanıp tutuştuğunu içten içe biliyordu.

Başını sallayarak çentiklere bakarken, dokunduklarını düşündü –sadece işaretparmağında yirmi tane vardı. "Çok fazla," dedi. "Çok fazla öldürmüşsün."

"Ben bir askerim."

Karou, kendi dört Kimerasının öldüğünü gözünde canlandırdığında, kusmaktan korkarak eliyle ağzını kapattı. Akiva savaşı anlatırken, her şey dünyalar kadar uzak gelmişti. Oysa Melek bütün gerçekliğiyle karşısında oturuyordu ve bir katil olduğu da somut bir hal almıştı. Brimstone'un masasına yayılan dişler gibi, Melek'in ellerindeki bütün çentikler kan ve ölüm anlamına geliyordu –kurtlar ya da kaplanların değil, Kimeraların kanı ve ölümü...

Gözlerini dikip Melek'e bakan Karou bir şey gördü. Sanki şu an bir yumurtanın kabuğu gibi çatlayarak içini, neredeyse fark edilmesi mümkün olmayan bir şeyi göstermişti. Sonra bu her neyse kayboldu ve zaman durdu. Akiva her neyse oydu, hiçbir şey olmamıştı. Ama o görünüp kaybolan görüntü...

Karou, içindeki belli belirsiz sesin çatlayan yumurta anından geldiğini düşünüyordu. "Şimdi daha fazlası var," dedi.

"Ne?" Akiva boş boş baktı, sonra sanki şimşek çarpmış gibi gözlerine anlam yerleşti. Çakmak çakmak gözlerini kocaman açıp sert bir hareketle öne eğildiğinde masaya çay döktü. "*Ne?*" dedi yine, bu kez daha yüksek sesle.

Karou geri çekildi. Akiva onun elini tutup sıktı. "Daha fazlası var derken ne demek istiyorsun?"

Karou başını iki yana salladı. *Daha çok çentik*, demek istemişti. O kısacık anda bir şey görmüştü. Karşısında oturan gerçek Akiva'ydı ve bir de imkansız olanın şimşek gibi çakıp kaybolan görüntüsü: *Gülümseyen* bir Akiva. Dudaklarını kısıp somurtması değil, hayretle ısınan ve insanın canını harika bir şekilde acıtan bir gülümseme. Bencil olmayan bir mutlulukla kısılmış mutlu gözlerinin kenarları kırışmıştı. Değişim çok daha derinlerdeydi. Akiva somurturken güzelse -ki öyleydi- gülümserken muhteşem görünüyordu.

Ama Karou onun *gülümsemediği* üzerine yemin edebilirdi.

Ve kısacık bir an için görünen bu imkansız Akiva'da başka bir şey daha vardı: Ellerinde daha az çentik vardı, hatta bazı parmakları hala çıplaktı.

Melek kupadan dökülen çay gölcüğünün içinde, Karou'nun elini tutuyordu. Garson kız, tezgahın ardından çıkıp ne yapacağından emin değilmiş gibi elindeki havluyla öylece durdu. Karou elini geri çekip çayı silerken, kız hala on-

ları izliyordu. Sonunda tereddütle sordu. "Merak ediyordum da... yani nasıl yaptınız?"

Karou anlamayan gözlerle kıza baktı. Dolgun yanaklı mahcup kız, kendi yaşlarındaydı. "Dün gece," diye açıkladı kız. "Şu uçma olayı."

Ah. Şu uçma olayı. "Sen de orada mıydın?" diye sordu Karou. Tuhaf bir rastlantıydı.

"Keşke," dedi garson kız. "Televizyonda gördüm. Sabah bütün haberlerde vardı."

Of, diye geçirdi içinden Karou. *Offf*. Son bir saattir titreşen ve vızıldayan telefonuna elini atıp ekranı kontrol etti. Cevapsız çağrılar, mesajlar... çoğu Zuzana ve Kaz'dan geliyordu. Kahretsin.

"Tellerle mi bağlıydınız?" diye sordu Garson Kız. "Gerçi tel falan bulamamışlar."

Karou, "Tel yoktu," dedi. "Gerçekten uçuyorduk." Sonra hınzır gülümsemesini takındı.

Kızcağız da espriyi anlamış gibi yüzü ışıldayarak gülümsedi. "O zaman sırrınızı bana söylemeyin," dedi şakadan bozulmuş gibi. Sonra Akiva'ya çay getirmek üzere onları yalnız bıraktı.

Akiva arkasına yaslanmış, şimşekler çakan kocaman gözleriyle Karou'yu canlı ve temkinli bir şekilde süzüyordu.

"Ne var?" diye sordu Karou sıkılmış gibi. "Niye bana öyle bakıyorsun?"

Melek hırpani ellerini gür ve kırpık saçlarına daldırıp bir süre öylece kaldı. "Kendime engel olamıyorum," dedi kızararak.

Karou, içinde bir coşkunun fokurdamaya başladığını hissetti. Akiva'ya bakarken sabahki nemrut ifadesinin neredeyse kaybolduğunu görebiliyordu. Dudakları hafifçe aralanmıştı,

bakışlarından teslimiyet okunuyordu ve bir de tabii az önce gördüğü -yoksa hayal ettiği mi demeliydi?- gülümseme kırıntısıyla asla karşılaştırılamayacak bir gülümsemenin eşiğindeymiş gibi görünüyordu.

Belki onun için gülümserdi.

Ah Tanrım. Biraz kedi ol, diye çıkıştı kendine. Hani şu kendini hiç okşatmayan ve asla -ama asla- mırlamayan kedi. Arkasına yaslanırken, yüzüne yerleştirdiği ifadenin, kedilerin umursamazlığına benzediğini umuyordu. Garson kızın söylediklerinin özetini çıkardı ama Melek'in, ne televizyonu ne de interneti anladığından emindi. Hatta telefonlar hakkında bir şey biliyorsa şaşardı. "Bana bir dakika izin verir misin?" diye izin istedikten sonra Zuzana'yı aradı. Arkadaşı, daha ilk çalışta cevap verdi.

Zuzana'nın sesi, Karou'nun kulağında patladı. "*Karou?*"

"Benim..."

"Ah Tanrım! İyi misin? Seni haberlerde gördüm. *Onu* da gördüm. Onu... Tanrım Karou, sen *uçuyordun*, farkında mısın?"

"Biliyorum. Harika değil mi?"

"Hiç de *harika* falan değil! Bir yerlerde ölüp kaldığını sandım." Zuzana yine histerinin eşiğindeydi, o yüzden Karou'nun onu yatıştırması birkaç dakikasını aldı. Bütün bu süre boyunca Akiva gözlerini ondan ayırmadığı için, umursamaz kedi havasını sürdürmeye çalışıyordu.

"Gerçekten iyi misin?" diye sordu Zuzana. "Yani boynuna bıçak dayayıp iyi olduğunu söyletmeye falan çalışmıyor değil mi?"

"Çekçe bile konuşamıyor," diye onu temin etti Karou. Sonra gecenin kısa özetini geçerek, Melek'in ona kötü bir şey

yapmadığını bildirdi –hatta canını yakmamak için özel özen gösterdiğini anlattı. Sonunda, "Biz... şey, katedralin tepesinden güneşin doğuşunu seyrettik," diye bitirdi.

"Nasıl yani? Romantik bir buluşma gibi mi?"

"*Hayır*, öyle bir şey değildi. Yani aslına bakarsan ne olduğunu ben de bilemiyorum. Onun burada ne işi olduğunu da bilmiyorum..." Melek'e baktığında sesi alçaldı. Bir şekilde, Melek'in sağ omzunda büyük bir yara izi olduğunu biliyordu. İyi de yaranın nasıl olduğunu nereden biliyordu?

Yara izini nasıl *hissedebiliyordu*?

"Karou? Alo? *Karou?*"

Karou gözlerini kırpıştırıp boğazını temizledi. Yine aynı şey olmuştu: Kendi adı onu es geçiyor, bağlantıyı kuramıyordu. Birkaç saniye boyunca hafızasını yitirmişken, Zuzana'nın iyice çileden çıktığını duyabiliyordu. "Buradayım," dedi.

"*Nerede?* Deminden beri soruyorum. Sen neredesin?"

Karou bir an için nerede olduğunu kavramaya çalıştı. "Ah. Şey. Nerudova caddesindeki kafede."

"Otur. Orada kal. Hemen geliyorum."

"Hayır, gelme..."

"Evet geliyorum."

"Zuz..."

"*Karou.* Minik yumruklarımla canını yakmamı istemezsin."

"İyi, tamam," diye pes etti Karou. "Gel o zaman."

Zuzana, dul teyzesiyle Hradčany'de oturuyordu, uzak sayılmazdı. "On dakikada oradayım," dedi.

Karou ona, "Uçarak gelsen daha hızlı olur," demekten kendini alamadı.

"Manyak. Sakın oradan ayrılayım deme. Ve onun da gitmesine izin verme. Ona bir çift lafım olacak."

"Bir yere gideceğini sanmıyorum," dedi Karou. Konuşurken, doğrudan gözlerini Akiva'ya diktiğinde, Melek de kıza eriyormuş gibi baktı. Karou bundan adı gibi emindi ama nedenini bilmiyordu.

Akiva insan değildi. Hatta bu dünyadan bile değildi. Ellerine işlenen çentikler kadar cinayet işlemiş bir askerdi ve aynı zamanda ailesinin düşmanıydı. Yine de bir şey onları birbirine bağlıyordu. Bundan da güçlü başka bir şey kanını kaynatıp nefesini bir senfoni dinliyormuş gibi kesiyordu. O yüzden direnmeye çalışırken, kopuyormuş, iç *ahengini* yitiriyormuş gibi oluyordu.

Hatırlayabildiği kadarıyla hayalet bir hayat, 'ulaşılmaz başka bir şey' üzerinden onunla dalga geçiyordu, oysa şu anda durum tersine dönmüştü. Burada, Akiva'nın yanındayken, her ne kadar savaştan, kıyımdan ve sürüp giden düşmanlıklardan bahsetseler de Karou onun sıcak samimiyetine ve doğruluğuna doğru çekildiğini hissediyordu. Hiçbir açıklaması olmadığı halde, sanki Karou'nun tam da olması gereken yer ve kişi Akiva'ydı.

33

Mantık Dışı

"Minik korkunç arkadaşım buraya geliyor," diye açıkladı Karou parmaklarıyla masayı döverken.

"Köprüdeki mi?"

Karou onun bir gün önce kendisini takip ettiği sırada Zuzana'nın performansını da izlemiş olduğunu kavradı. Başıyla onayladı. "Dünyanız hakkında az biraz bir şeyler biliyor. Ve beni öldürmeye çalıştığını da biliyor, o yüzden..."

Akiva, "Korkmalı mıyım?" diye sorduğunda, Karou bir an için adamın ciddi olduğunu sandı. Melek gerçekten de ciddi görünüyordu ama bu da kuru espri anlayışının bir ürünüydü. Tıpkı can sıkıcı delikanlıları aşağı atmakla ilgili katedralin tepesinde yaptığı şaşırtıcı esprisi gibi...

"Hem de çok," diye yanıtladı. "Herkesin ondan ödü kopar. Göreceksin."

Karou'nun kupası boşalmıştı ama avuçlarını hala ayırmıyordu. Şimdi kazara dövmelerini ona doğrultmaktan değil, masanın üzerinden kontrol dışı, adamın eline uzanmaktan korkuyordu. Aslında adamın ellerindeki ölüm sayacından iğ-

renmesi gerekiyordu, iğreniyordu da ama başka bir şey daha vardı. Korkunun yanı sıra... bir çekim vardı.

Melek'in de aynı çekimi hissettiğini, ellerini tutmak üzere uzanmamak için kendi elleriyle içten içe savaştığını biliyordu. Hala gözlerini Karou'dan ayırmamıştı. Karou ise her göz göze gelişlerinde kızarıyordu. Kapı açılıp Zuzana fırtına gibi içeri girene kadar konuşacak bir şey bulamadılar.

Zuzana doğrudan masaya gelip Akiva'nın karşısında durdu. Çok öfkeliydi, her an saldırabilirdi ama Melek'i görür görmez öfkesi sönüverdi. Yüz ifadesinden, kendiyle savaştığı belli oluyordu. Yırtıcılıkla hayranlık arasında gidip geliyordu. Ama sonunda hayranlık baskın geldi. Yan gözle Karou'ya bakıp kendisi de şaşırarak, "Aman neyse," dedi. "Hemen. Çift. Olmalısınız."

Öylesine beklenmedik bir andı ki Karou neredeyse kahkaha atacaktı. Zaten koltuğuna iyice gömülürken kendini tutamadı. Yumuşacık, cıvıltılı kahkahaları duyan Akiva, umut dolu gözlerle kızı seyrediyordu. Karou içinin gıdıklandığını, birinin onun ta içini *gördüğünü* hissedebiliyordu.

"Hayır, gerçekten," dedi Zuzana. "Hemen şimdi. Yani bu biyolojik bir zorunluluk, öyle değil mi? En iyi genetik malzemeyi elde etmek? Ve bu..." Bir yarışma programı modeli edasıyla iki eliyle birden Akiva'yı gösterdi, "Bugüne kadar gördüğüm en iyi genetik malzeme." Karou'nun yanına bir sandalye çektiğinde, iki kız, sanki bir galeride sergileniyormuş gibi Melek'i seyrediyordu. "Fiala'ya söylediklerini yedirebilirsin. Pazartesi günü onu modellik yapmaya getirsene."

"Oldu," dedi Karou. "Bir avuç insanın önünde soyunmaktan çekineceğini hiç sanmıyorum."

"*Sanat için soyunmak*," dedi Zuzana ciddiyetle.

"Bizi tanıştırmayacak mısın?" diye araya girdi Akiva. Karşılaştıklarından beri konuştukları Kimera dili, şimdi başka bir dünyadan gelen sert bir yankı gibi kulağa mantık dışı geliyordu.

Karou elini sallayarak kahkahasını bastırmaya çalışırken başını salladı. "Özür dilerim," dedikten sonra ikisini nazikçe tanıştırdı. "Tabii bu arada birbirinizle konuşmak isterseniz tercümanlık yapmam gerekecek."

"Sana aşık olup olmadığını sor," dedi Zuzana hemen.

Karou neredeyse boğuluyordu. Bütün bedeniyle dönüp baktığında, Zuzana, kızın itiraz etmesine fırsat bırakmadan elini kaldırdı. "Biliyorum, biliyorum. Ona böyle bir şey sormayacaksın. Hem buna gerek de yok. Sana aşık olduğu o kadar belli ki. Şuna bak! Korkarım, şu vahşi turuncu gözleriyle seni ateşe vermek üzere."

Gerçekten de öyle hissettirdiğini Karou da kabul ediyordu. Ama aşk? Mantık dışıydı. Zuzana'ya bunu söyledi.

"Mantık dışının ne olduğunu öğrenmek ister misin?" dedi Zuzana. Akiva, kızın hayran bakışlarından şaşkına dönmüş gibi görünüyordu. "Şu açık alın mantık dışı. *Tanrım.* Günümüzde şu açık alnın eksikliği insanın canını sıkıyor. İnsanlarda böyle açık alın tohumlaması için onu kullanabiliriz."

"Tanrım. Bu çift olma, tohum falan da nereden çıkıyor?"

"Öylesine söylüyorum," dedi Zuzana mantıklı bir şekilde. "Ben Mik için çıldırıyorum, tamam. Ama açık alnın yayılması için üzerime düşeni yapmama engel değil bu. Gen havuzuna bir katkı yapmış olurum. Sen de tabii, öyle değil mi? Ya da belki..." Yine yan gözle Karou'ya baktı. "Yoksa *yaptınız* mı?"

"Ne?" Karou dehşete düşmüştü. "Hayır! Sen beni ne sanıyorsun?"

Konuştuklarını Akiva'nın anlamadığından emindi ama Melek'in dudaklarında pis bir sırıtış belirmişti. Adam, Zuzana'nın ne söylediğini sorduğunda, Karou bütün yüzünü alevlerin bastığını hissetti.

"Hiç," dedi Kimera dilinde. Sonra ters ters Çekçe, "O. Bir şey. Demedi," dedi.

"Elbette dedim," diye cıvıldadı Zuzana ve hınzır bir çocuk gibi neşeyle ekledi, "Çiftleşme! Tohum!"

"Zuz, lütfen sus," diye yalvardı Karou. Ortak bir dil konuşulmadığı için hem çaresiz hem de sevinçliydi.

"Aman iyi," dedi Zuzana. "Nazik de olabilirim. Bak şimdi." Doğrudan Akiva'ya baktı. "Dünyamıza hoşgeldin," dedi abartılı jestlerle. "Umarım ziyaretinden keyif alıyorsundur."

Sırıtmamak için dudaklarını kemiren Karou, kızın söylediklerini çevirdi.

Akiva başını salladı. "Teşekkür ederim." Sonra Karou'ya döndü. "Lütfen ona köprüdeki performansının çok güzel olduğunu söyler misin?"

Karou söyledi. "Biliyorum," dedi Zuzana. Yapılan komplimanlara verdiği standart tepkiydi. Ama Karou, onun içten içe memnun olduğunu biliyordu. "Karou'nun fikriydi."

Karou bunu Melek'e aktarmadı. Bunun yerine, "Harika bir sanatçıdır," dedi.

"Sen de öylesin," diye yanıtladı Akiva. Şimdi içten içe sevinme sırası Karou'daydı.

Karou, Akiva'ya Zuzana'yla sanat okuluna gittiklerini söylediğinde, Melek kendi dünyalarında öyle bir şeye sahip olmadıklarını belirtti. Sadece zanaat vardı. Karou, Zuzana'nın da bir tür zanaatkar olduğunu, öyle bir aileden geldiğini anlattı. Sonra Akiva'ya asker bir aileden gelip gelmediğini sordu.

"Öyle de denebilir," diye yanıtladı Melek. Kardeşleri gibi babası da gençliğinde askerdi. Gerçi *baba* kelimesini biraz gergin söylemişti. Karou onun sesinde bir kindarlık hissetse de üstüne gitmeyerek yine sanat konusuna döndü. Karou'nun filtresinden geçen -ve Zuzana'nın bütün iyi haline rağmen, söylediklerini filtrelemek gerçekten zordu- sohbet şaşırtıcı bir şekilde iyi gidiyordu. *Fazla iyi*, diye geçirdi içinden.

Neden bu Melek'le birlikteyken gülmek bu kadar kolaydı? Ve neden sürekli alevler içindeki geçidi, Kishmish'in minicik yüreğinin çırpınışını, sonrasında duruşunu unutuyordu? Bunları kendisine hatırlatmalı, kendini toparlamalıydı ama yine de Akiva'ya baktığında direnci kırılıveriyordu –hem de bütün kendini kontrol etme çabasına rağmen.

Biraz sonra Akiva, başıyla Zuzana'yı işaret ederek, "O kadar da korkunç biri değilmiş," dedi. "Beni boşuna korkuttun."

"Eh, yelkenlerini suya indirdi. İnsanlar üzerinde öyle bir etkin var."

"Öyle mi? Dün sana etki ediyormuş gibi görünmüyordu."

"Dövüşmek için daha fazla sebebim vardı," dedi Karou. "Düşmanlarımı kendime sürekli hatırlatmam gerekiyor."

O an sanki aralarına bir gölge düştü. Akiva'nın yüzü yine ifadesizleşti ve ellerini masanın altına götürüp dövmelerini sakladı.

"Ona ne dedin?" diye sordu Zuzana.

"Düşman olduğumuzu hatırlattım."

"Cık. Ne olduğunuzu bilmiyorum Karou ama siz düşman *değilsiniz*."

"Ama öyleyiz," dedi Karou. Bedeni her ne kadar onu aksine ikna etmeye çabalasa da düşmandılar.

"O zaman güneşin doğuşunu seyredip çay içerek onunla ne yapıyorsun?"

"Haklısın. Ben ne yapıyorum? Ne yaptığımı bilmiyorum." Aslında ne *yapması* gerektiğini düşündü: Fas'a gidip Razgut'u bulmalı, gökteki o yarıktan Eretz'e uçmalıydı. Soğuk bir ürperti sırtında dolaştı. Gavriel toplamaya o kadar odaklanmıştı ki oraya gitmenin nasıl bir şey olabileceği aklına bile gelmemişti. Şimdi de Akiva'nın anlattıkları -savaş ve umutsuzluk- hala bütün tazeliğiyle hafızasındayken, dehşet içini sardı. Birden, hiçbir yere gitmek istemedi.

Hem oraya vardığında ne yapacaktı? Yasaklı kalenin demir parmaklıklarına uçup kibarca Brimstone'un evde olup olmadığını mı soracaktı?

"Düşman demişken," dedi Zuzana, "Ahmak bu sabah televizyondaydı."

"Aman iyi," dedi Karou hala düşüncelere dalmış halde.

"Hayır. İyi falan değil. *Kötü*. Aptal herif."

"Ah, hayır. Ne yaptı?"

"Sen düşmanınla güneşin doğuşunu seyrederken, bütün haber kuşaklarında siz vardınız ve çok yakından tanıdığımız bir aktör, kameraların önüne geçip bütün dünyaya seni anlattı. Mesela... hmmm, *kurşun yaraları*? Seni bir tür gangster metresi yapıp çıktı..."

"*Metres mi?* Haydi ama. Her şey bir yana, ben gangsterin ta kendisiyim..."

"Her neyse," diye sözünü kesti Zuzana. "Özür dilerim ama bugüne kadar sakladığın kimliğin, şu uçma gösterisiyle artık açığa çıktı, Mavi Saçlı Kız. Polisler muhtemelen şu anda dairendedir..."

"*Ne?*"

"Evet. Dövüşünüzün asayişi bozduğu düşünülüyor ve polis nerede olduğunuzu bulmak için olaya karışan herkesle konuşmak istiyor."

Karou'nun gerildiğini gören Akiva, ne olduğunu öğrenmek isteyince kız konuyu özetledi. Melek'in yüzü karardı. Kalkıp kapıya doğru yürüdü ve dışarı baktı. "Buraya gelirler mi?" diye sordu. Karou onun koruyucu tavrını, gerginleşen omuzlarını gördüğünde, kendi dünyasında bunun, korkudan ziyade büyük bir tehdit olarak algılanacağını fark etti.

"Sorun değil," diye onu rahatlatmaya çalıştı. "O kadar değil. Sadece birkaç soru soracaklardır. Gerçekten." Akiva yine de kapıdan ayrılmadı. "Herhangi bir yasayı çiğnemedik." Zuzana'ya dönüp Çekçe konuşmaya başladı. "Uçmayı yasaklayan bir yasa yok ya."

"Elbette var. *Yer çekimi yasası.* Sonuçta aranıyorsun." Etraflarında dolanan ve belli ki kulak misafiri olmaya çalışan garson kıza kızgın gözlerle baktı. "Haksız mıyım?"

Garson kız kızardı. "Ben kimseyi aramadım," dedi çabucak. "Burada kalabilirsiniz. Biraz... biraz daha çay?"

Zuzana elini sallayarak kızı kovaladıktan sonra Karou'ya döndü. "Eh, sonsuza kadar burada kalamazsın."

"Kalamam."

"Eee, planın ne?"

Plan. Plan. Bir planı *vardı* ve neredeyse sonucuna ulaşmak üzereydi. Tek yapması gereken, hemen şimdi *gitmekti.* Hayatını, okulunu, evini, Zuzana'yı, Akiva'yı bırakmak... Hayır. Akiva, hayatının bir parçası *değildi.* Karou, kapıdan dışarıyı dikkatle izleyen, onu her an korumaya hazır Melek'e baktığında adamın... *yanında olmasından...* doğru insan olması hissinden, güneş ışığı gibi aralarındaki çekimden uzaklaştığı-

nı gözünde canlandırmaya çalıştı. Evet, tek yapması gereken kalkıp gitmekti. Öyle değil mi?

Sessizlik içinde bir dakika geçti. Sonra Karou'nun bedeni, gitme fikrine küçük bir ürpertiden başka bir tepki vermedi.

"Plan," dedi büyük bir çaba sarf ederek, aklındakiyle yüzleşmeye çalışırken. "Plan, buradan gitmek."

Akiva kapıdan dışarıyı gözlüyordu. Aniden başını çevirip kıza baktığında, Karou Kimera dilinde ve doğrudan Melek'le konuştuğunu fark etti.

"Gitmek mi? Nereye?"

"Eretz'e," dedi Karou ayağa kalkarak. "Sana söyledim. Ailemi ne olursa olsun bulacağım."

Melek anlamaya başladığında, memnuniyetsizliği yüzünden belli oluyordu. "Oraya nasıl gideceğini gerçekten de biliyorsun."

"Gerçekten de biliyorum."

"Nasıl?"

"Sizinkilerden başka geçitler de var."

"Vardı. Geçitlerin bilgisi Mecusilerin ölümüyle yok oldu. Bunu bulmak bile yıllarımı aldı..."

"Sanırım bazı şeyleri bilen sadece sen değilsin. Gerçi yolu *senin* göstermeni tercih ederdim."

"Başka kim var?" Akiva düşünüyor, bulmaya çalışıyordu. Karou, adamın yüzünde iğrentiyle birlikte çarpılma ifadesi gördüğünde, sonunda anladığını biliyordu. "Düşmüş olan. O şey. O şeye gidiyorsun."

"Onun yerine beni sen götürmezsen tabii."

"Gerçekten bunu yapamam. Geçit ciddi bir şekilde korunuyor."

"İyi o zaman. Belki öteki tarafta bir ara karşılaşırız."

Akiva'nın görünmeyen kanatları titreştiğinde, yerlere ışıltılı kıvılcımlar saçıldı. "Oraya gidemezsin. Oradaki hayat sana göre değil, inan bana."

Karou adama sırtını dönüp ceketini aldı, üzerine giydi, omuzlarına çöreklenen saçlarını yakasından kurtardı. Zuzana'ya şehirden ayrılacağını söyledi. Arkadaşının bitmek bilmez sorularını savuşturmaya çalışırken, Akiva birden kızın dirseğini tuttu.

Nazikçe, "O yaratıkla gidemezsin," dedi. Duygularını belli etmemeye çalışıyordu, aklından geçeni okumak çok zordu. "Yalnız gidemezsin. Yaratık başka bir geçit biliyorsa seninle gelip güvenliğini sağlayabilirim."

Karou önce reddetmek istedi. *Kedi ol. Kedi ol.* Ama kimi kandırıyordu ki? Kedi olacak kız değildi. Yalnız gitmek istemiyordu. Hatta daha beteri, Razgut'la yalnız gitmek istemiyordu. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atarken "Tamam," dedi ve karar verildiği anda, kendini omuzlarından devasa bir yük kalkmış gibi hissetti.

Akiva'dan ayrılması gerekmeyecekti.

En azından şimdilik.

34

Gün Nedir?

Sabah nedir? diye sordu kendine Karou. Bir parçası, halihazırda geleceğe uçuyor, Brimstone'la yine biraraya gelmenin nasıl bir şey olabileceğini gözünde canlandırmaya çalışıyordu. Ama diğer parçası, derisinin altında sımsıkı tutunmuş, Akiva'nın omzundan yayılan ısıya odaklanmıştı. Zuzana'yla birlikte Nerudova Caddesi'nden aşağı yürüyorlardı. Kaleye giden turist kafilelerine karşı yürürken zorlanıyorlardı ve rahat ayakkabılar giymiş Alman turist grubunu neredeyse yararak geçmek zorunda kalmışlardı.

Karou saçlarını garson kızdan ödünç aldığı şapkanın altına tıkıştırmıştı, böylece en belirgin özelliğini gözlerden saklamıştı. Akiva hala fazlasıyla ilgi çekiyordu ama Karou bunun, insanların haberlerde izlediklerinden kaynaklanmadığını, daha çok Melek'in bu dünyaya ait olamayacak güzelliğinden geldiğini düşünüyordu.

"Okula uğramam lazım," dedi Zuzana. "Benimle gelin."

Karou da okula gitmek istiyordu -veda programının bir parçasıydı- o yüzden kabul etti. Zaten polisler hala apartmanı

gözlüyorsa, dairesine dönmek için geceyi beklemesi gerekecekti. Gece karanlığında sokak ve asansör yolunu kullanmak yerine, uçarak balkonuna konabilir, çıkacağı yolculuk için ihtiyaçlarını toparlayabilirdi.

Gün nedir? diye sordu kendine Karou ve Akiva'nın kafenin kapısında duruşuyla çok ilgili olduğunu içten içe kabullendiği bir mutluluk içinde vızıldadı. Yanındayken, Melek'in doğru insan olması hissi daha da somutlaşıyordu.

Gerçi belli belirsiz titreşen bir yanlışlık da vardı ama Karou bunu bozulan sinirlerine bağladı. Ve sabah, beklenmedik mutluluğun vızıltısıyla geçip gitti. Karou farkında olmadan, o vızıltıyı sanki bir sineği kovalarcasına aklından kovmaya çalıştı.

❋ ❋ ❋

Karou okula veda etti. Tabii Zuzana'yı panikletmemek için sadece içinden vedalaştı. Sonra Zehir Mutfağı'na gitti. Parmaklarının ucuyla Salgın heykelinin mermerini ve kanepenin hafif eprimiş kadifesini okşadı. Akiva ise şaşkınlıkla tabutlara ve diğer tuhaf eşyalara bakıyor, mekanı 'hastalıklı' bulduğunu söylüyordu. Akiva da bir kase gulaş yedi ama Karou onun çorbanın tarifini isteyeceğini sanmıyordu.

Şimdi Karou, Zehir'de Akiva ile birlikteyken, sevdiği eşyalara yeni bir gözle bakıyor, savaşların bu eşyaları şekillendirdiği gerçeğini asla aklına getirmediği için utanıyordu. Okulda serserinin biri, bir zamanlar özgürlük savaşçılarının Nazi kanıyla yazı yazdığı duvara, kırmızı renkli boyayla *volnost* -özgürlük- yazmıştı ve Zehir Mutfağı'nda otururlarken Karou, Akiva'ya heykellerdeki gaz maskelerini, *volnost*'tan ziyade

bambaşka bir savaşın eseri olduklarını açıklama zorunluluğu hissediyordu.

"Bunlar Birinci Dünya Savaşı'ndan," dedi maskelerden birini takarak. "Yüz yıl önce. Naziler daha sonra geldi." Yan gözle Akiva'ya aksi aksi baktı. "Ve senin de bildiğin üzere, işgal edenler kötü adamlardır. Her zaman."

Mik de onlara katıldığında başta biraz gergin görünüyordu çünkü diğer dünyalar ve ırklara dair hiçbir şey bilmiyordu, sadece Karou'nun bir parça eksantrik olduğunu düşünüyordu. Karou ona gerçeği söylemişti -gerçekten uçtuklarını ve Akiva'nın başka bir dünyadan gelen bir Melek olduğunu- ama bunları öylesine sıradan anlatıyordu ki Mik, kızın dalga geçtiğini sandı.

Yine de herkes gibi, şaşkın bir hayranlıkla, arada bir Akiva'ya bakmaktan kendini alamıyordu. Karou, Akiva'nın bu bakışlardan fazlasıyla rahatsız olduğunu görebiliyordu. İşte o anda Melek'in kendi güzelliğinin farkında olmadığını sarsıcı bir şekilde fark etti.

Dördü daha sonra Karl Köprüsü'nde yürüdü. Mik ve Zuzana birkaç adım önden yürüyordu, sanki onları hiçbir şey ayıramayacakmış gibi birbirlerine dolanmışlardı. Karou ve Akiva da onları takip ediyordu.

"Fas'a bu gece gidebiliriz," dedi Karou. "Uçakla gitmeyi düşünüyordum ama bunun senin için bir seçenek olduğunu sanmıyorum."

"Öyle mi?"

"Öyle. Pasaporta, hangi ülkeden olduğunu belirten bir kimliğe ihtiyacın var ki bu tür şeyler senin bu dünyadan olduğunu varsayar."

"Sen hala uçabiliyorsun değil mi?"

Karou yerden birkaç santim yükseldi ve yeteneğini deneyip yine aşağı indi. "Evet ama bayağı yolumuz var."

"Sana yardım ederim. Uçamasan bile seni taşıyabilirim."

Karou, Alplerin ve Akdeniz'in üzerinden, Akiva'nın kolları arasında geçtiğini hayal etti. Aklına gelebilecek en kötü şey değildi ama yine de bu düşünceyle gerildi. "İdare ederim," dedi.

Biraz ötelerinde Mik ve Zuzana romantik bir şekilde öpüşmeye başladıklarında Karou aniden ne yapacağını bilemeden durdu. Köprünün korkuluğuna ilerleyip nehre baktı. "Bütün gün hiçbir şey yapmamak sana tuhaf geliyordur."

Akiva başıyla onayladı. O da korkuluğa dayanıp nehre dalmıştı. Dirsek dirseğe duruyorlardı. Melek'in her fırsatta kendisine dokunmaya çalıştığı Karou'nun dikkatinden kaçmamıştı. "Halkımın böyle yaşadığını hayal etmeye çalışıyorum ama olmuyor," dedi Akiva.

"Onlar nasıl yaşıyor?" diye sordu Karou.

"Her şey savaştan ibaret. Savaşmıyorlarsa savaş için malzeme tedarik ediyorlar ve her zaman korku içinde yaşıyorlar. Kaybı olmayan kimse yok."

"Ya Kimeralar? Onların hayatları nasıl?"

Akiva duraksadı. "Orada hiç kimse için güzel bir hayat yok. Güvenli bir yer değil." Elini Karou'nun koluna koydu. "Karou, senin hayatın burada. Burası senin dünyan. Brimstone seni umursuyorsa, o perişan yere gitmeni istiyor olamaz. Burada kalmalısın." Son sözleri neredeyse bir fısıltıdan ibaretti. Karou onu yarım yamalak duydu, hatta bir şey duyduğundan bile emin olamadı. Akiva devam etti. "Ben de seninle burada kalabilirim."

Karou'nun kolunu sıkı ama bir o kadar da yumuşak bir şekilde tutuyordu. Eli sıcaktı ve şu an her haliyle Karou'ya

çok doğru geliyordu. Sadece bir an için Karou, Melek'in fısıldadığı şeyin gerçek olabileceğine inanmak istedi: Bütün bir hayatı birlikte geçirmek. Bugüne kadar özlediği her şey işte tam buradaydı: Demir atmış gibi sağlam bir güven ve aşk.

Aşk.

Karou bu kelimeyi düşündüğünde ne şok oldu ne de bu sabah Zuzana'nın kafede ortaya attığı zamanki kadar mantıksız geldi. Arkadaşı boşuna umut vermeye çalışıyordu. Karou düşünmedi. Akiva'nın eline uzandı.

Ve Melek'in eline bir şok kıvılcımı gönderdi.

Karou hemen elini geri çekti. Hamsa dövmesi. Dövmeyi Melek'in tenine değdirmişti. Karou'nun avcu yanıyordu, Akiva ise geriye doğru sendelemişti. Sanki bir şok dalgası vücudunu yalayıp geçmiş gibi, çentiklerin sihirle dövüldüğü ellerini üzerinde dolaştırırken öylece duruyordu. Çenesi acıyla kasılmıştı. Yine acı.

"Sana dokunamıyorum bile," dedi Karou. "Brimstone benim için her ne istiyorsa, o şey sen değilsin, yoksa bu dövmeleri bana yapmazdı." Avuçlarını sıkı sıkıya göğsüne yapıştırırken, kendini kötü hissediyordu. Yakasına uzanıp lades kemiğini eline alıp rahatlamak için sıktı.

"Onun istediklerine sahip olmak zorunda değilsin," dedi Akiva.

"Biliyorum. Ama orada neler olup bittiğini bilmem gerekiyor. Öğrenmeliyim." Sesi yorgundu. Akiva'nın anlamasını istiyordu ve Melek, kızı anladı. Karou bunu Akiva'nın gözlerinden görebiliyordu. Melek'in hayatına girdiği bir önceki geceden beri ara sıra yakalar gibi olduğu çaresizlik gölgeleri ve öfke pırıltılarında görüyordu. Sadece bir gece önce. O kadar kısa süre geçmiş olması inanılmazdı.

"Benimle gelmek zorunda değilsin."

"Tabii ki seninle birlikte geleceğim. Karou..." Akiva hala fısıltı yumuşaklığında konuşuyordu. "*Karou.*" Uzanıp yavaşça şapkasını çıkardığında, Karou'nun masmavi saçları omuzlarına döküldü. Akiva, bir perçemi kızın kulağının arkasına sıkıştırdı. Kızın yüzünü avuçlarının arasına aldığında, Karou'nun göğsünde güneşler patlıyordu. İçindeki telaşı yatıştırmaya çalışırken sessizce hareketsiz kaldı. Hiç kimse, şu anda Akiva'nın ona baktığı gibi bakmamıştı. Melek, sanki ışıklı bir pencereden, içine çekmek istercesine, kocaman gözlerle onu seyrediyordu.

Adamın eli hafifçe kızın boynuna kaydı, parmaklar saçlarına dolanırken Karou bütün vücudunda bir ürperti dalgasıyla sarsıldı. Eriyor, Melek'e kendini teslim ettiğini hissediyordu. Çizmesini biraz kaydırdığında dizi Melek'inkini yaladı, sonra birleşti. Aralarındaki boşluk -resimde buna negatif boşluk deniyordu- kapanmak için yalvarıyordu.

Akiva onu öpecek miydi? Of, nefesi hala gulaş kokuyor muydu acaba? Her neyse. Akiva da gulaş yemişti nasıl olsa.

Karou, Akiva'nın öpmesini *istiyor* muydu?

Melek'in yüzü o kadar yakındı ki Karou adamın kirpiklerinde batmakta olan güneşin ışıltılarını görebiliyordu. Sanki o derin ve kapkara göz bebeklerine çekiliyormuş gibi hissediyordu. Akiva bambaşka dünyalar, harikalar ve keşifler arıyormuş gibi, Karou'nun gözlerinin içine bakıyordu.

Evet. Karou, Akiva'nın öpmesini istiyordu. Evet.

Akiva'nın eli, kızın boynundan aşağı kaydı ve Karou'nun hala sımsıkı lades kemiğini saran elini tuttu.

Kemiğin bacakları yine parmaklarının arasına yerleşmişti. Akiva bunu hissettiğinde birden durdu. Gözleri dondu. Aşağı

baktı. Nefesini tuttuktan sonra zorla soluk aldı ve dövmelere aldırmadan Karou'nun elini açtı.

Lades kemiği, başka bir hayatın küçük ve rengi atmış bir yadigarı gibi Karou'nun avcundaydı. Akiva bir hayret nidası saldı ve... ne? Tahtadan çıkarılırken acımasızca kıvrılan çiviler gibi derin bir keder içindeydi.

Karou irkildi. "Ne?"

"Bu neden sende?" Akiva'nın yüzü kireç kesmişti.

"Bu... bu Brimstone'un. Geçitler yanarken bana gönderdi."

"Brimstone," diye tekrar etti Melek. Öfkeli düşüncelerle yüzü yanmaya başlamıştı, sonra anlamış gibi, "*Brimstone,*" dedi yine.

"Akiva? Ne oldu?"

Melek'in o anda yaptığı şey, Karou'nun nutkunun tutulmasına neden oldu. Akiva dizlerinin üzerine çöktü. Boynundaki kordon kopup da lades kemiği Akiva'nın eline geçtiğinde, Karou bir an için kendini boşluktaymış gibi hissetti. Ama sonra Melek, kıza doğru eğilip yüzünü bacaklarına bastırdı. Karou kot pantolonunun üzerinden adamın sıcaklığını hissedebiliyordu. Afallamış bir şekilde aşağıda bacaklarına dolanan güçlü kollara, görünmezliği kalkan ve sonuna kadar açılan kanatlara bakıyordu.

Köprüdeki diğer insanlar nefeslerini tutmuştu. Hayret nidaları duyulabiliyordu. Herkes olduğu yerde kalakalmıştı. Zuzana ve Mik kucaklaşmayı bırakıp olan biteni görmek için onlara döndü. Oysa Karou hiç kimsenin farkında değildi. Önünde diz çöken Akiva'ya bakarken, Melek'in omuzlarının sarsıldığını görebiliyordu. Ağlıyor muydu? Karou titreyen elleriyle ona dokunmak istedi ama sonra canını yakmaktan korktu. Hayatında ilk defa dövmelerinden nefret ederken,

Melek'in üzerine eğilip parmaklarının tersiyle onun saçlarını, sımsıcak alnını okşadı.

"Ne oldu?" diye sordu. "Sorun ne?"

Melek dizlerinin üzerinde doğrulup Karou'ya baktı. Karou adamın üzerine bir soru işareti gibi eğilmişti. Akiva bacaklarına sarılırken, Karou ellerinin titrediğini hissediyordu. Melek'in lades kemiğini tutan eli, kızın dizinin tam arkasına yapışmıştı. Kanatları etraflarını sardığında, duvarları alevlerden oluşan küçük bir odada baş başa kalmış gibi oldular. Burası onların dünyasıydı.

Akiva şok geçirmiş gibi yüzünü incelerken, Karou durumun hüzün verici olduğunu düşündü.

Sonra Melek konuştu, "Karou. Kim olduğunu biliyorum."

35

Meleklerin Dili

Kim olduğunu biliyorum.

Başını kaldırıp Karou'nun yüzüne bakan Akiva, söylediklerinin kızın üzerinde nasıl bir etki yarattığını gördü. Bir umut ihtimalinin korkusuyla ıslanan siyah gözleri ateş gibi parlıyordu. Akiva ancak kızın gözlerinde kendi yansımasını gördüğünde, kanatlarının ortada olduğunu fark etti. Bir zamanlar böylesi bir umursamazlık, ölüm anlamına gelebilirdi. Şimdiyse hiç umursamıyordu.

Ne? Karou'nun dudakları kıpırdadı ama ses çıkmadı. Boğazını temizledikten sonra, "Sen ne dedin?" diye sordu.

Şimdi ona nasıl söyleyecekti? Akiva'nın başı dönüyordu. İşte imkansız karşısındaydı. Çok güzeldi, aynı zamanda korkunçtu ve çok uzun zamandır uyuşmuş kalbinin hala canlı bir şekilde attığını göstermek için göğsünü yarmaya çalışıyordu... Bunca yıldan sonra yüreği göğsünden yine sökülüp alınsın diye mi?

Artık çok geç olduğu halde uzun zamandır istediğin bir şeye kavuşmaktan daha acı bir kader olabilir mi?

"Akiva," diye üsteledi Karou. Kafası karışmış bir şekilde kocaman gözlerle Melek'in önünde diz çöktü. "Söyle bana."

"Karou," diye fısıldadı Akiva. Yoğun vaat ve karşılıklı suçlamalarla dolu bu isim *-umut-* onunla ölümüne dalga geçiyordu sanki. Kızın yüzüne bakamıyordu. Akiva, kızı kendine çektiğinde, Karou da yumuşacık bir aşk gibi adama sığındı. Rüzgarla dövüşen saçları karmakarışık ipek gibiydi. Akiva yüzünü kızın saçlarına gömdüğünde, ona ne diyeceğini düşünmeye çalışıyordu.

Etraflarını saran mırıltı dalgasının ve seyredenlerin farkında bile değillerdi. Ta ki Akiva, içlerinden bir sesin öne çıktığını fark edene kadar... Biri boğazını teatral bir havada, yüksek sesle, iğnelemek istercesine temizledi. Rahatsız edici bu ses konuşmaya başlamadan, Akiva ona doğru dönmeye başlamıştı bile.

"Akiva, haydi ama. Topla kendini."

O ses, o dil... bu dünyadan değildi. *Kendi* diliydi.

Kınında tuttukları kılıçlarını yanlarından sarkıtmış, birbirlerinin aynısı memnuniyetsizlik ifadesi takınmış Hazael ve Liraz, Akiva'nın tam karşısında duruyordu.

Akiva bu sürprizi algılamakta zorlandı. Bütün sabah boyunca olanlardan sonra, Melek kardeşlerinin gelmesi aslında şok sayılmazdı: Hilal şeklindeki bıçaklar, Karou'nun elindeki dövmelere karşı tuhaf tepkisi, kahkahaların rüya gibi müziği ve şimdi de inkar edilemez bir gerçek... lades kemiği.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu Meleklere. Hala kollarını Karou'ya sardığı halde, başını kızın omzundan kaldırıp gelenlere baktı.

"Burada ne mi yapıyoruz?" diye onu tekrarladı Liraz. "Sanırım her şey göz önüne alındığında bu soruyu bizim sor-

mamız gerekiyor. Yücelerin adına, asıl *sen* burada ne yapıyorsun?" Kadın gerçekten de şaşırmış gibi görünüyordu. O an Akiva kendini Melek kardeşinin gözünden görebildi: Dizlerinin üzerindeydi, ağlıyordu ve kollarını bir insana dolamıştı.

Ve yine o anda Karou hakkında ne düşündüklerinin ne kadar önemli olduğunu kavradı: Karou onlar için sıradan bir insandı. Bu her ne kadar tuhaf görünürse görünsün, durum buydu: Tuhaf. Gerçek, çok daha beterdi.

Akiva dizlerinin üstünde doğrulup dönerken, Karou'yu arkasına çekti. Melek kardeşleri düşman dilini konuştuğunu anlamasın diye yavaş ve alçak bir sesle mırıldandı, "Ellerini görmelerine izin verme. Anlamayacaklardır."

"Neyi anlamayacaklar?" diye fısıldadı Karou gözlerini yeni gelenlerden ayırmadan. Onlar da gözlerini Karou'ya dikmişti.

"Bizi," dedi Akiva. "*Bizi* anlamayacaklardır."

"Ben de bizi anlamıyorum."

Ama yumruğunun içinde bütün kırılganlığıyla duran lades kemiği sayesinde Akiva anlamıştı.

Karou gözlerini iki Melekten ayırmadan gergin bir sessizliğe gömüldü. Melekler kanatlarını gizlemişti ama buna rağmen köprü üstündeki varlıkları doğa dışı görünüyordu ve insanın içini rahatlattıkları da söylenemezdi –özellikle Liraz. Hazael çok daha güçlü olsa da Liraz korkutucuydu. Her zaman da öyle olmuştu, belki kadın olduğu için böyle olmak zorunda kalmıştı. Soluk renkli saçları kat kat omuzlarına dökülüyordu. Güzelliğinde soğukkanlı bir köpekbalığı havası vardı: Duygusuz bir katil. Hazael'in gözleri daha hayat doluydu ama şu anda dizlerinin üzerine çökmüş Akiva'ya bakarken, gözlerinde daha çok samimi bir şaşkınlık okunuyordu.

"Ayağa kalk," dedi emredercesine. "Seni böyle görmeye dayanamıyorum."

Akiva, Karou'yu kanatlarının ardında saklamaya dikkat ederek kızla birlikte ayağa kalktı.

"Neler oluyor?" diye üsteledi Liraz. "Akiva, neden buraya geri döndün? Ve... bu kim?" İğrenircesine Karou'ya baktı.

"Sıradan bir kız." Akiva bunu söylerken, tıpkı yaşlı adam İzîl kadar, inandırıcılıktan uzak olduğunun farkındaydı.

"Uçabilen sıradan bir kız," diye düzeltti Liraz.

Akiva kalbinin teklediğini hissetti. "Beni takip ediyordunuz demek."

"Ya ne sandın?" dedi Liraz tükürürcesine. "Yine ortadan kaybolmana izin vereceğimizi mi? Loramendi'den sonraki davranışlarından, zaten bir şeyler olduğunu anlamıştık. Ama... bu?"

"Gerçekten, tam olarak *bu* nedir?" diye sordu Hazael. Soruş tarzından, alacağı cevapla her şeyin tatlıya bağlanacağına dair bir umudu olduğu belliydi. Akiva, kendini ortadan ikiye bölünmüş gibi hissetti. En yakın dostları şimdi karşısına geçmiş düşman gibi konuşuyordu ve bu tamamen kendi suçuydu.

Akiva'nın bir ailesi varsa, askerler onu almaya geldiğinde sırtını dönen annesi değildi. İmparatoru da ailesinden saymadığı kesindi. Sahip olduğu tek aile bu iki Melekti ve şu anda onlara anlamlı gelebilecek herhangi bir cevap veremiyordu. Hayatı boyunca kendisinden saklananı öğrenmek için kanatlarının arkasında sabırsızlıkla bekleyen Karou'ya da söyleyebileceği bir şey yoktu. Öylesine büyük ve tuhaf bir sırdı ki Akiva bunu nasıl dile getirebileceğini bile bilemiyordu. İki halkın dilleri bir açıklama yapmasına yetmediğinden, hiçbir şey söylemeden öylece durdu.

"Kaçmak istediğin için seni suçlamıyorum," dedi Hazael her zamanki barışçıl tavrıyla. Liraz'la ikisi sanki kardeş gibi birbirlerine benzerdi, Akiva ise onlardan farklıydı. İki Melek, sarışın, mavi gözlüydü, bal rengi tenlerine hafif bir kızıllık çalınmıştı. Hazael insanı yanıltabilecek, neredeyse hımbıl bir rahatlığa ve tembel bir gülümsemeye sahipti. Her zaman bir askerdi, çelik gibi refleksleri vardı ama bir şekilde, onca yılın acımasız eğitimine rağmen, yüreğindeki çocuğu yaşatmayı başarmıştı. Hazael bir hayalciydi. Sözlerine devam etti. "Her şey bittikten sonra bu dünyaya geri dönmeye dair benim de düşüncelerim vardı..."

"Ama dönmedin," diye azarladı Liraz onu. Kadın Melek, Hazael'in aksine hayalcilikten çok uzaktı. "Gecenin bir yarısı, arkadaşlarını yokluğuna mazeret uydurmak zorunda bırakarak nereye gittiğini, ne zaman döneceğini söylemeden bir anda ortadan kaybolmadın."

"Benim için mazeret uydurmanızı istemedim sizden," dedi Akiva.

"Hayır, istemedin. Çünkü o zaman bize nereye gittiğini söylemek zorunda kalacaktın. Bunun yerine, tıpkı geçen seferki gibi sıvışıp kaçtın. Biz de yine kalbi kırık bir şekilde geri dönmeni mi bekleyecektik? Hem de kalbinin neden kırıldığını bize hiç söylemediğin halde?"

"Bu kez öyle değil," dedi Akiva.

Liraz ona nazikçe gülümsediğinde Akiva soğuk görünümüne rağmen, kadın Melek'in kırıldığını biliyordu. Bir daha hiç geri dönmeyebilir, iki kardeşi, başına neler geldiğini asla öğrenemeyebilirdi. Yıllar boyunca birbirlerini kollamaları boşuna mıydı yani? Bullfinch Savaşı'na geri dönmek için hayatını tehlikeye atan Liraz değil miydi? Kimeralar zafer naraları

arasında yaralıları kazıklara çakarken, hala hayatta olabileceği umuduyla onu arayıp bulan, güvenli bir yere götüren de Liraz olmamış mıydı? Hayatını Akiva için tehlikeye atmıştı, yine olsa gözünü kırpmadan aynı şeyi yapardı, üstelik Hazael de bundan geri durmazdı. Akiva da onlar için hayatını tehlikeye atardı kuşkusuz. Ama buraya neden geldiğini ya da ne bulduğunu onlara söyleyemezdi.

"Bu kez öyle değil de ne?" diye ısrar etti Liraz. "Bu kez geri döndüğünde kalbin kırık olmayacak mı? Yoksa hiç mi geri dönmeyeceksin?"

"Herhangi bir planım yok. Sadece orada kalamazdım." Akiva açıklamaya çalışıyordu. Kardeşleri en azından bu çabayı hak ediyordu. "Loramendi'den sonra bir sona ulaşıldı ve bir uçurumun kıyısı gibiydi. Hiçbir şey istemiyorum, sadece..." Gerisini getirmedi. Söylemesine gerek yoktu. Onu dizlerinin üstünde görmüşlerdi. Melekler, gözlerini Karou'ya çevirdi.

"Sadece *o*," dedi Liraz. "Bir insan. Tabii insan sayılırsa."

"Başka ne olabilir ki?" dedi Akiva içindeki korku kıvılcımını saklamaya çalışarak.

Kadın Melek, "Bir teorim var," dediğinde, Akiva'nın kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. "Dün gece sana saldırdığında, dövüşünüzde tuhaf bir şey vardı, öyle değil mi Hazael?"

"Tuhaftı," diye onayladı Hazael.

"Herhangi bir... sihri hissedebilecek kadar yakın değildik fakat uzaktan baktığımız halde, *senin* öyle bir şey hissettiğin çok barizdi."

Akiva'nın kafasında bin tilki dönüyordu. Karou'yu buradan nasıl uzaklaştıracaktı?

"Gerçi yaptıkları için kızı affetmişe benziyorsun." Liraz bir adım attı. "Bize söylemek istediğin bir şey var mı?"

Karou'yu arkasında korumaya çalışan Akiva geriledi. "Onu rahat bırak," dedi.

Liraz biraz daha yaklaştı. "Saklayacak bir şey yoksa onu bize göster."

Kadın Melek'in keskin sesinden kulağa çok daha beter gelen hüzünlü bir tonla Hazael araya girdi, "Akiva, bize hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığını söyle lütfen. Bize sadece onun..."

Akiva yıllarca gizlediği sırların bir rüzgar gibi etrafını sardığını hissetti. Vahşi bir arzuyla bu rüzgarın onu Karou'yla birlikte alıp Meleklerden, Kimeralardan, iki halkın nefretinden, durup seyrederken nefeslerini tutan insanlardan ve aralarına girebilecek herhangi birinden uzak bir yere götürmesini diledi. "Tabii ki değil," dedi. Cevabı hırlar gibi çıkınca Liraz bunu Karou'nun ne olup olmadığını kanıtlamaya yönelik bir meydan okuma olarak aldı. Kadının gözlerinde çakan öfkeli kıvılcımları, Akiva savaş alanlarından çok iyi tanıyordu. Liraz ona biraz daha yaklaştı.

Akiva yumruklarını sıkıp avcundaki lades kemiğini parmaklarıyla bükerken, adrenalin bütün damarlarına hücum etti. Kendini olacaklara hazırladı. Hastalıklı bir kuşku her yanını sardı.

Ama bütün olasılıkları göz önüne aldığında beklediği en son şey, Karou'nun açık ve soğukkanlı bir şekilde konuşmaya başlamasıydı, "Ne? Ben ne değilmişim?"

Liraz, gözlerini kırpıştırarak olduğu yerde kaldı. Öfkesi şoka dönüşmüştü. Hazael de afallamış görününce, Akiva o anda meseleyi bütün açıklığıyla kavradı.

Karou'nun dudaklarından dökülen kelimeler... akan su kadar düzgündü. Melek dilindeydi. Ne bu dünyada ne de baş-

ka alemlerde asla öğrenemeyeceği Melek dilinde konuşmuştu. Sorusuyla herkesin duraksamasını fırsat bilen Karou, kanatların koruyucu kalkanından sıyrıldı ve Liraz ile Hazael'in karşısına dikildi.

Sonra bir gece önce saldırıya geçtiğindeki gibi vahşi gülümsemesiyle Liraz'a, "Ellerimi görmek istiyorsan sorman yeterli," dedi.

36

Sanılmaktan Daha Fazlası

Aslında tek yaptığı, cebinden bir şansçık çıkarıp dileğini fısıldamak olmuştu ve Melek kelimeleri anında, bir melodi gibi anlam kazanmıştı. Karou dil koleksiyonuna yeni birini katmıştı. Ve bu dil, koleksiyonunun en değerli parçası olmaya adaydı. Zaten kadın Melek'in gözlerindeki öfkeden ve Akiva'nın korumaya çalışmasından, kendisi hakkında konuştuklarının farkındaydı.

"Sadece bize onun..." demişti erkek olanı. Bilinmedik bir dehşet tınısını taşıyan kelimeleriyle, neredeyse Karou hakkındaki kuşkularını çürütmesi için Akiva'ya yalvarıyordu.

Onun kim olduğunu düşünüyorlardı ki? Kendisi hakkında konuşulurken, öylece sus pus kalması mı bekleniyordu?

"Ne?" diye sordu. "Ben ne değilmişim?" Akiva'nın arkasından çıkıp konuştuğunda, hepsinin yüzü şokla donakalmıştı. Kadın Melek birkaç adım ötede duruyordu. Gözlerinde bir askerin ölü ifadesi vardı ve Karou artık aralarında Akiva olmadığından, kendini çok savunmasız hissetti. Evde hiçbir işe yaramadan duran hilal şeklindeki bıçaklarını düşününce,

aslında onlara hiç de ihtiyacı olmadığını fark etti. Tam da Melekler için düşünülmüş, çok uygun bir silahı zaten vardı.

Daha doğrusu, tam olarak *kendisi*, Melekler için düşünülmüş bir silahtı.

Hayalet benliğinden bir sırıtış kopup gelirken içini saran karanlık bir heyecanla konuştu, "Ellerimi görmek istiyorsan sorman yeterli."

Ve Karl Köprüsü üzerinde telefonlarını ve fotoğraf makinelerine doğrultmuş, şu anı bütün dünyaya yaymak üzere kaydeden insanlar kalabalığının gözü önünde, hatta temkinli ve ekşi suratlarıyla yaklaşmakta olan bir grup polise rağmen, birden cehennem yeryüzüne indi.

❋ ❋ ❋

"Hayır!" diye bağırdı Akiva ama çok geç kalmıştı.

Bir bıçağın havayı yarması gibi, Liraz ilk hamleyi yaptığında çok hızlıydı ama Karou onun bıçak hızını yakaladı. Ellerini öne uzattığında, sihir bir dalga gibi patladı. Önce yavaş çekimdeymiş gibi bir yol izledi. Birkaç saniye boyunca bir gemi halatı gibi havada asılı kaldı, sonra darbeyi indirdi. Dalgalar titreşerek geniş bir alanda Hazael ve Akiva'ya ulaştığında iki Melek sendeledi. Gerçi Liraz fıske yemiş bir böcek gibi hemen toparlandı. Akrobatik bir hareketle ayaklarının üzerine konduğunda, köprünün taşları sarsıldı. Sarsıntının ardından bir tek Karou ayakta duruyordu. Saçları önce arkaya, ardından öne, sonra da hortum gibi etraflarını saran havayla birlikte uçuştu.

Yine de buz gibi gülümsemesiyle ayakta duruyordu. Uçuşan saçları ve mürekkepten gözleri ortaya çıkaran avuçlarıyla,

Zuzana'ya bile fazlasıyla kötücül görünüyordu. Sanki ikna edicilikten uzak bir şekilde genç bir kızın kılığına bürünmüş bir tür tanrıça gibiydi. Zuzana, Mik ve diğer izleyenler ürkerek geriledi. Liraz görünmezlik büyüsünü kaldırdığında, büyülü örtünün altından kızgın alevler ortaya çıktı. Hazael de aynısını yaparak kız kardeşinin yanına geldi ve böylece iki Melek, Karou'nun karşısına dikilerek savaş çizgisini belirledi. Başlarını eğerek Karou'nun avuçlarından yayılan ve bedenlerinde nabız gibi zonklayan güce karşı koyuyorlardı.

Akiva, dimdik aralarında duruyordu. İki taraftan birini seçmesi gerekiyordu. Atacağı bir ya da iki adım, sonsuza kadar seçimi olacaktı. Hızlı baş hareketleriyle, bir kardeşlerine bir Karou'ya bakıyordu.

"*Akiva*," diye tısladı Liraz. Adamın kendi yanlarına gelmesini bekliyordu. Küçüklükten beri üçü birarada olmuş, düşmana karşı birbirlerine destek vermiş, öldürmüş, ardından bıçaklarının ucu ve kamp ateşinin isiyle birbirlerinin ellerine o çentikleri dövmüşlerdi. Karou onlar için, parmaklarına çizilmeyi bekleyen bir çentikten başka bir şey değildi.

Öte yandan Karou, ellerini kaldırmış, her an Brimstone'un zehirli sihrini üzerlerine salacakmış gibi bekliyordu.

"Böyle olması gerekmiyor," dedi Akiva ama sanki kendisi de buna inanmıyormuş gibi sesi çok zayıf çıkmıştı.

"*Böyle* olacak," dedi Liraz. "Çocuk olma Akiva."

Hala iki cephenin arasında duruyor, olası gelecekleri arasında bocalıyordu.

Liraz konuştu, "Onu sen öldüremeyeceksen hemen buradan ayrıl. Görmen gerekmiyor. Bir daha bu konuyu hiç konuşmayız. Olay biter. Beni duyuyor musun? *Eve git.*" Bunları telaşla ve büyük kararlılıkla söylemişti. Gerçekten de

Akiva'nın iyiliği için bunu yaptığına ve durumun -Karou'yla ilgili bilmesi mümkün olmayan şeyin- zorla da olsa unutulup gideceğine inanıyordu.

"Eve gitmiyorum," dedi Akiva.

"Eve gitmiyorum da ne demek oluyor?" diye araya girdi Hazael. "Bütün yaptıklarından sonra? Savaştığın onca şeyden sonra? Bu yeni çağ kardeşim. *Barış*..."

"Bu barış değil. Barış, savaşmamaktan daha fazlası. Barış bir anlaşma meselesi. Bir uyum meselesi."

"Canavarlarla uyumdan mi bahsediyorsun?" Hazael'in gözlerine güvensizlik ve iğrenme ifadesi yerleştiğinde bile hala -ama hala- yanlış anlamış olabileceğini umuyordu.

Akiva cevap verirken, artık dönüşü olmayan bir sınırı geçtiğinin farkındaydı. Aslında sınırı çok uzun zaman önce geçmesi gerekirdi. Her şey öylesine birbirine dolanmış, Akiva kendini öylesine kaptırmıştı ki... "Evet. Tam olarak bundan bahsediyorum," dedi.

Karou, gözlerini iki Melekten ayırıp Akiva'ya baktı. Yüzündeki sert sırıtış çoktan kaybolmuştu. Akiva'nın yaşadığı ikilemi hissedince ellerini bile indirdi. Kendisi, aradığı cevaplar, içindeki boşluk unutulmuştu. Akiva'nın kederini ta içinde hissediyordu.

Polisler geldi. Dünyada hiç rastlamadıkları manzara karşısında hepsi tereddütlüydü. Karou onların afallamış yüzlerini, sinirli bir şekilde sarıldıkları silahlarını ve *kendisine* nasıl baktıklarını görebiliyordu. Karl Köprüsü üzerinde Melekler vardı ve Karou onların düşmanıydı. Siyah ceketi ve şeytani dövmeleriyle, göz alan mavi saçları ve kapkara gözleriyle, Karou Meleklerin düşmanıydı. Meleklerse kilise fresklerinden fırlamış altın yaratıklara benziyordu. Karou bu sahnede şey-

tandı. Boynuzlarının çıkıp çıkmadığını anlamak için endişeyle gölgesine göz attı. Neyse ki boynuzları yoktu. Gölgesi genç bir kızınki gibiydi ve yaşanan anla hiçbir ilgisi yokmuş gibi görünüyordu.

Az önce yüzünü bacaklarına yaslayıp hıçkıran Akiva kaya gibi dimdik dururken, Karou iki Melek üzerlerine geldiğinden beri ilk defa korkuyordu. Eğer Akiva onların tarafını seçerse...

"Akiva," diye fısıldadı.

"Buradayım," dedi Melek. Sonra kıza döndü. Aslında Akiva'nın aklı karışık falan değildi, tercihini çoktan yapmıştı. Sadece bu tercihin, güç kullanmasını gerektirmeyeceğine dair küçücük bir umut taşıyordu ama artık bunlar için çok geçti. O yüzden, geleceğine doğru bir adım atarak Karou ile kardeşlerinin arasında durdu ve alçak ama kararlı bir sesle, "Ona zarar vermenize izin vermeyeceğim," dedi. "Yaşamak için başka yollar var. Öldürmek yerine yapabileceğimiz başka şeyler içimizde."

Hazael ve Liraz, Akiva'ya bakakaldı. Kızı seçeceği hiç akıllarına gelmemişti. Liraz'ın şoku kısa sürede sert bir yakıcılığa dönüştü. "Öyle mi?" diye diklendi. "Şu anda alınabilecek en uygun pozisyon bu, haksız mıyım?"

Akiva önüne geçtiğinde, Karou ellerini tamamen indirdi. Uzanıp sadece parmakuçlarıyla adamın sırtına dokundu çünkü kendisini tutamıyordu.

Akiva, "Karou, senin gitmen gerekiyor," dedi.

"*Gitmek mi*? Ama..."

"Buradan git. Peşine düşmelerini engelleyeceğim." Söylediğinin ne anlama geldiğini çok iyi bildiğinden gaddarca konuşmuştu ama kararını çoktan vermişti. Akiva, omzunun

üzerinden Karou'ya hızlı bir bakış fırlattığında, yüzü gergin ama kararlıydı. "İlk karşılaştığımız yerde seninle buluşacağım. Beni bekleyeceğine söz ver."

İlk karşılaştıkları yer. Kaosa sürüklenen kalabalığın içinde ruhunu parçalayan yakıcı bakışlarına yakalandığı yer: Marakeş'in kalbi olan Jemaa el-Fna. Akiva telaştan boğuklaşan sesiyle devam etti, "Bana söz ver Karou. Ben seni bulana kadar Razgut'la gitmeyeceğine söz ver. Sana her şeyi açıklayacağım."

Karou söz vermek istiyordu. Akiva'nın kendinden olana karşı onun yanında durduğuna tanık olmuştu. Hayatını kurtardığı kesindi -iki Melek'in saldırısından kurtulabilir miydi?- ve bu, Akiva'nın onu *seçtiği* anlamına geliyordu. Hayatı boyunca hep seçilmek istememiş miydi? Sevilmek istememiş miydi? Akiva sırf onun için kendi dünyasındaki konumundan vazgeçmişti ve şimdi Marakeş'te beklemesini istiyordu.

Ama söz vermeyi düşünürken içinde bir şey zayıflamaya başladı. Evet, Akiva onu seçmiş olabilirdi ama bu, Karou'nun da onun için aynı seçimi yapacağı anlamına gelmiyordu – özellikle Brimstone, İssa, Yasri ve Twiga söz konusu olduğunda. Brimstone'a, "Sizi asla bırakmayacağımı bilmeni istiyorum," demişti ve bu sözünde duracaktı. Bir seçim yapması gerektiğinde ailesini seçerdi. Akiva'ya sırtını dönüp gitmek içinin acımasına neden olsa da aksini düşünmek mümkün bile değildi.

"Bekleyebileceğim kadar beklerim," dedi. "Elimden gelenin en iyisi bu."

Ve bunu söyler söylemez Melek'in kanatlarının bir parça söndüğünü düşündü. Akiva, kızın yüzüne bakmadan duygusuz bir sesle cevap verdi. "O zaman, yeterince iyi olmaya çalışmalıyız."

Liraz kılıcını çektiğinde Hazael de aynısını yaptı. Polisler bunu görünce geri çekilirken silahlarını doğrulttu. Çek dilinde bağırarak Meleklerin silahlarını bırakmalarını istediler. İzleyenlerse kendilerinden geçmişçesine dehşetle çığlıklar atıyordu. Zuzana, gözlerini Karou'dan ayırmadan, kalabalığın arasından sıyrılmaya çalışıyordu.

Kanatlarının arasındaki kılıçları fazla göze çarpmayan Akiva, iki eliyle birden omuzlarına uzanıp melodik bir çınlama eşliğinde kılıçlarını çekti. Arkasına bakmadan aceleyle, "Karou. *Git*," dedi.

Karou yere çömeldi ve maviyle siyahın karışımı siluetiyle göğe henüz fırlıyordu ki hem boğulurcasına hem de yalvaran bir sesle, "Gel, beni bul Akiva," diye seslendi.

Sonra gözden kayboldu. Akiva şimdi çatırdayan seçiminin sonuçlarıyla tek başına yüzleşmek zorundaydı.

Bir varmış bir yokmuş,
Bir Melek sisler içinde yerde ölüyormuş.



Ve şeytan yanına diz çöküp sırıtmış.



37

Rüyada Kaybolmak

Akiva, kanının akmasını engelleyemiyordu. Kan, parmaklarının altından nabız gibi zonklayarak kaçıyor, kalbinin çarpışlarına eşlik ederek sıcak dalgalar halinde fışkırıyordu. Kanamayı durduramıyordu. Yarası paramparçaydı ve üstüne elini bastırmak, köpeğe fırlatılacak bir avuç dolusu et parçalarını toplamaya çalışmaya benziyordu.

Ölüyordu.

Dünyanın ufukları gözden yitiyordu. Denizden gelen sis, Bullfinch plajını yutuyordu. Akiva kıyıya vuran dalgaları duysa da, görebildiği sadece en yakınındaki cesetlerdi: Sisin, üstlerini örttüğü gri tümsekler. Kimera da Melek de olabilirlerdi, sadece en yakınındakinin ne olduğunu kestiremiyordu. Birkaç metre ötesinde yatan, kendi kılıcıyla öldürülmüştü. Canavar, yarı sırtlan, yarı kertenkeleydi. Tam bir canavardı ve köprücük kemiğinden pazısına kadar parçalanmış, zırhı sıradan bir kumaş gibi kolayca yırtılmıştı. Yaratık dişlerini omzuna geçirmiş, kılıcını zırhlı göğsüne geçirdiği halde bırakmamıştı. Kılıcı etin içinde döndürmüş, daha derine ba-

tırmış, sonra yine kanırtmıştı. Canavar boğazı yırtılırcasına çığlık atmış ama ölene kadar onu bırakmamıştı.

Şimdi de Akiva yerde yatmış ölümü bekliyordu. Savaş sonrası sessizlik, bir kükremeyle bozuldu. Akiva kaskatı kesilirken yarasını daha sıkı tuttu. Daha sonra neden böyle yaptığını kendisi de merak edecekti. Aslında boşvermeli, bulunmadan önce ölmeye çalışmalıydı.

Düşman savaş alanını dolaşıyor, yaralıları öldürüyordu. Savaşı kazanmış, Melekleri Morwen Körfezi'ndeki kale duvarlarına kadar geri püskürtmüşlerdi ve tutsak almak gibi bir dertleri yoktu. Akiva ölümünü hızlandırmalı, kendini uykuya dalarcasına, kan kaybının sakin baygınlığına bırakmalıydı. Çünkü düşman onu yaralı bulduğunda, ölümden çok daha kötü olacaktı.

Neden bekliyordu? Bir Kimera daha öldürme umudu muydu bunun nedeni? Ama öyleyse, neden kılıcına uzanmaya çalışmıyordu? Yarasını tutmuş orada öylece yatıyor, hiç sebebi yokken derinlere inmeden önceki birkaç dakikayı yaşıyordu.

Sonra onu gördü.

Kız önce bir siluetten ibaretti. Devasa yarasa kanatları, sipsivri uzun kıvrık ceylan boynuzları vardı –düşmanın canavar görüntüsü. Kapkara bir nefret Akiva'nın içini doldururken, kızın önce bir cesedin yanında durup sonra diğerine geçişini izledi. Yaratık sırtlan-kertenkelenin yanma geldiğinde biraz daha uzun oyalandı. Bu kız ne yapıyordu böyle? Ölenlerin ardından ağıt mı yakıyordu?

Kız dönüp etrafı kolaçan ederek Akiva'ya doğru ilerledi.

Her adımda görüntüsü daha da netleşiyordu. İnce uzundu, bacakları sütun gibiydi –düzgün insan baldırları dizlerinin altında bir ceylanın bacaklarına dönüşüyor, ince ayrık

toynaklarıyla sanki iğnelerin üzerinde dengede duruyormuş gibi görünüyordu. Kanatlarını katlamıştı, hem zarafetle hem de bastırdığı gücünün neden olduğu gergin adımlarla yürüyordu. Bir elinde hilal şeklinde bıçağı vardı. Diğer bıçak, baldırındaki kınında duruyordu. Öteki elindeyse görünmeyen uzun bir değneği silah gibi havaya kaldırmıştı. Tıpkı bir çoban değneği gibi ucu kıvrıktı. Gümüşümsü bir pırıltı, kıvrımın ucundan sarkıyordu –bir fener miydi?

Hayır, fener değildi. Işık yayıyordu ama duman yoktu.

Toynakları kuma bata çıka birkaç adım attıktan sonra, Akiva kızın sisten kurtulan yüzünü gördü. Kız da onu... Karşısındakinin canlı olduğunu anladığında, kız aniden durdu. Akiva bir hırlamaya, ani bir saldırıya, kızın bıçağıyla gelecek taze acılara kendini hazırladı ama Kimera kız hareket etmedi. Uzun bir süre bakıştılar. Kimera başını havaya dikip vahşilikten uzak bir merakla, bir kuş gibi yan gözle baktı. Dudaklarında herhangi bir hırlama yoktu. Yüzü sakindi.

Üstelik akıl durduracak derecede güzeldi.

Kız bir adım daha yaklaştı. O sırada Akiva hala gözlerini onun yüzünden ayıramıyordu. Bakışları kızın uzun boynuna, oradan da çıkık köprücük kemiklerine kaydı. Çok zarifti, son derece güzel ve anaçtı. Saçları bir kuğununki kadar kısaydı, yumuşak ve simsiyah görüntüsüyle, neredeyse bir kepi andırıyordu. Bu yüzden yüzünün hatları tamamen ortadaydı, mükemmeldi. Siyah yağlı boyayla gözlerinin etrafına bir maske çizmişti. Akiva kızın gözlerinin ne kadar büyük olduğunu daha iyi görebiliyordu –kahverengi ve ışıl ışıl, canlı ve hüzünlü.

Kendisi için değil, ölmüş asker arkadaşları için üzüldüğünü biliyordu ama Akiva yine de kızın yüzündeki şefkatten

gözlerini alamıyordu. Daha önce bir Kimera'nın yüzüne gerçekten bakmamış olabileceğini düşünüyordu. O güne kadar birçok köle görmüştü, oysa onlar gözlerini yerden kaldırmazdı. Ve Akiva buradaki gibi savaşçılarla, ancak öldürücü darbeyi indirmeye hazırlanırlarken ya da gözlerini kan bürümüş yarı-kör saldırırken göz göze gelmişti. Kızın kanlı bıçağını, üzerine sımsıkı oturan siyah zırhını, şeytani kanatlarını ve boynuzlarını görmezden gelse, sadece -beklenmedik derecede güzel- yüzüne odaklansa, onun kumsalda ölüme yatmış bir adamı bulan sıradan bir kız olduğunu düşünebilirdi.

O anda Akiva da kumsalda ölüme yatmış adamdan farklı değildi. Hiç kimsenin düşmanı değildi ve üzerinde asılı duran ölümün hiçbir anlamı yoktu. Meleklerle canavarlar, tam da yaşadıkları gibi, ölmekle öldürmek, öldürülmek ve ölmekle sanki gelişigüzel bir seçim yapıyordu.

Sanki öldürmeyi ya da ölmeyi *seçmeyebilirlermiş* gibi...

Ama hayır. Aralarındaki ilişki zaten bundan ibaretti. Kız da kendisiyle aynı sebepten dolayı buradaydı: Düşmanları katletmek. Ve onun için, Akiva düşmanın ta *kendisiydi*.

İyi de neden Akiva'yı öldürmüyordu?

Kız, ani bir saldırıdan kendini koruyarak Melek'in yanında diz çöktü. Akiva, kalçasındaki bıçağını hatırladı. Küçük bir bıçaktı, kızın çifte hilal bıçaklarının yanında hiçbir şeydi ama onu öldürebilirdi. Tek bir harekette, bıçağı narin boğazına saplayabilirdi. Harika boynuna.

Hareket etmedi.

Artık çoktan rüyalarda kaybolmuştu. Kanda kaybolmuştu. Üzerine eğilen yüze bakarken, gerçek olup olmadığını merak etmenin çok ötesine geçmişti. Ölüme dalarken gördüğü bir rüya olabilirdi bu, ya da kız, bir sonraki hayatına geçmeden

önce ruhunu almaya gelen Azrail'di. Gümüş buhurdan kancasında asılı duruyor, hem bitkisel hem sülfürlü kokularıyla dumanlar salıyordu. Akiva, kokular burnuna doldukça çekildiğini, *sürüklendiğini* hissediyordu. Başı dönerken, başka diyarlara göçmek için bu ulağı takip etmekte sakınca olmadığını düşünüyordu.

Kızın elini tuttuğunu hayal etti ve zihninde beliren bu huzurlu hayalle birlikte yarasını bırakıp kandan kayganlaşmış eliyle onun parmaklarını tuttu.

Kızın gözleri kocaman büyürken elini kaçırdı.

İstemese de onu korkutmuştu. "Seninle geleceğim," dedi kölelerine emir vermek için kullandığı Kimera dilinde. İmparatorluk'un çatısı altında toplanan birçok etnik aksanın karışımıyla, zaman içinde ortak bir ağza dönüşen sert bir dildi bu. Kendi sesini zar zor duyuyordu ama kız, söylediklerini anlayabilmişti.

Kız buhurdana bakıp tekrar Akiva'ya döndü. "Bu senin için değil," dedi buhurdanı geri çekip değneğini çamura saplarken. Kokulu dumanlar serin rüzgarla havaya dağılıyordu. "Gittiğim yere gelmek isteyeceğini hiç sanmıyorum." Aksanındaki hayvani yansımalara rağmen, şarkı söylercesine konuşuyordu.

"Ölüm," dedi Akiva. Hayatı öylesine kayıp gidiyordu ki artık yarasını bile tutmuyordu. Gözleri kapanmak için yalvarıyordu. "Hazırım."

"Ama ben ölüm değilim. Ölü olmanın çok sıkıcı olduğunu duymuştum."

Kız bunu çok eğleniyormuş gibi söylediğinde, Akiva gözlerini kaldırıp ona baktı. Kız az önce espri mi yapmıştı? Gülümsüyordu.

Gülümsüyordu.

Akiva da gülümsedi. Kızın tatlı gülümsemesi, bir refleks gibi onu da güldürmüştü ve Akiva buna şaşırıyordu. "Sıkıcı, kulağa iyi geliyor," dedi gözleri kapanmak için direnirken. "Belki yarım kalan kitabımı bitirebilirim."

Kız kahkahasını yuttuğunda Akiva artık öldüğüne inanmaya başladı. Bütün bu yaşadıklarının gerçek olması yanında, ölmüş olması çok daha mantıklıydı. Parçalanan omzunu hissedemiyordu. Bu yüzden hafif bir sızı duyana kadar, kızın, yarasına dokunduğunu fark edemedi. Nefesini tutarak gözlerini açtı. Her şeye rağmen Kimera kız onu bıçaklamış olabilir miydi?

Hayır. Kız, yarasının üzerini bir bezle sarıyordu. Sızı bundandı. Akiva hayretle kıza baktı.

"Yaşamayı öneririm," dedi kız.

"Deneyeceğim."

Sonra biraz öteden, genizden sesler duyuldu. Kimera dili. Kız kaskatı kesilirken, bir parmağını dudağına götürüp nefesini tuttu, "Şşş..."

Son bir kez bakıştılar. Sis, arkasındaki güneşi kapatırken, boynuzlarının ve kanatlarının parlamasına neden oldu. Kızın kısacık saçları kadife gibiydi, boynuzları yağlanmış gibi parlıyordu. Yağlı boya maske kadar gerçek dışı görünen yüzü ve gülümsemesi *tatlıydı*. Akiva bu tatlılığa aşina değildi. Öyle ki görüntü karşısında daha önce hiç hissetmediği derinliklerinde, içinin parçalandığını hissedebiliyordu. Sanki kafasının arkasında yepyeni bir göz aniden açılmış, bambaşka bir boyuta bakıyordu. Tuhaf ve yeni bir duyguydu.

Akiva kızın yüzüne dokunmak istiyordu ama kendini tuttu çünkü eli kana bulanmıştı. Üstelik yaralı kolu o kadar ağırdı ki kaldırabileceğini hiç sanmıyordu.

Oysa kız da aynı duygular içindeydi. Elini uzattı, bir an için duraksadı. Sonra serin parmakuçlarını ateş gibi yanan alnında, hafifçe zonklayan şakaklarında, yanaklarında dolaştırdı. Damarlarında hala yaşam olduğundan emin olmak istercesine, parmaklarını bir süre adamın boynunda tuttu.

Dokunuşuyla hızlanan nabzını hissetmiş miydi?

Sonra göz açıp kapayana kadar kız kalktı ve gözden kayboldu. Ceylan toynaklarının üzerinde uzun bacakları ve narin kaslarıyla ıslak sisin içinde, kanatları yarı kapalı, neredeyse uçarcasına, her sıçrayışında bir uçurtma gibi dans edercesine uzaklaştı. Uzaktan bakarken Akiva, onun siluetinin siste başkalarıyla buluştuğunu görebiliyordu –kızın zarafetinden nasiplenememiş devasa canavarlardı bunlar. Kulağına erişen hırlamaların arasında, kızın sesi huzur veriyordu. Canavarları uzaklaştırma konusunda kıza güveniyordu, öyle de oldu.

Akiva yaşadı ve artık değişmişti.

"Bu bezi kim sardı?" diye sormuştu daha sonra Liraz onu bulup güvenli bir yere götürdüğünde. Akiva bilmediğini söylemişti.

Sanki o güne kadar hayatı bir labirentin koridorlarında boş boş dolaşmakla geçmişti ve öyle görünüyordu ki Bullfinch Savaşı'nda hayatın anlamını bulmuştu. Bu savaşta uyuşukluğundan çıkmış, kendini bulmuştu. Düşman yanında diz çöküp hayatını kurtarana kadar, kendi benliğinin farkına bile varamamıştı. Kızı unutulmaya yüz tutmuş bir rüya gibi hatırlıyordu. Ama bir rüya değildi.

Gerçekti ve vardı. Karanlık ormanda pırıldayan hayvan gözleri gibi, zifiri karanlıkta görünüp kaybolan bir ışıltı gibi oradaydı.

Orada bir yerdeydi.

38

Günah

Bullfinch'ten sonra, Madrigal'in varlığı -kızın adını öğrenmesi için iki yıl geçmesi gerekecekti- büyük bir sessizliği yarıp gelen tatlı bir ses gibi Akiva'yı çağırıyordu. Morwen Körfezi'ndeki savaş alanında ölümün kucağında yatarken, düşman kızın yanında diz çöküp gülümsediğini tekrar tekrar hayal etmişti. Onsuz uyandığı her seferinde, kendi türünden olanların yüzü, peşini bırakmayan hayaletten çok daha gerçek dışı geliyordu. Liraz, kolunu kesmek isteyen doktora itiraz ederken bile, aklı sürekli sislere bürünmüş, Bullfinch kumsalına, o kahverengi gözlere, yağlı gibi görünen boynuzlara ve yaşadığı o tatlı şoka gidiyordu.

Düşmana karşı koyma konusunda eğitilmişti ama bu başkaydı. Böyle bir şeye karşı savunmanın yolu yoktu.

Tabii bunları kimseyle paylaşmadı.

Bullfinch'te öldürdüklerini parmaklarına işlemek üzere, Hazael dövme setiyle yatağının yanma gelmişti. "Kaç kişi?" diye sorduğunda, sterilize etmek için bıçağını ateşe tutuyordu.

Akiva, Bullfinch'te altı Kimera öldürmüştü. İçlerinde, onu ölüme yaklaştıran sırtlan da vardı. Altı yeni çentik, sağ elini tamamen dövmelerle dolduracaktı. Gerçi Liraz kolunun kesilmesine karşı çıkmasaydı, sağ eli de olmayacaktı. Kolu faydasız bir şekilde yanında yatıyordu. Parçalanmış sinirler ve kaslar yeniden birbirine bağlanmıştı ama kolunu bir daha ne zaman oynatabileceğini hiç bilmiyordu.

Bıçağı hazırlayan Hazael, kardeşinin cansız elini tutarken, Akiva'nın tek düşünebildiği düşman kız ve onun başka bir Melek'in parmağındaki siyah çentiğe dönüşme ihtimaliydi.

Düşüncesine bile katlanamıyordu. Sağlam eliyle kolunu Hazael'den kurtardığında, anında acıyla kıvrandı. "Hiç," dedi nefes nefese. "Hiç kimseyi öldürmedim."

Hazael gözlerini kıstı. "Öldürdün. Boğa çetesiyle dövüşürken seninleydim."

Ama Akiva onun dövme yapmasına izin vermeyince Hazael yanından gitti.

Böylece yıllar sürecek ve aralarındaki uçurumu büyütecek gizem başlamış oldu. İnsanların dünyasında onları birbirinden sonsuza kadar koparacak uçurum da buydu zaten.

❋ ❋ ❋

Karou köprüden havalandığında Liraz da peşine düştü ama Akiva hemen harekete geçip Melek'i engelledi. Kılıçları havada çarpıştı. Akiva iki kılıcını kabzalarına yakın bir noktadan çaprazlamasına birleştirip bütün gücüyle kız kardeşini geriletti. Bir taraftan da Karou'nun peşine düşmesinden korktuğu Hazael'i kolluyordu, oysa kardeşi hala köprü üzerinde dur-

muş, inanmayan gözlerle Akiva ve Liraz'ın çarpışan kılıçlarını seyrediyordu.

Karşısındaki büyük güçle havada durmaya çalışan Liraz'ın kanatları, öfkeli çırpınışlarla dalgalanıyordu. Çenesini sıkmıştı, yüzü morarmıştı ve gözleri öylesine büyümüştü ki göz bebekleri bembeyaz kürelerin ortasındaki minik benekler gibi görünüyordu.

Liraz, bir ölüm perisi gibi çığlık atarken Akiva'yı geri püskürttü, boşta kalan kılıcını başının üzerinde çevirdi ve aşağı savurdu.

Akiva hamleyi karşıladı ama kılıcın şiddetiyle bütün kemiklerinin sarsıldığını hissedebiliyordu. Liraz gücünü sakınmıyordu. Saldırganlığındaki düşmanca tavır Akiva'yı şok ediyordu –gerçekten kardeşini öldürebilir miydi? Liraz tekrar saldırdığında Akiva karşı koydu, neyse ki sonunda Hazael donmuş halinden çözülüp onlara doğru uçtu.

"Yeter," diye bağırdı dehşet içinde. Aralarına girmeye çalıştı ama Liraz vahşice kılıcını savurduğunda eğilmek zorunda kaldı. Akiva hamleyi karşılayarak dengesini bozduğunda Kadın Melek havada sendeledi. Dengesini tekrar bulduğunda, ateş saçan gözlerle Akiva'ya baktı ve üzerine atılmak yerine doğrudan gökyüzüne fırladı. Kanatlarından kopan ateş topları, izleyenlerin nefeslerini tutmasına neden oluyordu. Kadın Melek hızla Karou'nun gittiği yöne uçmaya başladı.

Karou gökyüzünde görünmüyordu ama Akiva'nın, Melek'in onun izini bulacağından şüphesi yoktu. Hemen ardından atıldı. Çatılar ve insanlar altlarından akıp gidiyordu. Sadece esen rüzgar, kanatların ateşi ve kız kardeşini kolundan yakaladığında didişme vardı. Liraz, Akiva'ya doğru dönerken

kılıcını savurduğunda, kılıçlar tekrar tekrar çınladı. Tıpkı Prag'da Karou ona saldırdığında olduğu gibi Akiva sadece kendini koruyor, eğiliyor, saldırılara karşılık vermiyordu.

"Yeter!" diye bağırdı yine Hazael, Akiva'nın yanına gelip iterek aralarını açarken. Artık şehrin çok üzerindeydiler. Melek'in sesi, gökyüzünün sessizliğinde çelik gibi çınlamıştı. "Siz ne yapıyorsunuz?" diye sordu inanamıyormuş gibi. "Siz ikiniz, dövüşüyorsunuz..."

"Ben dövüşmüyorum," dedi Akiva gerileyerek. "Dövüşmeyeceğim."

"Nedenmiş o?" diye tısladı Liraz. "Sırtımdan bıçaklayacağına boğazımı kesmeni tercih ederim."

"Liraz, canını yakmak istemiyorum..."

Kadın Melek kahkaha attı. "Canımı yakmak istemiyorsun ama gerekirse yakar mısın? Bunu mu söylemek istiyorsun?"

Öyle miydi gerçekten? Karou'yu korumak için bunu yapar mıydı? İki Melek kardeşine asla zarar veremezdi, aksi takdirde bununla yaşayamazdı. Ama Karou'ya zarar vermelerine de izin veremezdi. Nasıl oluyordu da bu iki seçimin arasında kalabiliyordu?

"Sadece... onu unutun," dedi. "Lütfen. Gitmesine izin verin."

Akiva'nın sesindeki yoğun duygusallığı duyunca, Liraz'ın gözleri küçümsercesine kısıldı. Kadın Melek'e bakan Akiva, kılıca razı gelebileceğini düşünüyordu. Hem, İmparator'un diğer piçleri gibi, bunun için üretilmemişler miydi? Ete bürünmüş silahtan başka bir şey değillerdi. Kadim bir düşmanlığın düşünmeyen savaş aletleriydi onlar.

Akiva yine de bunu kabul edemiyordu. Bundan daha fazlası olmalıydılar. Öyle olmasını umuyordu. Risk almayı tercih

etti. Kılıcını kınına soktu. Kılıç kadar keskin gözleriyle, Liraz sessizce onu seyretti.

"Bullfinch'te," dedi Akiva, "Yaramı kimin sardığını sormuştun."

Liraz bekledi. Hazael de dinliyordu.

Akiva, Madrigal'i, onun yumuşacık dokunuşunu, deri kanatlarının şaşırtıcı ipeksiliğini ve tıpkı Karou'nunkini andıran ışıltılı gülüşünü hatırladı. Sonra aklına, Karou'nun bu sabah söylediği bir şey geldi: Bir Kimera'yla gerçekten tanışmış olsaydı, canavarlara bir daha aynı gözle bakamazdı.

Akiva ikisini de yapmıştı. Madrigal'i tanımış ve sevmişti. Yine de bugün olduğu adam olmuştu. Bütün duygusuzluğuyla, içgüdüsel bir hamleyle, az daha Karou'yu öldürecekti. İçindeki keder, tomurcuklanarak büyümüştü: Nefret, intikam, körlük... Bugün olduğu adamı görse, Madrigal onun hayatını kurtardığı için pişman olurdu. Ama Karou ile bir şansı daha vardı –en azından huzuru ve barışı bulmak için bir şans. Mutluluk umrunda bile değildi. Mutluluk için artık çok geçti.

Ama başkaları için bir kurtuluş umudu hala olabilirdi.

"Bir Kimera'ydı," dedi Melek, kardeşlerine bakarak. Söylediklerinin onlara bir günah gibi geldiğini bildiğinden, havayı yutarcasına soludu. Daha beşikten beri, Kimeraların yabani sürüngenler, şeytani hayvanlar olduğu öğretilmişti. Ama Madrigal... daha ilk görüşte içinde yaşadığı ikiyüzlülük zincirini kırıp atmıştı ve şimdi Akiva aynı şeyi denemek zorundaydı. "Hayatımı bir Kimera kurtardı," dedi. "Ve ona aşık oldum."

39

Kan Kanı Çeker

Bullfinch'ten sonra Akiva için her şey değişmişti. Hazael, dövme setiyle birlikte yanından uzaklaşırken, aklında tek bir şey vardı: Kimera kızı tekrar görürse, bahşettiği yeni hayatında artık onun türünden olanları öldürmeyeceğini söyleyebilecekti.

Gerçi kızı yeniden görmesi çok uzak bir ihtimaldi. Yine de kaçmayı bir türlü beceremediği bu yasak düşünce peşini bırakmıyordu ve sonunda durumunu kabullendiğinde, hisleri vahşi bir düşünceden kalıcı bir *umuda* dönüştü. Bundan sonra hayatının yönü tamamen değişmişti: Onu yine görecek, teşekkür edecekti. Tek istediği ona teşekkür etmekti. O anı hatırladığında aklı duruyordu.

Böylesi, yaşamak istemesi için yeterliydi.

Savaştan sonra Morwen Körfezi'nde fazla kalmadı. Cerrahlar, şifacıların bakımı için Astrae'ye göndermişti.

Astrae.

Bin yıl önceki kıyıma kadar, Melekler İmparatorluğu, Astrae şehrinden yönetilmişti. Üç asır boyunca her açıdan dün-

yanın ışığı, o güne kadar inşa edilmiş en güzel şehir olmuştu. Saraylar, kemerler, çeşmeler, Evorrain'de çıkartılmış inci beyazlığında mermerler, dillere destan olan bal kokularıyla yemyeşil ağaçlar... Göz alabildiğince uzanan zümrüt yeşili Mirea sahilinin yamaçlarına kurulan şehir, tıpkı Prag gibi cennete uzanan kulelerle kaplıydı. Her bir kule, yücelerden birine uzanıyordu. Yüceler, bu toprakları ve içinde yaşayan yaratıkları korumak üzere Melekleri görevlendirmişti.

Aynı yüceler, şehir kaosa teslim olurken öylece seyirci kalmıştı.

Akiva'ya göre son üç asırdır Astrae sakinleri, sonsuza kadar kaostan muaf yaşayacaklarını düşünüyor olmalıydı. Oysa kuruluşunun üzerinden on asır geçtikten sonra, ölü bir tanrının göz kırpışı kadar sürede altın çağını kapatmıştı ve artık şehirden geriye fazla bir şey kalmamıştı. Düşman her yeri silip süpürmüştü: Kuleler devrilmiş, ateşin yaladığı her şey küle dönmüştü. Yapabilseler, Cennet'ten yıldızlarını bile sökeceklerdi. Tarihte böylesi bir vahşet görülmemişti. Daha ilk günün sonunda bütün Mecusiler, dahası en genç çömezleri bile ölmüştü ve kütüphanelerindeki Eretz'in bütün sihirli metinleri, alevler tarafından yutulmuştu.

Stratejik açıdan yapılan doğruydu. Melekler sihre öylesine sırt dayamışlardı ki kıyımdan sonra bütün Mecusiler öldüğünde neredeyse elleri kolları bağlanmıştı. Astrae'den kaçamayan Melekler, dolunay zamanı sunaklarda kurban edildi ve Akiva'nın ataları olan imparatoruyla diğer soydaşları da bunlara dahildi.

O kadar çok Melek kanı akmıştı ki sunaklardan akan kan, muson yağmuru gibi sokaklara akıyor, minik yaratıkların kanda boğulmasına neden oluyordu.

Canavarlar şehri asırlarca esir tuttu. Ta ki Joram -Akiva'nın babası- hükümdarlığının ilk günlerinde varını yoğunu ortaya koyarak Adelphas Dağları'nı tekrar ele geçirene kadar... Joram bütün güçlerini toplamış ve imparatorluğu yeniden inşa etmeye koyulmuştu. Dediğine göre kalbi orada, Astrae'de atıyordu.

Joram'ın tek eksiği sihirdi. Kütüphane yandığı ve bütün Mecusiler öldüğü için, Melekler en basit saldırılarda bile yeniliyordu ve asırlar geçerken fazla ilerleme kaydedemiyorlardı.

Akiva, hiçbir zaman sihre önem vermemişti. O bir askerdi, eğitimi sınırlıydı. Sihrin daha parlak zihinlerin işine yarayacak bir gizem olduğuna inanıyordu. Ama Astrae'de kaldığı sürede fikri değişti. Her ne kadar asker zihniyetli olsa da alev almış yeni düşüncelerini keşfediyor, Astrae'de artık var olmayan Mecusilerden biri tarafından esir alındığını düşünüyordu. Aslında onlarda olmayan iki şeye sahipti. Babası tarafından aşağılansa da gerekli kanı taşıyordu. Üstelik en önemlisine aşinaydı.

Acıyı tanımıştı.

Omzundaki acı dinmek bilmiyordu. Aynı şekilde yarasıyla bağlantılı olan düşman kızın hayaleti de aklından çıkmıyordu. Omzu yandığında sanki yavaşça yeniden hayata bağlanıyordu. Kızın narin ellerinin yarasına dokunuşunu, hayatını kurtaran bezi omzuna sarmasını düşünmeden edemiyordu.

Astrae'deki şifacılar, savaş cerrahlarının verdiği, hiçbir işe yaramayan ilaçları kesmiş, Akiva'yı kolunu kullanmaya zorlamıştı. Kaslarını çalıştırmak üzere bir köle -bir Kimera- görevlendirilmişti ve Akiva'ya sağ kolunun bir daha tam olarak iyileşememesi ihtimaline karşılık, sol koluyla kılıç sallamasını önermişlerdi. Bütün olumsuzluklara rağmen acı hiç dinmese

de sağ kolu iyileşmişti ve birkaç ay içinde daha öncekinden çok daha sıkı bir kılıç kullanıcısı olmuştu. Saray zırhçısını ziyaret ederek bir çift kılıç yaptırmış, ardından eğitim sahalarının gözdesi olmuştu. İki koluyla kılıç sallarken, sabah antrenmanlarında, imparatorun kendisi de dahil, kalabalıkları geri püskürtebiliyordu.

"Benimkilerden biri misin?" diye sormuştu Joram onu överek.

Daha önce Akiva, babasının önüne hiç çıkmamıştı. Joram'ın veletleri bir lejyon gibiydi, her birini tanıması beklenemezdi. "Evet Lordum," diye yanıtlamıştı onu Akiva, başını eğerek. Kılıç sallamaktan omuzları hala sarsılıyor, sağ omzu artık hayatının bir parçası olan sızıyla kasılıyordu.

"Bana bak," diye emretmişti İmparator.

Akiva adama baktığında kendiyle hiçbir benzerlik bulamamıştı. Hazael ve Liraz, İmparator'a benziyordu. Mavi gözlerini ve yüz hatlarını Joram'dan aldıkları kesindi.

Sarışın İmparator'un altın saçları ağarmaya başlamıştı. İriyarı olmasına rağmen ortalama boyu yüzünden başını kaldırıp Akiva'ya bakmak zorundaydı. Bakışları keskindi. "Anneni hatırlıyorum," demişti.

Akiva gözlerini kırpıştırmıştı. Bunu hiç beklemiyordu.

"Gözler," demişti İmparator. "Gözler unutulmaz,."

Akiva'nın annesiyle hatırladığı çok az şeyden biri, kadının gözleriydi. Yüzünün geri kalanı hatıralarında bulanıktı ve annesinin adını asla öğrenememişti ama onun gözlerini aldığını biliyordu. Joram sanki bir cevap bekler gibiydi, o yüzden Akiva cevap vermişti. "Hatırlıyorum," derken annesine dair elindeki yegane hatıradan vazgeçiyormuş gibi içinde bir keder belirmişti.

"Başına gelenler çok korkunçtu," demişti Joram.

Akiva bir şey söyleyememişti. Yanından alındığından beri, annesi hakkında hiçbir şey duymamıştı ve belli ki İmparator ona neler olduğunu biliyordu. Joram aslında onu yemliyor, sormasını istiyordu. *Ne? Ona ne oldu?* Ama Akiva dişlerini sıkıp soruyu sormadığında, Joram keskin bir sırıtışla, "Eh, Stelyalılardan zaten ne beklenirdi ki?" demişti. "Vahşi kabile. En az canavarlar kadar kötü yürekliler. Dua et de kanın onlara çekmiş olmasın asker."

Sonra Akiva'yı omzundaki sızı ve daha önce hiç umursamadığı yeni bir telaşla baş başa bırakmıştı: *Ne kanı?*

Annesi bir Stelyalı mıydı? Joram'ın Stelya'dan eş alması mantığa aykırıydı. Uzak Adalar'da yaşayan 'vahşi kabileyle' hiçbir diplomatik ilişkisi yoktu. Üstelik o dönek Melekler, kadınlarını asla bir hediye olarak İmparator'a göndermezdi. O zaman annesi buraya nasıl gelmiş olabilirdi?

Stelyalılar, iki konuda ünlüydü. İlki, bağımsızlıklarına çok düşkün olmalarıydı. İmparatorluğun bir parçası değillerdi ve asırlar boyunca, Melek türüne katılmaya inatla direnmişlerdi.

İkincisi ise sihre duydukları sempatiydi. İnanışa göre tarihin derin bataklıklarındaki ilk Mecusi bir Stelyalıydı ve Eretz'in geri kalanında, hiç bilinmeyen bir seviyede sihirle uğraştıkları söylenirdi. Joram onlardan nefret ederdi çünkü onları ne fethedebiliyor ne de özellikle Kimera Savaşı'nda güç ihtiyacı duyarken kendine katabiliyordu. Gerçi şehirde dolanan söylentilere bakılırsa, canavarlarla işi bittikten sonra, İmparator'un gözünü nereye dikeceği belliydi.

Annesine ne olduğunu Akiva hiç öğrenememişti. Harem kapalı bir dünyaydı ve orada bir Stelyalı cariyenin yaşamış olduğunu bile teyit ettirememişti. Öte yandan babasıyla kar-

şılaşmasının ardından, içinde yeni bir şeyler büyümeye başlamıştı: Kendi kanından olan yabancılara karşı bir ilgisi ve sihre merakı artmıştı.

Neredeyse bir yıldır Astrae'deydi ve fiziksel terapi, kılıç antrenmanları, her gün birkaç saat olmak üzere genç askerlerin eğitiminden geriye kalan zamanı kendine kalıyordu. Babasıyla karşılaştıktan sonra bu zamanı değerlendirdi. Yarası sayesinde acıyı öğrenmişti, şimdi daha çok acıyı çekmeye hazırdı. Mecusileri gözleyerek -iyi bir asker olduğu için kimseye görünmüyordu- temel sihir tekniklerini öğrenmişti. İlk öğrendiği, bir şeyleri çağırmaktı. Önce gecenin karanlığında yarasalar ve güveler üzerinde çalışıp omzuna ya da avcuna konmalarını sağladı.

Kolay olduğunu görünce devam etti. Kısa sürede çok da anlamlı olmayan sihrin ötesine geçti. Olduğu haliyle sihir, birkaç göz boyama ve hileden fazlası değildi. Ve Akiva hiçbir zaman bir Mecusi olduğu konusunda kendini kandırmadı. Sadece kendilerine Mecusi diyen saray şaklabanlarının aksine, yeni keşiflerde bulunuyordu. Gücü sınarken kendini ne yaktı ne de kesti. Hep alçaktan ama tutarlı bir yol izledi. Ama daha ötesine geçmemesinin nedeni ne acısıydı ne de yaratıcılığı. Amacı farklıydı.

Vahşi bir düşünceden umuda dönüşen şey planının ana unsuruydu. Kimera kızla tekrar karşılaşmak istiyordu.

Planının iki bölümü vardı. Sadece ilk kısmı sihirle ilgiliydi: Kanatlarını gizlemek için sihir gücünü mükemmelleştirecekti. Kamuflaj için bir göz boyama taktiği vardı ama fazlasıyla basitti. Yalnızca belli bir mesafeden bakılan şeyin kuşkuyla karşılanmasını sağlayabiliyordu. Görünmezlik sağlamıyordu. Kılık değiştirip düşmanın arasına karışacaksa -ki

bunu hiç arzulamıyordu- göz boyamaktan çok daha iyisini yapması gerekecekti.

Böylece görünmezlik sihri üzerine çalışmaya devam etti. Çalışmaları aylar sürdü. Gerçek bir mekanmış gibi acısını ziyaret etmeyi öğrendi. Acının içinden baktığında, şeyler daha keskin, daha farklı, çok daha soğuk *görünüyordu*. Sanki acısı duygularıyla sezgilerini keskinleştiriyordu ve yorulmak bilmeden tekrarladığı deneylerde, acısı onu hiç bırakmamıştı. Sonunda görünmez olmayı başardı. Başardığı şey ortaya çıksa büyük şöhret yapar, imparatorun övgüsünü kazanırdı, yine de bu sırrı saklamak ona soğuk bir tatmin duygusu veriyordu.

Kan kanı çeker, diye geçiriyordu içinden. *Kan kanı çeker baba.*

Planının diğer bölümü dildi. Kimera dilinde ustalaşmak için köle barakalarının çatılarına tünüyor, gübre yaktıkları pis kokulu ateşin etrafında birbirlerine anlattıkları hikayeleri dinliyordu. Anlatılanlar, beklenmedik şekilde güzeldi ve bunları dinlerken Akiva, Kimera kızın başka bir savaş alanındaki ateşin başında benzer hikayeler anlattığını gözünde canlandırmadan edemiyordu.

Onun kadını. Akiva onu kadınıymış gibi düşünürken kendini yakaladığında, bu hiç tuhaf gelmemişti.

Morwen Körfezi'ndeki birliğe tekrar gönderildiğinde, Kimera aksanım daha mükemmel hale getirmek için biraz daha çalışması gerekecekti fakat ışıltılar saçan bir deliliği içinde barındıran bir sonraki aşamaya temelde hazır olduğuna inanıyordu.

40

Neredeyse Sihir Gibi

O zamanlar onu boşluktan çağıran, Madrigal'in varlığıydı. Şimdiyse Karou'nun varlığı, hayatını kaplamıştı. O zamanlar güzergahı, canavarların kafesli şehri Loramendi'ydi. Şimdiyse Marakeş. Bir zamanlar Hazael'le Liraz'ı ardında bırakmıştı, oysa şimdi onlara her şeyi anlatmıştı. Artık hakkındaki gerçeği biliyorlardı.

Kardeşlerinin bu konuda ne yapacağı hakkında en ufak bir fikri bile yoktu.

Liraz onu hain olarak görüyor, midesini bulandırdığını söylüyordu. Hazael iğrenmiş gibi rengi atarken öylece bakakalmıştı.

Ama neyse ki kimsenin kanı dökülmemişti ve böylesi, umulabilecek en iyi şeydi. Ya komutanlarına -hatta belki İmparator'a- gidip durumu anlattıktan sonra yine peşine düşeceklerdi ya da olayın üstünü örteceklerdi. Akiva kestiremiyordu. Aslına bakılırsa bu konuyu düşünemiyordu bile. Avcundaki lades kemiğiyle Akdeniz'in suları üzerinde uçarken, tek düşünebildiği Karou'ydu. Kızın ilk karşılaştıkları çılgın

Fas Meydanı'nda onu beklediğini hayal ediyordu. Daha yere konmadan, elini gerdanına götürüp lades kemiğinin boynunda olmadığını anlayacağı anı bütün canlılığıyla gözünde canlandırabiliyordu.

Lades kemiği Akiva'daydı. Geçmiş ve geleceğe dair her şey, sağ avcundaydı –bir zamanlar Madrigal'in de söylediği şekliyle, neredeyse sihir gibiydi.

Sonunda Madrigal'i gördüğü geceye kadar, Akiva lades kemiğinin ne olduğunu bilmezdi. Kız boynunda bir tane taşıyordu. Kemik, ipek gibi teni ve ipekten kıyafetinin üzerinde aykırı görünüyordu.

"Bu bir lades kemiği," demişti Madrigal boynundakini tutarak. "Her birimiz bir bacağından tutarız ve bir şey dilerken çekeriz. Büyük parçayı alanın dileği olur."

"Sihir mi bu?" diye sormuştu Akiva. "Hangi sihirli kuşun kemiği bu?"

"Ah, sihir falan değil. Dilekler aslında gerçekleşmez."

"Peki, bunu yapmanın amacı ne?"

Madrigal omuz silkmişti. "Umut. Umut, çok güçlü olabilir. Belki gerçek sihir diye bir şey yoktur ama en çok neyi istediğini biliyorsan ve umudu içinde bir ışık gibi tutabiliyorsan, neredeyse sihir kullanmış gibi, dileklerinin gerçekleşmesini sağlayabilirsin."

Akiva mest olmuş Madrigal'i izliyordu. Kızın gözlerindeki kıvılcımlar, hayatını yarı hissiz yarı ölü geçirmiş olduğunu kavramasına neden oluyordu. "Peki, sen en çok ne istiyorsun?" diye sormuştu, dileği her neyse yerine getirebilmek için.

Madrigal ona kur yaparak "Dileğini söylememen gerekir. Haydi gel, birlikte dileyelim," demişti.

Akiva elini uzatıp bir parmağını lades kemiğinin bacaklarından birine dolamıştı. Dileği, Madrigal'le karşılaşmasına kadar aklına bile getiremeyeceği bir şeydi. Ve gerçekten de dilediği şey o gece ve daha sonra birçok kez gerçekleşmişti. Artık bütün hayatı, bu kısa ve pırıltılı mutluluk anı üzerinde dönüyordu. O günden beri yaptığı her şey, Madrigal'e duyduğu aşk, onu kaybedişi ve dolayısıyla kendini kaybedişi yüzündendi.

Peki ya şimdi? Elinde kırılgan ve 'neredeyse sihir gibi' bir gerçekle Karou'ya doğru uçuyordu.

Neredeyse mi? Bu kez öyle sayılmazdı.

Bu lades kemiği, sihirle *kaynıyordu.* Brimstone'un imzası, Akiva'nın dişlerini sızlatan geçitlerdeki kadar güçlüydü. Gerçekler lades kemiğindeydi, aynı zamanda Karou'nun ondan nefret etmesine neden olabilecek güce sahipti.

Ya birden yok oluverseydi? Mesela okyanusa düşüverseydi? O zaman ne olurdu? Karou'nun hiçbir şey bilmesi gerekmiyordu. O zaman Karou'ya sahip olabilir, onu sevebilirdi. Dahası ortalıkta bir lades kemiği olmadığında, Karou da *onu sevebilirdi.*

Böylesi zehirli düşünceler, Akiva'nın kendinden nefret etmesine neden oldu. İçinden geçenleri bastırmaya çalışsa da kemik sanki onunla dalga geçiyordu. Sanki avcunda yatarken, *Karou'nun hiçbir şeyi bilmesi gerekmiyor,* diyordu. Ve güneşin altında parlayan dalgalı Akdeniz'in suları, bunu teyit eder gibi görünüyordu.

Hiçbir şey bilmesi gerekmiyor.

41

Elif

Karou, tam da Akiva'nın onu hayal ettiği yerdeydi. Jemaa el-Fna Meydanı'nın kıyısında bir kahvehane masasına oturmuştu ve lades kemiğinin yokluğundan dolayı çok huzursuzdu. Bir zamanlar parmakları sadece ve sadece kalemini tutmak için kaşınırdı. Şimdi çizim defterini önüne açmıştı, beyaz sayfalar Kuzey Afrika güneşinin altında kör edercesine parlıyordu. Karou ise bir türlü odaklanamadan sayfanın üzerinde kalemini sallıyor, Akiva'yı görme umuduyla gözlerini gökyüzünden ayıramıyordu.

Gelecek, diyordu kendi kendine, gelecek ve lades kemiğini getirecekti.

Tabii hala hayattaysa...

Öteki Melekler ona zarar verir miydi? Aradan iki gün geçmişti. Hayır. Akiva yaşıyordu. Öteki türlüsünü düşünmek... Karou, bunu düşünemiyordu bile. Nedense sürekli yıllar öncesinden Kishmish'in ani bir hamleyle güveyi midesine indirişini hatırlıyordu: Zavallı yaratık bir an için yaşıyordu, bir sonrakinde yoktu. O kadar.

Hayır.

Düşüncelerini toplamaya çalışıp lades kemiğine yoğunlaştı. Kemiğin Akiva üzerindeki etkisi ne anlama geliyordu? Hem... dizlerinin üzerine çöküp ne söyleyecekti ki? Kendisine dair gizemler daha koyu gölgelere bürünürken, beklentinin ürpertisini sırtında hissediyordu. Zuzana ve Mik'in yüzlerindeki ifadeyi hatırlamadan edemiyordu –zavallılar donakalmış, çok korkmuştu. *Karou'dan* korkmuşlardı. Zuzana'yı Kazablanka'ya indiğinde aramıştı. Tartışmışlardı.

"Sen ne işler karıştırıyorsun?" diye öğrenmek için ısrar etmişti Zuzana. "Lütfen yine şu pis ayak işleri yaptığın günlere geri dönmeyelim Karou."

O anda ketum olmanın hiçbir faydası olmayacaktı, o yüzden Karou her şeyi anlatmıştı. Zuzana'nın Akiva'nın tarafında durup yapacağı şeyin tehlikeli olduğunu ve Brimstone'un bunu istemeyeceğini söylemesi aslında hiç de şaşırtıcı olmamıştı.

"Daireme geçmeni istiyorum," demişti Karou. "Ev sahibini aradım. Sana anahtarı verecek. Kirayı senenin sonuna kadar..."

"Senin aptal daireni istemiyorum," demişti Zuzana. Sürekli lahana pişiren yaşlı teyzesiyle yaşayan ve her fırsatta *sırf* dairesini ele geçirmek için Karou'yu öldürmeyi planladığına dair şakalar yapan Zuzana... "Çünkü orada *sen* yaşıyorsun. Böyle bir anda ortadan kaybolamazsın Karou. Bu lanet olasıca bir Narnia macerası değil."

Ne söylese fayda etmezdi. Sonunda sohbetleri kötü bir şekilde bitmişti ve Karou sıcaktan eline yapışan telefonla öylece dururken, arayabileceği başka kimse yoktu. O anda hayatında ne kadar az insan olduğunu anlamak çok acı vermişti. Sahte

büyükannesi Esther'i aramayı düşündü ama bunu düşünmek bile hüzünlenmesine yetti çünkü eninde sonunda onu aramak zorunda kalıyordu. Elindeki telefonu neredeyse çöpe fırlatacaktı -zaten şarj aletini de yanma almamıştı- ama bu sabah, atmadığı için çok mutlu olacaktı.

Şimdi kahvehanede otururken, telefonu cebinde, şarjının son demlerinde titreşiyordu. Mesaj gelmşiti:

Yiyecek. Hiçbir. Şey. Yok. Beni aç bıraktığın için çok sağol.

Karou güldü, sonra toparlandı, ardından bir parça ağladı ve yaşlı bir adam iyi olup olmadığını sorduğunda, kendi halinden emin olamadı.

İki gündür burada oturuyordu. İki gece, yakınlarda kiraladığı bir odada kalmıştı. Gitmeye hazır olduğunda rahatça bulabilmek için Razgut'un izini sürmüş, bulduğunda gavriel için yalvaran yaratığı ardında bırakmıştı. Tabii ki dileğini ancak gitme zamanı geldiğinde gerçekleştirecekti.

Gitme zamanı. Akiva gelsin ya da gelmesin, lades kemiği olsun ya da olmasın gidecekti.

Ama daha ne kadar bekleyecekti?

İki gün ve iki bitmek bilmez gecenin ardından, gözleri büyük bir açlıkla gökyüzünü tarıyordu. Kalbi bomboş tekliyordu. İçindeki bütün dirençler kırılmıştı. Elleri ne istediğini çok iyi biliyordu: Akiva'nın kıvılcımlarını ve sıcaklığını istiyordu. Fas baharının sıcaklığında bile, sanki onu ısıtabilecek tek şey Akiva'ymış gibi üşüyordu. Üçüncü sabah ara sokaklardan meydana yürürken, faydalı olabileceğini düşündüğü bir şey satın almıştı: Parmaksız eldivenler.

Berber yününden sımsıkı örülmüş, avuçları tabaklanmış deriden eldivenleri bir tezgahta görmüştü. Satın alır almaz ellerine geçirmişti. Dövmeler tamamen kapanıyordu ve Karou,

eldivenleri sırf üşüdüğü için aldığı konusunda kendini kandıramıyordu. Ne istediğini biliyordu. O da ellerinin istediğini istiyordu: Sadece parmaklarının ucuyla, temkinli bir şekilde değil, canını yakma korkusu olmadan Akiva'ya dokunmak için sabırsızlanıyordu. Ona sarılmak, dans edercesine sarmaş dolaş olmak, sokulmak, kokusunu içine çekmek, onunla canlanmak, onu keşfetmek, şefkatle yüzünü tutmak istiyordu.

Aşkla dokunmak istiyordu.

"Bir gün geldiğinde bileceksin," demişti bir keresinde Brimstone. Gerçi adam muhtemelen, kızın gönlünü düşmanına kaptıracağını aklına getirmemişti ama Karou, Dilek Taciri'nin yanılmadığını şimdi anlıyordu. Gerçekten de biliyordu. Tıpkı açlık ya da mutluluk gibi gayet basitti. Üçüncü sabah, başını çayından kaldırıp Akiva'yı meydanda, yirmi metre ötede durmuş kendine bakarken gördüğünde, saman yolundaki yıldız tozları bütün sinir uçlarına yayılmış gibi heyecanlanmıştı.

İşte oradaydı. Karou hemen sandalyesinden fırladı.

O sırada Melek'in belli bir mesafede durduğunu kavradı.

Yanına gelirken bile Melek'in yüzünden hiçbir şey okunmuyor, ağır adımları sanki geri geri gidiyordu. Karou'nun birden güveni sarsıldı. Ne ona doğru ilerledi ne de masanın yanından ayrıldı. Sinir uçlarındaki bütün o kıvılcımlar sönüp buz gibi bir soğuğa dönüşürken, Melek'e -Melek'in ağır hareketlerine, yüzündeki ifadesizliğe- baktı ve Prag'da aralarında olan biteni kendi kendine hayal edip etmediğini merak etti.

Tereddütle zayıf bir, "Selam," derken, içinde kayan bir yıldız gibi yine umut belirdi. Belki Melek'in yüzündeki ifadeyi tamamen yanlış okuyordu, belki de kendi yüz ifadesinin yansımasını Akiva'da görüyordu. Her zaman birileri tarafından

bulunmuş ve istenmiş olmayı dilemişti: Midesindeki kelebeklerin şarkı söyleyip kanat çırpmaya başlamasıyla, notası notasına aynı şekilde karşılık görmek istemişti.

Ama Akiva'da bir karşılık yoktu. Başıyla sert bir selam verdiği halde, olduğu yerde durdu.

"İyi görünüyorsun," dedi Karou ama sesinden, onu gördüğüne sevindiği belli olmuyordu.

"Beklemişsin," dedi Akiva.

"Ben... bekleyeceğimi söylemiştim."

"Bekleyebileceğin kadar bekleyeceğini söylemiştin."

Söz vermediği için kızmış mıydı? Karou ona, o sırada, şimdi farkında olduğu şeyi bilmediğini söylemek istiyordu –"bekleyebileceği kadar beklemenin" yeterince uzun bir süre olduğunu, sanki hayatı boyunca onu beklemiş gibi hissettiğini... Yine de Melek'in karanlık ifadesi karşısında sustu.

Akiva elini uzatarak, "Al," dediğinde, parmaklarının arasından kolyenin ucundaki lades kemiği sarkıyordu.

Karou kemiği alırken fısıltıyla bile olsa teşekkür etmeyi başardı ve kolyeyi boynuna geçirdi. Kemik şimdi tıpkı eskisi gibi gerdanındaydı.

"Bunları da getirdim," dedi Akiva masanın üzerine hilal şeklindeki bıçakları koyarken. "İhtiyacın olacak."

Sözleri neredeyse bir tehdit kadar sertti. Karou, gözyaşlarını kovalamak için gözlerini kırpıştırarak bıçaklara baktı.

"Hala kim olduğunu bilmek istiyor musun?" diye sordu Akiva. Kıza bakmıyordu bile. Gözlerini uzaklardaki boşluğa dikmişti.

"Tabii ki istiyorum," dedi Karou. Gerçi aklından geçen bu değildi. Şu anda tek istediği, zamanda ve mekanda geri gidip Prag'da olmaktı. Orada, Akiva'nın karanlık bir geceden sırf

onun için geri geldiğine inancı tamdı. Şimdi lades kemiğini geri almış olmasına ve sonunda varlığına dair en önemli sorunun cevabını öğrenme zamanı gelmesine rağmen hiçbir şey hissetmiyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Karou. "Yani diğerlerine?"

Akiva kızı duymazdan geldi. "Gidebileceğimiz bir yer var mı?"

"Gitmek mi?"

Akiva başıyla meydandaki kalabalığı, tezgahlarına piramitler gibi portakal yığan satıcıları, kameralarıyla dolanan turistleri ve alışveriş çılgınlığını işaret etti. "Yalnız olmak isteyeceksin," dedi sonunda.

"Ne? Bana ne söyleyeceksin ki yalnız kalmak isteyeyim?"

"Sana hiçbir şey söylemeyeceğim." Akiva aklında başka bir şey varmış gibi hala kızın üzerinden uzaklara bakıyordu. Karou kendini puslu bir hayalet gibi hissetti fakat hemen sonra Melek, gözlerini kızınkilere dikti. Karou topaz içinde parlayan güneş gibi gözlerle karşılaşır karşılaşmaz, Akiva yine başını çevirdi. O gözlerdeki yakarış öylesine derindi ki Karou'nun yüreği hopladı.

"Lades kemiğini kıracağız," dedi Akiva.

❁ ❁ ❁

Ve sonra Karou her şeyi öğrenecek, ondan nefret edecekti. Akiva kendini olacaklara, gerçeği öğrendiğinde Karou'nun ona bakışına hazırlamaya çalışıyordu. Başını kaldırıp onu görmeden önce saniyeler boyunca meydanda kızı seyretmiş, kendisini görür görmez yüzüne yerleşen ifadeye tanık olmuştu. Karou önce endişeliydi, sonra beklentileri boşa çıkmış gibi

görünmüştü, ardından... ışık gelmişti. Sanki kızın nabız gibi yaydığı ışıltısı, durduğu yerde Akiva'ya ulaşmış, onu ışığa boğarken yakmıştı.

Tüm hak etmedikleri ve asla sahip olamayacakları işte o andaydı. Aslında tek istediği Karou'yu sarıp sarmalamak, ellerini o mavi saçlara gömmek -ki şu anda tertemiz taranmış, omuzlarına dökülüyordu- kokusunu içine çekip teninin yumuşaklığını hissedebilmekti.

Bir zamanlar Madrigal'in anlattığı hikayeyi hatırladı: Golemin insan masalı. Kilden şekillendirilen bir adam heykeli, alnına oyulan *elif* harfiyle canlanmıştı. Elif, kadim alfabenin ve İbranice'deki *gerçek* kelimesinin de ilk harfiydi, yani başlangıçtı. Karou ayağa kalkarken safir renginde omuzlarına dökülen saçlarını, mandalina renklerindeki örgü elbisesini, boynundaki gümüş boncuktan kolyeyi, güzel yüzündeki sevinç, rahatlama ve *aşk* ifadesini gördüğünde, Akiva kızın kendi elifi, kendi gerçeği ve başlangıcı olduğunu biliyordu. Karou onun ruhuydu.

Kanatlarını çırpıp tek bir hamlede kızın yanına uçmak için yanıp tutuşuyordu, oysa tek yapabildiği, kaskatı kesilerek ağır adımlarla yürümek olmuştu. Ona dokunamasın diye sanki kolları demir halkalarla sarılmıştı. Kendisinin soğuk ifadesine rağmen, kızdan yayılan ışık, tereddüt ve sesindeki umut... Akiva'yı yavaş yavaş öldürüyordu. Ama böylesi daha iyiydi. Kendini bıraksa, Karou aslında kim olduğunu öğrendikten sonra, ondan çok daha fazla nefret ederdi. O yüzden yüreği sızlasa da mesafesini koruyarak, kendini olacaklara hazırladı.

"Kırmak mı?" diye soruyordu şimdi Karou şaşkınlıkla lades kemiğine bakarak. "Brimstone asla..."

"Bu onun değildi," dedi Akiva. "Bu asla onun olmadı. Sadece ondaydı. Senin için saklıyordu."

Yolda gelirken lades kemiğini denize atamamıştı. Midesini bulandırmaya yetmiş olsa da bu düşüncesi bile Karou'ya layık olmadığının bir kanıtıydı. Anlatacakları her ne kadar kalp kırıcı ve acımasızca olsa da Karou'nun her şeyi bilmeye hakkı vardı ve Akiva lades kemiği hakkında yanılmıyorsa kız çok geçmeden bütün gerçekleri öğrenecekti.

Karou sanki anın önemini hissetmiş gibi "Akiva," diye fısıldadı. "Sorun nedir?"

Ve kapkara gözleriyle korku ve soru dolu bakarken, Akiva başını çevirmekten başka bir şey yapamadı. Kızın bakışlarındaki özlem öylesine büyüktü ki içi burkuluyordu. O an ona dokunmamak için hayatı boyunca harcamadığı çabayı sarf ediyordu.

❁ ❁ ❁

Aralarındaki bu kısacık an en korkunç şekliyle yanlış bir yöne gidebilirdi fakat Karou göreceğini görmüş, bir şeyler sezmişti. Akiva'nın gözlerinde derinlerden kopan bir arzu, bir yakarış vardı ve başını çevirdiğinde Karou'nun içinde sanki bir şeyler kopmuş, bütün dirençleri kırılmıştı. Artık dayanamıyordu. O yüzden Melek'e uzandı. Parmaksız eldiveni, dövmelerini kapatıyordu. Nazikçe kolunu tutup Melek'i kendine çevirdi. Bir adım daha atıp yaklaştığında başını geri atıp adamın yüzüne baktı ve diğer kolunu da tuttu.

"Akiva," diye mırıldandı. Artık sesinde korku yoktu ama alçak sesle, tatlı bir şekilde konuşuyordu. "Sorun nedir?" Elleri çelik gibi kollarından omuzlarına, oradan boynuna ve

çenesine uzandı. Sonra şefkatli parmakuçlarıyla Akiva'nın dudaklarına dokundu. Melek'in dudaklarının titrediğini hissedebiliyordu. "Akiva," diye üsteledi. "Akiva. *Akiva.*" *Bu kadar oyun yeter*, demeye getiriyordu sanki.

Ve böylece Akiva, bir ürpertiyle oyunu bıraktı. Başını eğdiğinde, Karou'nun güneşten ısınmış alnına, kendininki dayandı. Kollarıyla sarıp onu kendine çekti. Artık hem Karou hem de Akiva birarada yanan birer kibrit çöpü gibiydi. İç çekerek gevşeyen Karou, Melek'in kolları arasına sığınırken neredeyse eriyecekti. Yanakları birleştiğinde, Melek'in uzayan ve en az kendi saçları kadar yumuşak sakallarını yanağında hissetti. Uzun bir süre seslerini çıkarmadan öyle kaldılar ama kanları kaynıyor, midelerindeki kelebekler durmaksızın kanat çırpıyordu –mükemmel bir melodinin notaları gibi coşuyor, hayat doluyorlardı.

Küçük ama sivri lades kemiği, aralarında hapsolmuştu.

42

Yara Ve Tuz Ve Her Şey

"Burası," dedi Karou, Akiva'yı tozlu bir duvardaki çivit mavisi kapıya götürdüğünde. Parmakları birbirine dolanmıştı. Ellerini birleştiremiyorlardı ve şehir boyunca Akiva'ya rehberlik ederken, Karou kendini havada süzülüyormuş gibi hissediyordu. Aslında acele etmeleri gerekirdi ama koşar adım ilerlemek yerine bir hah tezgahını seyretmek üzere durmuş, sepet içindeki yavru köpeklere bakmış, parmakuçlarıyla süs hançerlerinin uçlarını kontrol etmişlerdi –oyalanmak için her fırsatı kullanmışlardı.

Ama her ne kadar oyalansalar da sonunda gidecekleri yere varmışlardı. Akiva karanlık bir koridorda Karou'yu izledikten sonra sadece gökyüzüne açılan gizli ve aydınlık bir bahçeye geldiklerini gördü. Her yeri saran hurma dalları, yerdeki çinilerin parlamasını engelleyemiyordu. Bahçenin tam ortasındaki havuzda sular oynaşıyordu. İkinci katın tamamı balkonla çevriliydi ve Karou'nun odası bir dizi karmaşık merdivenin tepesindeydi. Oda, dairesinden daha büyüktü. Ahşap tavan yüksekti. Duvarlar kıpkırmızı kil boyayla ışıldıyor, yatağın

üzerindeki otantik battaniye, gizemli işlemeleriyle yabancı bir dildeki kutsamayı andırıyordu.

Akiva kapıyı kapatırken Karou'nun elini bıraktı. Meydandan beri ertelemeye çalıştıkları an... işte gelmişti.

Buraya kadardı.

Buraya kadar.

Akiva, Karou'dan uzaklaşıp pencereden dışarı baktı, ellerini kaldırıp parmaklarını saçlarından geçirdi, sonra yine odaya döndü. O hareketler Karou'ya artık çok tanıdık geliyordu. "Hazır mısın Karou?"

Hayır.

Karou bir anda hazır olmadığını anladı. Panik, göğsünün içindeki kanatların kaosu gibi çırpınıyordu. "Bekleyebiliriz," dedi zorlama bir gülümsemeyle. "Zaten yola ancak gece çıkarız." Güneş batar batmaz Razgut'u alıp geçide karanlıkta uçmayı planlıyorlardı.

Akiva yanma gelip birkaç adım ötesinde durdu. "Bekleyebiliriz," dedi fikri beğenmiş gibi. Sonra yumuşak bir sesle ekledi, "Ama ertelemek, işleri daha kolaylaştırmayacak."

"Kötü bir şey olsaydı bana öncesinde söylerdin değil mi?"

Akiva kıza iyice sokulup saçlarını bir kereliğine yavaşça okşadığında, Karou bir kedi gibi hemen onun eline uzandı. "Korkmana gerek yok Karou. Ne kadar kötü olabilir ki? Bu *sensin*. Sen sadece güzel olabilirsin."

Karou'nun dudaklarına utangaç bir gülümseme yerleşti. Teslim olmuş gibi iç çekti, "Peki o zaman. Şey, başlamadan önce oturmalı mıyım?"

"Nasıl istersen."

Karou yatağın tam ortasında bağdaş kurdu. Şimdi bacakları, Akiva'ya hoş görünmek üzere satın aldığı turuncu elbi-

sesinin altında saklıydı. Yolculuk için pratik birtakım ihtiyaçlarını da satın almıştı. Her şey yeni çantasındaydı, gitmeye hazırdı. Sonuçta Prag'ı aceleyle terk etmek zorunda kaldığından, insani ihtiyaçları için gerekli eşyalarını ardında bırakmıştı. Akiva bıçaklarını getirdiği için seviniyordu. Daha doğrusu, bıçaklar geldiği için seviniyor, kullanmak zorunda kalacağı için korkuyordu.

Akiva uzun bacaklarıyla kızın karşısına oturdu ve aralarındaki mesafeyi vurgulamak istercesine omuzlarını öne itti.

İşte tam o anda Karou'nun önünde, kısacık bir süre için, bir görüntü belirdi. Görüntü Akiva ile ilgiliydi. Tıpkı şimdi olduğu gibi rahat olsa da hafif çökmüş omuzlarıyla oturuyordu ama... şimdi omuzları çıplaktı. Göğsü de öyle. Kaslı sağ omzunda bir yara izi vardı. Yine yüzünde, güzelliğiyle insanın içini sızlatan bir gülümseme belirmişti. Ve daha önceki gibi, görüntü geldiği anda kayboldu.

Karou gözlerini kırpıştırıp başını havaya dikti ve "*Ah,*" dedi.

"Ne?" diye sordu Akiva.

"Bazen seni gördüğümü sanıyorum, sonra bir bakıyorum... bilemiyorum." Başını iki yana sallayarak düşüncelerini kovdu. "Omzuna ne oldu?"

Akiva gözlerini kızdan ayırmadan yarasına dokundu. "Ne gördün?"

Karou kızardı. Akiva'nın üstü çıplak ve mutlu görüntüsünde mahrem bir yan vardı. Sadece, "Sen... gülümsüyordun. Seni öyle gülümserken hiç görmedim," diyebildi.

"Çok uzun zaman oldu."

"Keşke yine gülümseyebilsen," dedi Karou. "Benim için."

Akiva gülümsemedi. Yüzü acıyla çarpılırken başını eğip yumruklarına baktı, sonra tekrar başını kaldırdı. "Gel bu-

raya," dedi ve uzanıp Karou'nun boynundaki kolyeyi nazik hareketlerle başının üzerinden çıkardı. Bir parmağını lades kemiğinin bacaklarından birine doladı. "İşte böyle."

Karou kemiğe dokunmadı. Telaşlanmıştı. "Ne olursa olsun, düşman olmamız gerekmiyor. Tabii olmak istersek başka. Bu tamamen bize bağlı, öyle değil mi?"

"Bu tamamen sana bağlı," dedi Akiva.

"Ama ben zaten..."

Akiva başını hüzünle iki yana salladı. "Bilemezsin. Öğrenene kadar bilemezsin."

Karou kızgın bir iç çekti. "Tıpkı Brimstone gibi konuşuyorsun," diye söylenirken kendini rahatlatmaya çalıştı. Ama sonunda işaretparmağını uzatıp lades kemiğinin boştaki bacağına doladı. Şimdi parmak eklemleri birbirine değiyordu ve bu küçücük temas bile damarlarındaki kanın kaynamasına neden oluyordu.

Şimdi tek yapmaları gereken, kemiğin bacaklarını çekmekti. Karou kısa bir anlığına Akiva'nın hamlesini bekledi. Ama sonra adamın da kendi hamlesini beklediğini düşündü. Melek'in gözlerine -içini yakan gözlerine- bakarken parmağı gerildi. Başarmanın tek yolu yapmaktı. Sonra çekmeye başladı.

O anda elini kemikten çeken Akiva oldu. "Bekle," dedi. "Bekle." Elini uzatıp avcunu Karou'nun yanağına dayadı. "Bilmeni istediğim..." Yutkundu. "Kemiği görmeden önce de sana tutulduğumu -*sana* Karou- bilmeni istiyorum. Hiçbir şey bilmeden önce... ve sanırım... sanırım nerede gizleniyor olsan da seni her zaman bulurdum." Gözlerini Karou'nunkilere dikmişti. "Ruhun benimkine şarkı söylüyor. Ruhum senin ve hangi dünyada olursa olsun kalbim hep senin olacak.

Ne olursa olsun..." Sesi çatladığında iç çekti. "Seni sevdiğimi hatırlamanı istiyorum."

Sevmek. Karou parlak ışıklarla yıkandığını hissediyordu. Tadını çıkartmak istediği kelimeler cevap olarak dudaklarına sıçradı ama Akiva kızı susturdu, "Bana hatırlayacağını söyle. Söz ver."

Karou'nun verebileceği bir sözdü bu. O yüzden söz verdi. Akiva susunca Karou, nefesi kesilmiş halde öne kaykıldı ve sözün sonuna geldiklerini düşündü. Yani Melek böyle bir şey söylemişti ama onu öpmeyecekti. Böylesi çok saçmaydı çünkü öyle bir şey olsaydı Karou zaten itiraz ederdi. Ama öyle bir şey olamadı.

Akiva'nın bir eli halihazırda Karou'nun yanağındaydı, sonra diğerini de kızın öteki yanağına koyup yüzünü avuçlarının arasına aldı. Sonrası tereyağından kıl çekercesine kolay oldu. Dudakları birbirine değdi. Akiva'nın dolgun alt dudağı, bir fısıltı gibi nazikçe Karou'nunkinin kıvrımlarına değip geçtiğinde, yüzleri bu kadar yakınken bile, aralarında bir boşluk kalmıştı. Birbirlerinin nefeslerini soluyorlardı. Varlıklarıyla bütün odayı kaplamışlardı. Sonra aralarındaki mesafe tekrar kapandı ve sonunda öpüştüler.

Tatlı, sıcak ve insanın içini titreten bir öpücük.

Yumuşak, sert ve derin.

Karou'nun nefesinde nane, Akiva'nın teninde tuz.

Mavi saçlar su gibi Akiva'nın bileklerini sarıyordu. Karou ellerini Akiva'nın göğsüne dayamıştı. Kalp çarpıntıları arasında, lades kemiğini çoktan unutmuşlardı.

Sonra tatlılık başka bir şeye dönüştü. Nabız. Zevk. Hissettiği *her şeyin* arasında Karou'yu en çok kendinden geçiren Akiva'nın fiziksel -tuz, misk kokusu, kas, ateş, ten ve çırpı-

nan kalbi- *gerçekliği* ve *samimiyetiydi*. Dudaklarının tadı ve dokunuşu... Önce ağzı, sonra çenesi, boynu ve kulaklarının hemen altındaki yumuşacık doku... Öptüğünde hissettiği ürperiş. Ve bir şekilde Karou ellerini, Melek'in gömleğinin altında buldu. Akiva'nın çıplak teniyle elleri arasında sadece parmaksız eldivenleri vardı. Parmakuçları çıplak tende dans ederken Akiva, sarsılarak kızı daha derin öpmeye başladı. Artık öpüşmenin çok ötesine geçmişlerdi.

Karou arkaya kaykılırken Melek'i kendiyle birlikte çekti. Melek'in, üzerindeki varlığı yakıcıydı ve... aynı zamanda tanıdıktı da. Karou kendiydi ama aynı zamanda sanki başka biriydi. Sırtı yay gibi gerilirken, kendini yumuşacık bir kedi gibi hissediyordu.

Ama Akiva birden geri çekildi.

Öylesine hızlı çekilmişti ki sanki aralarında bir cam patlamıştı –ani bir hareketle ayağa kalktığında ardında anın kırıntılarından başka bir şey bırakmamıştı. Karou da hızla doğruldu. Nefes almak aklına bile gelmiyordu. Etekleri baldırlarına sıyrılmıştı. Lades kemiği, battaniyenin üzerinde öylece yatıyordu ve Akiva yatağın ayakucunda durmuş, başını eğerek eliyle dudaklarını örtüyordu. Şimdi bile aynı anda nefes alıp veriyorlardı. Karou sessizce otururken, kapıldığı duyguların yorucu gücünden sıyrılmaya çalıştı. Daha önce böyle bir şeyi hiç yaşamamıştı. Aralarındaki mesafe, az önceki şehvetli duyguların sönmesine yardımcı oluyordu –iyi de bu noktaya nasıl gelebilmişti? Öte yandan hala aynı acıyı, tuzu ve hissettiği her şeyin devamını istiyordu.

"Özür dilerim," dedi Akiva kaskatı kesilirken.

"Hayır, ben başlattım, sorun değil. Akiva, ben de seni seviyorum..."

"Sorun," dedi Melek tekrar gözlerini kızın üzerine çevirdiğinde. Kaplan gözleri vahşi kıvılcımlar saçıyordu. "Bu bir sorun Karou. Bunun olmasını planlamamıştım. Benden daha fazla nefret etmeni..."

"*Nefret etmek mi?* Senden nasıl nefret..."

"Karou," dedi Akiva kızın sözünü keserek. "Gerçeği bilmen gerekiyor ve bunu *hemen* öğrenmelisin. Kemiği kırmamız gerekiyor."

❋ ❋ ❋

Ve böylece, sonunda kemiği kırdılar.

43

Kırılma

Böylesi kırılgan ve küçük bir şeyden çıkan ses, beklenenden çok daha güçlü oldu.

44

Bütün

Çat.

Kapı aralığından esen rüzgar gibi. Karou hem kapıydı hem de eve giren rüzgardı. Karou her şeydi: Rüzgar, ev ve kapı.

Rüzgarla bütün benliği doldu.

Kendini rüzgara bıraktı ve bütün oldu.

Tekrar kapandı. Rüzgar duruldu. Her şey bu kadar kolay oldu.

❋ ❋ ❋

Artık bütündü.

45

Madrigal

O bir çocuk.

Uçuyor. İnce hava nefeslenme konusunda cimri ve altındaki dünya öylesine uzak ki aylar bile gökyüzünde birbirini kovalıyor. Yukarıdan bakarken, çocukların başlarında parıldayan taçlara benziyorlar.

❋ ❋ ❋

Artık çocuk değil.

Gökyüzünden süzülüp şarkı söyleyen ağaç dallarının arasından geçiyor. Hava karanlık. Koruluk, kuşların cıvıldamalarıyla, tomurcukları içercesine geceyi seven yılan-kuşlarla dolu... Kuşlar ona doğru uçup boynuzlarının etrafında dönüyor, altın polenleri omuzlarına döküyorlar.

Daha sonra sevgilisi dudaklarını öperken bu polenlerden mest olacak.

❋ ❋ ❋

Savaşta. Melekler, arkalarında alevden izler bırakarak gökten düşüyorlar.

❋ ❋ ❋

Aşık. Yıldız yutmuş gibi içi ışıldıyor.

❋ ❋ ❋

Bir idam sehpasına tırmanıyor. Yüzlerce binlerce yüz ona çevrilmiş. Ama o sadece birini görüyor.

❋ ❋ ❋

Savaş alanında ölmek üzere olan bir Melek'in yanına diz çöküyor.

❋ ❋ ❋

Kanatlar her yanını sarıyor. Teni ateş gibi, aşk ateş gibi.

❋ ❋ ❋

İdam sehpasına tırmanıyor. Elleri arkasından bağlı. Kanatları bağlı. Yüzlerce binlerce yüz ona bakıyor. Ayaklar, toynaklar yeri dövüyor. Çığlıklar ve ulumalar duyuluyor ama bir ses hepsini bastırıyor. Akiva bu. Hayaletleri yuvalarından uğratmak istercesine çığlık atıyor.

❋ ❋ ❋

O, yaşamanın yeni bir yolunu hayal etmeye cüret eden Madrigal Kirin.

❋ ❋ ❋

Kılıç, büyük, gökten düşen bir ay gibi parlıyor. Birden...

46

Birden

Karou nefesini tuttu. Elleriyle boynunu tutarken, kafasının hala yerinde olduğunu kavradı.

Akiva'ya baktı, gözlerini kırpıştırıyordu. Sonunda onun adını nefes nefese söylediğinde, sesinde yepyeni bir tını... hayret, aşk ve zamanın içinden çıkıp gelmişe benzeyen bir yakarışın karışımı vardı. Öyleydi de. Tamamen kendine geldiğinde yine, "Akiva," dedi havayı yutarcasına ciğerlerine çekerken.

Akiva gözlerindeki özlem ve acıyla kızı izliyor, öylece bekliyordu.

Karou titreyen ellerini boynundan çekti ve avuçlarıyla yüzleşmek için eldivenlerini çıkardı. Dövmelerine baktı.

Dövmeler de kıza baktı.

İki düz çivit rengi göz Karou'ya bakarken, Brimstone'un ne yaptığını anladı.

❋ ❋ ❋

Sonunda her şeyi anladı.

Bir varmış, bir yokmuş,
Bir zamanlar kız kardeş olan iki ay varmış…



Nitid, gözyaşı ve yaşamın tanrıçasıymış ve gökyüzü
tamamen onunmuş.
Ellai'ye ise gizli aşıklardan başkası tapınmazmış.

47

Yok Olus

Madrigal, idam sehpasına çıktı. Elleri ve kanatları, uçamasın diye arkasında bağlanmıştı. Aslında bu gereksiz bir önlemdi: Kafesin her yanı demir parmaklıklarla kaplıydı. Demir parmaklıklar, Kimeraları tutsak etmek için değil, Meleklerin *içeri* girmesini önlemek içindi ama bugün durum farklıydı. Madrigal, ölümden başka bir yere gidemeyecekti zaten.

Thiago kızın ellerinin bağlanmasını emrettiğinde, "Bu gereksiz," diye karşı çıkmıştı Brimstone. Sesi ancak yerde sürüklenen bir şeyin çıkarabileceği, neredeyse duyulamayacak bir hışırtı gibi çıkmıştı.

Hükümdar'ın oğlu ve sağ kolu, Beyaz Kurt olarak da bilinen general Thiago onu duymazdan geldi. Gereksiz olduğunu o da biliyordu. Sadece kızın daha aşağılık görünmesini istiyordu. Madrigal'in idamı onun için yeterli değildi. Rezil olmasını istiyordu. Kızı dizlerinin üstünde görmek istiyordu.

Hayalkırıklığına uğrayacaktı. Kızın ellerini ve kanatlarını bağlayabilir, dizlerinin üzerine çökmesi için onu zorlayabilir,

hatta ölümünü seyredebilirdi. Fakat kızı küçük düşürmek onun gücünün çok ötesindeydi.

Madrigal yaptığı şeyden pişman değildi.

Sarayın balkonunda Hükümdar bütün ihtişamıyla oturuyordu. Altından geyik boynuzları vardı. Thiago da babasının yanındaki yerini almıştı. Hükümdar'ın solundaki koltuk Brimstone'a aitti ama boştu.

Yüzlerce, binlerce göz Madrigal'e dikilmişti ve kalabalıktan yükselen uğultu, karanlık bir şeyle törpüleniyor, sesler yuhalamalara dönüşüyordu. Yere vurulan ayaklar gökgürültüsü kadar güçlüydü. Yakın geçmişte hiç idam edilen olmamıştı ama meydanda toplananlar, genlerindeki bilgi yüzeye çıkmış gibi, nefretlerini kusmak için ne yapacaklarını içgüdüsel olarak biliyordu.

Suçlama dolu bir çığlık yükseldi: "Melek-sevici!"

Kalabalıktakilerin bir kısmı ne yapacaklarını bilemeden sustu. Madrigal güzellikti, yaşam sevincinin ta kendisiydi – gerçekten ağza bile alınamayacak böyle bir şeyi yapmış olabilir miydi?

Sonra Akiva meydana getirildi. İdamı seyretmesi emrini Thiago vermişti. Gardiyanlar, adamın omuzlarından bastırıp idam sehpasının tam karşısında zorla diz çöktürdüğünde, Akiva sahneyi bütün açıklığıyla görebiliyordu. İşkenceden harap düşmüş olsa da muhteşem görünüyordu. Kanatları alevler saçarak ışıldıyordu. Öfkeli gözleri birer ateş topuydu ve bakışlarını Madrigal'e dikmişti. Madrigal ise şefkatli hatıraların sıcaklığıyla doluydu. Bir daha tenine, dudaklarına dokunamayacağı, kurdukları hayalleri asla gerçekleştiremeyeceği için keskin bir keder yüreğine oturmuştu.

Kızın gözleri doldu. Uzaktan Akiva'ya gülümsediğinde, bir Melek'i sevdiği için pişman olmadığını artık herkes görüyordu.

Madrigal Kirin, vatana ihanetten -düşmanı sevmekten- idama mahkum edilmişti ve bu idam, yüzlerce yıldır uygulanmayan türdendi: Yok oluş.

Hiç doğmamış gibi.

İdam sehpasının üzerinde, maskeli cellattan başka kimse yoktu. Madrigal çenesini kaldırıp kütüğe doğru ilerledi ve dizlerinin üzerine çöktü. İşte o sırada Akiva acı bir çığlık koyuverdi. Sesi, kalabalığın uğultusunda yükseldi –sanki bütün hayaletleri yuvalarından uğratmak istercesine, bütün ruhları bu meydana toplamak istercesine uluyordu.

Madrigal yüreğinin burkulduğunu hissederken, Akiva'yı son bir kez kollarının arasına almak istedi. Thiago'nun onu yalvartmak istediğini biliyordu. Ama yalvarıp ağlamayacaktı. Anlamı yoktu. Artık yaşam için en küçük bir umut kırıntısı bile yoktu. En azından kendisi için...

Aşkına son bir kez baktıktan sonra başını kütüğe yasladı. Aslında Loramendi'deki her şey gibi siyah bir kayaydı bu ve yanağını dayadığında, yüzünü ateş gibi yaladığını hissetti. Akiva çığlık atarken, Madrigal sadece yüreğinden cevap veriyordu. Nabzı deli gibi atıyordu -biraz sonra ölecekti- yine de sakinliğini korudu. Bir planı vardı ve Cellat'm havaya kalkan kılıcına -gökten düşen bir ay gibi büyük ve ışıltılı kılıca- odaklandı çünkü daha yapması gerekenler vardı. Dikkatinin dağılmasına izin veremezdi. Henüz işi bitmemişti.

Öldükten sonra, Akiva'nın hayatını kurtaracaktı.

48

Saf

Madrigal Kirin, Adelphas Dağları'ndaki son kabile olan Kirinlerdendi. Adelphas Dağları, Melek İmparatorluğu ile hür toprakların -Kimeraların savunduğu bölgenin- tam arasındaki doğal kaleydi ve asırlardır kimse bu dik yamaçlara uğramaya cesaret edememişti. Hızlı ve usta okçular olan Kirinler, diğerlerinin hepsinden daha eskiydi. Ancak Madrigal henüz bir çocukken, sadece on yıl önce işgal edilmişlerdi. Onun için Madrigal dağlarda değil, kule ve çatılardan oluşan Loramendi'de büyümüştü.

Loramendi -diğer adlarıyla Kafes, Kara Kale, Hükümdar'ın Yuvası- milyonlarca Kimera'ya ev sahipliği yapıyordu. Melekler hariç birbiriyle yaşayabilecek her türden yaratık yan yana yaşıyor, savaşıyor, hatta aynı dili konuşuyordu. Bir zamanlar bütün türler dağılmış, izole olmuştu, bazen birbirleriyle ticaret yapıyor, bazen çatışıyorlardı. Örneğin Kirinli Madrigal'in, İximi'den Anolis ile hiçbir ortak yanı yoktu, tıpkı kurtla kaplan gibi birbirlerinden farklıydılar. Ama İmparatorluk hepsini değiştirmişti. Kendilerini dünyanın sahipleri olarak

adlandırırken, Melekleri ortak düşman olarak görmeye başlamışlardı. Asırlar boyu ayakta kalma çabalarının ardından, ortak bir miras, dil, tarih, kahraman ve bakış açısında birleşmişlerdi. Onlar bir ulustu –liderleri Hükümdar, başkentleri Loramendi'ydi.

Loramendi bir liman şehriydi, limanlar savaş gemileri, balıkçı tekneleri ve büyük ticaret filikalarıyla doluydu. Suyun yüzeyindeki kıpırtılar hem karada hem suda yaşayabilen amfibik yaratıklara dair ipuçları veriyordu ki bunlar da ittifakın bir parçası olarak gemilere eşlik ediyor, savaşta destek veriyordu. Şehir, devasa siyah duvarları ve demir parmaklıklarıyla, çeşitli türlerden nüfusu barındırıyordu. Asırlar boyunca birbirlerine kaynaşmış olsalar da türler kendi semtlerinde birarada oturmayı tercih ediyordu. Dahası pek belirgin olmasa da türlerin taşıdıkları özellikler doğrultusunda bir kast sistemi de oluşmuştu.

Madrigal, kadın ya da erkeğin başıyla gövdesine sahip türlere dendiği üzere, yüce-insan bedenine sahipti. Kapkara sivri ceylan boynuzları alnından çıkıyor, bir palanın eğriliğinde başının arkasına doğru uzuyordu. Bacakları dizlerinin altında tüylenmeye başlıyordu. Zarif ceylan bacakları onu abartılı uzun gösteriyor, ayakta durduğunda, boynuzları ve kaval kemiklerinin eğimi hariç, neredeyse bir seksen boyuna ulaşıyordu. Fidan gibi ince uzundu. Geniş kahverengi gözleri, bir geyiğinkini aratmıyordu. Ama geyiklerin boş bakan gözlerinden çok daha anlamlıydı. Gözlerinde ışıl ışıl çakan kıvılcımlar, atikliğine ve zekasına dair ipuçları veriyordu. Düzgün ve pürüzsüz yüzü ovaldi. Cömert ve her an gülümsemeye hazır bir ağzı vardı.

Kim bakarsa baksın, herkes onu güzel bulurdu. Oysa o koyu renk saçlarını hayvan tüyü kadar kısa tutuyor, ne boya

sürüyor ne de süsleniyor, mümkün olduğunca güzelliğini gizlemeye çalışıyordu. Yine de önemi yoktu. Madrigal çok güzeldi ve bu gözden kaçmıyordu.

Thiago da onun güzelliğinin farkındaydı.

❋ ❋ ❋

Madrigal saklanıyordu ama yakalanırsa saklandığını reddedecekti. Kuzeydeki barakaların çatısındaydı. Gökten düşmüş gibi sırtüstü uzanmıştı. Belki de gökten düşme benzetmesi doğru değildi. Gökten düşmüş olsaydı, demir parmaklıkların üzerinde kalırdı. Kafesin içindeki çatılardan birindeydi, kanatları iki yanında açılmış, yatıyordu.

Şehrin karmaşasını her yanında hissedebiliyor, duyuyor, koklayabiliyordu –bir heyecan, bir hazırlık... Etler pişiriliyor, sazlar akort ediliyordu. Deneme için atılan bir havai fişek, değersiz bir Melek gibi, patlayamadan havada cızırdadı.

Onun da hazırlıklara katılması gerekirdi. Oysa sırtüstü uzanmış saklanıyordu. Şölene uygun kıyafetlerini giymemişti, her zamanki gibi deri asker giysileriyle duruyordu – dizlerine derisi gibi yapışan taytı, kanatlarıyla uyumlu bir şekilde sırtı dantelli yeleği... Kız kardeş ayların anısına hilal şekli verilen bıçakları iki yanındaydı. Rahat, hatta uyuşmuş görünüyordu fakat midesi kavruluyordu. Yumruklarını sıkmıştı.

Ay yardımcı olmuyordu. Gerçi güneş vardı -bütün gücüyle öğleden sonrasını aydınlatıyordu- ve Nitid, çoktan gökteki yerini almıştı. Sanki Madrigal'in bir işarete ihtiyacı varmış gibi... Daha büyük olan Nitid, parlak olan aydı. Kirinler, erken doğduğunda Nitid'in aç olduğuna ve bir şeylerin olaca-

ğına inanırlardı. Eh, bu gece gerçekten de bir şeyler olacaktı ama Madrigal bunu henüz bilmiyordu.

Her şey ona bağlıydı. İçini kasan kararsızlık, bir yay gibi gergindi.

Bir gölge, yandan esen bir rüzgar... kız kardeşi Chiro, yanına kayıyordu. "İşte buradasın," dedi. "Yine saklanıyorsun."

"Hiç de bile..." diye itiraz etmeye yeltendi Madrigal ama Chiro dinlemiyordu bile.

"Kalk." Madrigal'in toynaklarını tekmeledi. "Kalk kalk kalk. Seni hamama götürmeye geldim."

"Hamam mı? Bana bir şey mi söylemeye çalışıyorsun?" Madrigal kendini kokladı. "Kokmadığımdan neredeyse eminim."

"Belki kokmuyorsun ama ışıl ışıl temizlikle kokmamak arasında belli belirsiz bir bölge bulunur."

Madrigal gibi Chiro'nun da yarasa kanatları vardı, sadece onun başı bir çakala aitti. Aynı kandan kardeş değillerdi. Madrigal, kabilesini köle edenler tarafından evlat edinildiğinde, hayatta kalanlarla birlikte Loramendi'ye gelmişti. Zaten kabileden geriye, mağaralarda saklanmayı başarmış birkaç yaşlıyla birkaç bebek ve Madrigal'den başkası kalmamıştı. Madrigal o zaman yedi yaşındaydı ve sırf orada olduğu için alıkonmamıştı. Hava elementlerinin parçalanmış derilerini toplamak için zirveye çıkmıştı ve geri döndüğünde harabeye dönmüş evler ve cesetlerle karşılaşmıştı. Esir alınanlar arasında annesiyle babası da vardı, ölmemişlerdi ve Madrigal şehre getirildikten sonra uzun bir süre onları bulup kurtarmayı hayal etmişti. Ama İmparatorluk çok büyüktü. Köleler bütünün içinde yutulmuştu, üstelik büyüdükçe hayaline tutunması giderek zorlaşıyordu.

Çöl kabilesi *Sab* ırkından olan Chiro'nun ailesi, kanatları olduğu için uyum sağlayacağı düşüncesiyle yönetim tarafından evlatlık verilmek üzere seçilmişti. Chiro'yla yan yana büyümüşlerdi. Kanları bir olmasa da gerçek kız kardeşlerden farkları olmamıştı.

Chiro, bir kedinin, daha doğrusu bir vaşağın kalçalarına sahipti, o yüzden Madrigal'in yanına çömeldiğinde bir sfenksi andırıyordu. "Balo için," dedi, "baloda ışıl ışıl temiz olmanı tercih ederim."

Madrigal iç çekti. "Balo."

"Tabii ki unutmadın," dedi Chiro. "Bana rol yapma."

Kız kardeşi haklıydı. Madrigal unutmamıştı. Nasıl unutabilirdi ki?

"Haydi kalk." Chiro, yine kardeşinin toynaklarını tekmeledi. "Kalk kalk kalk."

"Kes şunu," diye söylendi Madrigal yerinde otururken gönülsüzce kardeşine bir tekme savururken.

"Bana en azından elbisenin ve maskenin hazır olduğunu söyle."

"Elbiseyle maskeyi nereden bulacakmışım ki? Ezeret'ten henüz döndüm ve..."

"Ve bir *haftadır* buradasın ki bu az zaman değil. Dürüst olmam gerekiyor Mad, bu diğer balolara benzemiyor."

Aynen, diye düşündü Madrigal. Diğer balolara benzeseydi zaten çatılarda saklanmasına, üzerine gelmekte olan kaderini engellemeye çalışmasına gerek kalmayacaktı. Düşününce bile, kalbi bir akrep-fareninki gibi çırpınmaya başlıyordu. Yılın en büyük şölenine hazırlanması, heyecanlanması gerekiyordu: Balo, Hükümdar'ın doğumgünü için düzenleniyordu.

"Thiago'nun gözleri üzerinde olacak," dedi Chiro sanki başka türlüsü olabilirmiş gibi.

"Gözleriyle *taciz* edecek demek istiyorsun herhalde." Taciz edecek, dişlerini yalayacak ve bir selam vermek için fırsat kollayacaktı.

"Taciz edilmeyi hak edecek kadar güzelsin. Haydi ama burada *Thiago*'dan bahsediyoruz. Bunun seni heyecanlandırmadığını söyleme bana."

Öyle miydi? General Thiago -diğer adıyla "Beyaz Kurt"- doğanın gücüydü, tehlikeli zekasıyla Meleklere karşı imkansız zaferlere imza atmıştı. Aynı zamanda çok yakışıklıydı. Madrigal onun civarındayken teninin gıdıklandığını hissediyordu ama bu gıdıklanmanın şehvet mi yoksa korku mu olduğunu tam olarak kestiremiyordu. Adam tekrar evlenmeye hazır olduğunu ve gözünün kimde olduğunu açıkça duyurmuştu: Madrigal'i istiyordu. Adamın sıcak ilgisi Madrigal'in yüreğini hoplatıyor, aynı zamanda kızın isyan etmesine neden oluyordu. Thiago'nun boğucu varlığı karşı konulması gereken bir şeydi. Yoksa kız, adamın gölgesinde yutulup gitme tehlikesiyle karşı karşıya kalabilirdi.

Adamın ilgisine karşılık vermek ya da vermemek kızın elindeydi. Romantik bir ilişki denemezdi belki ama Madrigal, heyecanlanmadığını da söyleyemezdi.

Thiago çok güçlü bir kişilikti ve bir heykel gibi mükemmel kaslara sahipti. İnsan bedeni dizlerinin altından antilop bacaklarına dönüşüyordu ama öte yandan, bembeyaz, ipek gibi tüyle kaplı devasa kurt patilerine sahipti. Saçları da ipek gibi bembeyazdı. Oysa yüzü gençti ve Madrigal bir kez, savaş çadırının perdesinden içeri göz attığında, adamın göğsündeki kılların da beyaz olduğuna tanık olmuştu.

Uşak çadırdan aceleyle çıkarken Madrigal de oradan geçiyordu ve aralıktan, General'in zırhını giydiğini görmüştü. Adam kollarını iki yana açmıştı ve yardımcıları, deri göğüslüğü üzerine yerleştiriyordu. Kasıklarına inen V şeklindeki güçlü yapısı ve beli, aşağıda dar kalçalarla buluşuyor, mükemmel karın kaslarının hemen altından pantolonu iniyordu. Madrigal sadece bir anlığına görmüştü ama adamın yarı giyinik hali aklına kazınmıştı. Onu düşündüğünde, heyecan bir fısıltı gibi içine oturuyordu.

"Eh, bir parça heyecanlanmış olabilirim," diye kabullendiğinde, Chiro kıkırdadı. Kızın cıvıltılı kıkırdamasında ince bir tını kıskançlığı çağrıştırdığından, Madrigal'in içi burkuldu. Bu durum, Thiago'nun seçtiği kız olma konusundaki hassasiyetini artırıyordu. General istediği herkesi seçebilirdi ama sonuçta Madrigal'i istiyordu.

Peki Madrigal *onu* istiyor muydu? Asıl sorun işte buydu. Eğer gerçekten isteseydi kolay olmaz mıydı? Şimdiye dek çoktan hamamdan çıkmış, parfümler sürünmüş, yağlara bulanmış, adamın dokunuşunun hayalini kuruyor olmaz mıydı? Küçük bir ürperti sırtında dolaştı. Sinirli oluşuna yordu.

"Sence onu... reddetsem, nasıl tepki verir?" diye sormaya cesaret etti.

Chiro şaşkına döndü. "Reddetmek mi? Ateşin falan mı var senin?" Madrigal'in alnına dokundu. "Bugün bir şey yedin mi? Yoksa *sarhoş musun*?"

"Of, kes şunu," dedi Madrigal kardeşinin elini iterek. "Ben sadece... yani bilirsin işte, onunla... *birlikte* olmayı gözünde canlandırabiliyor musun?" Kendisi bunu gözünde canlandırdığında Thiago'yu bütün ağırlığıyla nefes nefese... *ısırırken* görüyordu. Aklına bu gelince, bir köşeye sinmek geliyordu

içinden. Ama öte yandan, denemeden bilemezdi. Belki bu konuda fazla geriliyordu ve General'le ilgili yanlış izlenimler edinmişti.

"Niye *gözümde* canlandırayım ki?" diye sordu Chiro. "*Beni* alacak değil ya." Sesinde belirgin bir hırçınlık vardı. Hatta biraz abartılı olduğu bile söylenebilirdi.

Tabii kendi türünün adetlerinden bahsediyordu. Kimera ırkları, başka ırklarla evlenebiliyordu. Ama bazı ırklar konusunda keskin yasaklar vardı. Yine de sorun bundan ibaret değildi. Yüce-insan formunda olsa bile Chiro, Thiago'nun kriterlerine uymazdı. Kast sisteminin bir çıkmazı değildi bu. Adamın fetişi vardı, Madrigal de şanslıydı –gerçi şans mı şanssızlık mı olduğunu henüz kestiremiyordu. Chiro'nun aksine, Madrigal'in ellerinde hamsa dövmeleri yoktu. Hiçbir zaman taş masaların üzerinde hayalet dumanlar ve havada asılı duran kokularla uyanmamıştı.

Avuçları boştu.

Madrigal hala 'saftı'.

"İkiyüzlülük bu," dedi. "Saflık fetişi. Kendisi saf bile değil! Hatta..."

Chiro kızın sözünü kesti. "Evet ama sonuçta burada Thiago'dan bahsediyoruz, öyle değil mi? Kim olmak isterse olur. O bizim gibi değil." Sözlerinde doğrudan Madrigal'e değen bir iğneleme vardı. Madrigal anında doğruldu.

"*Bazılarımız*," diye yanıtladı. "Sahip olduklarına şükretmeyi öğrenmeli. Brimstone dedi ki..."

"Aman! Brimstone şöyle dedi, Brimstone böyle dedi... Hazretleri Thiago'yla ilgili tavsiyede bulunmaya tenezzül etti mi bugüne kadar?"

"Hayır," dedi Madrigal. "Öyle bir şey olmadı."

Brimstone muhtemelen Thiago'nun Madrigal'le flört ettiğini -tabii böyle denebilirse- biliyordu ama konuyu hiç açmamıştı ve Madrigal buna seviniyordu. Brimstone'un varlığında bir kutsallık, başka hiç kimsede olmayan saf bir duruş vardı. Her nefesi parlak, harika ve korkunç derecede işine adanmıştı. Yeraltı katedrali, toz ve binlerce dişin fısıltılı titreşimleriyle işgal edilmiş dükkan... bir de boş umutlar yaratan geçit ve onun açıldığı dünya vardı. Bütün bunlar, Madrigal'i hayran bırakıyordu.

Madrigal mümkün olduğunca, her boş kaldığında, zamanını Brimstone'un yanında geçirirdi. Yıllarca eziyet çekmişti ama sonunda ondan bir şeyler öğrenmeyi başarmıştı. Birine eğitmenlik yapmak Brimstone için bir ilkti. Madrigal, Thiago'nun göz koyduğu kişi olmaktansa, Brimstone'un güvendiği biri olmaktan daha büyük gurur duyuyordu.

"Eh, gerçekten karar veremiyorsan belki de ona sormalısın," dedi Chiro.

"Ona bir şey sormayacağım," dedi Madrigal rahatsız olarak. "Kendim halledebilirim."

"Kendin halletmek mi? Ah canım, derdin bu olsun. Herkes böyle bir şansı elde etmez Madrigal. Thiago'nun karısı olmak mı? Deri karşılığında ipek almak, barakalar yerine sarayda yaşamak, güvende olmak, sevilmek, mevki sahibi olmak, çocuklar doğurmak, yaşlanmak..." Chiro'nun sesi titriyordu. Madrigal onun söyleyeceklerini çok iyi biliyordu. Keşke söylemeseydi. Zaten yeterince mahcup olmuştu. Sorun olarak gördüğü şey elbette büyütülecek bir şey değildi, en azından avuçlarında hamsa dövmeleri olan Chiro açısından...

Ölmenin nasıl bir şey olduğunu Chiro biliyordu. Chiro'nun titreyen eli, geçen yıl Kalamet Savaşı'nda bir

Melek'in okunun isabet ettiği kalbine gitti. Oracıkta ölmüştü. "İçinde doğduğun deriyle yaşlanma şansın var Mad. Bazılarımızın önündeyse sadece daha çok ölüm var. Ölüm, ölüm ve ölüm."

Madrigal çıplak avuçlarına bakıp "Biliyorum," dedi.

49

Dişler

Meleklerin kabusu olan, geceleri uykularından uyandıran, akıllarından çıkmayan ve ruhlarını rahat bırakmayan Kimera direnişinin özü, bir gizemdi. O gizem, Melekler ne kadar katliam yapsa da tıpkı bitmek bilmeyen kabuslar gibi tekrar saldıran canavar ordularının da cevabıydı aynı zamanda.

Bir yıl önce Kalamet'te Chiro'ya bir ok isabet ettiğinde, Madrigal hemen yanı başındaydı. Kardeşi ölene kadar onu kollarında tutmuş, can çekişirken keskin dişlerinin arasından köpüren kanı seyretmiş, sonunda ölümüne tanık olmuştu. Madrigal kendisine öğretileni yapmıştı. Bunu daha önce de defalarca yapmıştı. Ama bu kadar yakını için yapmak zorunda kalmamıştı.

Fenere benzeyen ve eğimli bir değneğin ucundan sarkan buhurdanın içindeki tütsüyü, titremeyen ellerle yakmıştı. Bu eğri değneği bütün Kimera askerleri sırtlarında taşırdı. Sonra dumanın Chiro'nun etrafını sarmasını beklemişti. Tehlikeli bir mesafeden oklar üzerlerine yağıyordu ama Madrigal, işi bitmeden oradan ayrılmamıştı. Emin olmak için iki dakika

beklemek gerekiyordu, standart buydu. Oysa yağan okların arasında, o iki dakika iki saat gibi geçmişti. Madrigal pes etmedi.

Başka şansı olmayabilirdi.

Gözü dönmüş Melek birlikleri, Kimeraları Kalamet duvarından geriye püskürtüyordu. Chiro'nun vücudunu sürükleyerek oradan uzaklaşabilirdi ya da tütsülemeyi bitirip onu orada bırakabilirdi.

Baktığı bedende Chiro'nun ruhu olduğu sürece, bırakıp gitmek bir seçenek olamazdı.

Sonunda dönüş yolunu tuttuğunda, üvey kardeşinin ruhunu güvenli bir şekilde buhurdanın içinde taşıyordu. O gün toplayacağı ruhlardan sadece biriydi Chiro'nunki. Cesetler çürümeye bırakılırdı. Beden sadece bedendi.

Loramendi'ye döndüğünde Brimstone yeni bedenler yaratacaktı nasıl olsa...

❋ ❋ ❋

Brimstone diriltendi.

Savaşta harap olmuş bedenlere ruhlarını geri üflemiyordu, yeni bedenler *yapıyordu*. Dünyanın altındaki katedralde gerçekleşen bir sihirdi bu. Brimstone, nadir yadigarlardan -dişlerden- katledilen savaşçıların ruhlarına köle olacak yeni bedenler yaratıyordu. Böylece Kimera ordusu azalmıyor, her geçen yıl Meleklere karşı üstün gelmeye başlıyorlardı.

Brimstone ve dişler olmasaydı, Kimeralar çoktan yok olmuştu. Buna hiç şüphe yoktu.

❋ ❋ ❋

"Bu Chiro için," demişti Madrigal, Brimstone'a bir dizi dişi uzatırken. Aralarında insan, yarasa, karakulak ve çakal dişleri vardı. Kalamet'ten dönerken uyumadan, yemek bile yemeden bunları toplamak için saatlerini harcamıştı. Çakal dişlerini tek tek kavanoza koymadan önce dişe kulak vermiş, en iyisi olduğuna emin olmuştu –en temizi, en pürüzsüzü, en keskini ve güçlüsü olması gerekiyordu. Diğer dişlerde de aynı özeni göstermişti ve onları dizdiği kolyeye taşlar da dizmişti: Zarafet için yakut, güzellik ve güç için elmas. Aslında sıradan bir asker için elmaslar fazla lüks kaçıyordu ama Madrigal özellikle bu taşları kullanmak istemişti ve Brimstone ona izin vermişti.

Kolyenin doğru dizildiğini anlamak için Brimstone'un bir saniyelik bakışı yetmişti. Tıpkı öğrettiği gibi Madrigal, beden yaratmak için gereken dizilimi dikkatle gerçekleştirmişti. Farklı bir şekilde dizilmiş olsaydı, beden o düzene göre oluşacaktı: Mesela çakal kafası yerine yarasa kafası, karakulak bacakları yerine insan bacakları gibi... İşin bir kısmı reçete, bir kısmı içgüdüydü ve Madrigal kolyenin mükemmel olduğundan emindi.

Yeniden diriltildiğinde, Chiro tıpkı eskisi gibi görünecekti.

"Aferin," demişti Brimstone. Sonra pek yapmadığı bir şeyi yapmıştı: Madrigal'e dokunmuştu. Kocaman eli kısa bir süreliğine kızın ensesine dokunmuş, ardından arkasını dönmüştü.

Madrigal gururla kızarmıştı. Bunu gören İssa da gülümsemişti. Brimstone'dan bir 'aferin' almak yeterince sıradışıydı. Dokunuşu tamamen özel bir durumdu. Aslında aralarındaki her şey hep sıradışı olmuştu ve Madrigal her seferinde başarılı olandı.

Brimstone bir münzeviydi. Loramendi'nin kuzey kulesindeki odasından nadiren dışarı çıkardı. İnsanlar onu an-

cak Hükümdar'ın sol yanında görürdü ve farklı bir türü olsa da Hükümdar'a duyulana eşdeğer bir saygı uyandırırdı. İki adam, yaşayan efsanelerdi. Neredeyse Tanrı gibiydiler. Sonuçta Astrae'de efendileri olan Melekleri kendi kanlarında boğan isyanı onlar yönetmişti ve isyandan kurtulanlar, yıllar boyunca Kimeralar için, İmparatorluk'tan bağımsızlıklarını kazanmıştı.

Hükümdar'ın rolü belliydi –generaldi, isyanın yüzü ve sesiydi, dahası tüm dost türler tarafından en az bir baba kadar seviliyordu. Ama Brimstone'un rolü biraz daha gölgelerde kalıyordu. Ürkütücü kişiliği söylentilerle birleşince, adamı gizemli biri haline getiriyordu. Kimse ona yaltaklanmak için bile yanaşamıyordu. Hayalgücünün eseri birçok dedikodunun konusuydu. Bu dedikodulardan bazıları gerçeğe isabet ediyordu, diğerlerininse uzaktan yakından ilgisi yoktu.

Örneğin insanları yemezdi.

Madrigal'in henüz on yaşındayken Brimstone'un yardımcısı olarak görevlendirildiğinde öğrendiği üzere, adamın başka dünyalara açılan kapıları gerçekten de vardı.

Okul müdiresi onu kanatları yüzünden seçmişti, tamamen şanstı. Chiro'yu da seçebilirdi ama tercihini Madrigal'den yana kullanmıştı. Üç yıldır yetim olan sıska, meraklı ve yalnız Madrigal'i seçmiş, söylenen her şeyi yapmasını, öğrendiklerini sessizce aklında tutmasını söyleyerek onu göndermişti.

Ne öğrenecekti ki? Böylesine gizemli durum, genç Madrigal'in beynini ateşe vermişti. Batı kulesine gidip kocaman gözlerle, titreyerek kendini tanıtmak üzere telaşla dükkana girdiğinde, tatlı yüzlü bir Naja kadını -İssa- kıza çay ikram etmişti. Çayı kabul etmiş ama içmemiş, etrafına bakmaktan başka bir şey yapamamıştı. Her şey bir yana Brimstone, daha önce

sadece gözucuyla gördüğünden çok daha iriyarı görünüyordu. Masasının üzerine eğilmiş, kızı görmezden geliyordu. Gölgede kalan kuyruğu, sinirli bir kedininki gibi yerleri süpürüyor, Madrigal'in de sinirlerini bozuyordu. Etrafındaki raflara ve tozlu kitaplara da göz atmıştı. Bir de belki *-belki-* başka dünyalara açıldığını tahmin ettiği, süslü bronz menteşeleri olan geniş bir kapı vardı. Tabii dişleri de unutmamak gerek.

Beklenmedik bir şeydi. Her yerde takır takır diş dizileri asılıydı. Tozlu kavanozlar, keskin, işe yaramaz, büyük, küçük, tuhaf tuhaf dişlerle doluydu. Kızın gencecik parmakları dişlere dokunmak için kaşınmıştı ama sanki daha bunu düşünürken, Brimstone kızın aklını okumuş gibi çentik şeklindeki gözbebeklerini üzerine dikerek donakalmasına neden olmuştu. Adam bakışlarını çevirdiğindeyse koskoca bir dakika boyunca, kaskatı halde olduğu yerde oturmuş ancak ondan sonra bir parmağını kıvrık bir domuz dişine uzatmayı göze almıştı...

"Sakın."

Ah, adamın sesi! Sanki derin bir yeraltı mezarlığından geliyordu. Korkması gerekirdi, hatta belki bir parça korkmuş da olabilirdi ama beynini saran alevler daha canlıydı. "Bunlar ne için?" diye sormuştu hayranlıkla. Soracağı birçok sorunun ilkiydi bu. Daha sonra binlerce soru sormuştu.

Brimstone cevap vermemişti. Kalın krem rengi bir kağıda yazmakta olduğu mesajını bitirmiş, sonra mesajı Hükümdar'ın kalemine götürmesi için Madrigal'e vermişti. Madrigal'i istemesinin tek sebebi buydu: Mesajlarını taşıması ve ayak işlerini halletmesi... Böylece Twiga ve Yasri'nin, döne döne inen uzun merdivenlerde koşuşturmasına gerek kalmayacaktı. Bir çırak aramadığı çok açıktı.

Ama Madrigal günün birinde, adamın sihrini kavrayıvermişti –ölenleri diriltebiliyordu! Yapılanın ölümsüzlükten geri kalır yanı yoktu. Bu, Kimeraların hayatlarını, özgürlük ve bağımsızlık umutlarını sonsuza kadar koruyacak bir şeydi ve ayak işlerine bakan biri olarak kalmak, Madrigal'e göre değildi.

"Kavanozların tozunu alabilirim."

"Yardım edebilirim. Ben de kolye dizebilirim."

"Bunlar timsah mı yoksa köpek balığı mı? Dişleri nasıl tanıyabilirim?"

Kendisini kanıtlamak için sayfalar dolusu olası Kimera tasarımlarını Brimstone'a sunuyordu. "Buradaki öküz boynuzları olan bir kaplan, gördünüz mü? Bu da bir mandril-çita. Bunu yapabilir misiniz? Bahse girerim yapabilirsiniz."

Daha fazlası için her şeyi deniyordu. "Yardım edebilirim."

İstekli ve ilgiliydi. "Öğrenebilirim."

Azimliydi, pes etmiyordu. "Öğrenebilirim."

Brimstone'un ona neden bir şeyler öğretmediğini anlayamıyordu. Daha sonraları adamın bu yükü başkasının omuzlarına bindirmek istemediğini kavrayacaktı –yaptığı harika bir şeydi ama aynı zamanda korkunçtu. Ve bu korkunçluk, harikalığa baskın geliyordu. Ama bunu kavradığında, Madrigal artık umursamıyordu. Çoktan bu yükü omuzlarına almıştı bile.

"İşte. Şunları ayrıştır," demişti bir gün Brimstone, kızın önüne bir tepsi diş sürerek. Birkaç yıldır birlikte çalışıyorlardı. Madrigal adamın ayak işlerine koşuyordu ve Brimstone onu bu görevde tutmaya kararlı görünüyordu. Ta ki o güne kadar.

İssa, Yasri ve Twiga işlerini bırakıp neler olduğunu görmek için başlarını onlardan yana çevirmişlerdi. Bir... sınav mıydı

bu? Brimstone onları görmezden gelmişti. Adam çelik kasasında bir şeylerle meşgul olmaya devam etmişti ve neredeyse nefes bile almaya korkan Madrigal, tepsiyi iyice önüne çekip sessizce dişleri ayırmaya başlamıştı.

Bunlar ayı dişiydi. Brimstone muhtemelen dişleri büyüklüklerine göre ayırmasını istemişti ama Madrigal, ustasını yıllar boyunca izlemişti. Her bir dişi havaya kaldırıp... dinlemişti. Dişleri parmakuçlarıyla dinlemiş, doğru hissettirmeyen birkaç tanesini -daha sonra Brimstone çürük olduklarını söylemişti- kenara ayırmış, diğerlerini büyüklüklerine göre değil, hissettirdiklerine göre dizmişti. Tepsiyi ustasının önüne geri sürdüğünde, adamın büyüyen gözlerinde yepyeni bir ifade belirince, inanılmaz bir tatmin yaşamıştı.

"Aferin," demişti Brimstone ilk defa. Madrigal kalbi sıkışırken, köşede İssa'nın, gözlerini sildiğini gözden kaçırmamıştı.

Ondan sonra Brimstone hiçbir şey öğretmiyormuş gibi yaparak Madrigal'e sihri öğretmeye başlamıştı.

Madrigal sihrin, evrenle yapılan sıkı, çirkin bir pazarlık ve acının toplamı olduğunu öğrenmişti. Çok uzun yıllar önce şifacılar kendilerini kırbaçlayıp etlerini parçalayarak acının gücüne erişmeye çalışmış, hatta kendilerini sakatlamış, kemiklerini kırmış ve ömür boyu yetecek kadar azabı depolamak amacıyla kırık bırakmışlardı. O zamanlar, birinin kendine zarar vermesinin meyvelerini toplamasına izin veren doğal bir denge vardı. Gerçi zaman içinde bazı büyücüler acıyı kandırmaya çalışmış, başkalarının azabından faydalanmıştı.

"Dişler bunun için mi? Acıyı kandırmanın bir yolu mu yani?" Böylesi, hiç adil gelmiyordu. "Zavallı hayvanlar," diye mırıldanmıştı Madrigal.

İssa kıza alışılmadık şekilde sertçe bakmıştı. "Belki işkence kölelerini tercih edersin, ha?"

Söylediği öylesine korkunç ve İssa'nın ağzına yakışmıyordu ki Madrigal sadece bakakalmıştı. Onun ne demek istediğini anlaması için yıllar geçmesi gerekecek -Madrigal ölüm döşeğindeyken Brimstone ona her şeyi anlatacaktı- bunu kendi kendine akıl edemediği için çok utanacaktı. Brimstone'un yaraları... aslında her şeyi açıkça anlatıyordu. Adamın omuzlarında ve sırtındaki birbirine geçmiş kırbaç izleri öylesine eski görünüyordu ki sanki bir örümcek ağı gibiydi. Ama buna rağmen Madrigal, öğreneceklerini önceden tahmin edebilir miydi? Bütün gördüklerine rağmen -yağmalanan dağ köyü, ölüler, kaybolanlar ve gittiği savaşlar- Brimstone'un daha önceki yıllarda yaşadıklarına dair hiçbir fikri yoktu. Üstelik Brimstone kıza hiçbir şey anlatmamıştı.

Brimstone ona dişleri, bunlardan nasıl güç elde edileceğini, bedenlere tekrar can vermek için içlerindeki acı ve yaşam tortusunun nasıl yönetileceğini öğretti. Sihri kendisi icat etmişti, bir yerden öğrenmemişti ve aynı şey hamsa dövmeleri için de geçerliydi. Aslında dövme değil, göz bağıydı bunlar. Böylece dövmeleriyle birlikte yeniden canlanan bedenler, doğal bir gövdenin asla elde edemeyeceği bir şekilde sihri barındırabiliyordu.

Dirilenler -ki geri getirilenlere böyle deniyordu- güç için bir bedel ödemek zorunda kalmıyordu. Bedel, onlar canlandığında çoktan ödenmiş oluyordu. Hamsa dövmeleri de son ölümlerindeki acının karşılığında verilen sihirli silahlardı.

Birçok asker tekrar tekrar ölüyordu. Chiro'nun da söylediği gibi "Ölüm, ölüm ve ölüm" her yerdeydi. Yine de asla

yeterli olmuyorlardı. Yeni askerler sürekli orduya katılıyordu -Loramendili çocuklar, silah tutabilecek yaşa geldiklerinde eğitime alınıyordu- ama savaş kayıplarının sayısı hep büyük oluyordu. Yeniden dirilebilmelerine rağmen, Kimeralar yok olmanın eşiğindeydi.

"Canavarlar yok edilmeli," diye gürlemişti Joram, savaş konseyindekilerin gözlerinin içine bakarak. Melekler ölümün uzun gölgeleri gibiydi ve Kimeralar bu gölgenin soğuğunda donuyordu.

Kimeralar savaşı kazandığında, ruhları toplamak kolaydı. Hayatta kalanlar, savaş meydanında ve şehirde parçalanmış bedenleri dolaşıyor, Brimstone'a geri götürmek üzere buldukları her ruhu topluyordu. Yenildiklerinde, düşen asker arkadaşlarının ruhlarını kurtarmak için hayatlarını tehlikeye atma pahasına ellerinden geleni yapsalar da artlarında bıraktıklarını sonsuza kadar kaybediyorlardı.

Buhurdanlardaki tütsü, ruhları bedenlerden çekiyordu. Ruhlar uygun şekilde mühürlenmiş bir buhurdanda sonsuza kadar saklanabilirdi. Ama leş avcılarına açık bir durumdayken ruhlar ancak birkaç gün dayanabiliyor, ardından rüzgarın nefesine karışıp yok oluyordu.

Yok olma, kendi doğasında kötü bir kader değildi. Bir şeyleri, hiç olmamış gibi yapmanın yoluydu. Her gün gerçekleşen doğal ölümler de böyleydi. Ve başka bedenlerde yaşamış bir dirilen defalarca ölürken, yok olma daha çok huzurlu bir rüyaydı. Ama Kimeralar askerlerin huzurlu bir rüyaya dalmasına izin veremezdi.

"Sonsuza kadar yaşamak ister miydin?" diye sormuştu Brimstone bir keresinde. "Azap içinde tekrar tekrar ölmeyi ister miydin?"

Ve yıllar içinde Madrigal bu sihrin, ustasını nasıl etkilediğini görmüştü. Binlerce iyi yaratığın sonsuz uykusuna izin vermemek adamın boynunu eğiyor, ruhunu yoruyordu. Sonunda boş boş bakan suratsız biri olup çıkmıştı.

Chiro'nun ince iş dediği dirilen olmak, Madrigal'in Thiago'yla evlenme konusunda kararsız kalmasıyla eşdeğerdi. Böyle bir kaderden kaçmayı seçebilirdi. Thiago onun 'saflığını' istiyordu. Bunun için komutanlarına Madrigal'i savaş alanlarındaki tehlikelerden uzak tutma emrini vermişti bile. Madrigal onu seçerse, avuçlarında asla hamsa dövmeleri olmayacaktı. Bir daha hiç savaşa gitmesi gerekmeyecekti.

Ve belki de bu en iyisiydi –hem kendisi hem de asker arkadaşları için. Öte yandan içten içe, savaşa hiç yatkın olmadığını biliyordu. Öldürmekten nefret ediyordu –öldürdükleri Melek bile olsa. İki yıl önce Bullfinch sahilinde bir Melek'in canını bağışladığını hiç kimseye söylememişti. Sadece canını mı bağışlamıştı? Adamın hayatını *kurtarmıştı*! Yarasını sarmış, yüzünü okşamıştı. O anı hatırladığı her seferinde yüzü yanmaya başlıyordu. En azından nabzını hızlandıran ve yanaklarına tatlı bir pembelik katan bu hatırayı, utanç olarak adlandırmayı tercih etmişti.

Melek'in teni ve gözleri ateş gibiydi.

Hala onun yaşayıp yaşamadığını merak ediyordu. *Keşke yaşamasa*, diye düşünüyordu. Böylece ihanetinin bütün kalıntıları, Bullfinch'i saran sisin içinde kaybolup gitmiş olacaktı. Kendini kandırmaya çalışıyordu.

Gerçeği kavraması için, bir gece rüyasından nefes nefese uyanması gerekmişti. Rüyasında, Melek'in yaşadığını görmüştü. Onun hala hayatta olduğunu ummuştu. Başta karşı koymuştu ama rüya bütün canlılığıyla aklmdaydı. Gördüğü

rüya, resimler halinde gözünün önüne geldiğinde damarlarındaki kan hızlanıyor, yüzünü al basıyor, tuhaf ve aceleci bir şehvet, kızın parmakuçlarına doğru yolculuk ediyordu.

Bazen Brimstone'un o sahilde yaptığı şeyi bildiğini düşünüyordu. Birkaç kez farkında olmadan, bu hatıra bir ürperti eşliğinde aklına düştüğünde, Brimstone sanki bir şey dikkatini çekmiş gibi işinden başını kaldırıp kıza bakmıştı. Boynuzuna tüneyen Kishmish de bakıyordu ve ikisi birden, gözlerini kırpmadan kızı seyrediyordu. Brimstone her ne biliyorsa ya da bilmiyorsa, bunu asla dile getirmemişti. Gerçi yapması gereken seçimin Madrigal için ne kadar zor olduğunu bilse de Thiago ile ilgili bir şey de hiç söylememişti.

Ve o gece baloda, karar verilecekti. Öyle ya da böyle...

Bir şeyler olacak.

Ama ne?

Thiago'nun önünde durduğunda, ne yapacağına karar vereceğini söyledi kendine. Mahcup bir şekilde flört et, onunla dans et, açık bir davete gülümserken utangaç bir kız gibi görün. Gerçekten böyle mi yapacaktı? Yoksa adamın ilgisini görmezden gelip baloda tek başına durup asker kalmaya devam mı edecekti?

"Haydi ama," dedi Chiro, Madrigal'i kınarcasına başını iki yana sallarken. "Nwella, sana giyebileceğin bir şey verir ama hiç şikayet etmeden verdiği elbiseyi almalısın."

"Tamam," diye iç çekti Madrigal. "Hamama o zaman. Gidip ışıl ışıl tertemiz olalım."

Yahniye katılmadan önce yıkanan sebzeler gibi, diye geçirdi içinden.

50

Şekerli

"Hayır," dedi Madrigal aynaya bakarak. "Ah, hayır. Hayır, hayır. *Olamaz.*"

Nwella'da gerçekten de kendine uygun bir gece elbisesi vardı. Gece mavisi ipek kumaş, dokunanın parmakları arasında eriyip gidecek kadar inceydi. Işığı yakalayıp yıldız gibi parlayan minik kristallerle süslenmişti ve sırtı açıktı. Madrigal'in bembeyaz zarif sırtı neredeyse kuyruk sokumuna kadar meydandaydı. Yürek hoplatan cinstendi. Sırt, omuzlar, kollar ve gerdan... gerdan dekoltesi fazla cesurdu. "Hayır." Madrigal omuzlarını silkerek elbiseyi üzerinden düşürmeye çalıştı ama Chiro, kızı durdurdu.

"Sana ne söylemiştim? Şikayet etmek yok."

"Şikayet etme hakkımı geri istiyorum."

"Geç kaldın. Hem hepsi senin suçun. Elbiseni seçmek için tam bir haftan vardı. Kararsız kalınca başına ne geldiğini görüyor musun? Sonunda senin için başkaları karar veriyor."

Madrigal, Chiro'nun gece elbisesinden bahsetmediğini düşündü. "Ne? Yani bu bir ceza mı şimdi?"

Diğer yanındaki Nwella memnundu. Kertenkele görünümlü çelimsiz kız, Madrigal ve Chiro'yla aynı okula gitmişti ama kardeşler savaş eğitimine, o da kraliyet hizmetine gittiğinde yolları ayrılmıştı. "Ceza mı? Seni baştan çıkarıcı yapıyoruz, daha ne istiyorsun? Kendine bir bak."

Madrigal baktığında, tek gördüğü teniydi. İncecik ipek bağlar boynuna sarmaşık gibi dolanıyor, görünmez bir şekilde elbisesini üzerinde tutuyordu. "Çıplak görünüyorum."

"*Göz alıcı* görünüyorsun," dedi Hükümdar'ın genç karılarının yardımcılığını da yapan Nwella. Kadınlar gerçekten çok gençti, doğrusunu söylemek gerekirse asla yaşlanmıyorlardı. Hükümdar, asırlar önce yeni gelin alma alışkanlığından vazgeçmeyi uygun görmüştü. Brimstone gibi o da doğal olarak yaşlanıyor, yaşını gösteriyordu. İlk oğlu Thiago birkaç yüz yaşındaydı ama genç bir adam gibi görünüyordu ve avuçlarında hamsa dövmeleri vardı.

Madrigal'in söylediği gibi, General'in saflık fetişi ikiyüzlülüktü: Thiago defalarca yeniden dirilmişti ve ikiyüzlülüğünün bir katmanı daha vardı. Sadece 'saf' olmamakla kalmıyordu, aynı zamanda zaten yüce-insan formunda doğmamıştı.

Hükümdar'ın geyik başı vardı, eşlerinin de öyleydi, o yüzden Thiago da geyik başıyla doğmuştu. Geri dönen birinin, yeniden dirilirken farklı bir bedene bürünmesi sıradışı bir olay değildi. Brimstone her zaman doğru reçeteyi tutturamıyordu. Ama Thiago'nun bedenleri ayrı bir hikayeydi. Beden tam olarak Thiago'nun belirttiği özelliklerde üretiliyordu, hatta ihtiyaç halinde kullanılmak üzere önceden yaratılıyordu. Böylece General, bedenin kusurlarını inceleyip onayını verebiliyordu. Madrigal bir seferine tanık olmuştu: Thiago,

kendinin çıplak bir kopyasını -bir sonraki ölümünden sonra gireceği bedeni- incelemişti. Korkunç bir gündü.

Aynada elbisesinin boyun bağlarını kontrol ettiğinde, dozu ayarlanamamış bir el hareketinin, elbiseyi anında ayaklarının dibine göndereceğine emin oldu. "Nwella," dedi yalvarırcasına, "Biraz daha... örtülü bir şeyin yok mu?"

"Senin için yok," dedi Nwella. "Böyle bir vücudu kim kapatmak ister ki?" diye fısıldadı, hemen ardından Chiro'nun kulağına.

"Dedikoduyu bırakın," dedi Madrigal. "En azından bir şal veremez misin?"

"Olmaz," dedi iki kız birden.

"Kendimi hamamdaki gibi çıplak gibi hissediyorum."

O öğleden sonra Chiro'yla kalçalarına kadar çıkan sıcak su ve buharın içinde yürürken, Madrigal kendini hayatında hiç hissetmediği kadar çıplak hissetmişti. Herkes onun, Thiago'nun seçtiği kız olduğunu biliyordu ve hamamdaki bütün kadınlar kızı dikkatli gözlerle süzüyordu. O yüzden sadece boynuzları görünecek kadar suya oturmak zorunda kalmıştı.

"Bırak Thiago ne almak üzere olduğunu görsün," dedi Nwella hınzırca.

Madrigal sırtını dikleştirdi. "Aldığını da nereden çıkarıyorsun?" Kendini, alınıp satılan bir mal gibi hissetmişti. Aslında mal kelimesi ters düşmüyordu çünkü tam olarak askıdaki cansız elbiseden farkı yoktu. "Beni mi alacakmış?" diye çıkıştı. "*Beni* alabileceğini kim söyledi?"

Madrigal'in Thiago'yu reddetmesi fikri Nwella'yı güldürdü. "Al." Elinde bir maske vardı. "Yüzünü örtmene izin veriyoruz." Maske, kanatları açık bir kuş şeklindeydi. Simsiyahtı

ve yüzün iki yanından taşan koyu renkli tüylerle süslenmişti. Işık değiştiğinde, tüylerin üzerinde göz alan gökkuşağı renkleri oynaşıyordu.

"Ah, harika. Kimse kim olduğumu bilemeyecek artık," diye dalga geçti Madrigal yüzünü ekşiterek. Kanatları ve boynuzları, kimliğini açık ediyordu.

Hükümdar maskeli balo düzenliyordu, yani 'olmadığın gibi gel' anlayışı geçerliydi. İnsan özellikleri gösteren Kimeralar diğer yaratıkların yüzlerini çağrıştıracak maskeler takarken, canavar özellikliler de abartılı ve komik insan yüzleri takardı. Yılın balosunda herkes bir günlüğüne başkasıymış gibi davranır, bir gecelik normal hayatın dışına taşardı ama bu yıl Madrigal için farklıydı. O gece hayatının *kararını* verecekti.

İç çekerek kızların kendini süslemesine izin verdi. Bir tabureye oturduğunda kızlar gözlerine kalem çekti, dudaklarını gül yaprağıyla boyadı. Boynuzlarının arasına, üzerinde ışığı görünce göz kırpan minicik kristal tanecikler olan, incecik altın zincirler doladılar. Chiro ve Nwella, sanki düğün için gelin hazırlarcasına kıkırdıyordu. Madrigal, gecenin aslında gerçekten de bir törene dönüşebileceğini fark etti.

Thiago'nun teklifini kabul ederse, bu gece barakalara geri dönmesi düşünülemezdi.

Ürperirken gözlerinin önündeki hayali elleriyle kovdu. Böyle mi olacaktı? Daha önce hiç sevişmemişti –bu açıdan da 'saftı' ve Thiago muhtemelen bunu biliyordu. O konuyu elbette düşünmüştü. Yaşı gelmişti, herkes gibi onun da ihtiyaçları vardı. Kimeralar seks konusunda tutucu sayılmazdı. Madrigal sadece doğru zamanı bekliyordu.

"İşte bitti," dedi Chiro. Nwella'yla birlikte Madrigal'i ayağa kaldırdılar ve tabureyi bir kenara iterek çıkardıkları işi in-

celediler. "Ah," diye nefesini tuttu Nwella. Bir sessizlik oldu. Chiro sessizliği bozduğunda sesi duygusuzdu. "Çok güzelsin."

Kulağa iltifat gibi gelmemişti.

❋ ❋ ❋

Kalamet'ten sonra Chiro katedralde uyandığında, Madrigal yanı başındaydı. "İyileştin," demişti, Chiro gözlerini kırpıştırarak açtığında. Chiro'nun ilk dirilişiydi bu ve yeniden dirilenler bunun bir parça kafa karıştırıcı olabileceğini söylüyordu. Madrigal, kız kardeşinin orijinal bedenine geri dönmesiyle, geçiş aşamasının kolaylaşacağını umuyordu. "İyileştin," dedi tekrar, kardeşinin yeni statüsünü belirleyen hamsa dövmesinin üzerine elini koyarken. "Brimstone, bedenini yapmama izin verdi. Elmas kullandım." Hınzırca ekledi. "Kimseye söyleme."

Chiro'nun doğrulmasına yardımcı oldu. Baldırlarındaki kedi tüyleri, insan kolunun teni kadar yumuşaktı. İrkilen Chiro yeni cildine dokundu –kalçalarını, karnını, insan göğüslerini yokladı. Büyük bir merakla elini ensesine koyduğunda tüyleri buldu. Sonra çakal burnuna dokununca donakaldı.

Chiro boğulurcasına bir ses çıkardığında, Madrigal önce bunu yeni boğazın yarattığı problem sandı. Dudaklar da henüz konuşmaya alışık değildi. Oysa yanılıyordu.

Chiro, Madrigal'in elini itti. "Bunu *sen* mi yaptın?"

Madrigal bir adım geriledi. "Çok... çok mükemmel oldu," dedi kekeleyerek. "Neredeyse tıpkı gerçek..."

"Ve ben bundan ibaretim öyle mi? Sadece canavar özellikleri? Teşekkürler kardeşim. Çok teşekkürler."

"Chiro..."

"Beni yüce-insan formunda yapamadın mı? Birkaç diş daha feda edemez miydin? Brimstone'da bir sürü var!"

Madrigal bunu hiç düşünmemişti. "Ama... Chiro. Bu *sensin*."

"*Ben*." Sesi değişmişti. Şimdi kendininkinden çok daha boğuk bir sesle konuşuyordu. Madrigal, bunun yeni ses tellerinden olduğundan şüpheleniyordu. Chiro'nun sesi, asit kadar keskin ve çirkindi. "Ben olmak ister miydin?"

İncinen ve kafası karışan Madrigal ancak "Anlayamıyorum," diyebildi.

"Hayır, anlayamazsın," dedi Chiro. "Sen güzelsin."

❋ ❋ ❋

Chiro daha sonra özür dilemişti. "Şok geçirdim," demişti. Yeni beden, üzerine dar geliyordu, içine sığamadığım hissediyordu. Bedene alıştıktan sonra gücünün ve rahat hareketlerin hakkını verdi. Öncesinden çok daha hızlı uçabiliyor, kırbaç gibi hızlı hamleler yapabiliyordu. Dişleri ve gözleri çok daha keskindi. Kendini ince ayar çekilmiş keman gibi hissettiğini söylüyordu –aynıydı ama daha iyiydi.

"Teşekkür ederim kardeşim," demişti ve samimi görünmüştü.

Ama Madrigal, nefret dolu, "Sen güzelsin," sözünü unutmuyordu. Şimdi de bunu hatırlamıştı.

Nwella yerinde duramıyordu. "Çok güzel!" diye cıvıldadı. Sonra alnını kırıştırıp Madrigal'in boynundaki tılsımı çekti. "Tabii bunun çıkması gerekiyor," dedi ama Madrigal geri çekildi.

"Hayır," dedi tılsımı yumruğuyla korurken.

"Sadece bu geceliğine Mad," dedi tatlı tatlı Nwella. "Sadece balo için hiç uygun değil."

"Bırak kalsın," dedi Madrigal. Bunun üzerine kimse karşı çıkamadı. Sesindeki ton, Nwella'nın üstelemesini engellemeye yetmişti.

Bir iç çekişi eşliğinde, "Tamam," dediğinde, Madrigal avcunda sakladığı tılsımı, köprücük kemiklerinin arasındaki yerine yerleştirdi. Ne güzeldi ne de zarifti, sıradan bir kemikti ve kendisi de dekoltesine hiçbir katkı yapmadığının farkındaydı, yine de umrunda değildi. Tılsımı boynunda taşıyacaktı.

Nwella acı çeker gibi tılsıma baktı, sonra dönüp çekmecesindeki kozmetik tüplerini ve merhemleri karıştırmaya başladı. "Al o zaman, en azından bunu kullan." Elinde gümüş bir kase ve büyük, yumuşak bir fırça vardı. Madrigal daha neler olup bittiğini anlayamadan Nwella gerdanını, boynunu ve omuzlarını pudralamaya başladı. Pudra parıldıyordu.

"Bu da ne?"

"Şeker," dedi kız kıkırdayarak.

"Nwella!" Madrigal pudrayı üzerinden silkelemeye çalıştı. Ama incecik pudra, tenine yapışmıştı: Kızlar, tatlarına bakılmalarını istiyorsa şeker pudrası sürerdi. Gül yaprağı dudakları ve çıplak sırtı Thiago için yeterli bir davet değilse, şeker pudrası, açıktan bir davet anlamına gelecekti. Muhtemelen adam, kızın tenindeki ışıltıları BENİ YALA tabelası gibi görecekti.

"Artık asker gibi görünmüyorsun," dedi Nwella.

Doğruydu. Kararını vermiş bir kız gibi görünüyordu. Vermiş miydi? Herkes kararını verdiğini düşünüyordu. Böylesi de neredeyse kararın verildiği anlamına gelirdi. Yine de çok geç değildi. Baloya gitmemeye bile karar verebilirdi –gitme-

mesi, şekerli mesajın tam tersi anlamına gelirdi. Sadece ne istediğine karar vermeliydi.

Bir an için aynada kendisini seyretti. Başı dönüyordu.

O sırada, hiç beklemediği bir anda görünmez kanatları ve hiçbir maskenin saklayamayacağı gözleriyle birinin çıkıp geleceğini, kararlarının bir kanat çırpışıyla havalanan toz gibi dağılıp gideceğini, yerini akla gelmeyecek bir şeye bırakacağını bilemezdi.

Aşk geliyordu.

"Gidelim," dediğinde Chiro'yla Nwella'nın kollarına girdi ve hep birlikte aşkla buluşmak üzere dışarı çıktılar.

51

Yılan

Loramendi'nin ana caddesi Yılan, Hükümdar'ın doğumgünü şerefine resmigeçit için hazırlanmıştı. Yol boyunca herkes dans ediyor, meydana varana kadar maskeli partnerler yer değiştiriyordu. Bütün şehir balonun yapılacağı meydanda toplanacaktı. Kafesin demir parmaklıklarına asılan binlerce süs, yıldızlar gibi ışıldıyor, bir geceliğine olsun bu minyatür dünyayı bir gök kubbe gibi sarıyordu.

Madrigal, geçen yıl da olduğu gibi arkadaşlarıyla birlikte kalabalığa dalmıştı ama bu yıl her şeyin farklı olduğunun farkındaydı.

Maskeli olabilirdi ama görüntüsü, kendini gizlemesine izin vermiyordu. Öte yandan şekerli pudraya bulanmış olsa da kimse omuzlarındaki pırıltıları bir davet olarak almıyordu. Madrigal'in, kendileri için olmadığını biliyorlardı. Caddenin çılgın eğlencesinde, kristal bir kürenin içindeymiş gibi, Madrigal'in etrafı boştu.

Oysa hem Chiro hem Nwella, maskeli yabancıların kucaklamalarından, öpücüklerinden nasipleniyordu. Adet böy-

leydi: Türler arası birliği kutlamak için, döne döne yapılan danslara, özgür öpücükler eşlik ediyordu. Çalgıcılar cadde boyunca belli aralıklarla yerleşmişti. Böylece eğlenceye katılanlar elden ele dolaşırken aynı zamanda melodiden melodiye geçiyordu. Bir an için bile olsa müzik kesilmiyordu. Çılgın müzikler eşliğinde dans ederek dönüyorlardı ama kimse Madrigal'e yanaşmıyordu. Birkaç kez askerlerden bazıları kıza doğru hamle yapmış olsa da -hatta bir tanesi elini tutmuştu- onları geri çekip kulaklarına bir şeyler fısıldayan arkadaşlar eksik olmuyordu. Madrigal neler söylendiğini duymuyordu ama tahmin etmesi çok da zor değildi.

O Thiago'nun.

Kimse kıza dokunmadı. Madrigal, cümbüşün ortasında tek başına ilerledi.

Gözleri maskeleri tararken Thiago'nun nerede olabileceğini merak ediyordu. Kurt yüzü ya da uzun beyaz saçlar gözüne takıldığında, hemen yüreği ağzına geliyor ama her seferinde yanıldığını anlıyordu. Uzun beyaz saçların yaşlı bir kadına ait olduğunu görünce, Madrigal kendi aptallığına gülmeden edemedi.

Loramendi sakinlerinin tümü sokaklardaydı fakat bir şekilde etrafı boş kalıyor, arkadaşlarının peşinden meydana doğru tek başına yürüyordu. Thiago'nun orada olacağını tahmin ediyordu. General, muhtemelen saray balkonunda babasının yanında duruyor, meydana akın akın yürüyen Kimeraları seyrediyordu.

Muhtemelen onu bekliyordu.

Farkında olmadan adımları yavaşladı. Nwella ve Chiro, maskeleriyle dönerek dans ediyor, birileriyle öpüşüyordu. Çoğu seferinde, maskelerinin dudaklarını, başka maskelerin-

kilere dokunduruyorlardı ama arada bir gerçek öpücükler de olmuyor değildi. Madrigal bunun nasıl bir şey olduğunu, yabancıların nefeslerindeki çim şarabının kokusunu, bir kaplanın, ejderin ya da bir adamın burnunu boynunda hissetmeyi daha önceki şölenlerden biliyordu. Ama o gece farklıydı.

O gece dışlanmış gibiydi –bütün gözler üzerindeydi ama eller ve dudaklar uzak duruyordu. Yılan Caddesi, tek başına yürüyünce çok uzun gelmeye başladı.

Sonra biri elini tuttu. Dokunuşla birlikte dışlanmışlığı sona erdi. Thiago olduğunu düşünürken sırtını dikleştirdi.

Ama hayır. Yanındaki her kimse, deri bir at maskesiyle bütün kafasını saklamıştı. Thiago asla bir at maskesi takmaz, yüzünü tamamen kaplayan bir şey kullanmazdı. Her yıl aynı maskeyi takardı: Kafasına taktığında, alt çenesi olmadığı için şapka gibi görünen gerçek bir kurt kafası, mavi camdan cansız bakan gözler...

Peki bu kimdi? Ona dokunmaya cesaret edebilecek bir serseri mi? Olsun. Adam uzun boyluydu, kızdan en az bir baş daha uzundu. Bu yüzden Madrigal başını kaldırıp elini adamın omzuna koyarak, gagasıyla at maskesinin burnuna dokundu. Bir 'öpücük' hala kendine ait olduğunu kanıtlayabilirdi.

Ve bir anda sanki büyü çözülmüş gibi, yeniden kalabalığın bir parçasıydı. Zarif adımlarla, müzik eşliğinde yabancıyla dans ediyordu. Adam, kızı ite kaka ilerleyen daha iri yaratıklardan koruyordu. Madrigal onun gücünü hissedebiliyordu, öyle ki hiç çaba sarf etmesine gerek kalmadan tek bir hamlede ayaklarını yerden kesebilirmiş gibi geliyordu. Dans sırasında, bir seferde birkaç kez kendi etrafında döndürebilirdi ama öyle bir şey yapmadı. Eldivenli eliyle tuttuğu Madrigal'in elini hiç

bırakmadı. Ve Madrigal başka kimsenin onunla dans etmeye niyeti olmadığını düşündüğünden, ondan uzaklaşmadı. Dans etmek iyi geliyordu, o yüzden kendini bıraktı. Hatta elbisesiyle ilgili bütün endişeleri aklından uçup gitti. Her ne kadar boyun bağları her an kopabilirmiş gibi dursa da elbisesi hala üzerindeydi ve döndüğünde etekleri ceylan toynaklarının etrafında harika gül yaprakları gibi açılıyordu.

Cümbüşlü akıntı eşliğinde caddede ilerlediler. Madrigal arkadaşlarını kaybetmişti ama at maskeli yabancı, kızın yanından hiç ayrılmadı ve Yılan Caddesi'nin sonuna yaklaştıklarında kalabalık sıkışmaya başladı. Danslar yavaşlamıştı. Madrigal, yabancıyla yan yana dururken onun hızlı nefeslerini hissedebiliyordu. Başını kaldırıp pembeleşen yanaklarıyla kuş maskesinin ardından gülümsedi ve "Teşekkür ederim," dedi.

"Leydim, asıl *ben* teşekkür ederim. Onur duydum." Sesi gür, aksam tuhaftı. Madrigal onun nereden geldiğini kestiremiyordu. Belki doğudaki topraklardandı.

"Benimle dans edebildiğinize göre, buradaki herkesten daha cesur olmalısınız."

"Cesur mu?" Maskesinden yüz ifadesi elbette anlaşılamıyordu ama başını bir yana eğip konuşmasından, Madrigal onun hiçbir şey anlamadığını fark etti. Kızın kim olduğunu bilmiyor olabilir miydi gerçekten? *Kimin* olduğunu? Yabancı, "O kadar yırtıcı mısınız?" diye sorduğunda, Madrigal bir kahkaha attı.

"Korkunç. Belli olmuyor mu?"

Adam yine başını bir yana eğdi.

"Kim olduğumu bilmiyorsun." Madrigal, tuhaf bir şekilde hayalkırıklığına uğramıştı. Adamın Thiago'dan korkmayan

cesur bir yürek olduğunu düşünmüştü ama belli ki risklerin farkında bile değildi.

Adam başını kıza doğru eğdiğinde maskenin burnu Madrigal'in kulağına değdi. Böylesine yakınken Madrigal, adamın sıcaklığını hissedebiliyordu. Adam, "Kim olduğunu biliyorum, buraya senin için geldim," dedi.

"Sahi mi?" Tek bir yudum almamış olsa da sanki çim şarabı içmiş gibi hafifçe başı dönüyordu. "Söyle o zaman At Efendi. Ben kimim?"

"Ah şey, bu hiç adil değil Leydi Kuş. Bana asla adını söylemedin."

"Gördün mü? Kim olduğumu bilmiyorsun. Ama bir sırrım var." Gagasına parmağıyla vurup gülümseyerek fısıldadı. "Bu bir maske. Gerçekte bir kuş değilim."

Adam büyük bir sürprizle karşılaşmış gibi yaparak geriledi ama eli hala Madrigal'in kolundaydı. "Kuş değil misin? Oyuna geldim."

"Hangi leydiyi aradığını bilmiyorum ama bir yerlerde tek başına oturmuş seni bekliyor olmalı." Adamı uzaklaştırma fikri kızın neredeyse canını sıkıyordu ama meydana artık çok yaklaşmışlardı. Thiago'nun gözüne takılmasını istemiyordu. Hele adam, onu Yılan Caddesi boyunca tek başına dans etmekten kurtardıktan sonra, gönlü buna el vermezdi. "Haydi," diye üsteledi. "Git onu bul."

"Ben aradığımı buldum," dedi adam. "Belki adını bilmiyorum ama seni tanıyorum. Ve benim de bir sırrım var."

"Sakın söyleme. Gerçekte bir at değil misin yoksa?" Başını kaldırmış adama bakıyordu. Sesi tanıdık gelmişti ama bu aşinalığa, hayal meyal bir uzaklık eşlik ediyordu. Tıpkı bir rüya gibi... Maskenin ardındakini görmeye çalıştı ama adam fazla

uzun boyluydu. Bu açıdan baktığında, tek görebildiği gölgede kalan göz delikleriydi.

"Doğru," diye itiraf etti adam. "Aslında bir at değilim."

"Peki nesin?" Madrigal iyice meraklanmıştı –kimdi bu adam? Tanıdığı biri miydi? Maskeler hınzırlık yapmak içindi ve Hükümdar'ın doğumgününde bu tür oyunlar hep oynanırdı ama bu gece, birinin ona böylesi bir oyun oynayabileceğine aklı yatmıyordu.

Son çalgıcıların yanından kalabalığın arasında itilip kakılırken adamın cevabı duyulmadı. Kuş sesini andıran düdükler, kıvrak ezgileriyle bir lavta, gırtlaklarını paralarcasına şarkı söyleyen şarkıcılar ve bütün bunların arasında tenin altında kalp atışına eşlik eden çılgın davullar hala dansa davet ediyordu. Artık herkes dip dibeydi ve yabancı adam Madrigal'e herkesten daha yakın duruyordu. Kalabalık dalgalandığında Madrigal, pelerininin altından adamın omuzlarının genişliğini ve iriliğini hissedebiliyordu.

Ve sıcaklığını.

Madrigal neredeyse çıplaktı, şeker pudrası teninde ışıldıyordu ve tabii ki kendi kalp atışları da ateşinin yükselmesine neden oluyordu.

Yüzü kızarırken biraz uzaklaştı. En azından bunu denedi ama kalabalık kızı yine adama doğru itti. Adamın kokusu sıcak ve dolgundu: Baharat ve tuz, maskesinin derisi... ve bütün bunların altında, Madrigal'in adını koyamadığı ama adamın kollarına sığınmak istemesine neden olan derin bir şey daha vardı. Gözlerini yumup sadece bu kokuyu içine çekmek istiyordu. Adamın kolu hala omzundaydı, arkadan itip kakanları uzak tutuyordu ve bir huniden dökülürcesine meydana akan kalabalıktan geriye dönmek mümkün değildi.

Yabancı, kızın arkasına geçip alçak sesle konuştu. "Buraya seni bulmaya geldim," dedi. "Sana teşekkür etmek istedim."

"Teşekkür etmek mi? Ne için?" Madrigal arkasına dönemiyordu. Bir yanında bir santor, öbür yanında bir Naja, kızı sıkıştırıyordu. Bir ara kargaşanın içinde Chiro'yu görür gibi oldu. Artık meydanı görebiliyordu –tophane ve savaş akademisinin tam arasındaydı. Başlarının üzerindeki fenerler, takımyıldızı gibiydi. Gerçek yıldızlar gibi, hatta bazıları gerçek gibi titreşerek ışıyordu. Madrigal, meraklı Nitid'in gözlerini meydana dikmiş olabileceğini düşünmeden edemedi.

Bir şeyler olacak.

"Sana teşekkür etmeye geldim," dedi Yabancı, kızın iyice kulağına eğilerek. "Hayatımı kurtardığın için."

Madrigal bir sürü hayat kurtarmıştı. Savaş alanında karanlığa aldırmadan gizlice dolaşmış, Melek birliklerine görünmeden, yok olmaya yüz tutmuş ruhları toplamıştı. Askerleri bir dere yatağında çevreleyen bir Melek birliğine saldırıyı yönetmiş, arkadaşlarının kaçabilmesi için Melekleri oyalamıştı. Gökten bir arkadaşının üzerine doğru uçan Melek okunu havada imha etmişti. Bir sürü hayat kurtarmıştı. Ama bütün bunları hafızasından geçirirken, bir anda, bir parmak şaklaması gibi, sadece tek bir ihtimalde takılı kalıyordu.

Bullfinch sahili. Sis. *Düşman.*

"Tavsiyeni dinledim," dedi adam. "Yaşadım."

Madrigal'in bütün damarları alev almış gibiydi. Bir hışım arkasına döndü. Adamın yüzü kendininkinden sadece birkaç santim ötedeydi, başını öyle bir eğmişti ki Madrigal maskenin arkasını görebiliyordu.

Adamın gözleri alev alevdi.

"*Sen*," diye fısıldadı Madrigal.

52

Delilik

Kalabalık onları kanatlar, dirsekler, boynuzlar ve kürkler arasında emercesine meydana çekti. Madrigal inanamıyordu. Aptala dönmüştü. Kalabalıkla birlikte sürüklenirken, toynakları taşlara takılıyordu.

Loramendi'de bir Melek.

Hayır, bir Melek değil. *O* Melek. Bir zamanlar dokunduğu Melek. *Hayatını kurtardığı Melek.* Elleri omuzlarındayken, eldivenlerine rağmen sıcaklığını hissederken, kendisi yüzünden hayatta olan Melek'in burada, kafesin içinde olmasına inanamıyordu. *Buradaydı.*

Delilikti bu. Kafasının içindeki karmaşa etrafındakinden çok daha kalabalıktı. Düşünemiyordu. Ne diyebilirdi? Ne *yapabilirdi*?

Şehirde kim olsa tek bir şey yapardı: Adamın maskesini indirip "Melek!" diye çığlık atardı ama Madrigal ancak daha sonra düşünürken bunu yapabileceğine akıl erdirebilecekti. Uzun bir iç çektikten sonra, "Buraya gelmen delilik. Niye geldin?" diye sordu.

"Söyledim ya. Teşekkür etmek için geldim."

Madrigal'in aklına fena bir fikir geldi. "Suikast mi yoksa? Hükümdar'a asla yaklaşamazsın."

Melek içtenlikle, "*Hayır*," dedi. "Bana verdiğin hediyeyi halkının kanına bulayamam."

Meydan devasa bir oval şeklindeydi, bir ordunun sığabileceği kadar büyüktü. Birçok tür biraraya gelebiliyordu ama bu gece, meydanın ortasında birlikler değil, karmakarışık danslarıyla dansçılar vardı. Yılan Caddesi'nden meydana akanlar kenarlara dağılıyor, etten bir duvar örüyordu. Masaların üzerine yiyecekler ve galon galon çim şarabı konmuştu. Çocuklarını omuzlarına alan kalabalık, kahkahalar atıyor, şarkılar söylüyordu.

Madrigal ve Melek, hala Yılan Caddesi'nden meydana girişte itilip kakılıyordu. Adam, bir duvar gibi kızı koruyor, dengesini sağlamada yardımcı oluyordu. Şoktan sonra gelen nefes kesici boşlukta Madrigal, Melek'ten uzaklaşmaya çalışmadı bile.

"Hediye mi?" dedi kız inanamıyormuş gibi. "Sana verdiğim hediyeyi, kesin ölüm anlamına gelen bu *yere* gelerek çok hafife alıyorsun."

"Ölmeyeceğim," dedi Melek. "Bu gece değil. Binlerce şey beni buraya gelmekten alıkoyabilirdi ama *gelmemin* de binlerce sebebi var. Her şey birbirine bağlı. Olması gerektiği gibi kolay oldu..."

"Olması gerektiği gibi!" Madrigal hayretler içindeydi. Melek'le yüzleşmek üzere arkasına döndüğünde göğüs göğüse gelince hala dans ediyorlarmış gibi görünüyordu. Gerilemek için arkasındakileri itekledi. "Olması gereken de *neymiş*?"

"Sen," dedi Melek. "Ve ben."

Melek'in dudaklarından dökülen kelimeler, Madrigal'in nefesinin kesilmesine neden oldu. Konuşmayı akıl edebildiğinde tek bir şey söyleyebildi, "Sen delisin."

"Bu aynı zamanda senin de deliliğin. Hayatımı kurtardın. Bunu neden yaptın?"

Madrigal'in verebileceği bir cevap yoktu. İki yıldır yaptığı şey peşini bırakmamıştı. Onu ölürken bulduğunda, sanki koruması gereken bir şeymiş gibi gelmişti. *Onundu.* İşte şimdi buradaydı, hayattaydı ve imkansız gibi görünse de *karşısındaydı.* Melek'in maskesine bakarken, altındakinin onun yüzü olabileceğine hala inanamıyormuş gibi bocalıyordu. Ölüm tarlasında bıraktığı Melek'in yüz hatlarını aklından hiç çıkaramamıştı.

"Ve bu gece," dedi Melek, "milyonlarca ruhun olduğu bu şehirde seni hiç bulamayabilirdim. Bütün gece seni arayabilir, tırnağının ucunu bile göremeyebilirdim, oysa birden karşımdaydın. Kalabalığın içinde yapayalnızdın ve sanki beni bekliyordun..."

Melek konuşmaya devam ediyordu ama Madrigal artık duymuyordu. Kalabalığın arasındaki yalnız başınalığından bahsettiğinde, yaşadığı şokla günün amacını hatırlayınca birden şimşek çarpmış gibi oldu. Thiago. Saraya doğru bakıp Hükümdar'ın balkonuna göz attı. Uzaktan sadece siluetler görünüyordu fakat onları nerede görse tanırdı: Hükümdar, iri kıyım Brimstone ve hükümdarın eşlerinden oluşan boynuz kalabalığı. Thiago orada değildi.

Böylesi de adamın *aşağıda* olduğu anlamına geliyordu. Madrigal, toynaklarından boynuzlarına kadar korkuyla ürperdi. "Anlamıyorsun," dedi telaşla kalabalığı incelerken. "Kimse benimle dans etmiyordu çünkü bir sebebi vardı. Se-

nin cesur olduğunu düşünmüştüm. Delinin teki olduğunu nereden..."

"Ne sebebi?" diye sordu Melek. Hala kıza çok yakın duruyordu.

"Güven bana," dedi Madrigal telaşla. "Senin için hiç güvenli değil. Yaşamak istiyorsan hemen buradan git."

"Seni *bulmak* için çok uzun yoldan geldim..."

"Ben sözlüyüm," deyiverdi Madrigal. Gerçi daha söyler söylemez, bu kelimeden nefret etti.

Melek bir an şaşaladı. "Sözlü mü? Nişanlı gibi mi?"

Daha çok sahiplenilmiş gibi, diye geçirdi içinden Madrigal, sonra cevap verdi. "Aynen öyle. Şimdi git. Thiago seni görürse..."

"*Thiago?*" Melek duyduğu isimle birlikte irkildi. "Sen *Kurt'la* mı nişanlısın?"

Ve daha *Kurt* kelimesiyle birlikte beline sarılan kolları hissedince, Madrigal'in nefesi kesildi.

O anda neler olabileceğini gözünde canlandırabiliyordu. Thiago, Melek'i fark edecek, onu öldürmekle kalmayacak, aynı zamanda ortalığı ayağa kaldıracaktı. Hükümdar'ın balosunda bir Melek casusu –böylesi görülmemişti! İşkence görecekti. Hiç doğmamış olmayı dileyecek kadar işkence görecekti. Bütün bunlar gözünün önünde uçuşurken, Madrigal'in midesi korkuyla ağzına geldi. Kulağının dibinde bir *kıkırdama* işittiğinde, neredeyse yere yığılacaktı.

Thiago değil, Chiro gelmişti. "İşte buradasın," dedi kız. "Kalabalıkta seni kaybettik!"

Madrigal'in kulakları uğulduyordu. Chiro bir ona bir yabancı adama bakarken, bu kez yüzü tavadaki jambon gibi kızardı. "Selam," dedi Chiro merakla at maskesine bakarken.

Madrigal hala göz deliklerinden, alev alev yanan kaplan gözlerini görebiliyordu.

Madrigal Melek'in kılık değiştirerek sırf *kendisi* için düşmanın inine girdiğini kavradığında, içinde tuhaf bir heyecan hissetti. İki yıldır Bullfinch sahilinde olanları delilik olarak görmüştü. Gerçi o zaman hiç de delilikmiş gibi gelmemişti ve aslına bakılırsa, bir Melek'in yaşamasını dilemek şimdi de öyle gelmiyordu –üstelik bunu gönülden istiyordu. Kendini toparlayıp Chiro'ya döndü. Nwella da hemen onun arkasındaydı.

"Ne biçim arkadaşsınız siz?" diye çıkıştı kızlara. "Beni böyle incecik giydirip Yılan Caddesi'nde tek başıma bırakıyorsunuz. Ezilebilirdim."

"Arkamızda olduğunu sanıyorduk," dedi Nwella. Dans etmekten nefes nefese kalmıştı.

"Öyleydim," dedi Madrigal. "Ama *fazla* arkanızda kalmıştım." Melek'e hızla göz attı. Arkadan iten kalabalığı fırsat bilerek kızları ondan uzaklaştırmaya çalışıyordu.

"Kimdi o?" diye sordu Chiro.

"Kim?" diye sordu Madrigal.

"Dans ettiğin at maskeli adam."

"Ben kimseyle dans etmiyordum. Belki farkına varamamış olabilirsin: Kimse benimle dans etmek istemiyor. Ben bir paryayım."

Chiro dalga geçercesine "Hah, paryaymış! Külahıma anlat. Senden ancak prenses olur," dedikten sonra kuşkulu gözlerle ardına baktı. Madrigal, Chiro'nun ne gördüğünü bilmek için yanıp tutuşuyordu. Melek arkalarından bakıyor muydu? Yoksa kendini koruma içgüdüsü devreye girmişti de birden ortadan kayboluvermiş olabilir miydi?

"Thiago'yu gördün mü?" diye sordu Nwella. "Ya da o *seni* görmüş olabilir mi?"

Madrigal "Hayır..." diye başlıyordu ki Chiro "İşte orada!" diye sözünü kestiğinde aniden buz kesti.

Gerçekten de oradaydı.

Başının üzerindeki kurt kafasından oluşan korkunç maskesiyle gözden kaçması imkansızdı. Maskenin dişleri alnına kıvrılıyor, ağzı hırlar gibi geriliyordu. Kar beyazı saçları taranmış, omuzlarına salınmıştı. Fildişi rengindeki saten ceketiyle bembeyaz görünüyordu. Beyaz renk, adamın güneşten yanmış güçlü ve yakışıklı yüzünü vurguluyor, soluk renkli gözlerini iyice öldürüyordu.

Thiago henüz Madrigal'i görmemişti. Etrafındaki kalabalıktaki en sarhoşları bile adamı tanıyıp yol veriyordu. Kendisi gibi kurt özellikleri taşıyan maiyetiyle birlikte, çete gibi yanından geçtikleri kişiler, adamı tanıyınca korkuyla büzüşüyordu.

O gecenin tek bir anlamı vardı Madrigal için: Seçimi, geleceğini belirleyecekti.

"Muhteşem görünüyor," dedi Nwella nefesini tutup Madrigal'in kolunu yakalarken. Madrigal de öyle düşünüyordu ama bu harika vücudu yarattığı için Brimstone'un da hakkını vermek gerekirdi. Sonuçta Thiago'nun kibirli bir havada taşıdığı beden, Brimstone'un eseriydi.

"Seni arıyor," dedi Chiro. Madrigal, Chiro'nun haklı olduğunu biliyordu. General acele etmeden soluk renkli gözleri ve istediğini almaya alışmış birinin özgüveniyle kalabalığı tarıyordu. Sonra gözleri buluştu. Madrigal kendini yine çıplak hissetti. Tüyleri diken diken olurken bir adım geri attı.

"Dansa gidelim," dedi arkadaşlarını şaşırtarak.

"Ama..." dedi Chiro.

"Dinleyin." Yeni bir dans şarkısı başlamıştı. "Bohem dansı başladı. En sevdiğim."

Aslında en sevdiği dans falan değildi ama idare ederdi. Erkekler bir yanda kadınlar karşılarında, dans edenler iki yana dizilmişti. Chiro ve Nwella bir şey diyemeden Madrigal kadınların sırasına doğru koştu. Thiago'nun gözlerini birer pençe gibi sırtında hissedebiliyordu.

Merak etti: *Peki diğer gözler?*

Bohem dansı hafif adımlarla başladığında Chiro ve Nwella da katılmak üzere koşturdu. Madrigal gülümseyerek zarafetle dans ediyor, hiçbir adımı kaçırmıyordu ama aklı tamamen başka bir yerdeydi. Düşünceleri, başının üzerinde asılı binlerce fenerin etrafında pervane olan sinekkuşu-güveler gibi sürekli yer değiştiriyor, uçuşuyordu. Ama daha da çok deli gibi atan kalbini bastırmaya çalışırken, Melek'in nereye gitmiş olabileceğini merak ediyordu.

53

Aşk Doğanın Özünde Var

Dans sırasında, tıpkı Yılan Caddesi'nde olduğu gibi kimse Madrigal'in elini tutmadı -aksi, açıkça isyan anlamına gelirdiyine de dans adımlarıyla birlikte partnerden partnere geçerken herkes saygılı davranıyordu. Çoğu aslında ellerini çarpması gerekirken, sadece parmaklarının ucunu sıyırıyordu.

Thiago bir kenarda durmuş izliyordu. Herkes onun varlığının farkındaydı, o yüzden dansın neşesi biraz durulmuştu. Thiago etrafına böyle bir hava yayıyordu ama asıl suç Madrigal'indi, bunun farkındaydı. Adamdan kaçmış, dans pistinde saklanması mümkünmüş gibi görünmemeye çalışmıştı.

Sadece biraz zaman kazanmaya çalışıyordu ve sürekli partner değiştirdiği Bohem dansı en az on beş dakika sürdüğünden iyi bir fırsattı. Şimdi Madrigal saygın ve yaşlı bir askerle dans ediyordu. Adam gergedan boynuzlu yüce-insan yüzüne, bir ejder maskesi takmıştı. Madrigal'e neredeyse hiç dokunmuyordu ve her dönüşte önünden geçerlerken, Thiago gözlerini asla üzerlerinden ayırmıyordu. Bir sonraki partnerinin maskesi kaplan yüzüydü ve adam kızın elini tutmuştu. El-

divenli el, Madrigal'in elini sımsıkı tutuyordu. Dokunuşuyla birlikte sıcak bir duygu, Madrigal'in kolundan yukarı tırmanmaya başlamıştı. Kız başını kaldırıp baktığında, kiminle dans ettiğini anladı.

Melek hala oradaydı, üstelik Thiago bu kadar yakınlarındayken... Adamın yakınlığı elektrik gibi çarparken, *Hiç vazgeçmiyor*, diye geçirdi içinden. Biraz sonra nefesini ve kalp atışlarını sakinleştirince, "Kaplan sana attan daha çok yakışıyor sanırım," dedi.

"Ne dediğinizi anlamıyorum leydim," diye yanıtladı Melek. "Bu benim gerçek yüzüm."

"Tabii tabii."

"Çünkü düşündüğünüz kişi olsaydım, hala burada olmam aptallık olurdu."

"Doğru. Birileri ölmek istediğinizi düşünebilirdi."

"Hayır." Melek ciddiydi. "Asla ölmek istemem. Yaşamak isterim. Başka bir hayatı yaşamak isterim."

Başka bir hayat mı? Ah keşke, diye düşündü Madrigal. Kendi hayatı ve seçimleri -ya da bunların yokluğu- geldi aklına. Alçak sesle konuştu. "Bizden biri mi olmak istiyorsun? Özür dilerim, dönekleri kabul etmiyoruz."

Adam güldü. "Kabul etseniz bile işe yaramazdı. Hepimiz aynı hayata hapsolmuş durumdayız, haksız mıyım? Aynı hayat, aynı savaş."

Hayatı boyunca Meleklerden nefret etmeyi öğrenmiş olan Madrigal, aslında aynı hayatları yaşadıklarını hiç düşünmemişti. Ama Melek'in söylediği çok doğruydu. Hepsi aynı savaşın tutsağıydı. Bütün dünyayı savaşa tutsak etmişlerdi. Madrigal, "Başka bir hayat yok," dedikten sonra, Thiago'nun önünde olduklarını fark edince kaskatı kesildi.

Melek'in eli, kızınkini daha güçlü sıkarken Madrigal, General'in bakışlarına rağmen kendini toparlamayı başardı ve tekrar sırtını döndüğünde nefes almayı akıl edebildi.

"Gitmen gerekiyor," dedi sessizce. "Burada olduğun anlaşılırsa..."

Melek bir saniye bekledikten sonra aynı sessizlikle sordu, "Onunla gerçekten evlenmeyi düşünmüyorsun değil mi?"

"Ben... ben bilmiyorum."

Melek, kendi etrafında dönebilmesi için Madrigal'in elini havaya kaldırdı. Bu da dansın bir parçasıydı ama kızın boyu ve boynuzları dönmesine engel oluyordu. Bu yüzden parmakları dönüş tamamlanana kadar ayrıldı, sonra yine birleşti.

"Neyi bileceksin ki?" diye sordu Melek. "Ona aşık mısın?"

"*Aşk?*" Soruya şaşıran Madrigal'in dudaklarından bir kahkaha döküldü. Thiago'nun dikkatini çekmemek için hemen kendini topladı.

"Komik bir soru muydu?"

"Hayır," dedi Madrigal. Sonra, "Evet." Thiago'ya aşık olmak mı? Ona aşık olabilir miydi? Belki. Böyle bir şey nasıl bilinirdi ki? "Asıl, bunu soran ilk kişi olman komik."

"Bağışla," dedi Melek. "Kimeraların aşk evliliği yapmadığını bilmiyordum."

Madrigal, ailesini düşündü. Yıllar içinde hatıraları solmuştu, yüzleri hafızasından neredeyse silinmişti -onları bulsa bile tanıyabileceğinden emin değildi- yine de annesiyle babasının birbirlerinden ne kadar hoşlandıklarını, birbirlerine dokunmadan edemediklerini hatırlayabiliyordu. "Aşk evliliği yaparız," derken artık gülmüyordu. "Annemle babam birbirine aşıktı."

"O zaman sen bir aşk çocuğusun. Aşkla doğduğun her halinden belli oluyor."

Madrigal kendini hiç bu açıdan görmemişti ama Melek söylediğinde, aşk çocuğu olma fikri çok hoş geldi ve bir an, kaybettiği ailesi için içi sızladı. "Peki sen? Seninkiler birbirine aşık mıydı?"

Sorduğu soruya inanamıyordu. Durumun gerçek dışılığı başını döndürüyordu. Az önce bir Melek'e, annesiyle babasının birbirine aşık olup olmadığını sormuştu.

"Hayır," dedi Melek başka bir açıklama yapmadan. "Ama umarım çocuklarımın anne babası birbirine aşık olur."

Adam, kızın tekrar dönmesi için elini havaya kaldırdığında, Madrigal'in boynuzları yine engel olduğu için bir süreliğine ayrıldılar. Dönerken Madrigal, Melek'in sözlerindeki imayı düşünüyordu ve yine yüz yüze geldiklerinde, kendini savunurcasına, "Aşk bir lükstür," dedi.

"Hayır. Aşk doğanın özünde var."

Doğanın özünde aşk. Soluklanacak hava, üzerinde duracak toprak gibi. Melek'in sesindeki içtenlik kızın içini ürpertti ama cevap vermeye fırsat bulamadı. Partner değiştirmek üzere Melek'in elini bırakırken ortaya koyduğu olağanüstü şeyle tüyleri diken diken olmuştu. Bir sonraki partneri çok sarhoştu ve dans süresince tek bir kelime etmedi.

Madrigal'in gözleri Melek'i arıyordu. Bir sonraki partneri Nwella olmalıydı ama Melek ortalıkta görünmüyordu. Kalabalığın içinde de kaplan maskesi göremiyordu. Sanki buharlaşıvermişti ve Madrigal onun yokluğunu havada açılıveren bir boşluk gibi içinde hissediyordu.

Bohem dansı artık sona ermek üzereydi. Sonunda pirinç teflerin ve zillerin cümbüşüyle sona erdiğinde, Madrigal kendini sanki önceden planlanmış gibi doğrudan Beyaz Kurt'un kollarında buldu.

54

Olması Gereken

"Lordum," derken Madrigal'in boğazı öylesine kurumuştu ki sesi çatlak bir fısıltı gibi çıkmıştı.

Nwella ve Chiro hemen arkasındaydı. Thiago kurt gibi sırıtırken, kıpkırmızı dudaklarının arasından sivri dişleri görülebiliyordu. Gözleri açlıkla bakıyordu. Madrigal'in gözlerine değil, saklamaya çalışmadan daha aşağılara bakıyordu.

Kalbi buz kesen Madrigal'in teni yanmaya başladı. Hemen dizlerini büküp selam verdi. Doğrulup adamın gözlerine bakmayı hiç istemiyordu. Ama doğrulması gerekiyordu.

"Bu gece çok güzelsin," dedi Thiago. Madrigal, adamın gözleriyle karşılaşma meselesini boşuna dert etmişti. Başı yerinde olmasaydı bile adamın umrunda olmazdı. Gece elbisesinin içindeki bedeni aç gözlerle incelenirken, Madrigal kollarını göğsünde kavuşturmak istedi.

"Teşekkür ederim," dedi kız içinden geçenleri bastırarak. Adamın iltifatına karşılık vermesi gerektiği için kısaca, "Siz de öylesiniz," dedi.

Adam o zaman başını kaldırıp hayretle baktı. "*Ben* güzel miyim?"

Madrigal başını eğdi. "Bir kar kurdu kadar lordum," dediğinde General neredeyse mest oluyordu. Rahatlamış görünüyordu, yarı kapalı gözkapaklarıyla üstüne bir rehavet çökmüştü. Madrigal'in kararını vermiş olduğundan adı gibi emindi sanki. İçinde en ufak bir şüphe kırıntısı bile yoktu. Thiago istediğini alırdı. Her zaman.

Peki ya bu gece?

Yeni bir şarkı başladığında Thiago, ne olduğunu anlamak için başını kaldırdı. "Emberlin dansı," dedi. "Leydim?" Adam kolunu uzattığında, Madrigal bir av hayvanı gibi kaskatı kesildi.

Adamın kolunu tutarsa her şey biter, onu kabul etmiş olur muydu?

Ama reddetmesi en büyük hakaret olurdu. Thiago küçük düşerdi ve Beyaz Kurt'u kimse utanç içinde bırakamazdı.

Bir dans davetiydi bu, tuzak kokuyordu, o yüzden Madrigal birkaç saniye boyunca felç olmuş gibi kımıldayamadı. O birkaç saniye içinde Thiago'nun bakışlarının sertleştiğine tanık oldu. Adamın gözlerindeki tembel ifade yerini... Madrigal emin olamıyordu. Adam kendini hemen toplamıştı. İnanamamıştı belki. Nwella panik dolu bir ciyaklamayla elini Madrigal'in sırtına koyup itmeseydi, muhtemelen buz gibi bir ifadeye dönüşecekti.

Arkadan itildiği için Madrigal öne bir adım attı, başka çaresi yoktu. Eli Thiago'nun koluna çarpsa da tutunmadı. Adam, koluna girip sahiplenircesine dansa giderken, kız da mecburen ona eşlik etti. Ve tabii ki herkesin düşündüğü üzere, geleceğine de eşlik ediyordu.

Emberlin dansına uygun bir şekilde Thiago, Madrigal'i belinden kavradı. Emberlin dansında, erkekler kadınları bellerinden tutup havaya kaldırırdı. Thiago'nun elleri neredeyse Madrigal'in incecik belini tamamen sarıyor, pençeleri kızın çıplak sırtına değiyordu. Madrigal, adamın her bir tırnağının ucunu teninde hissedebiliyordu.

Arada sırada konuştular –Madrigal, Hükümdar'ın sağlığını sormuş, Thiago cevaplamış olmalıydı. Ama cevap, konuyla çok ilgili değildi.

Ne yapmıştı? Az önce ne yapmıştı?

Bir anda Nwella'nın hafif bir iteklemesiyle olduğu konusunda kendisini kandıramayacaktı. Kızların kendisini böyle giydirmelerine izin vermişti. Buraya gelmişti. Neler olacağını çok iyi *biliyordu*. Ne yaptığını kendine bile itiraf edemiyordu belki ama işte yapmıştı. Diğerlerinin kendinden emin düşüncelerine teslim olmuştu. Seçilmiş ve... kıskanılan biri olmanın verdiği cazip tatmin duygusuna kapılmıştı. Şimdiyse bu halinden, evlenmeye hazır bir gelin gibi, sevmediği bir adam için buraya geldiğinden, kendinden utanıyordu.

Yine de... Thiago'yu henüz kabul *etmemişti* ve edemeyeceğini artık çok iyi biliyordu. Bir şeyler değişmişti.

Hiçbir şey değişmedi, diye kendisiyle kavga etti. Aşk gerçekten de doğanın özünde vardı. Melek'in bütün tehlikeleri göze alarak buraya gelmesi! İşte Madrigal'i şaşırtan buydu ama hiçbir şey değişmemişti.

Peki, şimdi neredeydi? Thiago onu her havaya kaldırdığında etrafına bakınıyordu ama ne bir at ne de kaplan maskesi görebiliyordu.

Melek'in gitmiş olmasını diliyordu.

Böylece güvende olurdu.

Şu ana kadar elleriyle dokunduğu şeyden memnun görünen Thiago, Madrigal'in ilgisini çekmediğini hissetmişti. Kızı yere indirirken kasten eli kaydığında, onu tekrar yakalayıp kendine çekti. Şaşıran Madrigal'in kanatları, rüzgarla dolan bir çift yelken gibi kendiliğinden açıldı.

"Beni bağışlayın leydim," dedi Thiago. Sonra toynakları yere değene kadar kızı aşağı indirdi ama belini asla bırakmadı. Madrigal, adamın sert ve kaslı göğsünü kendi göğsünde hissedebiliyordu. Kurdun kollarından kurtulmamak için kendini zor tutuyordu. Uçmak isterken kanatlarını kapatmak fazlasıyla zor geliyordu.

"Bu elbise gölgeden mi yapıldı?" diye sordu General. "Kumaşı neredeyse hissedemiyorum."

O yüzden ellerini üzerimden çekemiyorsun, diye geçirdi içinden Madrigal.

"Belki de gecenin bir yansımasıdır," diye devam etti adam, "Belki bir gölün yüzeyinin yansımasıdır?"

Madrigal adamın romantik olmaya çalıştığını düşündü. Hatta bir parça erotik. Cevap verirken mümkün olduğunca erotik olmayan bir tavırla -hatta neredeyse üzerindeki lekeyi çıkaramıyormuş gibi şikayet edercesine- konuştu, "Evet lordum. Göle dalıp çıktıktan sonra yansıması üzerime yapıştı."

"Eh, o zaman su gibi her an üzerinden kayıp gidebilir. İnsan, altında neler olduğunu merak ediyor tabii."

İşte bu da kur yapmak oluyor, diye düşündü Madrigal. Utanırken yüzü kızardığında, sadece dudaklarıyla çenesini gösteren maskesi olduğu için seviniyordu.

İç çamaşırı konusuna dikkat çekmemek için, "Göründüğünden daha sağlam olduğu konusunda sizi temin ederim," dedi.

Adama kafa tutma niyetinde değildi ama belli ki Kurt alınmıştı. Thiago elini, örümcek ağına benzeyen incecik boyun bağlarına götürüp ani bir hareketle aşağı çekti. Pençelerinin altında bağlar kolayca çözülürken Madrigal nefesini tuttu. Elbise hala üzerindeydi ama nazik bağların birçoğu kopmuştu.

"Belki o kadar da sağlam değildir," dedi Thiago. "Merak etmeyin leydim, elbiseyi üzerinizde tutmanıza yardımcı olacağım."

Adam, elini Madrigal'in kalbine koymuştu, hemen göğsünün üzerindeydi. Madrigal titredi. Titrediği için kendine kızıyordu. O rüzgara yakalanmış bir gonca değil, Kirinli Madrigal'di. "Çok naziksiniz lordum," derken silkinip adamın elinden kurtuldu ve bir adım geri attı. "Ama partner değiştirme zamanı geldi. Elbisemle kendim baş edebilirim."

Dansta partner değiştirdiği için hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Şimdi karşısında kaba görünümlü bir adam vardı. Öküz-geyik adam, defalarca Madrigal'in toynaklarına takılmıştı. Gerçi Madrigal pek farkında değildi.

Başka bir hayat, diye düşünüyordu. Kelimeler bir süre sonra Emberlin melodisine eşlik eden bir nakarata dönüşmüştü. *Başka bir hayat, başka bir hayat...*

Melek'in nerede olduğunu merak ediyordu. Dilinin üzerinde eriyen çikolata gibi, yoğun bir tat her yerini sarıyordu.

Daha ne olduğunu anlayamadan öküz-geyik adam onu tekrar Thiago'ya teslim etti. Kurt, elleriyle belini kavradığı gibi Madrigal'i kendine çekti.

"Seni özledim," dedi. "Senin yanında diğerleri fazlasıyla kaba görünüyor."

General, yatak odasındaymış gibi mırlayarak konuşuyordu ama Madrigal'in tek düşünebildiği, Melek'in söz-

lerinden sonra bu duyduklarının ne kadar basit ve sahte olduğuydu.

Thiago kızı dans süresinde iki kez başka partnerle paylaşmak, Madrigal de aynı şekilde onun sarkıntılıklarına geri dönmek zorunda kaldı. Her seferinde daha dayanılmaz bir hal alıyordu. Madrigal kendisini, istemediği halde eve dönen bir kaçak gibi hissediyordu.

Bir sonraki dans partnerine geçtiğinde, deri eldivenli parmakların elini sıkıca tuttuğunu fark etti. Şimdi havada süzülürcesine dans ediyordu. Mutsuzluk ve yanlışlık hissi uçup gitmişti. Melek'in elleri beline dolanıp ayakları yerden kesildiğinde, Madrigal gözlerini yumdu ve kendini bu duyguya bıraktı.

Yere indiğinde, Melek'in elleri hala belindeydi. "Selam," diye fısıldadı mutlulukla Madrigal.

Mutlu...

"Selam," diye karşılık verdi Melek bir sırrı paylaşırcasına.

Melek'in yeni maskesini fark eden Madrigal gülümsedi. Kocaman kulakları ve kırmızı ayyaş burnuyla, komik bir insan yüzüydü. "Yeni bir yüz," dedi. "Maskeleri değiştirmek için sihir mi kullanıyorsun?"

"Sihre gerek yok. Etrafta kendinden geçmiş sarhoşlar oldukça, dilediğim maskeyi seçebiliyorum."

"Eh, bu sana hiç yakışmamış."

"Sana öyle geliyor. İki yılda çok şey değişir."

Adamın güzelliğini hatırlayınca Madrigal güldü ve yüzünü tekrar görmek için dayanılmaz bir arzu duydu.

"Bana adını söyleyecek misin leydim?" diye sordu Melek. Duyduğundaysa, bir duayı tekrarlarcasına, "Madrigal, Madrigal, Madrigal..." dedi.

Adını bile bilmediği ve yüzünü göremediği bir adamın varlığıyla, böylesine büyük bir... tatmin... duygusuyla baş edebilmenin ne kadar da tuhaf olduğunu düşünüyordu Madrigal. "Peki ya senin adın?" diye sordu.

"Akiva."

"Akiva." Adamın adını söylemek, kızın hoşuna gitti. Kendi adı müzik anlamına geliyordu ama Akiva ismi kulağa daha hoş geliyordu. O adı dudaklarından dökülürken şarkı söylemek, bir pencereye çıkıp ona seslenmek geliyordu içinden. Hatta karanlıkta fısıldamak...

"Demek yaptın," dedi Melek. "Onu kabul ettin."

Madrigal kendini savundu. "Hayır. Kabul etmedim."

"Hayır mı? Sahibinmiş gibi gözlerini senden ayırmıyor."

"O zaman kesinlikle başka bir yerde olman..."

"Elbisen," dedi Akiva bağları fark edince. "Parçalanmış. Yoksa o..." Madrigal, bir şölen ateşi gibi Melek'ten yayılan öfke kıvılcımlarını hissedebiliyordu.

Thiago'nun Chiro'yla dans ettiğini görebiliyordu. Adam kızın sivri çakal kulaklarının arasından kendisini izliyordu. Akiva'nın geniş sırtı aralarındaydı, o yüzden cevap vermeden önce Madrigal yüzünü sakladı. "Önemli değil. Böylesi zor elbiseler giymeye alışık değilim. Bunu arkadaşlarım benim için seçmiş. Keşke bir şalım olsa."

Akiva öfkeli ve gergindi ama elleri hala kibarca Madrigal'in belindeydi. "Sana bir şal yapabilirim."

Madrigal başını kaldırıp baktı. "Örgü mü örüyorsun? Ne tuhaf bir askersin!"

"Örgü falan örmüyorum," dedi Akiva. İşte o zaman Madrigal ilk kez, omzunda tüy yumuşaklığındaki dokunuşu hissetti. Akiva olamazdı çünkü elleri hala belindeydi. Başını eğip

baktığında gri-yeşil bir sinekkuşu-güvenin omzuna konduğunu gördü. Başlarının üzerinde yüzlercesi kanat çırpıyor, sonsuz gibi görünen fener ışıkları denizinde yüzüyorlardı. Yumuşak güve kanatları tenine değerken küçük kuşun tüyleri mücevher gibi parlıyordu. Ardından başka bir tanesi daha geldi. Bu defaki gülkurusu rengindeydi. Sonra başka bir kuş kondu omzuna, yine pembeydi ama dantel gibi kanatlarının üzerinde turuncu benekler vardı. Daha birçoğu havada süzülüyordu ve bir anda Madrigal'in gerdanı ve omuzları minik kuşlarla doldu.

"İşte leydim," dedi Akiva. "Canlı bir şal."

Madrigal hayretler içindeydi. "Nasıl? Sen bir büyücüsün."

"Hayır. Sadece numaralarımdan biri."

"Bu *sihir*."

"Güvelere çobanlık yapmak, pek sihirden sayılmaz."

"Sayılmaz mı? Onlarla bir şal oluşturdun." Madrigal hayran kalmıştı. Brimstone'dan bildiği sihir pek sevimli sayılmazdı. Buysa hem şekil -kanatlar bir düzine ışıltılı renkten oluşuyordu ve kuzu kulağı kadar yumuşaktı- hem de amaç açısından harika bir şeydi. Akiva, kızı örtmüştü. Thiago kızın elbisesini parçalamış, Akiva'ysa çıplaklığını örtmüştü.

"Gıdıklanıyorum." Madrigal güldü. "Ah hayır. *Ay*."

"Ne oldu?"

"Şunları gönder." Minik gagalardan fırlayan dilleri teninde hissederken küçük bir kahkaha attı. "Şekerimi yiyorlar."

"Şeker mi?"

Gıdıklanma hissi Madrigal'in omuzlarını sallamasına neden oluyordu. "Lütfen şunları gönder."

Akiva denedi. Birkaç tanesi havalanıp kızın boynuzlarının etrafında döndü ama çoğu olduğu yerde kaldı. "Korkarım

sana aşık oldular," dedi endişeyle. "Seni bırakmak istemiyorlar." Akiva bir elini belinden kaldırıp Madrigal'in boynundaki birkaç kuşu kışkışladığında, kuşların kanatları kızın çenesini yaladı. Akiva melankolik bir havayla ekledi, "Onların ne hissettiğini biliyorum."

Madrigal'in kalbi, bir yumruğun içinde eziliyordu sanki. Akiva'nın dans gereği kızı yine havaya kaldırması gerekiyordu, bunu yaptı da... oysa Madrigal'in omuzları hala güvelerle kaplıydı. Kalabalık kafaların üzerinden baktığında, Thiago'nun sırtını gören Madrigal sevindi. Gerçi aynı anda havaya kaldırılan Chiro onu gördü ve bir an için gördüğüne inanamadı.

Akiva, Madrigal'i aşağı indirdiğinde, henüz ayakları yere değmeden hemen önce birbirlerine baktılar. Maskelerinin ardından kahverengi gözlerle turuncu gözler buluştu. Aralarında inanılmaz bir çekim oldu. Madrigal bunun sihir olup olmadığını bilmiyordu ama bir anda çoğu sinekkuşu-güve, rüzgara kapılmış gibi üzerinden havalanıverdi. Ayağı yere değdiğinde, kalbi de yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Dansı unutmuştu ama bitmek üzere olduğunun farkındaydı. Dans her an bitebilir, kendini yine Thiago'nun kollarında bulabilirdi.

Akiva kızı muhtemelen General'in himayesine teslim edecekti.

Kızın kalbi ve bedeni itiraz ediyordu. Yapamayacaktı. Uçmaya hazırlanıyormuş gibi, kolları ve bacakları hafiflemişti. Kalp atışları kesik kesik hızlandığında, üzerindeki canlı şaldan geri kalanlar korkmuş gibi birden havalandı. Madrigal, içindeki hazırlığı, dışarıya gösterdiği sakinliğe rağmen içindeki fırtınayı, savaş alanına çıkmadan önce beynine üşüşen telaşı hissedebiliyordu.

Bir şeyler olacak.

Nitid, diye düşündü, *bunların olacağını biliyor muydun?*

"Madrigal?" dedi Akiva. Tıpkı sinekkuşu-güveler gibi o da kızın gerginleştiğini, nefeslerinin sıklaştığını, sıcak elleriyle dokunduğu belinde kasların gerildiğini hissetmişti. "Ne oldu?"

"Ben..." dedi Madrigal. Ne istediğini, neye çekildiğini, neye atılmak üzere olduğunu biliyordu ama nasıl dile getireceğinden emin değildi.

"Ne? Ne istiyorsun?" diye sordu Akiva. Sesi nazik ama telaşlıydı. O da istiyordu. Başını eğdiğinde, maskesi kısa bir süreliğine boynuzlarına değince, Madrigal'in içinde bir şehvet dalgası yükseldi.

Beyaz Kurt sadece bir kanat uzaklığındaydı. Görecekti. Kaçmaya çalışırsa peşine düşecekti. Akiva yakalanacaktı.

Madrigal çığlık atmak istedi.

Sonra havai fişekler...

Kız daha sonraları, sanki olması gereken buymuş gibi, Akiva'nın söylediklerini hatırlayacaktı. Olacak her şeye bir kaçınılmazlık ve doğruluk hissi hakimdi. Evren sanki her şeyin hazırlığını yapmıştı. Kolay olacaktı. Havai fişeklerle birlikte...

Başlarının üzerinde ışıltılı çiçekler -parlak bir yıldız çiçeği, sonra bir çarkıfelek- açıldı. Ardından top atışı başladı. Davullar gümbürdüyordu. Kara barut havada patlıyordu. Dans edenler maskelerini sıyırıp yukarı bakarken, Emberlin dansı da durmuştu.

Madrigal harekete geçti. Akiva'nın elini tutup eğilerek kalabalığın içine daldı. Başını aşağıda tutuyor, hızla ilerliyordu. Sanki kalabalık bedenlerin arasında bir koridor açılıvermişti.

İkisi birlikte, kendilerini oradan götürecek koridordan hızla geçip kaçtı.

55

Hüznün Çocukları

Bir varmış bir yokmuş. Kimera ve Meleklerden önce, Güneş ve aylar varmış. Güneş daha parlak olan Nitid'le nişanlıymış. Ama Güneş'in aslında içinin gittiği, her zaman cesur kız kardeşinin ardında saklanan ağırbaşlı Ellai imiş. Bir gün denizde yıkandığını gördüğünde Güneş, kıza sahip olmuş. Ellai çırpınmış ama sonuçta, karşısındaki Güneş olduğundan istediğini elde etmiş. Ellai onu bıçaklayıp kaçmış ve güneşin kanı kıvılcımlar saçarak dünyaya düşmüş, böylece Melekler doğmuş –Melekler, ateşin gayrimeşru çocuklarıymış. Ve tıpkı babaları gibi istedikleri her şeye sahip olabileceklerine inanırlarmış.

Ellai olanları kız kardeşine anlattığında Nitid ağlamış. Öyle çok ağlamış ki gözyaşları dünyaya düştüğünde Kimeralar doğmuş –Kimeralar hüznün ve pişmanlığın çocuklarıymış.

Güneş yine kız kardeşlere geldiğinde ikisi de onu istememiş. Nitid, Ellai'yi korumak için arkasına saklamış ama hala kıvılcımlar kanayan Güneş, ağırbaşlı Ellai'nin göründüğü kadar savunmasız olmadığını biliyormuş. Affetmesi için Nitid'e

yalvarmış. Ama Nitid onu reddetmiş ve o gün bugündür Güneş, gökyüzünde iki kız kardeşin peşinde koşuyormuş. İstiyor ama elde edemiyormuş ve bu onun sonsuza kadar cezası olmuş.

Nitid gözyaşlarının ve hayatın, avın ve savaşın tanrıçası olmuş. O kadar çok tapmağı varmış ki sayısı bilinmezmiş. Rahimlere bebekleri yerleştiren, ölürken kalbi yavaşlatan ve çocuklarını Meleklere karşı yüreklendiren oymuş. Işığı küçük bir güneş gibiymiş, gölgeleri kovalarmış.

Ellai hemen göze çarpmazmış. Hayalet bir ay gibiymiş ve bütün gökyüzüne hakim olduğu gecelerin sayısı, bir elin parmaklarını geçmezmiş. Onlara Ellai gecesi denirmiş. Yıldızları bile kovan karanlığa hakim olduğunda verimlilik artarmış. Ellai, suikastlerin ve gizli aşıkların tanrıçası olmuş. Adına çok az sayıda gizli tapmaklar yapılmış. Bunlardan biri, Loramendi tepelerinin üzerindeki korudaymış.

Hükümdar'ın balosundan kaçtıklarında Madrigal, Akiva'yı işte bu tapmağa götürmüş.

❋ ❋ ❋

Kaçtılar. Akiva kanatlarını hala gizliyordu ama bu, uçmalarına engel değildi. Sık ormana yürüyerek ulaşamazlardı. Tepelerde derin uçurumlar vardı ve bazılarını ipten köprüler bağlıyordu -Ellai gecelerinde ona tapanlar pelerinlerine bürünüp tapmağa bu köprülerle ulaşırdı- fakat bu gece kimse yoktu. Madrigal, tapınağın sadece kendilerine kalacağını biliyordu.

Bütün gece onlarındı. Nitid hala gökteydi. Saatleri vardı.

"Sana öğretilen *bu* mu?" diye sordu Akiva inanamıyormuş gibi. Madrigal kaçtıkları sırada ona Güneş ve Ellai ile ilgili

hikayeyi anlatmıştı. "Melekler tecavüzcü Güneş'in kanından mı geliyormuş?"

Madrigal neşeyle, "Hoşuna gitmediyse Güneş'e kafa tut," dedi.

"Korkunç bir hikaye bu. Kimeraların ne vahşi bir hayalgücü varmış."

"Eh. Vahşilikten ilham aldık."

Koruya ulaştıklarında, ağaçların tepesinin üzerinden tapınağın kubbesini görebiliyorlardı. Gümüş mozaiklerle oluşturulmuş desenler, dalların arasından parlıyordu.

"İşte," dedi Madrigal ağaçların arasındaki boşluğa inmek üzere kanatlarını yavaşlatırken. Bütün vücudu gece serinliği ve özgürlükle alevlenmişti. Beklenti, kızı heyecanlandırıyordu. Zihninin gerilerinde belirecek korku için henüz zaman vardı –aniden ortadan kayboluşunun sonuçları mutlaka olacaktı. Ama ağaçların arasından süzülürken, korkunun yerinde yaprak hışırtıları ve rüzgarın ezgisi vardı. Korudaki ağaçların gece meyveleriyle mest olan yılan-kuşlar, *hiş-hiş* sesleri çıkarıyordu. Karanlık ormanda gözleri tapınağın kubbesindeki mozaikler gibi gümüş renginde ışıldıyordu.

Madrigal yere konduğunda, Akiva da bir sıcaklık dalgası eşliğinde kızın yanına geldi. Madrigal, Melek'e baktı. Maskeleri hala yüzlerindeydi. Uçarken çıkarabilirlerdi ama çıkarmamışlardı. Madrigal yüz yüze duracakları bu anın hayalini kurmuştu ve bu hayal yüzünden maskesini çıkarmamıştı.

Akiva da aynı hayali kurmuş olmalıydı. Madrigal'e yaklaştı.

Gerçek dünya çoktan uzaklarda kalmıştı. Ufukta sadece havai fişeklerin ışıkları görülebiliyordu. Tatlı bir heyecan Madrigal'i sararken, kendini bir lavtanın teli gibi gergin his-

setti. Akiva eldivenlerini çıkarıp yere attı ve kıza dokunduğunda, parmakuçlarıyla kollarını ve boynunu okşadığında elleri çıplaktı. Kızın başının arkasına uzanıp maskesini çözdü ve çıkardı. Bütün gece maske yüzünden görüş alanı daralan Madrigal, şimdi açılmış olsa da hala komik maskesi yüzünde olan Akiva'dan başka bir şey göremiyordu. Melek'in yumuşak bir iç çekişle, "Çok güzel," diye mırıldandığını duyduğunda, Madrigal de uzanıp Akiva'nın maskesini çıkardı.

"Merhaba," diye fısıldadı. Emberlin dansında biraraya geldiklerinde olduğu gibi, kızın içi mutlulukla doluyordu. Kızın hissettikleri, bir kıvılcımken havai fişeklere dönüşüyor, damarlarını dolaşıyordu.

Akiva, kızın hatırladığından da mükemmel görünüyordu. Bullfinch sahilinde onu ilk gördüğünde, yüzü kireç gibi yerde yatıyordu ve bunlara rağmen çok güzel görünmüştü. Şimdi sağlıklı haliyle aşkını yüzünden yansıtırken harika görünüyordu. Madrigal, Melek'in gözlerinin içine bakarken arsız bir umut ve beklenti içindeydi. O da *mutluydu*. Fazlasıyla *canlıydı*.

Madrigal sayesinde hayattaydı.

Akiva da fısıldayarak yanıtladı, "Merhaba."

İki yıl sonra yüz yüze olmanın verdiği hayranlıkla birbirlerine baktılar. Sanki dileklerin sonucunda biraraya gelen hayaller gibiydiler.

O anı sadece dokunmak gerçek kılabilirdi.

Madrigal titreyen elini kaldırıp Akiva'nın güçlü göğsüne koydu. Gömleğin altından dalga dalga sıcaklık yayılıyordu. Korunun havası, yudumlayabilecekleri kadar nemli, dans edebilecekleri kadar tazeydi. Hava, aralarındaki bir varlık gibiydi –sonra Madrigal bir adım daha attığında, hava kayboldu.

Akiva kızı kollarıyla sardığında, Madrigal başını kaldırıp bir kez daha fısıltıyla, "Merhaba," dedi.

Melek'in bir sonraki merhabası, dudaklarındaki bir nefesten ibaretti. Gözleri hala açıktı, hayretle sonuna kadar açılmışlardı. Sonra dudakları birleştiğinde ikisinin de gözleri kırpışarak kapandı. Bunun gerçek olduğuna onları ikna edecek başka bir duyu devreye girdi –birbirlerine dokundular.

56

Yasamın İcadı

Bir varmış bir yokmuş. Bir zamanlar sadece karanlık varmış. Ve bu karanlıkta dünyalar kadar kalabalık canavarlar varmış. Onlara Gibborim denirmiş ve karanlığı çok severlermiş çünkü karanlık, onların korkunçluklarını örtermiş. Başka bir varlık aydınlık yapmaya yeltense, hemen söndürürlermiş. Doğdukları anda yıldızları yutarlarmış ve karanlık hiç bitmeyecekmiş gibi görünürmüş.

Ama Gibborimlerin varlığını öğrenen parlak savaşçılardan oluşan bir ırk, onlarla savaşmak üzere uzak dünyalarından yola çıkmış. Savaş uzun sürmüş, ışık karanlığa karşıymış ve birçok savaşçı katledilmiş. Sonunda canavarları geri püskürttüklerinde, geride sadece yüz tanesi canlı kalmış ve bu yüz savaşçı, evrene ışık veren Yücelermiş.

Güneş de dahil yıldızları yeniden yapmışlar ve artık karanlık yerine sonsuz bir ışık varmış. Kendi suretlerinden çocuklar -Melekler- doğurmuşlar ve her şey yolunda gidiyormuş. Fakat bir gün, Zamzumin adındaki son Gibborim onları gölgelere ihtiyaç olduğu konusunda ikna etmiş. Karanlık olursa aydın-

lığı daha parlak gösterebileceklerini söylemiş. Böylece, Yüceler gölgeleri yaratmış.

Ama Zamzumin sahtekarın tekiymiş. İşini görmesi için bir parça karanlık yeterliymiş. Yücelerin, kendi suretlerinden Melekleri yarattığı gibi, gölgelere hayat üflediğinde kendi Kimeralarını yaratmış. Yeni yaratıklar çok korkunç görünüyormuş. Ve o günden sonra Melekler ışığın, Kimeralar karanlığın yanında savaşmış. Dünyanın sonuna kadar düşman kalmışlar.

❋ ❋ ❋

Madrigal uykulu uykulu güldü. "Zamzumin mi? Bu ne biçim isim böyle?"

"Bana sorma. Sonuçta senin atan."

"Ah, evet. Beni gölgelerden yaratan çirkin amcam Zamzumin."

"Korkunç bir gölge," dedi Akiva. "Neden korkunç göründüğün anlaşılıyor."

Madrigal, keyiften uyuşmuş bir halde yine güldü. "Bu korkunçluğu kimden aldığımı hep merak etmiştim. Artık biliyorum. Boynuzlarımı babamdan, korkunçluğumu kötü kalpli devasa amcamdan almışım." Biraz sonra Akiva boynuna burnunu değdirdiğinde ekledi, "Benim hikayem daha güzel. Karanlık yerine, gözyaşlarından yaratılmış olmayı tercih ederim."

"İkisi de mutlu hikayeler değil," dedi Akiva.

"Biliyorum. Mutlu sonla biten bir efsaneye ihtiyacımız var. Hadi kendi efsanemizi yaratalım."

Yere yayılan giysilerinin üzerinde birbirlerine dolanmışlardı. Ellai Tapınağı'nın arkasında fokurdayarak akan küçük bir

derenin kıyısındaydılar. Her iki ay da ağaç dallarının arkasında kaybolmuştu. Ağaçlar gece yüzünden beyaz tomurcuklarını kapatırken yapraklar sessizce yere dökülüyordu. Madrigal'in artık gitmesi gerekiyordu ama ikisi de bu düşünceyi akıllarından kovuyordu. Sanki güneş hiç doğmayacaktı.

"Bir varmış bir yokmuş..." diye başladı Akiva ama dudakları Madrigal'in boynuna değdiğinde sustu. "Mmm... şeker. Hepsini bitirdim sanıyordum. Şimdi *her yerini* tekrar kontrol etmem gerekecek."

Madrigal çaresizce kahkaha atarken yüzünü ekşitti. "Hayır, hayır, gıdıklanıyorum!"

Ama Akiva kızın boynunun tadına yeniden baktığında, gıdıklanma bir tür *karıncalanmaya* döndü ve Madrigal kısa süre sonra itiraz etmeyi kesti.

Kendi efsanelerini yaratmaları için biraz zaman geçmesi gerekti.

"Bir varmış bir yokmuş," diye mırıldandı Madrigal daha sonra. Yüzünü Akiva'nın göğsüne gömmüştü, boynuzları Melek'in yüzüne dayanıyordu. "Mükemmel bir şekilde yaratılmış bir dünya varmış. Kuşlarla, çizgili yaratıklarla, bal zambaklarıyla, ışıl ışıl yıldızlarla, sansarlarla doluymuş..."

"*Sansarlar mı?*"

"Şşş... ve bu dünyada hem ışık hem gölge varmış, bu yüzden yüce yıldızların gelip dünyayı kurtarması gerekmiyormuş. Üstelik daha da önemlisi, kanayan güneşler ya da ağlayan aylar olmadığı için bu dünya, hiçbir dünyanın ihtiyaç duymadığı korkunç ve boşuna savaşlara tanık olmamış. Doğanın özünde toprak, su, hava ve ateş, yani dört element varmış. Ama bir element eksikmiş. Bu element aşkmış."

Akiva gözlerini kapatmıştı. Dinlerken gülümsüyor, Madrigal'in kısa saçlarını hafifçe okşuyor, boynuzlarının kıvrımına dokunuyordu.

"Bu cennet, içi boş bir mücevher kutusu gibiymiş. Her gün gül renginde şafaklar doğuyor, yaratıklar cıvıldıyor, tuhaf parfümler her yeri sarıyor, aşk kendisini bulup mutlulukla sahiplenecek aşıkları bekliyormuş." Sustu. "Son."

"Son mu?" Akiva gözlerini açtı. "Nasıl bir son bu?"

Yanağını Akiva'nın altın rengindeki göğsüne sürten Madrigal yanıtladı, "Hikaye henüz bitmedi. Dünya hala bekliyor."

Akiva hınzırca konuştu, "Nasıl bulunacağını biliyor musun? Haydi güneş doğmadan buradan gidelim."

Güneş. Akiva'nın omuz kıvrımına kayan dudaklarında bu kelime donakaldı. Bullfinch'te ilk karşılaşmalarını, Melek'in yarasını hatırlamıştı. Adamı orada kanlar içinde ölüme bırakabilir, hatta öldürebilirdi ama sanki, sadece buraya gelebilmeleri için, adını koyamadığı bir şey kızı durdurmuştu. Ve birbirlerinden ayrılmak, giyinmek, *buradan gitme* fikri öyle güçlü bir gönülsüzlüğe yol açıyordu ki Madrigal içinin yandığını hissetti.

Loramendi'ye döndüğünde ortadan kaybolmasının yaratacağı sıkıntılar da üstüne eklendi. Thiago'nun ne kadar kızgın olabileceğini hayal edebiliyordu. Adam kıza mutluluk sunmuş ve Madrigal bunu elinin tersiyle itmişti. Ama Güneş'i elinin tersiyle itmenin yolu yoktu. Kederli bir sesle, "Gitmem gerekiyor," dedi.

Akiva, "Biliyorum," dediğinde, Madrigal başını Melek'in omzundan kaldırdı ve onun da sıkıntıyla baktığını gördü. "Şimdi ne yapacağız?" diye sormamıştı. Madrigal de sormadı. Daha sonra bu konuları konuşabilirlerdi. İlk gecelerinde ge-

leceklerinden, bütün sevdiklerinden ve keşfettiklerinden hala utanıyorlardı. Hala birbirlerinden utanıyorlardı.

Madrigal boynunda asılı duran tılsıma dokundu. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu bağı çözerken.

"Bir kemik?"

"Eh, evet. Bu bir lades kemiği. Parmağını bacağına böyle dolarsın ve ikimiz de dilekte bulunup kemiği çekeriz. Büyük parça, elinde kalanın dileği gerçekleşir."

"Sihir mi bu?" diye sordu Akiva doğrulurken. "Hangi sihirli kuşun kemiği bu?"

"Ah, sihir falan değil. Dilekler aslında gerçekleşmez."

"O zaman neden bunu yapıyoruz?"

Madrigal omuz silkti. "Umut. Umut, çok güçlü olabilir. Belki burada gerçek sihirden bahsetmiyoruz ama neyi çok istediğini bilirsen ve bir ışık gibi içinde saklarsan, bazı şeylerin olmasını sağlarsın. Neredeyse sihir gibi."

"Peki sen en çok neyi istiyorsun?"

"Dilekler söylenmez. Haydi gel, birlikte dileyelim."

Kemiği bir ucundan tuttu.

Kolyeyi boynuna takması hem eğlenceliydi hem de bir parça başkaldırı anlamına geliyordu. Kız on dört yaşına geldiğinde, dört yıldır Brimstone'un yardımcılığını yapıyordu ama aynı zamanda savaş eğitiminden geçerken, kendi gücünün farkına varıyordu. Bir öğleden sonra dükkana girdiğinde Twiga taze basılmış şansçık dileklerini, kalıplarından henüz çıkarıyordu. Madrigal hemen atılıp bir tane almak için yalvarmıştı.

Brimstone ona henüz acı gerçeği, sihrin bedelinin acı olduğunu öğretmemişti, o yüzden o günlerde, dilek tutma işini eğlence olarak görüyordu. Ustası onu terslediğinde -ki bir

çimdik değerindeki dilekçikler konusunda bile çok cimriydi-Madrigal küçük bir sinir krizi eşliğinde köşesine çekilmişti. Şimdi, o gün dilek tutmak için yanıp tutuştuğu şeyin ne olduğunu hatırlamıyordu bile. Ama İssa'nın akşam yemeğinden kalanları eşeleyip içinden çıkardığı sosa bulanmış bir kemik ve insanların dilek tutma alışkanlığıyla onu avutmaya çalışmasını hiç unutmamıştı.

İssa insan ırkına dair bir sürü hikaye anlatırdı. Onun hikayeleri sayesinde Madrigal insanlara ve dünyaya hayran kalmıştı. O gün Brimstone'a inat olsun diye kemiği İssa'dan almış ve gösterişli bir şekilde dilek tutmaya girişmişti.

"Hepsi bu mu?" diye sormuştu Brimstone o kadar gürültü kopardığı dileğin ne olduğunu duyunca. "Şansçığı buna mı harcayacaktın?"

İssa'yla birlikte kemiği bacaklarından çekip kırmak üzereydiler ama Brimstone'un sözleriyle hemen durdular.

"Sen aptal değilsin Madrigal," demişti Brimstone. "İstediğin şeyin peşine düş. Umut güçtür. Umudunu aptalca şeylere harcama."

"Pekala," demişti Madrigal lades kemiğini avcuyla sararak. "Umutlarım, senin yüksek beklentilerinle örtüşene kadar kemiği saklarım." Sonra kemiği bir kolyeye takmıştı. Arada bir kemiği kıracakmış gibi yapıp komik komik dileklerini dile getirir olmuştu.

"Kelebekler gibi ayaklarımla tat almayı diliyorum."

"Akrep-farelerin konuşabilmelerini diliyorum. Bahse girerim en büyük dedikodular onlardadır."

"Saçlarımın mavi olmasını diliyorum."

Ama kemiği hiç kırmadı. Çocuksu bir başkaldırıyla başlayan bu alışkanlık, zamanla başka bir şeye dönüştü. Haftalar

ayları kovaladı ve kırmadığı süre içinde kemik, gözüne daha önemli görünmeye başladı. Dileği -ya da *umudu*- buna değmeliydi.

Şimdi korulukta Akiva'yla birlikteyken, değeceğini hissediyordu.

İçinden bir dilek tuttu ve Akiva'nın gözlerine bakarken kemiği çekti. Kemik tam ortasından kırıldığında, bacaklarını karşılaştırdılar. İkisi de aynı boydaydı.

"Ah. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Belki ikimizin de dileği olur."

Olan şey Madrigal'in hoşuna gitti. Dileği, hayatında ilk defa, basit, yoğun ve tutkuluydu: Akiva'yı bir kez daha görmeyi dilemişti. Ancak buna inanabilirse Melek'in yanından ayrılabilirdi.

Kırışmış kıyafetlerinin üzerinde doğruldular. Madrigal, soyunduğu derisine girmeye çalışan bir yılan gibi kıvranarak gece elbisesini üzerine geçirdi. Tapınağa girip topraktan çıkan kaynaktan su içtiler. Madrigal yüzüne su çarparken içinden Ellai'ye şükranlarını sunup sırrını korumasını istedi ve bir dahaki gelişinde mum yakmaya söz verdi.

Çünkü elbette yine gelecekti.

Ayrılışları neredeyse teatraldi, uçup gitmek ve Akiva'yı ardında bırakmak, fiziksel olarak abartılı bir güç gerektiriyordu. Ayrılmak öylesine zordu ki daha önce böyle bir şey hissedebileceğine asla ihtimal vermezdi. Sürekli dönüp Melek'e defalarca son bir öpücük veriyordu. Dudakları hiç olmadık şekilde şehvetle şişmişti ve geceyi nasıl geçirdiğini hatırlayınca kıpkırmızı kesiliyordu.

Sonunda havalandığında, kuş kanatlarından yapılan maskesi uzun kurdelesinden sarkarak kızın yanında savruluyordu.

Loramendi'ye doğru uçarken, toprağın şafakla aydınlanmaya başladığını görebiliyordu. Şölenin ardından şehre sessizlik çökmüştü. Havai fişeklerin ardından hava kekremsi kokuyordu. Gizli bir tünelden yeraltı katedraline girdi. Birbirine bağlı kapıları Brimstone sayesinde sesiyle açabiliyordu ve etrafta hiç nöbetçi yoktu.

İçeri girmek kolay oldu.

İlk gün tereddütlüydü, her adımını dikkatle atıyordu. Yokluğunda neler olduğunu ya da başına neler gelebileceğini bilmiyordu. Ama kader, tahmin edilemez ağlarını örmeye devam ediyordu. O sabah Mirea kıyılarından gelen bir casus, Melek birliklerinin harekete geçtiği haberini vermişti. O yüzden Thiago, henüz Madrigal dönmeden şehir dışına çıkmıştı.

Chiro nerede olduğunu sorunca, Madrigal sudan bir bahane uydurdu ama o andan itibaren kız kardeşinin ona karşı davranışları değişti. Madrigal arada sırada başını kaldırdığında, Chiro'nun tuhaf ve duygusuz bir ifadeyle kendisini süzdüğünü görüyordu. Kız yakalandığında hemen arkasını dönüyor ve hiç bakmamış gibi, meşgul olacak bir şeyler buluyordu. Madrigal'in yeni ve gizli dünyası yüzünden artık daha az görüşüyorlardı. Az görüşmelerinin bir nedeni de Brimstone'un artan işleriydi. Madrigal sık sık bu görevleri bahane eder olmuştu. Birliği savaşa çağrılmamıştı. Madrigal komik bulsa da bu yüzden Thiago'ya teşekkür etmesi gerektiğini düşünüyordu. Thiago'nun evlenmeden önce kızı, 'saflığını' tehlikeye atabilecek olası durumlardan korumaya çalıştığını biliyordu. Ayrılmadan önce emirlerini feshetmeye zaman bulamamış olmalıydı.

Böylece Madrigal günlerini Brimstone'la birlikte dükkânda ve katedralde geçirerek dişleri iplere dizdi, bedenleri can-

landırdı. Geceleriyse -mümkün olduğunca- Akiva'yla geçiriyordu.

Ellai için tapmağa mum götürmüştü. Ayın en sevdiği baharatlarla yapılmış tütsüleri de unutmamıştı.

Aşıkların ağzına layık yiyecekleri aşırıyor, tapınakta seviştikten sonra getirdiği yiyecekleri parmaklarıyla yiyorlardı. Ballı tatlılar ve böğürtlenler, açlıklarını giderecek kızarmış kuşlar... ve her seferinde kuşun göğsündeki lades kemiğini almayı unutmuyorlardı. İncecik şişelerdeki şarabı, kristalden yontulmuş minicik kadehlerden yudumluyor, sonra kadehleri kaynakta çalkalayıp sunağın altına saklıyorlardı. Lades kemiğini her kırdıklarında tekrar görüşebilmeyi diliyorlardı.

Madrigal, Brimstone'un yanında sessizce çalışırken, ustasının her şeyi bildiğini düşünüyordu. Adamın altın yeşili gözleri bazen üzerine dikildiğinde, bütün sırlarının ortaya çıktığını hissediyordu. Böylesi zamanlarda buna devam etmemesi gerektiğini, yaşadığı şeyin delilik olduğunu ve sona erdirmek zorunda olduğunu söylüyordu kendisine. Hatta bir keresinde, koruya uçup Akiva'ya bunu nasıl söyleyeceğinin provasını bile yapmıştı ama daha onu görür görmez her şeyi unutuyor, kendini yaşadığı keyfin lüksüne bırakıyordu. Orası kendi dünyalarını yarattıkları yerdi –mutlulukla dolsun diye aşıkları bekleyen yer...

Ve çift olarak orayı mutlulukla doldurmayı beceriyorlardı. Felekten çalman geceler boyunca ve arada sırada Madrigal'in şehirden kaçmaya fırsat bulduğu güneşten kavrulan öğleden sonralarında, aşıklar kanatlarıyla oluşturdukları kozanın içinde mutluluk yayıyordu. Burası kendi dünyalarıydı, ikisi de aslında öyle bir şey olmadığını çok iyi biliyordu. Sadece bir saklanma yeriydi ve bu çok farklı bir şeydi.

Defalarca biraraya geldikten sonra, her şeyi bilmek isteyen aşıkların iştahıyla birbirlerine karşı dürüst olmayı öğrenmişlerdi. Her konuşmada ve dokunuşta, her hatıra ve düşüncede, her koku ve mırıltıda bir şeyler öğreniyorlardı. Utangaçlıklarından sıyrıldıktan sonra, geleceği kabullenmişlerdi: Bir gelecekleri vardı ve yokmuş gibi davranmayacaklardı. İkisi de bunun tam anlamıyla bir hayat olmadığının farkındaydı. Özellikle Madrigal'den başkasını görmeyen ve gündüzleri uyuyarak geçiren Akiva daha çok farkındaydı.

Melek, İmparator'un gayrimeşru çocuğu ve öldürmek üzere yetiştirilmiş bir lejyonun üyesi olduğunu itiraf etmişti. Askerlerin hareme gelip onu annesinden kopardığı günü Madrigal'e anlatmıştı. Annesinin nasıl sırtını dönüp sanki çocuğu değilmiş gibi kolayca askerlere izin verdiğini, bunun karşılığında ödemek zorunda kaldığı acı bedeli de anlatmıştı. Ölüm tarlaları için çocuk yapan babasından nasıl nefret ettiğini paylaşmıştı. Ve Madrigal bütün bunları dinlerken, kısacık anlarda, Akiva'nın onlardan biri olduğu için kendini suçladığını, yüzünden okur gibi olmuştu.

Madrigal, Melek'in parmaklarındaki kabarık çentikleri okşarken, bunların her birinin, bir Kimera'nın ölümünü temsil ettiğini tahmin edebiliyordu. Kaçının ruhunun kurtarıldığını, kaçının yok olduğunu merak ediyordu.

Madrigal, Akiva'ya diriltmeyle ilgili sırrı hiç anlatmadı. Melek, kıza ellerinde neden göz dövmesi olmadığını sorduğunda bir şeyler uydurdu. Dirilenleri ona anlatamazdı. Paylaşılamayacak kadar büyük bir sırdı bu. Bütün bir türün kaderi buna bağlıydı ve karşısındaki adam, öldürdüğü Kimeralar için vicdan azabı çekse bile, bunu paylaşması mümkün değildi. Onun yerine adamın parmaklarındaki izleri öpmüş, "Bize sa-

vaş öğretildi ama yaşamanın başka yolları da var," demişti. "O yolları bulabiliriz Akiva. O yolları *icat* edebiliriz. Başlangıç noktamız burası." Elini Akiva'nın göğsüne koymuş, adamın hızlanan kalp atışlarını hissetmişti. Melek, pürüzsüz teni ve yara izleriyle asker olamayacak kadar hassastı. Melek'in elini alıp kendi göğsüne bastırdığında, "Başlangıç *biziz*," dedi.

Başlangıç olabileceklerine inanmaya başladılar.

Akiva, Bullfinch'ten sonra geçen iki yıl boyunca hiç Kimera öldürmediğini söyledi.

"Bu doğru mu?" diye sordu Madrigal inanamayarak.

"Birini öldürmemeyi seçmeyi, bana o gece sen öğrettin."

Madrigal ellerine bakıp itiraf etti, "Ama ben o günden sonra Melek öldürdüm."

Akiva kızın çenesini tutup yüzünü çevirdi. "Hayatımı kurtardığında beni değiştirdin. Yalnızca o an sayesinde buradayız. Öncesinde böyle bir şeyin olabileceği aklına gelir miydi?"

Madrigal başını iki yana salladı.

"Diğerlerinin de değişebileceğine inanmıyor musun?"

"Bazıları değişebilir," dedi Madrigal, arkadaşlarını ve askerleri düşünürken. Sonra aklına Beyaz Kurt geldi. "Bazıları hiç değişmez."

"Bazıları değişir, ardından başkaları gelir."

Bazıları, ardından başkaları. Madrigal başıyla onayladı. Birlikte sadece kendileri için değil, Eretz'de yaşayan bütün türler için başka bir hayat düşlediler. Ve saklanıp seviştikleri bir ay boyunca düşlemeye, bunun olabileceğine inanmaya devam ettiler: Büyük ve gizemli bir niyetin tomurcukları olduklarına inanıyorlardı. İster Nitid ya da Yüceler, isterse tamamen başka bir şey olsun, bildikleri tek şey, içlerinde canlanan bir güç olduğu ve bu gücün, dünyaya barış getireceğiydi.

Artık lades kemiğini kırarken, tek dilekleri buydu. Koruda saklanıp sonsuza kadar hayal kurabileceklerinin farkındaydılar. Ama yapılması gerekenler vardı. Onlar, tutkulu umutlarıyla mucizeler yaratabilecek, hayallerini gerçeğe dönüştürecek başlangıcın tomurcuklarıydı.

57

Geri Dönen

"Akiva," dedi nefes nefese Karou. Artık kendine gelmişti.

Lades kemiğini kırdıktan sonra uzun saniyeler geçmişti ama o zaman zarfında yıllar akıp gitmişti sanki. On yedi yıl önce Madrigal'in sonu gelmişti. O günden sonra yaşananlar başka bir hayattı.

Üstelik kendi hayatıydı. Hem Karou hem Madrigal'di. Hem insan hem Kimera'ydı.

Karou bir geri dönendi.

İçinde bir şeyler harekete geçmişti: Hatıralar yer değiştiriyor, iki bilinç biraraya geliyor, birbirine dolanan parmaklar gibi birleşiyordu.

Avcundaki dövmelere bakarken Brimstone'un ne yaptığını anladı. Thiago'nun yok etme cezasına karşılık bir şekilde Madrigal'in ruhunu kurtarmıştı. Ve kendi dünyasında yaşayamayacağı için ona bu dünyada gizli bir hayat vermişti. Peki hatıralarını ruhundan nasıl koparabilmişti? Madrigal olarak yaşadığı hayatı almış, lades kemiğine yerleştirmiş, onun için saklamıştı.

Aklına İzîl'i son gördüğünde adamın söyledikleri geldi. Bir bebek dişi vermek istediğinde Karou onu reddetmişti. Adamın, "Bir keresinde," diye başladığı sözlerine inanmamıştı. "Bir keresinde Brimstone bebek dişi istemişti."

Artık inanıyordu.

Dirilenler savaş için geri getirilirdi ve bedenleri her zaman ergin, dişleri olgun olurdu. Ama Brimstone onu insan bir bebek olarak yeniden hayata döndürmüş, adını *umut* koymuş ve ona savaşla ölümden çok uzakta, yepyeni bir hayat vermişti. İçi tatlı, derin ve müthiş bir sevgiyle doldu. Brimstone ona bir çocukluk, koskoca bir dünya vermişti. Dilekler. *Sanat*... İssa, Yasri ve Twiga her şeyi biliyordu. Kızı saklamaya yardım etmişlerdi. Onu sevmişlerdi. Onları yakında görecekti ve bu kez Brimstone'un huysuzluğu ve devasa iriliği karşısında sinmeyecekti. Kollarını boynuna dolayıp sonunda *teşekkür* edebilecekti.

Karou bakışlarını avuçlarından kaldırdığında, Akiva hala bir mucize gibi karşısındaydı. Az önce birlikte devrildikleri yatağın ucunda duruyordu ve Karou artık onunla başka bir bedende, başka bir hayatta paylaştığı acıyı bütün sertliğiyle içinde hissedebiliyordu. Melek'e iki kez aşık olmuştu. Şimdi onu iki kez seviyordu, o yüzden neredeyse dayanılmaz bir hal almıştı. Gözyaşlarını zor tutuyordu.

"Kaçmışsın," dedi. "Hayatta kaldın."

Yataktan fırlayıp Melek'in karşısına dikildi, sonra hatıralarıyla birlikte ona sarıldı.

Küçük bir duraksamanın ardından Akiva'da kızı kucakladı. Bir şey söylemedi ama Karou'yu sımsıkı sarıyor, öne arkaya sallanıyordu. Karou, Melek'in titrediğini, ağladığını hissedebiliyordu.

"Kaçmışsın," diye tekrarladı Karou hıçkırarak ama bu seferki bir kahkahaydı. "Yaşıyorsun."

"Yaşıyorum," diye fısıldadı Akiva boğulurcasına. "*Sen* de yaşıyorsun. Bilmiyordum. Onca yıl hiç aklıma..."

"Yaşıyoruz," dedi Karou başı dönerken. Yaşadığı hayret, içinde daha da büyüyordu. Sanki hayal ettikleri efsane gerçeğe dönüşmüştü. Bir dünyaları vardı. Artık bu dünyadaydılar. Brimstone'un ona verdiği bu dünya evleriydi ama aynı zamanda gökte onları bekleyen geçidin de bir parçasıydılar. İki dünyada da var olabilirlerdi, öyle değil mi?

"Öldüğünü gördüm," dedi Akiva çaresizce. "Karou... Madrigal... aşkım." Gözleri, yüzündeki ifade... On yedi yıl önce zorla dizlerinin üzerine çökertilmiş haliyle, sanki onun ölümünü tekrar seyrediyordu. "Öldüğünü gördüm," dedi yine.

"Biliyorum." Karou, Melek'i şefkatle öperken, duyanın içini parçalayacak kadar acı çığlığını hatırlıyordu. "Her şeyi hatırlıyorum."

❋ ❋ ❋

Akiva da hatırlıyordu.

Maskeli Cellat bir canavardı. Kurt ve Hükümdar, balkondan idamı seyrediyordu. Kalabalık, ayaklarını yere vurarak kükrüyor, kan istiyordu. Hepsi canavardı. Hepsi Akiva'nın Bullfinch'te beslemeye başladığı barış hayaliyle dalga geçiyordu. Çünkü içlerinden biri, adamın ruhuna dokunmuştu ve bunun hayal kurmaya değer olduğuna inanmıştı.

İşte Madrigal -hayatının aşkı- ayaklarındaki prangalarla oradaydı. Kızın kanatları, şekilleri bozulacak derecede bağ-

lanmıştı ve sahte hayal sona ermişti. Kendilerinden birine yapmışlardı. Şu anda bile zarif görünen güzel Madrigal'e...

Aşkı dizlerinin üzerine çökerken, Akiva çaresiz bir dehşetle seyretmek zorunda kalmıştı. Kızın başının kütüğe yerleştirdiğini görmüştü. *Olamaz*, diye çığlık atıyordu kalbi. Gerçek olamazdı. Onların yanındaymış gibi görünen gizemli güç... şimdi neredeydi? Savunmasız bir şekilde uzanan Madrigal'in boynu, simsiyah kayaya dayadığı pürüzsüz yanağı, yükselen kılıç ve düşüş.

Çığlığı somuttu. İçini parçalarcasına çıkmış, içini dışına çıkarmıştı. Yüreği paramparçaydı, acı vardı. Acıyı sihir için kullanabilirdi ama fazlasıyla halsizdi. Kurt bunu da öngörmüştü. O anda bile Akiva yeniden diriltilmiş gardiyanların doğrulttuğu dövmelerin karşısında güçten düşüyordu. Yine de denemiş, kalabalık, ayaklarının altında toprağın sarsıldığını hissettiğinde dalgalanmıştı. Darağacı sarsılmış, Cellat dengesini sağlayabilmek için bir adım öne atmıştı ama yeterli olmamıştı.

Harcadığı çaba, neredeyse gözlerindeki damarların patlamasına neden olacaktı. Hala çığlık atıyordu. Deniyordu.

Kılıç ışıldadığında, Akiva yüzünü ellerine gömdü. Paramparçaydı, bomboştu. Aşk, barış, mucize: Hepsi bitmişti. Umut ve insanlık: Bitmişti.

Geriye sadece intikam kalmıştı.

❋ ❋ ❋

Kılıç, gökten düşen bir ay kadar büyük ve parlaktı.

Madrigal'in boynunu ısırdı.

Kız, parçalanan etin farkındaydı.

Karou hala hissedebiliyordu. Hala hissediyordu ama bu bedensel bir şey değildi. Başının kaba bir şekilde yuvarlanışını gözünde canlandırmaktan hoşlanmıyordu ama engellemek için bir şey yapamıyordu. Önce boynuzları gürültüyle yere çarpmıştı, hemen ardından et korkunç bir gümbürtü çıkarmıştı. Boynuzlar başın yuvarlanmasına engel olmuştu.

Bedenini yeni bir bakış açısıyla görebiliyordu. Engel olamıyordu. Gözler bedenin bir parçasıydı, istediği şeye odaklanabiliyor, dilediğinde yumuşuyordu. Oysa o anda bu yeteneklerini yitirmişti. Her şeyi görmüştü, etrafındakileri görmesini engelleyecek yetisi gitmişti. Sessizce görüyordu. Sanki tamamen perde inmiş bir göze dönüşmüş gibi seyrediyordu. Meydanda nefret dolu kalabalık haykırıyordu. Ve darağacının tam karşısında Akiva'nın çığlığı havayı yarıyordu: Dizlerinin üzerinde öne kaykılmış, hıçkırıklarla sarsılıyordu.

Altında başsız bedenini de görüyordu. Bir yana yığılmıştı. İşi bitmişti. Madrigal hala bedenine bağlı olduğunu hissediyordu. Böyle olacağını hissetmişti. Yok olmadan önce ruhun bedende birkaç gün dayanabildiğini biliyordu. Yok olmanın eşiğinden kurtarılıp yeniden diriltilenler, sanki bir dalgayla birlikte sürüklendiklerini hissettiklerini söylerdi.

Thiago, kızın cesedinin idam sehpasında çürümesini emretmişti. Başında nöbetçi duracak, böylece kimse ruhunu kurtarmaya girişemeyecekti. Madrigal, bedenine yapılanlar için üzülüyordu. Brimstone bedenler için 'kılıf' derdi ama o yine de hayatı boyunca içinde olduğu teni sevmişti ve daha saygın bir sonu hayal etmişti ama artık faydası yoktu. Başsız bedenine üzülmemeye çalışmalıydı. Başka planları vardı.

Yapabileceğinden emin değildi. Bir sezgiden daha fazlasına sahip değildi ama bütün umudunu, özlemini ve tutkusunu

bu fikre bağlamıştı. Akiva'yla hayal ettikleri her şeyin önü tıkanmışken, yapabileceği tek bir şey kalmıştı: Akiva'nın özgür kalmasını sağlamak.

Bunun için bir bedene ihtiyacı olacaktı. Birini seçti. İyi bir bedendi, kendisi yapmıştı.

Hatta elmas bile kullanmıştı.

58

Zafer Ve İntikam

"Sana neler oluyor Mad?"

Bir hafta öncesinde Madrigal, Chiro'yla birlikte barakalardaydı. Güneş batarken, Akiva'yla buluşmasına yarım saat kala sessizce ranzasına uzanmıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Artık uyumuyor musun? Dün gece neredeydin?"

"Çalışıyorum," dedi Madrigal.

"Bütün gece mi?"

"Evet, bütün gece. Bazen dükkanda birkaç saatliğine kestiriyorum." Esnedi. Yalan söylerken rahattı çünkü batı kulesinde olup bitenleri, Brimstone ve maiyetinden başka kimse bilmiyordu. Hatta şehre girip çıktığı gizli pasajdan bile haberleri yoktu. Ve birkaç saatliğine uyuduğu doğruydu –sadece dükkanda uyumuyordu. Akiva'nın koynunda uyuyakalıyor, uyandığında Melek'i kendisini izlerken buluyordu.

"Ne?" diye sormuştu mahcup bir şekilde.

"Güzel bir rüya mıydı? Uykunda gülümsüyordun."

"Tabii ki güzeldi. Mutluyum."

Mutlu.

Chiro neler olup bittiğini sorarken bunu kastettiğini düşünmüştü. Sanki *baştan* yaratılmıştı. Mutluluğun bu kadar derin olabileceği hiç aklına gelmemişti. Çocukluğunda yaşadığı trajediye ve bitmek bilmeyen savaşa rağmen, kendini mutlu hissediyordu. Tabii biraz zorlasa bu mutluluğa gölge düşürebilecek bir şeyler, hep kendini hatırlatıyordu. Ama bu farklıydı. Engellenemiyordu. Bazen mutlulukla ışıldadığını hayal ediyordu.

Mutluluk. Baş döndürücü, kalp çarpıntısına neden olan tutkusu, daha yumuşak bir şeyle buluşuyordu: Sanki evine dönüyordu, kendini güvende hissediyor ve saf güneş ışığının koynuna sığınıyordu. Bütün bunlara sıcak ve heyecan eklenince, bir yıldız yutmuş gibi içten içe ışıyordu.

Şehirde trampetler çalmaya başlayıp başını pencereye çevirene kadar, Chiro kızı sessizce inceliyordu. Madrigal kendi tarafındaki pencereye gidip dışarı baktı. Barakaları askeri okulun arkasındaydı. Meydanın diğer ucundaki sarayın bir kısmını görebiliyorlardı. Hükümdar'ın evde olduğunu bildiren ipek flama asılıydı. Üzerine hükümdarlık arması işlenmişti –geyik boynuzları üzerinde yeni filizlenen yapraklar. Madrigal'le Chiro pencereden baktıkları sırada hemen yanında başka bir flama açıldı. Bunun üzerinde beyaz bir kurt vardı ve okumak için her ne kadar uzak olsa da iki kız da adamın sloganını çok iyi tanıyordu.

Zafer ve intikam.

Thiago, Loramendi'ye dönmüştü.

Chiro'nun parmakları titremeye başlamıştı, o yüzden ellerini pencere pervazına dayamak zorunda kaldı. Madrigal kardeşinin heyecanlandığını fark etmişti, oysa kendisi kusmak üzereydi. Thiago'nun gidişi ve yokluğunun bir işaret olduğu-

nu düşünmeyi tercih etmişti –kader, mutluluğu için ağlarını örüyordu ona göre. Ama adamın yokluğu bir işaret idiyse dönüşü ne anlama gelirdi? Flama, yüzüne çarpan buz gibi bir suydu sanki. Mutluluğunu solduramazdı ama Madrigal yine de yaşadığı mutluluğu sarıp korumak istiyordu.

Ürperdi.

Chiro, kızın ürperdiğini fark etti. "Sorun ne? Ondan korkuyor musun?"

"Korkmuyorum," dedi Madrigal. "Sadece ortadan kaybolduğumda ona kabalık yapmış olabileceğim konusunda endişeliyim." O akşam sinirlerini yatıştırmak için şarabı fazla kaçırdığını, katedrale saklandığında uyuyakaldığını söylemişti. Kardeşinin yüzündeki ifadeyi okumaya çalışırken sordu. "O... kızdı mı?"

"Kimse reddedilmekten hoşlanmaz Mad."

Madrigal, bunun 'evet' anlamına geldiğini biliyordu. "Sence artık bitmiş midir? Artık beni istemiyor olabilir mi?"

"Bunu sağlamanın tek bir yolu var," dedi Chiro. Sakin ve kendinden emin konuşuyordu ama gözlerinde hınzır kıvılcımlar çakıyordu. "Ölebilirsin," diye devam etti. "Çirkin biri olarak dirilebilirsin. O zaman seni istemez."

Madrigal daha o zaman, dikkatli olması gerektiğini bilmeliydi. Ama hiç şüpheci biri olmamıştı. Güveni felaketi oldu.

59

Yeni Dünya

"Seni kurtaramam."

Brimstone'du bunu söyleyen. Madrigal başını kaldırıp adama baktı. Hapsedildiği parmaklıklı hücrede köşeye sinmişti ve zaten kurtarılmayı beklemiyordu. "Biliyorum," dedi.

Adam parmaklıklara yaklaştığında Madrigal yerinden kalkmadı, sadece boş bakışlarını ona dikti. Diğerleri gibi ona tükürecek miydi? Gerek yoktu buna. Brimstone'a yaşattığı hayalkırıklığı, diğerlerinin en berbat hakaretlerinden daha beterdi.

"Canını yaktılar mı?" diye sordu Brimstone.

"Sadece onun canını yakmaları canımı yakıyor."

Böylesi, en kötü işkenceden bile daha kötüydü. Akiva'yı her nerede tutuyorlarsa, onun acı dolu çığlıklarını duyabileceği kadar yakınındaydı. Düzensiz aralıklarla çığlıklar yükseliyordu, o zaman Madrigal işkencenin yeniden başladığını anlıyordu. Son günlerini midesinin bulanmasına neden olan bu çığlıkları duymayı bekleyerek geçirmişti.

Brimstone kızın yüzünü inceledi. "Ona aşıksın."

Madrigal başını sallamakla yetindi. O ana kadar kendini tutmayı başarmıştı. Onurlu ve katı duruyor, içinin çözülmesine izin vermiyordu. Çoktan yok olmaya başlamıştı. Ama Brimstone ona bakarken alt dudağı titremeye başladı. Yumruğunu sıkıp ağzına dayadı. Ustası bir şey demiyordu. Madrigal sesini topladığına emin olunca, "Özür dilerim," diyebildi.

"Ne için özür diliyorsun evlat?"

Dalga mı geçiyordu? Koyun gibi görünen yüzünden hiçbir zaman ne düşündüğü anlaşılmazdı. Kishmish boynuzuna tünemiş, ustasını taklit ederek başını bir yana eğmiş, kamburunu çıkarmıştı. Brimstone, "Aşık olduğun için mi özür diliyorsun?" diye sordu.

"Hayır. Onun için değil."

"O zaman ne için?"

Ustasının ne söylemesini istediğini bilmiyordu. Geçmişte Madrigal'e, tek istediğinin gerçeği duymak olduğunu söylemişti. Ne söyleyecekse, mümkün olduğunca basit bir şekilde dile getirmeliydi. Peki, gerçek neydi? Madrigal ne için özür diliyordu?

"Yakalandığım için," dedi. "Ve... seni utandırdığım için."

"Utanmalı mıyım?"

Madrigal gözlerini kırpıştırarak ustasına baktı. Brimstone'un onunla dalga geçebileceğine hayatta inanmazdı. Aslında adamın geleceğini bile düşünmemişti. Onu, herkesle birlikte balkonda durmuş, idamı beklerken göreceğini sanmıştı.

"Bana ne yaptığını söyle," dedi Brimstone.

"Ne yaptığımı biliyorsun."

"Söyle."

Gerçekten dalga geçiyor olmalıydı. Madrigal pes etti. Ustasına bir özet verdi. "Vatana ihanet. Düşmanla dost olma.

Kimera ırkının varlığını ve binlerce yıldır savaştığımız her şeyi tehlikeye atma..."

Brimstone araya girdi. "Cezanı biliyorum. Bana kendi kelimelerinle anlat."

Madrigal yutkunup ustasının isteğini kafasında toparlamaya çalıştı. Duraksayarak "Ben... ben aşık oldum. Ben..." dedi. Utanarak Brimstone'a baktıktan sonra sözlerine devam etti. "Her şey Bullfinch Savaşı'nda başladı. Savaş bitmişti. Ruhları topluyordum. Onu ölürken buldum ve hayatını kurtardım. Neden öyle yaptığımı bilmiyorum, sanki öyle olması gerekiyordu. Daha sonra... sonra bunun bir anlamı olması gerektiğini düşündüm." Sesi alçalırken yanakları kızardı ve fısıldadı "Barış için."

"Barış," diye tekrarladı Brimstone.

Şimdi nerede olduğu düşünülürse, aşklarının daha yüce bir amaca hizmet ettiğine inanmak, çocukça bir şeymiş gibi görünüyordu. Yine de aşkları çok güzeldi. Akiva'yla paylaştıklarına, utanç, elini bile uzatamazdı. Madrigal daha güçlü bir sesle, "Yepyeni bir dünya yaratabileceğimize inandık," dedi.

Uzun bir sessizlik süresince, Brimstone kıza sadece baktı. Madrigal, tıpkı çocukluğunda yaptığı gibi bakışma oyununa kendini kaptırmasaydı, gözlerini kaçırmak zorunda kalacaktı. Yine de ustası sonunda konuşmaya başladığında, gözlerinin yandığını hissediyordu. "Bunun için mi senden utanmalıyım?"

Madrigal'in içindeki bütün azap çarkları anında donuverdi. Sanki kanı, akmaktan vazgeçmişti. Umut etmiyordu... cesaret edemiyordu. Brimstone ne demek istemişti? Devamı gelecek miydi?

Hayır, devamı gelmedi. Brimstone derin bir iç çektikten sonra, "Seni kurtarabilirim," dedi.

"Ben... biliyorum."

"Bunları Yasri gönderdi." Parmaklıkların arasından top haline getirilmiş bir bohça fırlattığında, Madrigal yakaladı. Bohça yumuşacıktı ve mis gibi kokuyordu. Kumaşı açtığında, Yasri'nin ona biraz kilo aldırmak için yıllardır pişirdiği boynuz şeklindeki çörekleri gördü. Gözyaşlarını artık tutamıyordu.

Nazikçe bohçayı yanma koydu. "Yiyemem," dedi. "Ama... ona yediğimi söyler misin?"

"Söylerim."

"Ve... İssa'yla Twiga." İçi sızlarken boğazına bir yumruk oturdu. "Onlara..." Yumruğunu yine dudaklarına yapıştırdı. Kendini toparlayamıyordu. Brimstone'la birlikteyken neden her şey daha zor oluyordu? Adam gelmeden önce, öfkesi onu katılaştırmaya yetiyordu.

Madrigal iletmesini istediği mesajı söyleyemeden, Brimstone konuştu. "Biliyorlar evlat. Zaten biliyorlar. Ve onlar da senden utanmıyor."

Onlar da.

Brimstone'dan ancak bu kadarı beklenebilirdi, yine de yeterince tatmin ediciydi. Madrigal gözyaşlarına boğuldu. Başı aşağıda ağlarken parmaklıklara yaslanıp ustasının elini boynunda hissetti ve daha çok ağladı.

Brimstone onunla kaldığı sürece Madrigal, Hükümdar'dan sonra Thiago'nun ziyaret yasağını delebilecek tek kişinin ustası olduğunu biliyordu. Güçlüydü ama gücü idam cezasının önüne geçemiyordu. Suçu ciddi, cezası basitti.

Madrigal, ağladıktan sonra içinin boşaldığını hissetti. Sanki içinde tuttuğu gözyaşlarının tuzu kızı zehirliyordu ve şimdi arınmıştı. Yine parmaklıklara yaslandı, Brimstone öteki taraf-

ta çömelmişti. Kishmish, çok iyi tanıdığı patronca yalvarışıyla ötmeye başladığında, Madrigal de Yasri'nin çöreklerinden birini kırıp kuşu besledi.

"Hapishane pikniği," dedi kendini gülmeye zorlayarak. Ama gülümsemesi hemen soldu.

Katıksız acının çığlığını ikisi de aynı anda duymuştu. Madrigal iki büklüm olup yüzünü dizlerinin arasına soktu, kulaklarını elleriyle kapattı. İnkar edercesine, sessizlikle kendini karanlığa çekti. Faydası yoktu. Taptaze bu çığlık zaten çoktandır kafasının içinde çınlıyordu ve kesildikten sonra bile yankıları devam etti.

"İlk sırada kim var?" diye sordu Brimstone'a.

Ustası kızın neyi sorduğunu anlamıştı. "Sen. Melek de seyredecek."

Tuhaf bir dalgınlık anından sonra Madrigal, "Aksine karar verip bana seyrettireceğini düşünmüştüm," dedi.

"Sanıyorum," diye söze başladı Brimstone küçük bir tereddütle, "Henüz onunla... işi bitmedi."

Madrigal boğazından fırlayan küçük nidaya engel olamadı. Ne kadar sürecekti? Thiago ona daha ne kadar acı çektirecekti? "Küçükken taktığım lades kemiğini hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Sonunda onunla bir dilek tuttum. Ya da... *umut* diyebiliriz sanırım çünkü gerçek sihirle hiç ilgisi yoktu."

"Umut, gerçek sihirdir evlat."

Madrigal'in gözünün önünde hatıralar canlandı. Akiva bütün ışıltısıyla gülümsüyordu. Akiva yerde yatıyor, kanı kutsal ayazmaya bulaşıyordu. Askerler onları dışarı sürüklerken tapınak alevler içinde yanıyor, yangın korudaki ağaçlara sıç-

rıyordu. Koruya son gidişinde yanında götürdüğü lades kemiğini cebinden çıkardı. Hala tamdı. Dilek tutarak kırmaya fırsat bulamamışlardı.

Madrigal kemiği Brimstone'a fırlattı. "Al. Ayağınla ez, çöpe at. Umut kalmadı."

"Buna inansaydım," dedi Brimstone, "şu anda burada olmazdım."

Ne anlama geliyordu bu?

"Günden güne dalgalarla savaşmaktan başka ne yapıyorum ki ben evlat? Kıyıya vuran her dalga, kıyıdaki kumları daha fazla götürüyor. Biz kazanamayacağız Madrigal. Melekleri yenemeyiz."

"Ne? Ama..."

"Bu savaşı kazanamayız. Bunu hep biliyordum. Çok güçlüler. Bu kadar ayakta kalabilmemizin tek nedeni, kütüphanelerini yakmış olmamız."

"Kütüphane mi?"

"Astrae Kütüphanesi. Melek sihrinin arşivi orada tutuluyordu. Aptallar bütün metinleri tek bir yerde tutuyordu. Güçlerini başkalarından öylesine kıskanıyorlardı ki kopyalanmasına izin verilmiyordu. İsyanların çıkmasını istemiyorlardı. Bu yüzden bilgiyi sakındılar ve sihri kontrol edebilecek çırakları yanlarından ayırmadılar. Bu onların ilk hatasıydı. Bütün güçlerini tek bir noktada tuttular."

Madrigal dalgın bir şekilde dinliyordu. Brimstone onunla bir şeyler paylaşıyordu. Tarihi anlatıyordu. *Sırları* anlatıyordu. Kız, anın sihrini bozmaktan korkarcasına, "Sonraki hataları ne oldu?" diye sordu.

"Bizden korkmaları gerektiğini unuttular." Bir an için sessiz kaldı. Kishmish, adamın bir boynuzundan diğerine zıpla-

yıp duruyordu. "Bizi kullanmak için mantıklı bir zemin yaratmak adına, hayvan olduğumuza inandılar."

"Köle," diye fısıldadı Madrigal kulağında İssa'nın sesi çınlarken.

"Bizler acı köleleriydik. *Güçlerinin* kaynağı bizdik."

"İşkence."

"Kendilerine bizim aptal yaratıklar olduğumuzu söylüyorlardı, sanki bunu söyleyince öyle olacakmış gibi. Oysa tuttukları beş bin yaratık hiç de aptal değildi ama Melekler buna inanmayı tercih etti. Bizden korkmadılar, bu da işleri kolaylaştırdı."

"Neyi kolaylaştırdı?"

"Onları yok etmemizi. Gardiyanların yarısından fazlası dilimizi anlamıyordu. Konuşmalarımızın, acı çekerken çıkardığımız kükreme ve inleme sesleri olduğuna inanarak mutlu oluyorlardı. Aptaldılar, hepsini öldürdük, her şeyi yaktık. Sihir olmadan Melekler üstünlüklerini kaybetti ve bunca yıldır hala üstünlüğü ele geçiremediler. Ama kütüphaneleri olmasa bile bunu bir gün başaracaklar. Tanıştığın Melek, kaybettiklerini yeniden keşfettiklerinin kanıtı."

"Ama... hayır. Akiva'nın sihri öyle bir şey değil..." Aklına dans ederken omzunu örten canlı şal geldi. "Sihri asla silah olarak kullanmaz. O sadece barış istiyor."

"Sihir, barış için değildir. Bedeli çok yüksektir. Benim sihir kullanabilmemin tek yolu, ölümlerden ruhları geri döndürmek, dünyayı yeniden yaratana kadar canlı kalmamız gerektiğine inanmak."

Madrigal de aynı kelimeleri kullanmıştı. Brimstone boğazını temizlediğinde, kulağa çakıl taşları karılıyormuş gibi geldi. Mümkün müydü nu? Brimstone, Akiva'nın...

"Ben de barışın hayalini kuruyorum evlat," dedi adam.

Madrigal bakakaldı.

"Sihir bizi kurtaramaz. Böylesi büyüklükte bir güç için ödenecek bedel, hepimizi yok eder. Tek umut... *umut etmek*." Lades kemiği hala elindeydi. "Bunun için nesnelere ihtiyacın yok –umut yüreğindedir ya da yoktur. Ve senin yüreğindeki, hayatım boyunca gördüğüm en büyük umut evlat." Kemiği göğsündeki cebe kaydırdı. Sonra bir aslan gibi çömeldiği yerden ayağa kalkarak sırtını döndü. Onu tek başına bırakacağı düşüncesiyle, Madrigal'in kalbi çığlıklar atıyordu.

Ama ustası karşı duvardaki minik pencereye gidip dışarı baktı. "Chiro'ydu biliyorsun," dedi konuyu aniden değiştirerek.

Madrigal biliyordu.

Kızı takip eden, korulukta kimi sakladığını gören, kanatları olan Chiro'ydu.

Thiago'nun fino köpeği gibi başını okşaması karşılığında kız kardeşini satan Chiro.

"Thiago ona insan görünümü vaat etti," dedi Brimstone. "Sanki sözlerini tutarmış gibi."

Aptal Chiro, diye düşündü Madrigal. Kardeşinin umudu buysa anlaşma yapması gereken en son kişiyi seçmişti. "Thiago'nun verdiği sözü yerine getirmeyecek misin?"

Brimstone asık suratla yanıtladı, "Başka bir bedene sahip olmak için bu kadar düşmemeliydi. Daha önce elimdeki müren balığı dişlerini kullanmayı hiç istememiştim."

Müren dişi mi? Madrigal, ustasının ciddi olup olmadığından emin değildi. Muhtemelen ciddi konuşuyordu. Kardeşi için neredeyse üzülecekti. Neredeyse. "Onun için harcadığım elmaslara yazık oldu."

"O olmasa bile sen ona hep sadık oldun. İyilik yaptığın için asla pişman olma evlat. Kötülüğe karşı dürüst olmak, senin en güçlü özelliğin."

"Güçlü," diye güldü Madrigal. "*Ona* güç verdim ve yaptığı şeye bak."

Brimstone suratını astı. "Chiro güçlü değil. Bedeni elmaslardan yapılmış olabilir ama yüreği bir sülük kadar yumuşak, ıslak ve küçük."

Sevimsiz bir görüntüydü ama Madrigal bunun doğru olduğunu ta içten hissedebiliyordu.

Brimstone ekledi. "Ve kolayca bir kenara itilebilir."

Madrigal başını kaldırdı, "Ne?"

Koridordan sesler geldi. Biri mi geliyordu? Zamanı gelmiş miydi? Brimstone kıza döndü. "Diriltme dumanı..." dedi hızla. "İçinde ne olduğunu biliyorsun."

Madrigal gözlerini kırpıştırdı. Neden dumandan bahsetmişti? Onun için dumana ihtiyaç olmayacaktı. Ama Brimstone gözlerini inatla kızın yüzüne dikmişti. Madrigal başıyla onayladı. Tabii ki biliyordu. Tütsü, yılanyastığı, krizantem, biberiye ve sülfür kokusunu veren şeytantersinden oluşuyordu.

"Nasıl işe yaradığını da biliyorsun," dedi Brimstone.

"Ruhun bedene gitmesi için bir yol yaratıyor. Buhurdana ya da bedene."

"Bu sihir mi?"

Madrigal duraksadı. Twiga tütsüyü yaparken çoğu kez yardım etmişti. "Hayır," dedi kafası karışırken. Koridordaki sesler giderek artıyordu. "Sadece duman. Sadece ruh için bir yol."

Brimstone başını salladı. "Lades kemiğinden farksız. Sihir değil, sadece niyete odaklanmak." Sustu. "Güçlü bir niyet, buna bile ihtiyaç duymayabilir."

Adamın bakışları sert ve yakıcıydı. Madrigal'e bir şey söylemeye çalışıyordu. Ama ne?

Madrigal'in elleri titremeye başladı. Tam olarak anlayamamış ama sihir ve niyet üzerine bir fikir edinmeye başlamıştı. Duman ve kemik.

Kapının sürgüsü çekildi. Madrigal'in kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Kapana kısılmış bir kuş gibi kanatlarını çırpıyordu. Kapı açıldığında Thiago göründü. Her zamanki gibi bembeyaz giyinmişti. Madrigal ilk defa onun neden beyaz giyindiğini anladı: Beyaz, kurbanlarının kanı için bir tuvaldi ve şu anda cüppesi, kuru kan lekelerinden neredeyse morarmıştı.

Akiva'nın kanı...

Brimstone'un orada olduğunu gördüğünde, Thiago'nun yüzü de öfkeden mosmor kesildi. Ama kazanamayacağı bir savaş riskini göze alamazdı. Adamı başıyla selamladıktan sonra tekrar Madrigal'e dönerek, "Zaman geldi," dedi. Sesi sapkın bir yumuşaklıktaydı, sanki bir çocuğu uyutmaya çalışıyor gibiydi.

Madrigal bir şey demeden soğukkanlılığını korumak için direndi. Ama Thiago'yu kandıramazdı. Adamın kurt sezgileri korkusunun kokusunu alabiliyordu. Sırıtıp emrini bekleyen gardiyanlara döndü. "Ellerini ve kanatlarını bağlayın."

"Buna gerek yok," dedi Brimstone.

Gardiyanlar tereddüt etti.

Thiago ustaya döndüğünde iki adam bir süre çenelerini sıkıp büyüyüp küçülen burun delikleriyle bakıştı. Kurt, heceleri vurgulayarak emrini tekrarladığında, gardiyanlar telaşla işe koyuldu: Hücreye doluşup Madrigal'in kanatlarını demir kıskaçlarla bağladılar. Eller daha kolaydı, Madrigal direnmedi. Hareketlerinin tamamen kısıtlandığından emin olduklarında, kızı kapıya doğru ittiler.

Brimstone'un son bir sürprizi vardı. Thiago'ya bakıp "Madrigal'in yok oluşunu kutsayacak birini çağırmıştım," dedi.

Daha önce olsa kutsama ayinine gerek olmadığını düşünürdü. Belli ki Thiago da aynı şekilde düşünüyordu. Adam gözlerini kıstı. "Yani ruhunu alabilecek kadar yakınında olacak birinden bahse..."

Brimstone adamın sözünü kesti. "Chiro," dediğinde Madrigal irkildi. "Ona karşı çıkacağını sanmıyorum."

Thiago karşı çıkmadı. "Pekala," dedikten sonra gardiyanlara döndü. "Gidin."

Chiro. Madrigal'in ruhunu huzura kavuşturmak üzere kutsayacak kişinin, kendini ele veren bir hain olması son derece korkunç bir düşünceydi. Brimstone, bunun Chiro'nun çekeceği cezaların ilki olduğunu söylemeye çalışıyordu. Sonra gülümsedi. Sert koç ağzının çizgileri hınzırca kıvrıldığında, Madrigal ustasına hayranlıkla baktı. Adamın gülümsemesi, gözlerinin arkasına kazındı.

Yumuşak sünger gibi. Kolayca bir kenara itilebilir.

Gardiyan yine itince Madrigal kendini kapının önünde buldu. Kalan son dakikalarında aklına giren vahşi ve yeni bir fikir yüzünden, kafasının içinde binlerce tilki dolaşıyordu.

60

Bulursanız Lütfen...

Daha önce yapıldığını hiç duymamıştı. Hatta üzerine bile düşünmemişti ve doğal bir bedenle mümkün olamayacağı çok kesindi. Kum taneciklerinin birleşmesiyle oluşan sedef gibi beden ruhla çoğalır, mükemmel bir şekilde bütünleşir, ondan sonrasını sadece ölüm yok edebilirdi. Doğal bir bedende misafirler ya da otostopçular için *yer* yoktu. Ama Chiro'nun bedeni, Madrigal'in de çok iyi bildiği üzere bir kılıftan başka bir şey değildi.

O bedeni kendisi yaratmıştı.

Ona rehberlik etmek için dumana ihtiyacı yoktu belki ama yakın olması gerekiyordu. Boşlukta hareket edemezdi. Kontrol ve hareket gücü onda değildi. Chiro yanına gelecekti çünkü ruhunu kutsaması için Brimstone onu seçmişti. Öyle de oldu. Chiro ağır adımlarla idam sehpasına çıkıp bir zamanlar kız kardeşine ait olan beden parçalarının yanında diz çöktü. Titreyerek cesedin üzerindeki boşluğa baktı.

"Üzgünüm Mad. Cezanın, yok edilmek olacağını bilmiyordum. Çok özür dilerim," diye fısıldadı.

Madrigal ne kesik başından gördüklerini ne de kulaklarından Akiva'nın çığlıklarını silebiliyordu. Chiro ne zannediyordu ki? Daha az bir cezayla kurtulacağını mı? Yeniden diriltileceğimi mi düşünmüştü? Belki Madrigal'i hiç düşünmemişti bile, sadece Thiago'nun ilgisini çekmeye çalışmıştı. Aşk insana tuhaf şeyler yaptırıyordu, Madrigal bunu çok iyi biliyordu. Kendi yapmak üzere olduğu şey de tuhaflıkta geri kalmazdı.

Kıza rehberlik edecek duman yoktu. Brimstone'un dediği gibi buna ihtiyacı olmayacaktı. Güçlü bir istekle kendini, bir zamanlar özenle yarattığı bedene aktardı.

Beklediğinden çok daha az bir dirençle karşılaştı –küçük bir şaşkınlık, zayıf bir bocalama... Chiro'nun ruhu kıskançlıktan zayıf düşmüş, içinde büzüşüp kalmıştı. Madrigal'in ruhuyla karşılaştırılamazdı, o yüzden anında bir kenara itiliverdi. Bedenden kovulmamıştı, sadece kendi derinliklerine itilmişti. Seyreden herkesin gözünde, beden hala Chiro'ya aitmiş gibi görünüyordu.

Kutsamayı gerçekleştirirken şiddetle sarsılıyordu ama seyreden kimse bunu garipsemedi –sonuçta kız kardeşi, ayaklarının dibinde ölü yatıyordu. Ve sonra idam sehpasından oklava yutmuş gibi inerken, arada bir sıçradığında da kimsenin aklına bir şey gelmedi.

Daha önce eşi benzeri görülmediği için kimse şüphelenmemişti. Chiro gittikten sonra, idam sehpasında yatan parçalanmış cesedin içi bomboştu. Sonraki üç gün boyunca nöbetçiler sadece et ve havanın nöbetini tuttu –ruh yoktu.

Ruhun yokluğunu sadece Brimstone sezebilirdi ve onun da bunu birine söylemeye niyeti yoktu.

❋ ❋ ❋

Madrigal, Akiva'yı en son Chiro'nun gözleriyle gördü. Kıyafetleri parçalanmış, kanatlarıyla kolları sıkıca arkasında bağlanmıştı ve duvara bağlı zincirler, hareket etmesini kısıtlıyordu. Başı önündeydi. Madrigal hücreye girdiğinde, ölü gözlerini kaldırıp ona baktı.

Göz akları sihir yapma çabasından kan çanağına dönmüş, kılcal damarları çatlamıştı ama bu kadarla kalmıyordu. Altın ateşten göz bebeklerinin feri sönmüştü. Sanki ruhu küle dönmüştü. En kötüsüydü bu –Madrigal'in ölümünden daha beter bir şey.

Şimdi Marakeş'teyken iki hayatın anılarını biraraya getirip bulmacayı çözen Karou olarak, aynı ölü bakışları onunla ilk karşılaşmasından hatırlayabiliyordu. O zaman da böyle bakmasına neyin sebep olabileceğini merak etmişti. Şimdi biliyordu. Bambaşka bir dünyada yepyeni bir bedende büyüdüğü yılları düşündüğünde yüreği sızlıyordu. Çocukça ve bencilce davranmış, dileklerini boşa harcamıştı, oysa Akiva kız için yas tutuyordu. Keşke Madrigal'in yaşadığını bilseydi.

Hücrede aceleyle kollarını bağlarından kurtarmıştı. Chiro'nun yeni bedeninde elmas kullandığına seviniyordu. Güçlüydü. Akiva'nın zincirleri öyle bir gerilmişti ki kolları neredeyse omuzlarından çıkacaktı. Madrigal onun uçamayacak ya da şehirden çıkarken kanatlarını gizleyemeyecek kadar halsiz olmasından korkuyordu. Ama korkmasına gerek yoktu. Akiva'nın güçlü olduğunu biliyordu. Zincirler koptuğunda Melek, olduğu yere yığılmadı. Pusuya yatmış bir yırtıcı gibi anında ayağa fırladı. Chiro'ya baktığında, neden tanımadığı bu kızın kendisini kurtardığına dair gözlerinde hiçbir merak yoktu. Daha bir şey söyleyemeden duvara itildiğinde, Madrigal baygınlığın karanlığına gömüldü.

Hatıralar burada son buluyordu. Karou, onu nasıl bulduğunu ve ruhunu aldığını Brimstone'a sormadan öğrenemeyecekti. Buradaydı, öyleyse bunu başarmıştı.

"Bilmiyordum," dedi Akiva. Karou'nun yüzüne ve omuzlarına dökülen saçlarını aşkla okşuyordu. "Seni kurtardığını bilseydim..." Karou'ya sıkıca sarıldı.

"Ben olduğumu söyleyemezdim," dedi Karou. "Bana inanmazdın ki! Yeniden dirilme hakkında hiçbir şey bilmiyordun."

Akiva yutkunduktan sonra sessizce, "Biliyordum," dedi.

"Ne? Nasıl?"

Hala yatağın ayakucunda duruyorlardı. Karou duygularına esir düşmüştü. Anılar birbirine geçmişti. Akiva'yla birlikte olmak kızı mest ediyordu. Aşinalık ve... boşluğun meraklı düellosundan bitkin düşmüştü. Bedeni, gencecik teni tamamen *onundu* ama aynı zamanda yepyeniydi. Kanatları yoktu, ayakları insanın karmaşık kas yapısına sahipti ve boynuzsuz başı, rüzgar kadar hafif hissettiriyordu. Ve başka bir şey daha vardı, bir tür alarm gibi, henüz adını koyamadığı bir şey.

"Thiago," dedi Akiva. "O... o şey yaparken... yani konuşmaktan hoşlanıyordu. Boşboğazlık yaparak her şeyi anlattı."

Karou şaşırmadı. Yeni hatıralar yüzeye çıktı: Taş masada uyanan Kurt, Karou'nun dövmeli ellerini tutmuştu. Brimstone gelmeseydi Karou'yu öldürecekti. Şimdi ustasının kızgınlığını anlayabiliyordu. Onca yıl kendisini Thiago'dan saklamıştı ve Karou sinsice katedrale inip General'in elini tutmuştu. Hatırlayabildiği en canavarca şey buydu.

Akiva'ya bakarak başını salladı. "Sana o zaman veda edebilirdim," dedi. "Ama doğru düzgün düşünemiyordum. Sadece özgür kaldığını görmek istiyordum."

"Karou..."

"Sorun değil. İşte yine buradayız." Melek'in tanıdık gelen sıcak ve isli kokusunu içine çekip dudaklarını adamın boynuna dayadı. Başı dönüyordu. Akiva yaşıyordu. *Kendisi* yaşıyordu. Yapmaları gereken bir sürü şey vardı. Dudakları Melek'in boynundan çenesine kayarken, sanki onu yeniden keşfediyordu. Bir zamanlar olduğu gibi Akiva'nın kollarında eriyordu – bedenleri birbirinde erirken bütün olumsuzluklar siliniyordu. Sonunda dudakları birleşti. Karou elleriyle Melek'in yüzünü tutup kendine eğmişti.

Neden böyle yapması gerekmişti?

Neden... neden Akiva onu öpmüyordu?

Karou gözlerini açtı. Akiva ona arzuyla değil... acıyla bakıyordu.

"Ne?" diye sordu. "Ne oldu?" Aklına korkunç bir düşünce gelince, gerileyerek kollarıyla kendini sardı. "Yoksa... yoksa artık saf olmadığım için mi? Yeniden... diriltildiğim için mi?"

Akiva'nın aklında her ne vardıysa, bu soru durumu daha da kötüleştirdi. "Hayır," dedi gerilerek. "Bunu nasıl düşünebilirsin? Ben Thiago değilim. Hatırlamaya yemin etmiştin Karou. Seni sevdiğimi hatırlayacağına söz vermiştin."

"İyi de sorun ne o zaman? Akiva, neden böyle tuhaf davranıyorsun?"

"Keşke bilseydim... ah Karou. Keşke, Brimstone'un seni kurtardığını bilseydim..." Parmaklarını saçlarından geçirip odada volta atmaya başladı. "Brimstone'un sana karşı onların yanında olduğunu düşündüm, daha da beteri ihanet ettiğine inandım çünkü onu baban gibi seviyordun..."

"Hayır. O da bizim gibi Akiva. O da barışı istiyor. Bize yardım edebilir..."

Akiva kızı bakışıyla susturdu. Perişan görünüyordu. "Bilmiyordum. Keşke bilseydim Karou... bilseydim kefarete inanırdım. Ben hiç... benim aklıma *hiç*..."

Karou'nun kalp atışları teklemeye başladı. Bir şeyler fazlasıyla ters gidiyordu. Bunu biliyor, korkuyor, duyması gerekenleri duymak istemiyordu. "Aklına hiç ne? Akiva *ne* var?"

Akiva volta atmayı bırakıp elleriyle başını kavradı. "Prag'dayken," dedi kelimeler dudaklarından zorla dökülürken, "Seni nasıl bulduğumu sormuştun."

Karou hatırlıyordu. "Zor olmadığını söylemiştin."

Akiva cebinden katlı bir kağıt çıkarıp gönülsüzce Karou'ya uzattı.

Karou, "Bu da ne..." diye başlıyordu ki bir anda sustu. Ellerinin titremesine engel olamıyordu. Katlama yerleri iyice yıpranmış kağıdı açtığında, tam ortasında kendi portresini gördü. Ve resmin altında şöyle yazıyordu: *Bulursanız lütfen...*

Elinde tuttuğu sayfa, Brimstone'un dükkanında bıraktığı çizim defterindendi. Aniden kavradığında gözü karardı. Akiva'nın bunu bulmuş olmasının tek bir açıklaması olabilirdi.

Nefesini tuttu. Bütün taşlar yerine oturuyordu. Kapılardaki yanık el izleri, geçitlerdeki mavi cehennem patlamaları ve Brimstone'un ticaretine son vermek için kullanılan bütün o sihirler... ve bunu neden yaptığını anlatan Akiva'nın yankılanan sesi...

Savaşı sona erdirmek için.

Çok uzun zaman önce Akiva'yla savaşı sona erdirmeyi hayal ederken, barışı getirmekle bunu kastetmemişlerdi. Ama savaşı sona erdirmenin tek yolu barış değildi.

Karou şimdi her şeyi anlıyordu.

Thiago, öleceğinden emin olduğu Akiva'ya, Kimeraların en büyük sırrını anlatmıştı ama o -*kendisi*- Melek'in kaçmasına yardım etmişti.

"Sen ne yaptın?" diye sordu Karou kırılgan bir sesle, duyduklarına inanamayarak.

"Üzgünüm," diye fısıldadı Akiva.

Kara el izleri, mavi cehennem patlamaları.

Dirilişin sonu.

Bir zamanlar dans ederken, uyurken, sevişirken tuttuğu, parmaklarını öptüğü eller, artık gözüne başka görünüyordu. Akiva'nın elleri kanlıydı. "Hayır!" diye acı bir şekilde feryat eden kız, tırnaklarını Melek'in omuzlarına batırıp kendisine bakmaya zorladı.

"Anlat bana!" diye bağırdı.

Akiva boğuk -pişman ve utanç dolu- bir sesle konuştu, "Öldüler Karou. Artık çok geç. Hepsi öldü."

Biterken

Gökyüzündeki bir yarıktan ibaretti. Brimstone'un kafesli kapıları olan geçitleriyle uzaktan yakından ilgisi yoktu. Hatta ne kapı vardı ne de bir nöbetçi. Tek koruma, geçidin hiçbir yerdeliğiydi... Geçit, Atlas Dağları'nın çok üstünde öylesine dardı ki Melek kanatları bile zor geçerdi.

Onca zaman sonra Razgut'un burayı bulabilmesi övgüye değerdi.

Ya da, diye düşündü Karou, Razgut'a bakarken. *Belki en parlak zevki bile alt edebilecek en kötü anda, birinin hayatına mührünü vurabilirdi.* Şimdi acının, neden sihrin bedeli olduğunu anlıyordu: Acı, zevkten çok daha *güçlüydü*. Her şeyden daha güçlüydü.

Peki ya umuttan?

Kendisi de oradaymış gibi Loramendi'de yığılan kütükleri gördü: Kimera cesetleri, eski kıyafetler gibi ateşlerin içine atılıyordu ve Akiva kuleden aşağıyı seyrederken, ailesi bildiklerinin küllerini soluyordu. Külün tadını ağzında hissedince, onu son öpüşünde hala teninde kül taneleri olabileceği aklına geldi.

Aslında Akiva, yalnızca onun yüzünden bütün bunları yaşamak zorunda kalmıştı.

Ve Melek, Prag'dan bıçaklarını kendi elleriyle getirmiş ve işini kolaylaştırmak için önünde diz çökmüş olsa da Karou onu öldürememişti.

Onu ardında bırakmıştı ve olan biten her şeyden sonra aralarındaki mesafe, ölçüsü kaçmış bir küre kadar büyük geliyordu. Hayır, kürenin ölçüsü sadece değişmekle kalmamıştı, aynı zamanda giderek büyüyordu. Tam bütünleştiğini hissederken, boşluğa düşmesi içini sızlatıyordu. Perişan bir yanı Akiva'nın ihanetini hiç öğrenmemiş olmayı diliyor, her şey yerle bir olmadan öncesine dönüp göz kamaştıran mutluluğa yeniden kavuşmayı diliyordu.

"Geliyor musun?" diye sordu Razgut öteki dünyaya geçit veren aralıktan omzunu sokarken. Bedeninin yarısı Eretz'de kaybolmuştu.

Karou başını salladı. Razgut tamamen gözden yitince, saf havayı ciğerlerine çekti ve onun ardından gitmek üzere kendini toparladı. Artık mutluluk yoktu. Ama mutsuzluğun altında, umut hala varlığını sürdürüyordu.

Brimstone'un ona verdiği adın küçük bir kelime oyunundan daha fazlası olduğuna inanmak istiyordu.

Bunun son olmadığını umut ediyordu.

...DEVAMI GELECEK



Yazar Foto: Ali Smith

LAINI TAYLOR, *Blackbringer* ve *Silksinger* adlı kitaplardan oluşan "Dreamdark" serisi ile büyük bir üne kavuştu. İllüstratör kocası Jim Di Bartolo ve kızları Clementine ile birlikte Portland, Oregon'da yaşıyor.

WWW.DAUGHTEROFSMOKEANDBONE.COM

Orjinal kapaktan esinlenilmiştir.
Stock Görsel, Shutterstock



Bir zamanlar, şeytanın ininde
yerde tüylerle oynayan
küçük ve masum bir kızdı.
O, artık masum değil...



Facebook Artemis Severler!

ISBN 978-605-142-223-7



9 786051 422237

ARTEMİS

www.artemisyayinlari.com